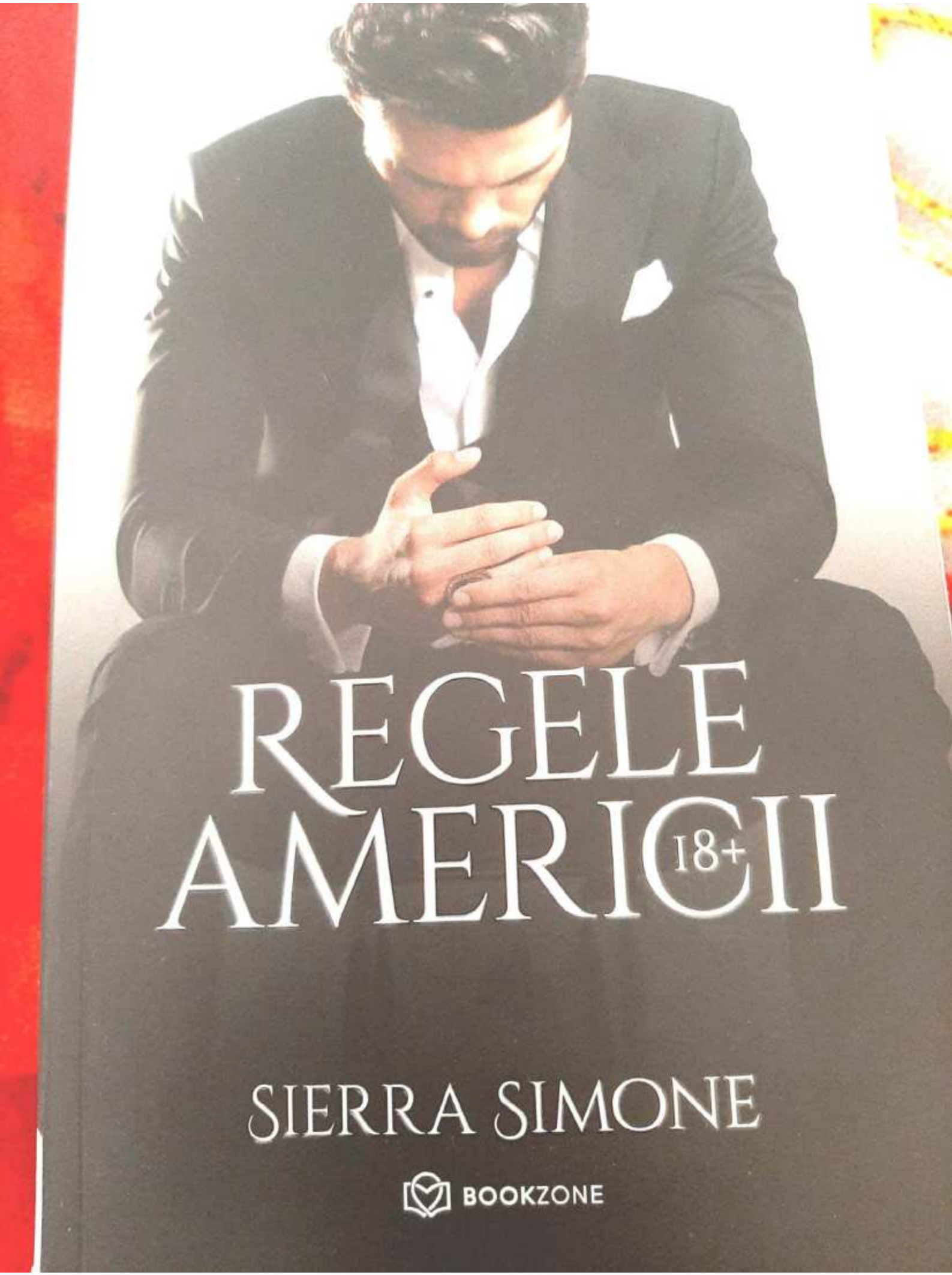
REGELE
AMERICII
18+
SIERRA SIMONE
BOOKZONE

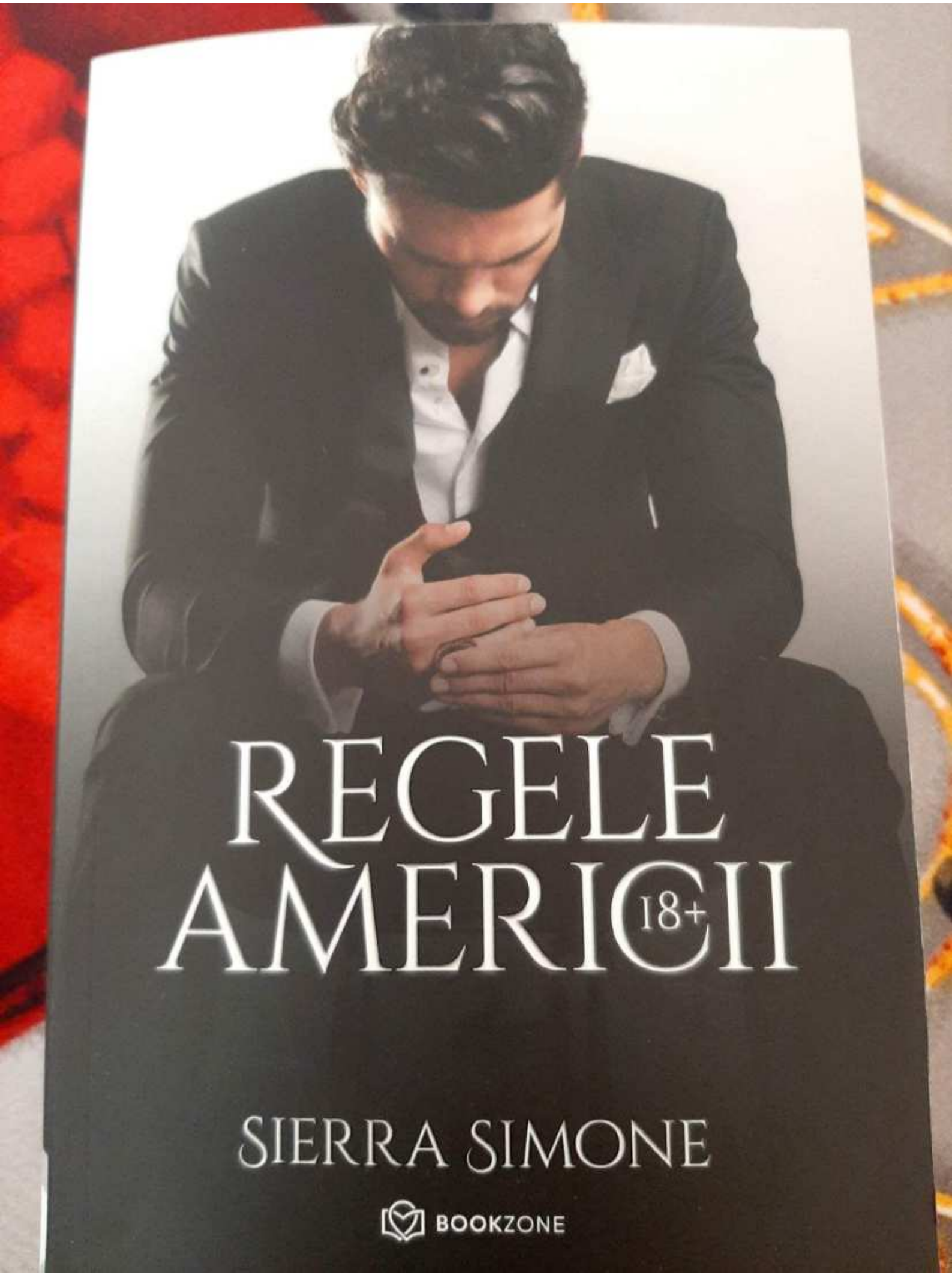
REGELE
AMERICII
18+
SIERRA SIMONE
BOOKZONE

Sierra Simone

REGELE AMERICII

Traducere de **Maria I. Dosei**

Bookzone
BUCUREŞTI, 2021

PROLOG

ASH

Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil și aveam logica unui copil.

Odată devenit bărbat, am întors spatele copilăriilor.

Totul pare neclar acum; dar, la timpul potrivit, adevărul mă va privi în ochi.

Intuiesc deja unele lucruri, dar abia mai târziu ochii mi se vor deschide și mă voi vedea așa cum Dumnezeu mă vede.

Vechile mituri și legende conțin o anumită doză de fatalism care mi-a plăcut dintotdeauna. Ideea de predestinare, de drum precălăuzit de o mână, alta decât a noastră, de Dumnezeu, de Univers, de soartă sau de toate trei la un loc. Îmi place să cred că de la prima mea respirație, toate datele, tot timpul trecerii mele sunt împletite într-o viață deja decisă. Habar nu am de ce mă fascinează această idee, dar mă fascinează. Poate pentru că este promisiunea unei vieți care are sens. Or a da sens vieții mele este exact ceea ce caut.

Vreau să știu că toate acestea nu sunt în van.

Că nu mi-am trăit viața în van.

Tot visez despre un lac. Cu suprafața ca oglinda, transparent precum sticla, acoperit de vălătuci de ceață. Pe lac văd o barcă și niște femei, iar eu trebuie să merg undeva.Într-un loc mai bun, dincolo de ape.

O văd și pe Greer a mea. Și pe mama, și pe Morgan și, în mod ciudat, pe mama lui Embry, Vivienne. Plâng aplecate deasupra mea de parcă aș fi mort, iar barca spintecă lacul ca un cuțit, grabnic, în liniște.

Dincolo de ape există un loc mai bun.

Nu e ușor să știi ziua. Să o alegi. La naiba cu fatalismul! Oricum am de ales. Voi îmbrăca această armură, pe care eu am ales-o, butoniere, ac de cravată, insigna cu steagul și tot eu îmi voi alege armele. Voi fi obligat să-l înfrunt pe bărbatul pe care-l iubesc și pe care-l urăsc, care mă iubește și mă urăște, la rândul său, voi fi obligat să-mi pun viața în joc, cu speranța că toate lucrurile pentru care am luptat, toate țelurile fragile atinse de un soldat obosit pe timp de pace vor rezista și după ce eu nu voi mai putea lupta pentru ele. Nu sunt sigur, nu sunt foarte sigur că toate aceste sacrificii vor avea sens. Că în această zi blestemată, când mă voi prăbuși în genunchi, o voi face știind că lumea s-a înclinat măcar puțin către pace și bunătate. Mă voi prăbuși având certitudinea că oamenii pe care îi iubesc sunt în siguranță.

Voi muri și voi merge într-un loc mai bun, dincolo de ape.

Este nedeslușit acum, dar va veni timpul când totul mi se va arăta, iar eu voi fi văzut așa cum sunt.

PARTEA ÎNTÂI

SPADA

1

ASH

Atunci

Când aveam doisprezece ani, am extras o sabie dintr-o stâncă.

În oraş sosise bâlciul, tot numai lumini, vată pe băţ şi generatoare zumzăind în căldura verii. Althea ne dăduse, mie şi lui Kay, câte zece dolari de cheltuit. Kay, care trecuse de vârsta la care jocurile de bâlci te mai entuziasmează, şi-a cumpărat un suc şi şi-a petrecut seara flirtând şi lăudându-se cu noile ei codiţe împletite, de culoare albastru-aprins, la care muncise până la miezul nopţii.

Eu, în schimb, mi-am cheltuit până la ultimul dolar la acelaşi joc. Între chioşcul unde se aruncau inele şi cel în care se împuşcau răţuşte din metal cu gloanţe din plută se afla o boltă cu şiraguri de becuri colorate care acoperea o bucată de gazon atât de călcată în picioare, încât noroiul se ţea printre fire. Era vorba despre un joc de forţă, asemănător cu cel în care trebuia să loveşti cu un ciocan uriaş pentru a-ţi măsura puterea. Aici, însă, trebuia să reuşeşti să extragi o sabie dintr-o stâncă pentru a câştiga coroana strălucitoare atârnată de tavan. Dacă scoteai spada până la jumătate, câştigai un animal de pluş.

Stânca era, bineînţeles, modelată din ciment, iar spada nu era una adevărată. Era doar o bucată de metal turnat, prins în şuruburi, cu nişte şine care o împiedicau să

iasă complet din piatră. Era doar un truc ieftin, genul acela de lucru pe care mama mea adoptivă, Althea, nu m-ar fi lăsat niciodată să-i cheltuiesc banii, dacă ar fi fost acolo.

Dar nu era. Iar eu, nu știu din ce motiv, eram decis s-o fac. Cred că îmi plăcea mult ideea de a vedea coroana prinsă în codițele albastre ale soră-mii. Adolescent fiind, mă mai tenta și ideea de a reuși ca să am cu ce mă da mare. Iar o parte din mine, una mai profundă, care se afla dincolo de explicabil, îmi spunea să scot spada din piatra aceea, pur și simplu. Și astfel, într-o zi fierbinte de vară, cu nori de furtună adunându-se deasupra fluviului Missouri ca mașinile în ambuteiaj, am cheltuit zece dolari pe zece încercări de a extrage spada din rocă.

De nouă ori am eșuat.

La a zecea încercare, spada a ieșit din piatră.

Probabil cedase un șurub, că s-a auzit un zgomot și o plesnitură ca și cum tocmai se rupsese ceva. M-am dat înapoi cu pași nesiguri. În mâini aveam o bucată de metal în formă de spadă, prea grea ca să o pot ține dreaptă.

– Nemaipomenit! exclamă angajatul bâlciului. Ai făcut jucăria aia bucăți!

Eram prea uimit ca să răspund. Țineam spada aceea de metal de parcă mi-ar fi dezvăluit toate misterele Universului. Până atunci fusesem un băiat de treabă, cu totul obișnuit, cu note bune, jucam decent baseball și mă înțelegeam bine cu mai toată lumea... Dar, cu mânerul acela rece al unei spade ruginite și tocite în mâini și cu fierbințeala aerului pe chip, am simțit entuziasmul posibilității. Am simțit în adânc că trebuia să fac ceva, să merg undeva, să găsesc pe cineva. Am simțit cu încântare că, undeva aproape, se afla o lume mai bună, plină de posibilități, că nu trebuia decât să-mi întind mâna și să desfac vălul acela dincolo de care se afla ceva *mai mult* decât viața mea de om obișnuit. Copaci cu mai multe frunze, un soare mai cald, mă rog, pur și simplu *mai mult*.

Acum pot privi înapoi la acel impuls sau dorință și pot să-l numesc destin, ori momentul trezirii conștiinței mele de adult, indiferent cât de pragmatic aș pune problema. Dar pe atunci nu știam ce nume să-i dau. Acum eram un băiat obișnuit, care-și arunca banii pe trucuri ieftine de bâlci și, un moment mai târziu, devenisem un tânăr bărbat pe marginea unei prăpăstii ametitor de adânci.

Nu am destăinuit niciodată nimănui ce s-a întâmplat după aceea.

Tipul de la tejghea, cu o expresie între neîncredere, plictiseală și admirație s-a întins după coroana de plastic și mi-a oferit-o. Doar că altcineva a apucat s-o ia înaintea mea.

Un bărbat, mă rog, un tânăr de vreo douăzeci de ani, suplu ca un lăstar sau ca o pasăre. Avea pielea palidă și părul castaniu-închis; și nu știu dacă a fost din cauza trăsăturilor sale ascuțite și delicate sau a hainelor ponosite, dar elegante, însă lângă el m-am simțit dintr-odată foarte conștient de mine. De faptul că eram un puști oarecare. De tricoul meu vechi, de blugii și tenișii primiți de la ajutoare.

Ținea coroana de plastic în mână, studiind-o de parcă ar fi fost lucrată din cel mai fin aur.

Își plecă gânditor capul.

– Este a ta? mă întrebă după o pauză, privindu-mă pe sub sprâncenele negre. Vorbea cu o cadență pe care mintea mea a identificat-o cu greu: era galez. Nu auzisem niciodată până atunci pe cineva vorbind cu accent galez. Ce făcea un bărbat ca el într-o zi toridă de vară în Missouri, habar nu aveam.

– Eu, ăăă, am câștigat-o, i-am explicat intimidat. Am ridicat mâna care ținea spada din metal ieftin. Am scos-o din piatră, am zis.

Dădu din cap, privind în jos spre coroană cu o expresie care semăna a venerație, apoi mi-o întinse.

– Atunci bănuiesc că trebuie să o porți.

Am apucat-o cu degetele. Fu un moment scurt, scurs în tăcere, urmat de o tresărire. De parcă mai făcusem asta, exact gestul acesta. Eu cu o spadă în mână și acest bărbat înmânându-mi o coroană pe care o acceptasem, știind că nimic nu va mai fi ca înainte.

Dar momentul se destrămă sub bătaia electrizată a vântului care anunța furtună. Bărbatul îmi zâmbi și se întoarse cu spatele, dând să plece.

Nu eram pregătit să-l las să se ducă. Dintr-odată, am simțit o senzație de angoasă pe care nu o puteam defini.

– Ce trebuie să fac cu ele? Cu spada și coroana? l-am întrebat pe străin. Aveam senzația că era important să-l întreb, să aflu, și să fie el cel care să-mi spună.

Bărbatul se opri, ridicându-și privirea gânditor către cerul întunecat, încărcat de ploaie.

– Lucrul cel mai important, când deții o coroană și o spadă, este să știi când trebuie să le depui.

Cam vag. Și, cu toate acestea, îmi era extrem de clar.

– Și până atunci? am întrebat.

– Până atunci, le vei folosi. La revedere, Maxen.

Știa cum mă cheamă.

Plecă, iar eu am rămas acolo, cu o spadă falsă într-o mână și o coroană în cealaltă. Apoi se porni furtuna și-ncepu să toarne cu găleata.

2

ASH

Acum

Aerul din cameră s-a schimbat când a ieșit Embry. Moleculele de oxigen, de azot și argon s-au recombinat într-o formulă nouă, stătută, letargică, ceva ce abia-mi putea asigura supraviețuirea. Trag aer în plămâni o dată, de două ori, dar nu e suficient, nu ajunge. Nu e destul cât să-mi umple pieptul și să-mi ajungă în sânge. Sistemele încep a se opri. Lumea devine statică, opacă.

Inspir și expir, simțind cum aerul mă hârjâie pe dinăuntru, fără a-mi aduce alinare, fără urmă de milă. Pentru că sunt singur și toate greșelile mele l-au îndepărtat pe Embry, iar acum eu și el nu vom mai respira niciodată același aer.

Și nici măcar nu e asta partea cea mai rea.

Nu, partea cea mai rea este c-am aflat că nu am respirat niciodată același aer pe care l-a respirat fiul meu.

Greer este plecată, Embry s-a dus, iar eu am un fiu.

Pe care nu l-am întâlnit niciodată.

A cărui mamă este sora mea.

Băga-mi-aș!

Îmi trec mâinile peste față, peste părul pe care tocmai îl sărutase Embry. Încerc din nou să respir, încerc să-mi opresc sughițurile care-mi împung coastele, încerc să-mi

opresc lacrimile care-și fac loc printre pleoapele strânse. Mă doare, mă doare tot corpul, mă dor pieptul, gâtul, ochii. Am fost scobit pe dinăuntru, iar acum sângerez.

Mă las să alunec de pe scaunul pe care stau direct pe podeaua biroului, îmi apăs fața în covor și plâng. Plâng pentru un tânăr adolescent pe care îl cheamă Lyr și pe care nu l-am întâlnit niciodată. Plâng pentru Embry, împins de la spate de Merlin să-mi refuze iubirea, șantajat de Abilene să o rănească pe Greer doar ca să mă protejeze pe mine. Forțat de propria conștiință să se lupte cu mine atâta vreme.

Plâng pentru Greer, pentru că nu este aici, pentru că nu știe, pentru că nu știu cu ce ochi mă va privi când va afla că am lăsat-o însărcinată pe sora mea.

Cum de nu am știut?!

Mă răsucesc pe spate, presându-mi palmele peste ochi. Sub pleoapele închise revăd totul, incendiul din Glein, satul funest din timpul războiului. Corpul fără vlagă al lui Morgan în timp ce o scoteam din biserică. Copilul meu aflat în pântecele ei, salvat din incendiu în ultima clipă, printr-un noroc chior. Dacă ar fi murit, ar fi fost vina mea.

Și toți acești ani... Cum m-ar putea vreodată ierta fiul meu pentru toți anii în care nu am fost lângă el?! Cum m-aș putea *eu* ierta vreodată?

Și nici măcar nu se termină aici. Embry s-a despărțit de mine, m-a trădat... frângându-se și trădându-se pe sine.

Greer și umbra aceea nouă din ochii ei, terfelită în mod public și luată cu forța pentru că nu am știut să o protejez.

Toți oamenii pe care i-am dezamăgit. Pe Embry și Greer. Pe Lyr și pe Morgan. Și nenumărați alții, soldați sau civili, cetățeni americani sau săteni din Carpatia. Lista

persoanelor pe care le-am dezamăgit este infinită, iar eu sunt singurul vinovat.

Rămân acolo pe podea vreme îndelungată, cu palmele apăsate pe ochi, până când lacrimile se opresc și încep să văd stele verzi. Nu-mi aduc aminte când a fost ultima oară când am plâns așa. Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată atât de singur. În derivă.

Ce-ar trebui să fac acum? Când bărbatul care ar trebui să mă iubească mă urăște? Când nu sunt în stare să o protejez pe femeia pe care amândoi o iubim? Când am aflat că am un *fiu*?

Ce-ar trebui să fac acum?

– MORGAN.

La capătul celălalt al firului chemarea mea rămâne fără răspuns. Apoi doamna senator Morgan Leffey vorbește, în sfârșit.

– Domnule președinte.

– Nu face asta.

– Ce, adică? întreabă sora mea cu voce obosită. Să te tratez cu respect?

– Nu mă trata cu răceală. Închid ochii reamintindu-mi de Praga. Nu cu voluptate, bineînțeles, dar cu un fel de drag. Ea fusese prima iubită care-mi arătase ce aveam nevoie, și atunci, și după moartea lui Jenny. Deși mă ura, mă ajutase. N-o s-o pot răsplăti niciodată pentru ceea ce făcuse. Mai ales acum, când am aflat că-i datoram chiar mai mult decât crezusem.

– De ce ai sunat, Maxen? mă-ntreabă. Este vorba despre revizuirea legii V.A.? Dacă e așa, ți-am spus deja că cei din comitetul meu nu se bagă...

O întrerup.

– Te-am sunat în legătură cu Lyr, Morgan, spun. În legătură cu fiul nostru.

O aud cum inspiră scurt, apoi liniște.

– Cine ți-a spus? întreabă cu o voce care ar vrea să sune rece ca gheața. Nu trebuia să afli.

– Nu e tocmai adevărat, totuși.

Mă plimb prin Reședință simțindu-mă la fel de gol precum camerele prin care trec.

– O dată ai vrut să-mi spui. Înainte de Glein.

– Da, recunoaște ea. Înainte de Glein.

Îmi frec pieptul în locul unde se aflase inima mea înainte ca Embry s-o smulgă de-acolo.

– La dracu', Morgan, știu bine că nu-mi datorezi nimic, dar de ce? De ce nu ai vrut să știu?

– Am considerat că așa suntem chit. Tu m-ai lăsat să mor, iar eu am ascuns viața născută din tine. La momentul acela, mi s-a părut corect așa.

– Și acum?

Morgan oftează profund și mi-o pot imagina frecându-și fruntea cu degetul mare, exact așa cum fac eu când sunt plin de gânduri, sau stresat, sau supărat.

– Acum nu știu.

– Am crescut crezând că tatălui meu nu i-a păsat nici cât negru sub unghie de mine. Apoi tu mi-ai dezvăluit adevărul la înmormântarea lui Jenny, dându-mi certitudinea că, într-adevăr, nu-i păsase de mine. Tot ce mi-am dorit a fost să nu fac același lucru, să nu fiu *ca el*. Iar acum, tu m-ai transformat exact în el. Într-un om ca el.

Vocea lui Morgan e tăioasă când îmi răspunde.

– Te bosumfli că n-ai avut un tată, Maxen? Și cu mama ta cum rămâne? Cea pe care ai ucis-o când te-ai născut. Crezi cumva că mie nu mi-a lipsit? Că nu m-am simțit speriată, pierdută ori deznădăjduită când am aflat că s-a culcat cu un bărbat care nu era tata și că a sfârșit moartă din cauza asta?

– Morgan, pe toți dracii, crezi că nu știu asta? Că eu nu sufăr că am pierdut-o? Că nu simt greutatea karmică de a mă fi născut în asemenea circumstanțe de rahat?

– Nu mă lua cu d-astea. Ai avut-o pe Althea, ai avut o mamă. Pe când eu am avut-o pe doamna guvernator Vivienne Moore, care a fost chiar mai rece decât ar putea fi în mod normal o mamă vitregă. Tata s-a transformat într-o umbră. Am crescut singură.

– L-ai avut pe Embry, remarc.

– Iar tu, pe Kay, replică ea.

Mă opresc să privesc pe fereastra sufrageriei la gazonul verde-închis. Dincolo de gard, mașini cu faruri aprinse traversează străzile din District în ambele sensuri, lampadarele strălucesc, umplând pătratul ferestrelor de o lumină gălbuie ca pentru a semnaliza locurile în care cele mai luminate minți din Washington stau aplecate până târziu asupra chestiunilor politice, de lobby și diplomatice.

– Așa nu ajungem nicăieri, spun. Nu e o întrecere între cui i-a fost mai greu.

Morgan oftează.

– Bine. Dar trebuie să înțelegi de ce mi-am dorit o viață diferită pentru Lyr. Vivienne a propus să se ocupe Nimue de creșterea lui, iar Nimue este o persoană optimistă, bună și nealterată, spre deosebire de noi, Maxen. Este fără pată. Și știam că îl va crește mai bine decât am face-o noi.

O ascult. Ascult durerea din vocea ei. Și ceva în mine se sfâșie.

– Ți-a fost greu? Să i-l dai ei?

Aud un sunet care ar trebui să fie un hohot de râs, dar care seamănă mai mult a suspin.

– Nu există cuvinte în care să încapă ce am simțit. Când s-a născut era atât de... de liniștit, de stoic, exact ca tine. Nici măcar nu a plâns când i l-am dat în brațe lui Nimue. Doar m-a privit, resemnat, tăcut. Ca și cum știa deja că aveam să-l dezamăgesc.

O lungă tăcere se așterne între noi. Fiecare rămâne pierdut în propria durere.

– Vreau să-i spun, Morgan. Îmi doresc să-l văd.

– Nu.

– Nu?

– La ce bun? Tu însuți ne consideri stricați pentru că am făcut sex. Imaginează-ți cum s-ar simți el, știind cum a fost creat!

– Și dacă Abilene dă curs amenințărilor și dezvăluie oricum totul? Ce e mai rău pentru el? Să afle de la noi, ori să afle de pe internet?

– Maxen, tot ce am construit a fost gândit pentru a-l proteja. După ce am aflat adevărul despre noi cel mai important pentru mine a fost să-l protejez pe el. Nici măcar fostul meu soț, Lorne, nu știa de Lyr.

Mă îndepărtez de la fereastră, îndreptându-mă spre dormitor, mă opresc un moment să îndrept biblia cu colțurile îndoite de pe marginea mesei, înainte de a ajunge în garderobă. Pe măsuța de machiaj se află o fotografie cu mine când eram mic, cu Althea și Kay. Nu am nicio fotografie cu Imogen Leffey. Cât despre Penley Luther, nu mi-ar fi luat prea mult să găsesc un portret de-al său pe aici pe undeva, prin Casa Albă, dar preferam să nu caut.

– Și mie mi-a fost ascuns adevărul despre părinții mei biologici, spun în cele din urmă. Și faptul că am aflat despre ei la treizeci și șase de ani nu mi-a făcut lucrurile mai ușoare decât mi-ar fi fost dacă aș fi aflat la paisprezece.

– Nu vreau să poarte această povară, spune ea. Nu înțelegi? Cel mai bine e să nu afle niciodată.

Asta înseamnă să nu-l cunosc niciodată, urlă o parte egoistă din mine. Doamne, și cât îmi dorisem un copil de ținut în brațe, de crescut și iubit!... Iar acum aflu că am deja un fiu al meu, pe cale să devină bărbat... Numai gândul de a nu-l întâlni vreodată îmi rupe sufletul. Doar că aici nu e vorba doar de nevoia mea egoistă de a-l cunoaște, trebuie să recunosc. E vorba despre ceea ce este cel mai bine pentru el și, deși nu sunt de acord cu Morgan că e mai bine să continue să creadă minciunile care i-au fost spuse încă de când s-a născut, o parte din mine îi înțelege preocupările.

– Înțeleg, spun. Dar, te rog, încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. Am comis deja suficiente păcate. Nu vreau să mai adaug și minciuna. Nu vreau să mai pierd nicio frântură din viața fiului meu.

Pauză.

Stau așezat la masa de machiaj, jucându-mă distrat cu colierele lui Greer, trecându-mi degetele peste lanțuri fine și pandantive delicate.

– O să iau în considerare, spune Morgan, în cele din urmă. Nu este o promisiune. Dar... o să cântăresc situația.

Îmi închid ochii, încercând să gândesc din nou ca un președinte. Ca un soldat. Nu ca un bărbat care tocmai fusese înjunghiat de cel mai bun prieten, care-i fusese și iubit.

– Va trebui să fim pregătiți și noi, Morgan. Dacă Abilene va dezvălui adevărul despre Lyr, în mod automat se va afla despre noi. Despre ce s-a întâmplat între noi.

– Corect, spune, regăsind tonul senatorial.

Scandal și tot restul. La asta se pricepe, e stăpână pe situație.

– O pot pune în legătură pe șefa mea de cabinet cu Kay și Trieste, pentru a stabili o abordare coordonată împotriva atacurilor media.

– Kay nu va mai fi șefa mea de cabinet pentru mult timp, spun privind fotografia noastră din copilărie.

– Ce te-a apucat? Tonul lui Morgan suna iritat. Este cel mai bun om din echipa ta.

– Motiv pentru care o voi numi vicepreședinte, îi explic, la limita răbdării. Sau ai uitat cumva că Embry și-a dat demisia, pentru că vrea să candideze împotriva mea?

– Oh... Mda.

– Veți fi o echipă pe cinste.

– La fel ca tine și Kay, admite Morgan.

– Pare o simetrie frumoasă. Două echipe formate dintr-un frate și o soră, una împotriva celeilalte.

– Da, și un frate care-și înfruntă sora, spune și-i scapă un hohot mic care, pentru o clipă, îmi amintește de Praga.

Mă întreb cum ar fi fost viața noastră dacă am fi știut că suntem frați de la bun început, dacă am fi ținut unul la celălalt ca un frate la o soră, în loc să... Mă rog.

Hohotul i se transformă într-un alt suspin.

– Embry e cel care ți-a spus despre Lyr, nu-i așa?

– Da.

– Își dorea atât mult să te protejeze de adevăr. Să-l protejeze pe Lyr de opinia publică. Probabil l-ai înfuriat peste măsură, dacă s-a răzgândit.

Închid ochii și îl revăd în birou - chipul său, ochii albaștri de culoarea florilor sălbatice plini de durere, riduri de furie și resentiment în jurul gurii și pe fruntea încrețită.

– Cred că mă urăște.

– Posibil, aprobă Morgan. Dar nu va înceta niciodată să te iubească. Ai efectul ăsta asupra oamenilor.

Deschid ochii și mă privesc în oglindă. Fire argintii pe la tâmple, o gură serioasă, barba nerasă de două zile. Un fost soldat obosit. Un bărbat care rănește profund oamenii pe care-i iubește. Nu sunt demn de iubirea lor. Nu sunt demn de nimic din toate astea. Ciudat cum până în seara asta nu am pus niciodată în dubiu ce merit și ce nu, iar acum...

– Ești sigură că am efectul ăsta asupra oamenilor? întreb. Pentru că eu simt ca și cum i-aș consuma cu dragostea mea pe cei pe care-i iubesc, până când nu le mai rămâne nimic. Niciuna dintre persoanele care mă iubește nu are parte de un final fericit, ai observat? Apropierea de mine le infectează viața cu tragedie.

Nu știu de ce îi mărturisesc toate acestea lui Morgan. Și ea este pe lista persoanelor cărora le-am făcut rău, o viață pe care am distrus-o prin simpla mea venire pe lume. În plus, cu excepția apelului din seara asta, eu și ea nu mai vorbiserăm decât de serviciu, de când o întâlnisem pe Greer. Nu eram obișnuiți să ne arătăm vulnerabili unul celuilalt.

– De când te-am întâlnit, am știut că se va sfârși tragic. Cu toate astea, nu aș schimba nimic din ce s-a întâmplat. Absolut nimic.

Cuvintele sale reci ca oțelul sună cumva a sfidare, de parcă ar vrea să mă provoace să-i răspund. Iar eu accept provocarea.

– De ce, Morgan? La ce bun toate astea? Toată... *suferința* asta... Pentru ce?

– Ce vrei să-ți răspund? mă întreabă. Că viața ta, în toate aspectele ei, a fost marcată de coincidență, că toate câte s-au întâmplat au fost doar un accident?

Coincidență. A fost o coincidență că am lăsat-o însărcinată pe sora mea. Coincidență că fratele ei vitreg este dragostea mea, una dintre cele două. Coincidență că

tatăl meu a fost, la rândul său, președinte, și că vicepreședintele său era bunicul soției mele.

E adevărat că viața e plină de coincidențe, dar în cazul meu sunt, totuși, cam multe.

– Nu, răspund. Nu vreau să-mi spui asta.

– Atunci trebuie să accepți că lucrurile au fost cum au fost și că nu poți schimba trecutul. Prezentul este ceea ce contează.

– Hm, prezentul, murmur.

Prezentul în care micul meu prinț s-a îndepărtat de mine, decizând să candideze *împotriva* mea. Prezentul în care aș putea pierde tot. Poate pe bună dreptate.

– Maxen, eu..., inspiră adânc. Dacă are vreo importanță, vreau să știi că nu am pus niciodată la îndoială faptul că ai fi un tată minunat. Ești un om de treabă. Un mare om. Printre cei mai buni.

Strâng între degete colierul lui Greer, iar vocea mi-e sugrumată când răspund. Încă văd chipul lui Embry. Cuvintele sale îmi răsună în urechi.

Diferența dintre mine și tine e că mie nu mi-e frică să fac ce trebuie făcut. Și cred că ție îți este.

– Nu mă simt deloc un mare om.

– Este exact ce ar spune cineva care este un mare om.

Nu știu ce să-i răspund. Pentru că mi se pare și greșit, și corect, în același timp. Că bărbații și femeile mari sunt, de obicei, plini de îndoieli și smerenie.

– Vei ști ce vei avea de făcut, spune. În legătură cu Lyr, cu Embry, cu Melwas. Vei găsi o cale.

– Ai cu adevărat atâta încredere în mine? Tu mă urăști.

– Încredere mea merge dincolo de iubire sau ură, Maxen. E adevărat că voi face echipă cu Embry și că vom

candida împotriva ta, așa cum este adevărat că mă voi lupta cu dinții să înving, pentru că așa sunt eu. Îmi place puterea și îmi place să câștig. Dar nu o fac crezând că tu nu ai fi un bun președinte sau un om bun. Și nici pentru că împărtășesc dezamăgirea lui Embry cum că te-ai teme de luptă.

Dau drumul colierului și mă ridic în picioare.

– Atunci de ce crezi că mă tem?

Morgan râde drăcește.

– Embry crede că ai căzut pradă pasivității, dar eu, micul meu frățior, știu adevărul. Nu doar că nu ai căzut pradă pasivității, ci ești atât de activ, încât planurile tale par a-ți înota prin minte ca niște rechini. Dorința ta de luptă este atât de puternică, încât teama te ține treaz în miez de noapte. Nu teama de conflict, ci de ce se va întâmpla dacă vei intra în luptă. Ți-e frică de tine. Și cred că, atunci când armura ți se va frânge, în sfârșit, vei dezlănțui o furtună cum nu a mai văzut țara asta de ani întregi.

– Nu o voi face, jur. Nu voi permite să se întâmple asta.

– Există mai multe moduri în care armura controlului tău se poate crăpa.

Îmi îngustez ochii, deși n-am în față decât un rând de cravate, și nu chipul soră-mi.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu este o amenințare, spune, ci pur și simplu o observație.

Rămânem în tăcere pentru un moment, apoi îi spun că trebuie să închid.

– În legătură cu Lyr...

– Am să mă mai gândesc.

– E tot ce-ți pot cere, recunosc. Îmi pare rău, Morgan. Pentru Praga, pentru Glein, pentru toate.

– E prea târziu să...

– Poate... Dar vreau oricum să știi. Nu trece o noapte în care ce s-a întâmplat la Glein să nu-mi bântuie gândurile... În care să nu simt greutatea războiului. Te-am dezamăgit atunci. Dar nu am vrut, am încercat din toate puterile, însă am eșuat. Mă simt responsabil pentru ce s-a întâmplat și n-o să mă iert niciodată. Cu atât mai mult acum, când am aflat despre fiul nostru.

Vocea îi sună liniștită când îmi răspunde.

– Bine, Maxen.

– Bine?

– Bine, subliniază.

– Mulțumesc.

– Noapte bună, fratele meu mai mic.

– Noapte bună, Morgan.

3

ASH

Acum

N-am dormit în noaptea aceea. Nu că m-aș fi așteptat să reușesc, dar când apar au un gust amar. Insomnia, zic. Amintirile pline de angoasă. Sentimentul de vinovăție. Rumeg la nesfârșit aceeași întrebare și *dacă, cum ar fi fost dacă, numai dacă...*

Cum ar fi fost, dacă aș fi reușit să-i salvez pe toți în Glein?

Cum ar fi fost, dacă aș fi găsit un mod de a ucide mai puțini inamici?

Cum ar fi fost, dacă aș fi reușit să o protejez pe Greer de Melwas?

Apoi dubiile schimbă ruta și se îndreaptă spre viitor.

Cum ar fi dacă l-aș implora pe Embry să vină înapoi? Cum ar fi dacă l-aș ataca pe Melwas chiar acum? Sau cum ar fi să dau dracului tot și să mă urc în primul avion spre Seattle, ca să-mi întâlnesc fiul?

Dar toate întrebările se dezintegrează, se transformă în praf și se duc înapoi în trecut. Un nesfârșit ciclu de îndoieli. Nu cunoșteam decât un mod de a face dubiile să înceteze, de a despărți sentimentul de vină și grijă de mine ca pe o mare biblică, dar nu-mi era accesibil. Micul meu prinț fugise, iar mica mea prințesă era în alt oraș. Nu aveam

cu cine mă lupta, pe cine biciui ori săruta. Nimeni în care să mă adâncesc și să-mi alin durerile.

Băga-mi-aș! Aveam nevoie, aveam nevoie rău! Momentele acelea cu Embry, care precedaseră mărturisirea că pleca, reverele hainei sale mototolite în pumnii mei, degetele calde testând locul acela pe care i-l negasem atâta amar de vreme...

Doamne, ce n-aș da! Regatul meu, sufletul din mine, doar să-l am pe Embry acum, aici. L-aș apuca din nou de revere și l-aș împinge pe jos, cu fața pe covor. I-aș smulge pantalonii de pe el. Cum îndrăznise?! *Cum dracului ți-ai permis, eh?!* i-aș șuiera la ureche acoperindu-l cu corpul meu. L-aș bloca la pământ cu brațul pe gât și l-aș face să simtă mai mulți centimetri furioși din mine. L-aș regula până l-aș rupe în două.

ÎN DIMINEAȚA următoare, Belvedere mă găsește în sala de forță, transpirat și gol până la brâu.

Belvedere are vreo douăzeci și cinci de ani, este de origine latină; tunsoarea perfectă, cardiganul mulat, ochelarii la modă trădează atenția pe care o dedică stilului și tuturor detaliilor în general, ceea ce face din el ajutorul neprețuit care-mi este. În plus, prețuiesc faptul că rămâne imperturbabil, indiferent de situație; nu face nicio remarcă la adresa faptului că sunt tras la față și asudat.

– Bună dimineața, domnule președinte, spune.

Mormăi un răspuns, termin ultimul set de patru tracțiuni, las bara jos și mă întind după prosop.

– Avem agenda plină azi, continuă calm.

Ryan Belvedere m-a văzut în toate ipostazele posibile, transpirat și dezbrăcat, îngrozitor de obosit, moțăind în vreo

mașină închiriată, printr-un ungher al unei școli gimnaziale ori sub soarele arzător la târguri de stat. Este omul meu, ajutorul meu personal, valetul meu, dacă ar fi să apelez la un termen desuet. Se trezește înaintea mea și se duce la culcare întotdeauna după mine. Eu sunt *treaba* lui. Îmi gestionează călătoriile și întâlnirile împreună cu secretara mea. Se asigură că hainele mele sosesc de la spălătorie la hotelul potrivit când avem trei evenimente în trei orașe diferite. Îmi înmânează pixul când dau autografe la mitinguri, îmi ține la el o cravată de schimb, răspunde la telefon când eu nu pot. Este umbra mea și, după noaptea trecută, prietenul meu cel mai loial.

Bine, eu și Embry nu am fost niciodată cu adevărat prieteni. Când ne-am întâlnit prima dată, el m-a considerat a-i fi dușman, iar eu l-am considerat întruchiparea perfecțiunii. Apoi m-am îndrăgostit de el și de atunci n-a făcut altceva decât să-mi frângă inima.

Îmi întind mâinile o singură dată, suficient de tare cât să simt că oasele și tendoanele protestează. Fac asta ca să-mi amintesc că încă mai simt. Că mai simt și altceva, decât pe el. Micul meu prinț.

– Ce-avem azi? întreb, aruncând prosopul lângă coș și luând dosarul pe care mi-l întinde Belvedere. Conține programul meu pe ziua respectivă și niște note pe care membrii cabinetului meu trebuie să le revizuiască.

– Briefing cu secretara la opt treizeci, spune Belvedere, luându-mi dosarul din mână pentru a-mi întinde o sticlă de apă, pe care o beau recunoscător. La nouă jumătate, briefingul zilnic pe tema securității, cu Gawayne. O convorbire telefonică cu noul prim-ministru al Marii Britanii imediat după, apoi vizita televizată la liceul Pine Ridge. Merlin mi-a spus să vă amintesc că trebuie să vă folosiți de ocazie pentru a sublinia primele rezultate obținute în urma implementării de anul trecut a legii privind infrastructura din rezervații.

Merlin. O altă rană deschisă cu care va trebui să am de-a face azi. Pun dopul sticlei, goale de-acum, și o arunc în coșul pentru plastic de reciclat.

– Nu am de gând să-mi concentrez discursul asupra unui lucru care ar fi trebuit făcut cu zeci de ani în urmă. Mă face să mă simt corupt.

– I-am spus lui Merlin că veți zice asta. Răspunsul lui a fost să o faceți oricum.

– N-o voi face.

– I-am spus și asta. Mi-a zis să vă spun că modestia nu vă va ajuta nici pe dumneavoastră, nici pe Embry să fiți reales.

Embry.

Când îi aud numele din gura lui Belvedere, mă face să mă simt expus ca un pacient deschis pe masa de operație. Îmi trec mâna peste față, rugându-mă ca arsura sărată din ochi să fie de la transpirație, nu de la lacrimi.

– Ce altceva? întreb cu mâna încă pe față.

– Bakewell vrea să vă vadă ca să discutați legea sancțiunilor împotriva Carpatiei prezentată Camerei. Am programat-o la ora unu. La unu treizeci avem întâlnirea cu membrii Cabinetului în Biroul Oval. Sesiune de strângere de mâini la trei, la patru avem chestiunea cu poliția, Merlin vrea să profitați de oportunitate pentru a face niște fotografii care să contrabalanseze acuzațiile republicanilor cum că ați avea ceva cu poliția.

– Ce mă-sa!... șoptesc, lăsându-mi mâna să cadă. Partidul meu sponsorizase și promovase cu succes legislația care obliga urmărirea ofițerilor implicați în atacuri armate și pusese la dispoziție fonduri federale pentru achiziționarea de camere video corporale și cursuri menite să sensibilizeze poliția în legătură cu chestiunile rasiale. Legea fusese scrisă în colaborare cu Ordinul Frăția Polițiștilor și cu mai mulți șefi de poliție din toată țara. Este genul de alegere pe care aș fi făcut-o cu ușurință în calitate de căpitan sau de maior în timpul războiului.

Dar acum trăim pe timp de pace, a trebuit să-mi amintesc cu un oftat. *Trăim pe timp de pace*. Și în vremuri ca acestea, chiar și cea mai atentă decizie poate sfârși în bucăți-bucățele. Reinterpretată în scopuri politice.

Mă forțez să-mi amintesc mie însumi că am ales acest mod de viață. Sau el pe mine.

Încă nu sunt sigur.

– Diseară avem gala în onoarea centrului Luther. Trieste, Merlin și Kay au făcut câteva observații cu privire la discursul dumneavoastră, vreți să-l chemăm și pe Uri dimineață pentru revizia finală?

Uri Katz este cel care-mi scrie discursurile. Face o treabă excelentă. În mod normal, mă consult cu el asupra tuturor punctelor cheie ale discursurilor. Dar azi nu este o zi ca toate celelalte; azi, mai mult ca oricând, resimt ironia amară a situației: trebuie să țin un discurs la Centrul Luther, o fundație dedicată promovării artelor și științelor care a debutat cu dotări asigurate de tatăl meu mort, președintele Penley Luther. Un bărbat despre care doar câteva persoane din lume știu că este tatăl meu.

– Ai vreo veste de la Berlin? întreb. Ar trebui să aflăm ceva azi sau mâine, pe canale neoficiale.

Belvedere neagă din cap.

– Nu încă, domnule.

– Bine.

Îi înapoiez dosarul.

– Modificăm programul zilei. Spune-i Lanei să îmi scrie toate informațiile pe care voia să mi le comunice în timpul briefingului și să mi le lase pe birou. Cere-i lui Gawayne să trimită proiectul preliminar pe e-mail și restabilește convorbirea cu prim-ministrul pentru un alt moment. Uri va trebui să revizuiască discursul fără mine,

mă încred în el; o să-i arunc un ochi mai târziu, dacă e necesar. Seara trecută s-a întâmplat ceva foarte important, prioritatea acum este întâlnirea cu membrii Cabinetului. Este totul clar?

– Desigur, murmură Belvedere butonând deja pe telefon.

– Rămân neschimbate discursul de la liceu și chestiunea cu poliția, tot restul trebuie amânat pe mâine, te rog. Voi participa la gala de diseară și aș putea telefona prim-ministrului de pe drum, dacă stau să mă gândesc.

Omul meu de încredere dă din cap continuând să tasteze pe telefon.

– Altceva?

– Cheamă-l pe Merlin la Reședință, urgent.

Privesc pe fereastră dincolo de aparatul de ridicat greutăți; rozaliul zorilor se transformă în portocaliul care anunță dimineața.

– Sigur e treaz.

– E ca și făcut.

Ieșim împreună din sala de forță, îndreptându-ne spre scările care duc la etajul doi.

– Și, Belvedere...

– Da, domnule președinte.

– Vreau să fiu anunțat imediat ce avionul cu care sosește soția mea aterizează.

– Da, domnule.

Îi pun o mână pe umăr, iar el mă privește; chipul tânăr exprimă onoare, vulnerabilitate și îngrijorare. Îmi amintește atât de mult de Embry când era tânăr, încât înghit în sec.

– Mulțumesc, Ryan, spun încet. Pentru ajutor. Nu știu ce m-aș face fără tine. Ai fost de neprețuit în timpul campaniei și ești și mai mult acum.

– Domnule..., se bâlbâie el, știți foarte bine că nu e adevărat deloc.

– Dacă ai ști, Ryan, spun cu un zâmbet amar, cât de slab sunt, de fapt.

Apoi plec și-mi încep prima zi fără prințul meu.

ÎL SIMT PE MERLIN APROPIINDU-SE.

Intuiția, simțitul acesta, fusese atuul meu principal în Carpatia. Nu se reduce la a vedea sau auzi, nu e ghicit, nici măcar capacitate de deducție. Aveam abilitatea de a găsi calea corectă prin păduri, prin satele tăcute pline de ochi ascunși după perdele și de guri sigilate în tăcere. De a mă ghida în timpul luptei.

Iar când am ajuns la Capitol, m-a ajutat nespus de mult. Știam deja cum să rămân calm în fața porcăriilor, a zgomotului, detectam minciunile și planurile pe care oamenii din jurul meu le puneau la cale. Nu e vorba de o luptă în adevăratul sens al cuvântului, și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Am luat destule vieți, am ucis prea mulți inamici, am privit prea multe clădiri în flăcări. Uneori, când membrii Cabinetului meu se lasă pradă panicii sau euforiei care definesc viața de la Casa Albă, le amintesc că acesta nu este un război adevărat. Că ceea ce facem este important, dar că nimeni nu-și pierde viața. Avem timp să reparăm lucrurile, avem timp să ponderăm.

Aici, orice chestiune, oricât de teribilă, are rezolvare. Ceea ce nu se întâmpla în Carpatia.

Și, dacă-ar fi să fiu sincer, un pic îmi lipsește provocarea aceea extremă. În munți, o persoană era fie prieten, fie dușman, nu exista altă opțiune. Dar aici, dușmanii sunt prieteni, iar prietenii urzesc. Nimic nu este alb sau negru,

vorbele lor au dedesubturi, subînțelesuri, iar intențiile sunt întotdeauna nuanțate. Ca să țin în frâu situația, am nevoie de fiecare neuron, de fiecare strop de percepție și carismă și de tot controlul de sine. Mă menține puternic. În alertă.

Iar acum încerc să-mi reactivez capacitatea de percepție și controlul de sine ca să chituiesc toate fisurile noi din suflet. Vechiul meu prieten le va observa oricum, așa cum pare a observa și cel mai mărunt amănunt, dar prefer să nu-i ușurez lucrurile.

– Nu va dura mult, îi spun imediat ce intră pe ușă. Avem o ședință cu membrii Cabinetului în mai puțin de o oră.

Merlin dă din cap, studiindu-mi cu ochii săi întunecați chipul care, cu siguranță, arăta obosit, părul încă ud de la duș, faptul că încă nu mă deranjasem să-mi iau haina de la costum.

– Ia loc, Merlin, te rog.

Eu rămân în picioare, în vreme ce el se așază. Mă dor mușchii din cauza antrenamentului, penisul mă chinuie pentru că rămăsese erect și furios toată noaptea, mă doare pieptul de dor de Embry și Greer. Îmi iau un minut să mi-o imaginez îngenuncheată la picioarele mele, mângâindu-i părul auriu de mătase, fața ei alintându-se de coapsa mea și ceva în mine se liniștește.

Iau loc, la rândul meu.

– Embry și-a dat demisia aseară. O vom primi oficial azi, prin intermediul biroului său.

Merlin nu pare surprins, deși îi scapă un sunet pe care o persoană mai puțin atentă ar putea-o interpreta ca fiind șoc.

– Ce veste teribila. Bănuiesc că se pregătește să candideze împotriva ta, nu?

– Da.

– Cine îi va lua locul?

Îmi strâng nasul între degete simțind cum durerea de cap își face loc din spatele globilor oculari.

– Kay, bineînțeles. Și aș vrea să o rog pe Trieste să preia funcția de Șefă de Cabinet.

– Și cine va fi noul tău secretar de presă, dacă ea acceptă?

– Nu cred că Uri este interesat, dar îl voi întreba mai întâi pe el. Dacă refuză, căutăm oameni care nu fac parte din Cabinet. Vreau pe cineva tânăr și inteligent; avem suficienți caucazieni printre noi, deci să ținem cont de asta în procesul de recrutare.

– De acord, spune calm Merlin.

– Știai deja că se va întâmpla asta?

– Desigur că nu, răspunde el.

Minte bine, dar nu îndeajuns de bine. Percep omisiunile din cuvintele sale, expresia studiat inocentă. Știuse ceva. În ceea ce privea politica, nu-mi ascunsese niciodată nimic, dar Embry era undeva la mijloc între politic și personal. Iar când vine vorba de viața mea personală, cred că Merlin mi-a ascuns multe de-a lungul anilor.

Schimb subiectul.

– I-ai spus lui Embry că nu putem fi împreună.

Merlin își ridică bărbia.

– Era vreme de război, Maxen. Sacrificiile erau necesare.

– Chiar și sacrificiul acela?

Se aude zgomotul aerului condiționat punându-se în funcțiune. Dincolo de fereastră, districtul este acoperit de o capă de căldură, cauzată de metalul încins și asfaltul aburind. În ciuda valurilor de aer rece care pătrund prin gurile de aerisire, simt de parcă arșița de august ar încerca să dărâme zidurile clădirii. Mă simt, dintr-odată, peste măsură de ostenit.

– Nu i-am spus nimic care să nu fi fost adevărat, zice Merlin simplu. A avut libertatea de a alege ce să facă cu acel adevăr.

– Îl cunoșteai foarte bine. Știai că, dacă-i spuneai că trebuie să mă protejeze, avea să o facă.

– Dar trebuia să fii protejat.

– Pe toți dracii, Merlin, de ce anume trebuia să fiu protejat?

Trag aer în piept încercând să-mi controlez mânia.

– Nu am cerut nimănui să aibă grijă de cariera mea. Aș fi acceptat consecințele faptului că-l iubeam pe Embry, indiferent care ar fi fost acestea.

– Trebuia să fii protejat de tine însuți, răspunde Merlin. Exact de genul ăsta de atitudine. Tu ai fost făcut pentru războiul acela așa cum ești făcut pentru asta. Degetele îi coboară deliberat pe brațul fotoliul, indicând în jur. Pentru clădirea asta. Pentru orașul ăsta. Îmi pare rău, dar nu era o ocazie de ratat.

– De ratat, repet. În schimbul a ce? Iubire? O viață fericită? Ai iubit vreodată, Merlin? Știi măcar despre ce vorbești?

Spre surprinderea mea, ochii lui Merlin mă străfulgeră cu o furie de culoarea onixului.

– Am iubit, spune cu precauție. Dar am știut întotdeauna că sunt destinat singurătății. Am făcut ceea ce trebuia făcut, astfel încât să putem lucra împreună pentru viitor. Pentru tine.

– Deci Embry a fost modul tău de a te răzbuna pe mine? Ai renunțat la dragoste pentru mine, prin urmare nici eu nu puteam avea dreptul la iubire?

– Ești obosit și rănit, așa că voi trece cu vederea acuzațiile tale cum că aș fi dorit să-ți distrug fericirea. Și, nu uita, dacă te-ai fi căsătorit cu Embry atunci, azi nu ai fi avut-o pe Greer.

Vorbele sale îmi atenuează furia.

– Embry mi-a spus același lucru aseară, zic, privindu-mi mâinile. Aveți dreptate amândoi.

Nu aș fi complet fără ea și nici Embry n-ar fi. Greer mi-e destinată, dar destinul nostru era să fim trei.

Merlin se ridică.

– Asta este tot?

– Nu, deși mi-aș fi dorit să fie.

Mi-aș fi dorit să mă fi trezit în dimineața asta cu soția mea lângă mine și cu iubitul meu de cealaltă parte a patului. Mi-aș fi dorit ca fantomele greșelilor mele și ale tatălui meu să înceteze să-mi dea târcoale.

– Fiul meu.

Merlin înlemnește și, pentru prima dată în dimineața asta, îmi dau seama că l-am prins cu garda jos.

– Spune-mi că nu știai, zic pe un ton aproape rugător. Spune-mi că nu ai fi fost capabil să-mi ascunzi așa ceva.

Merlin este în dificultate, o văd pe chipul său. Îi simt gândurile, în voia vântului, ca frunzele uscate căzute dintr-un copac. Și simt cum ia decizia de a-mi spune adevărul.

– Nu sunt mândru de asta, spune el în cele din urmă, întâlnindu-mi privirea.

În ochii săi negri de corb văd ceva mai mult, ceva mai vechi, care depășește cei patruzeci și ceva de ani ai săi.

– Mă gândisem... ei bine, sperasem... să nu repet păcate trecute. Să nu mai repet greșelile din trecut.

– Păcatele trecute? Te referi la tatăl meu?

Clipește, redevenind el însuși.

– Da, răspunde, dar minte din nou și nu știu exact de ce.

– Merlin, nu trebuie să mă protejezi de greșelile lui Penley. Aș fi dat orice să nu le repet la rândul meu.

– Nu ai fi ajuns prea departe cu un copil născut în afara căsătoriei, nu în politică, or eu aveam ambiții pentru tine chiar și atunci, spune Merlin. Te-am urmărit de dinainte de a ne întâlni oficial. Morgan și-a dorit să-ți ascundă adevărul, iar eu și Vivienne nu am văzut cum ar fi putut folosi vreunuia dintre voi doi, nu aveam motiv să o oprim să-ți ascundă adevărul.

– Pe atunci nu știam că Morgan era sora mea. Ar fi fost totul în regulă.

Nu răspunde imediat și simt un fior rece pe șira spinării.

– Merlin?

Respiră adânc, iar ochii aceia negri par străvechi.

– Eu știam de dinainte, Maxen. Știam de foarte multă vreme.

– Isuse Hristoase!

Această nouă trădare e ca o suliță înfiptă în coaste.

– De unde știai?

– Imediat după facultate, am lucrat la o firmă din Manhattan care se ocupa de anumite măsuri indicate în testamentul lui Luther. Printre altele, prevedea o sumă pentru fiul cel mai mic al lui Imogen Leffey. Când te-am găsit, nu mi-a fost greu să-mi dau seama că și tu ești fiul lui. Aveai culorile ei, dar trăsăturile, alura... erai Penley, clar.

– Când m-ai găsit..., repet cuvintele sale privindu-l țintă.

– La bâlci. Îți amintești? Tocmai extrăseseși spada din rocă.

Mă gândisem la momentul acela aproape în fiecare zi de când se întâmplase, la străinul acela înalt care știa cum mă cheamă, dar timpul estompase detaliile, ștergând momentul de parcă nu fusese real. Devenise ceva care semăna mai mult a vis.

– Tu ai fost.

– Te-am găsit mai întâi pe tine, apoi pe Althea și i-am încredințat fondurile moștenite. Nu te-ai întrebat niciodată cum și-a permis să-ți plătească taxele de școlarizare?

– Mi-a spus că ar fi existat o bursă... mă poticnesc. Dar fuseseși tu. Și Penley.

– Da.

– Dar dacă știai de atâta vreme, de ce nu mi-ai dezvăluit adevărul? De ce nu m-ai avertizat? De ce nu mi-ai spus să nu mă culc niciodată cu cineva care poartă numele de Leffey?

– Am considerat, în mod greșit, că erai prea tânăr să auzi un avertisment atât de cumplit. Să știi adevărul despre părinții tăi. Așa că a devenit prea târziu. Ca întotdeauna.

Zâmbește amar pentru sine, ca de o glumă.

– Și cum ai aflat despre el?

Își îndepărtează privirea, îndreptând-o spre fereastră, pierdută.

– Nimue. M-am oferit să o ajut cum puteam. Împreună cu Vivienne m-am asigurat că tutela asupra lui Lyr a fost transferată discret și legal. De fapt, chiar eu am sugerat numele copilului. Este galez, îmi explică, cu ochii fixați undeva în trecut. *Venit din mare*. M-am gândit că, dacă tot repetam greșelile trecutului, puteam măcar se le fac cu eleganță.

– Nu înțeleg.

Ochii i se întorc la mine, limpezi.

– Vei înțelege. La momentul potrivit.

– Gata cu secretele, Merlin. Nu ai avut niciun drept să nu-mi spui despre fiul meu.

Mi se pune un nod în piept și mă opresc.

– Gata cu secretele.

– Gata, aprobă Merlin, cu excepția unuia.

– Nu.

– Ți-l voi dezvălui, promit. Dar nu acum.

Ridic brațele spre cer.

– Dar când? Săptămâna viitoare? Peste o lună?

– Peste doi ani și jumătate.

Pentru o clipă, cred că glumește și încep să râd. Dar el nu râde și are fața foarte serioasă.

– Doi ani și jumătate, spun, nevenindu-mi să cred. Crezi că-ți datorez asta? După ce ne-ai făcut mie și lui Embry? După ce nu mi-ai spus despre fiul meu?

– Nu îmi datorezi nimic. Admit că am făcut lucruri teribile, că te-am manipulat pe tine și pe oamenii din viața ta, dar am făcut-o doar spre binele tău, spre binele tuturor. Motiv pentru care trebuie să aștepți. Nu pentru că mi-ai datora ceva, ci pentru că nu ai de ales.

Mă ridic în picioare.

– Cum aș mai putea avea încredere în tine, spune-mi? Cum să mergem la întâlnirea cu membrii cabinetului meu și să pot conta pe sfaturile tale?

Merlin îmi zâmbește trist.

– Vei avea încredere pentru că îți stă în fire. Pentru că nu ți-am dat niciodată un sfat care să se transforme într-o decizie dăunătoare pentru țara asta și cetățenii ei. Adevărata tragedie a vieții tale, Maxen, este că nu vei înceta niciodată să ai încredere în oamenii din jurul tău, chiar și atunci când te rănesc de nenumărate ori.

Merlin pleacă. Trag aer în piept.

Nu vei înceta niciodată să ai încredere în oamenii din jurul tău, chiar și atunci când te rănesc de nenumărate ori.

Parc-ar fi un blestem.

Îmi iau haina și-l urmez pe scări.

4

ASH

Acum

Ședința cu membrii Cabinetului meu se dovedește a fi una dificilă. Știam că va fi, cu toate astea, din scaunul unde eram așezat, privesc chipurile prietenilor mei, aliaților mei - Kay, Trieste, Uri, Belvedere, la distanță de o ușă, Luc și Lamar, afară, în dreptul ferestrei, de pază, și Merlin supraveghindu-ne. Toate subliniază exact absența cuiva.

A prințului meu.

Fusese întotdeauna ceva ce împărțisem cu el, calea spre visul de a candida pentru președinție. Cei mai mulți dintre candidați își aleg vicele în funcție de cerințe, pentru a-i învinge pe moderați sau ambele. Eu nu. De la bun început am stabilit foarte clar că nu voi face un pas fără Embry alături de mine. Eram cu Jenny pe-atunci, prin urmare nu se putea... nu puteam avea ce avusesem. Dar am avut nevoie de el oricum. Era tovarășul meu de arme, fostul meu iubit, prietenul meu cel mai bun. El crescuse într-un mediu politic - mama lui era un guvernator puternic -, așa că înțelegea mult mai bine decât mine strategiile și discuțiile aparent lejere, dar pline de substraturi.

Aveam nevoie de el. Eu, pur și simplu, aveam nevoie de el.

Iar acum nu este aici.

Kay acceptă poziția pe care i-o ofer, la fel și Trieste. Uri refuză, pentru că se simte mai în largul lui printre monitoare și hârtii și nu vrea în gura lupului, a reporterilor, adică, așa că discutăm despre abordarea potrivită pentru a ne găsi un nou secretar de presă. Kay și Trieste planifică să contacteze imediat cabinetul lui Embry pentru a vedea dacă pot obține o copie a declarației oficiale înainte de a fi publicată, pregătim strategia media de după plecarea sa și cădem de acord ca discursul de la gală să nu includă nicio referință la demisia lui Embry, deși va ocupa toate titlurile principale. Probabil pe durata întregii luni care urmează. Nu vom încerca să ocolim povestea, dar nici nu vom arăta cu degetul, desemnând culpabili. Îmi dau seama că pe Trieste o roade această abordare; ea ar prefera să încerce să controleze povestea de la bun început, dar eu nu-mi conduc așa administrația. Embry și presa pot spune ce vor, noi vom rămâne onești, reținuți și demni.

– Trebuie să luăm în considerare alegerile care vin, spune Kay foarte clar, notându-și detalii pe tabletă.

Lumina soarelui se scurge prin ferestre dinspre Grădina cu Trandafiri, adăugând note de bronz pielii sale de culoare închisă și subliniindu-i cârlionții. Costumul îi cade perfect, fiecare linie reflectă pometii înalți și maxilarul delicat. Pentru o clipă îmi amintesc de fetița cu care am crescut, cu codițe albastre și blugi lălâi. Sora mai mare care mă apărase de atacurile celorlalți copii, de fiecare ridicare din sprâncene la adresa băiețelului alb adoptat, de fiecare ghiont primit de Althea în timpul liturghiei, de la mamele mult prea băgăcioase, pentru a se asigura că mă învață rozariul și rugăciunile. Mă simt copleșit de sentimentul de recunoștință și îndatorire. Pentru afecțiunea și loialitatea sa, nemeritate de altfel. Pentru pasiunea, inteligența ei și pentru munca neobosită.

Mă ridic și o iau în brațe, întrerupând firul ședinței. Nu-mi pasă. Totul se destramă, dar Kay mi-a fost aproape încă de când eram un băiețel de patru ani, așa că am nevoie

să o îmbrățișez. Toți se opresc din ce fac și ne fixează cu privirea.

– Mulțumesc, îi spun lui Kay, ești sora mea preferată.

– Sunt singura ta soră, spune sec, în timp ce eu mă desprind din îmbrățișare.

Sunt pe punctul de a-i spune că, tehnic, nu e tocmai adevărat, dar se aude o bătaie în ușă.

Îmi îndrept spinarea când Belvedere bagă capul pe ușă, cu o expresie uimită.

– Mă scuzați, domnule, dar domnul vicepreședinte vă caută la telefon. Cere să vorbească cu dumneavoastră.

Mi se pune un nod în stomac. De emoție sau durere, nu știu.

– Bănuiesc că vrea să-și prezinte demisia oficială, spune Merlin, ridicându-se. Să-l lăsăm pe președinte singur.

Se precipită toți afară din birou. Kay își pune mâna pe a mea și o strânge scurt, iar Merlin îmi aruncă o privire indescifrabilă. Rămân singur în Biroul Oval, cu telefonul care sună.

Ridic receptorul cu mâna tremurând.

– Colchester.

– Știi bine că sunt eu, aud la celălalt capăt al firului vocea iritată a lui Embry.

Absorb fiecare consoană ascuțită și fiecare vocală tărăgănată. Nu trecuseră decât doisprezece ore și, cu toate astea, îmi lipsea cum îi lipsește hrana unui câine hămesit.

Embry continuă.

– Răspunde la telefon ca o ființă normală.

– Vino aici și-ți voi vorbi ca un bărbat.

Embry râde și, ca de fiecare dată, sunetul acela descătușează fiecare ușă spre inima mea. El și Greer râd mult, iar sunetul acela pare bucurie pură.

– Ash, știm foarte bine amândoi ce s-ar întâmpla dacă am fi singuri în biroul acela.

– Adică?

– Adică ne-am certa, mi-ai cere să nu plec. Iar eu ți-aș răspunde că nu mi-ai lăsat de ales. Am găsi un mod nou de a ne răni. Și nu ar fi unul drăguț.

– Să găsesc modalități noi de a te răni este întotdeauna foarte plăcut pentru mine, micul meu prinț.

Singurul răspuns pe care îl primesc este o scurtă respirație. Îmi imaginez ochii aceia albastru-gheață umbriți de dorință, buzele ferme umflându-se ușor de poftă.

Stau la birou și mângâi suprafața de lemn de parcă ar fi spinarea iubitului meu.

– Lasă-mă să-ți spun exact cum ar decurge lucrurile dacă ai fi aici. Ai intra aici și ai rămâne în picioare, ca să discutăm ca de la egal la egal. Pentru că nu-ți vei permite să te relaxezi în prezența mea. Iar eu te-aș lăsa, pentru că nu are nicio importanță.

– Crezi?

– Am mai puțină putere când stau jos, decât atunci când stau în picioare? Sunt un bărbat diferit?

– Nu ar fi vorba despre tine, spune Embry pierzându-și răbdarea. Ar fi vorba despre mine. Despre a-ți demonstra că suntem diferiți acum.

– Dar nu suntem, iubitul meu Patrocle. De câte ori n-ai fost gata să te lupți cu mine, să te împotrivești și te rănești, doar ca să-ți demonstrezi că nu mă vrei și să ajungi, într-un final, să mă rogi să te regulez?

– Și crezi că asta s-ar întâmpla și acum?

– Nu cred, *știu* că așa s-ar întâmpla, spun cu voce joasă.

Imaginându-mi scena, penisul [illegible] pulpă, sub pantaloni.

– Te-aș lăsa să rămâi așa, în picioare, suficient cât să-ți demonstrez că am dreptate, că ești încă al meu, și când stai jos, și când stai în picioare, apoi te-aș face să îngenunchezi și să îmi ceri iertare că mi-ai frânt inima.

Embry răspunde cu o voce de mătase.

– Și cum ar trebui să-ți cer iertare?

– Înghițindu-mi sperma.

– Nu ar fi suficient ca să mă ierți.

– Ai dreptate, spun, trecându-mi palma peste erecție.

Sunt atât de tare, încât îmi pot simți glandul umflat prin material.

– După ce m-aș folosi de gura ta, te-aș apuca de ceafă și te-aș pune pe burtă, aplecat peste birou. Mi-aș scoate cureaua și te-aș plesni pe fese până ți-ar lua foc, pentru fiecare dată când m-ai părăsit.

– Mi-ar plăcea să încerci, spune Embry, și respirația sacadată îl dă de gol.

I-ar plăcea să mă vadă încercând, în aceeași măsură în care mi-ar plăcea mie, adică foarte mult.

– M-ai obliga să te blochez în poziția în care ești. Și probabil vei reuși să scapi, dar eu te-aș prinde și-am cădea amândoi pe podea, cu corpurile înnodate. Apoi te-aș regula până când ai murdări covorul cu spermă. Până te vei fi consumat, pierdut în mine.

– Și apoi? întreabă Embry cu voce sugrumată.

– Apoi te-aș folosi până m-ai implora să mă opresc.

La celălalt capăt al firului, Embry pare a fi rămas fără suflu.

– Știi că nu ți-aș cere niciodată să te oprești.

– Apoi aș intra în tine și aș continua până când aș termina. Te-aș face să pleci din Biroul Oval cu costumul mototolit și cu sămânța mea încă fierbinte în tine.

– La dracu', Ash, geme el.

– Te masturbezi?

– Da. Tu?

– Aproape, spun, desfăcându-mi cureaua.

Când îl scot din pantaloni, penisul îmi dogorește, e ca de piatră. Îmi poziționez scaunul departe de fereastra din spatele meu, deși știu că agenții de la Serviciile Secrete nu ar încălca niciodată protocolul și nu ar privi înăuntru fără motiv.

– E rândul tău acum.

– Să ce?

– Să-mi spui ce mi-ai face, dacă ai putea. Ce s-ar fi întâmplat aseară, dacă nu te-ai fi oprit.

– Doamne, susură Embry.

Aud zgomot de piele alunecând pe piele, mâna aceea palidă și aristocratică strânsă în jurul penisului său frumos.

– Aș fi... Tu m-ai fi lăsat să...

Mârâi cu mâna strânsă pe penis. O mișc puternic de câteva ori.

– Da.

– Și eu te-aș fi pus aplecat peste birou, doar că... se poticnește de parcă ar avea nevoie să-și tragă respirația. Nu te-aș lovi. Ți-aș despărți fesele și te-aș săruta în locul acela pe care îl doresc. Aș folosi limba în locul penisului. M-aș juca cu limba pe tine, pe testicule, ți-aș acoperi fiecare fesă cu săruturi. Apoi te-aș întoarce cu fața spre mine și aș face aceleași lucruri pe abdomenul și pe coapsele tale. Mi-ai ține mâna înfiptă în păr, pentru că, deși toate astea ar trebuie să fie pentru plăcerea mea, tot ți-ai dori să-mi

amintești cine deține controlul. Că tu ești cel care a decis să ofere.

Cuvintele sale îmi coboară adânc în vintre, în punctul acela care mă definește. Ideea de a-l simți atingându-mi cu adorație părțile cele mai ascunse, de a-i simți limba curățindu-mă, de a-l lăsa să-mi facă toate acestea în timp ce-i țin mâna pe cap, binevoind să-i cedez ceva ce ani de zile i-am negat cu cruzime...

La dracu'! Îmi opresc mâna, altfel risc să termin ca un adolescent.

– Și apoi, ce ți-ai dori, Embry? Să mă iei pe la spate? Tare și răutăcios, pedepsindu-mă că vreau să fii al meu în continuare? Sau ai prefera să mă privești în ochi, să te miști lent, ca să-ți poți reaminti fiecare geamăt care-mi iese din gât de fiecare dată când te miști în mine?

– Isuse Hristoase! exclamă Embry gâtuit. Totul. În ambele feluri. În toate felurile.

– Mi-e mi-ar plăcea să-ți văd chipul. Să mi-l amintesc pentru tot restul vieții.

– Ash, spune-mi că ești aproape și tu. Vreau să te aud când termini.

Ezit. Îmi doresc cu disperare să juisez, penisul îmi este umflat și plin de lichid preseminal, dar știu cum m-aș simți dacă m-aș elibera în mâna mea. Golit. Rănit. Nesatisfăcut. Puțul acela adânc din vintrele mele va continua să fie înfometat de ceva mai elementar, mai puternic.

Mai înfricoșător. Mai murdar.

Pot termina fără probleme, chiar dacă iubitul meu nu mi se predă, fără a exercita nicio formă de control, și ar fi plăcut într-un fel. Dar nu pot termina cu adevărat fără el; nu m-aș simți satisfăcut și sătul, până nu aș obține ce am nevoie.

Dar acum nu este vorba despre ce ai nevoie; sau nu doar despre asta. Am promis să am grijă de el. Ceea ce

înseamnă că trebuie să pun nevoile sale mai presus de ale mele.

– Te rog, spune Embry, și îmi dau seama că și el este la fel de aproape. Dă-mi măcar asta.

– Nu ți-am refuzat niciodată nimic.

Oftez cu mâna strânsă alunecându-mi pe penis. I-am dat acestui bărbat tot ce am putut. Inima mea. Pe Greer a mea. Toată viața mea.

– Atunci nu ar trebui să-ți fie greu să-mi dai asta. Ah, băga-mi-aș! Acum termin, Ash. Ce n-aș da să fiu în tine acum, să te umplu, *aaaahh*!

Aud un geamăt frânt în timp ce ejaculează și gem la rândul meu, captiv în fantezia lui. Chipul său crispat de plăcere în timp ce se împinge în mine, sentimentul că este al meu în întregime acum, că i-am oferit și ultima bucățică din mine. Sperma sa pe abdomenul meu după ce l-am lăsat să mă folosească, să-l pun apoi să mă curețe cu limba.

– Ash, vreau să te aud, șoptește. Este ultima mea zi în biroul ăsta, sunt plin de spermă și, te rog, vreau doar să te aud.

Și o fac. Îl las să mă audă, ținând telefonul între umăr și ureche astfel încât să-mi pot coborî mai jos pantalonii. Îmi mișc pumnul mai repede, strângându-l în jurul meu și pompând cu suficientă putere cât să poată auzi. Presiunea se adună, crește, și nu este ce vreau sau ce am nevoie, dar nu-i voi refuza asta lui Embry. Nu acum, când nu știu ce va aduce viitorul.

– La ce te gândești? mă întreabă. Ce-ți vei imagina când te vei descărca?

Cuvintele sale sunt pline de curiozitate, vocea îi este înfometată, iar mie mi-e foame de foamea lui și sunt gelos pe atenția sa. Îl vreau tot, pentru totdeauna, doar pentru mine, al meu, doar al meu.

– O să-mi imaginez cum ar fi să te regulez din nou. Greer e aici, înnebunită de plăcere, privindu-ne, cu degetele adâncite în ea. Mă implori să te las să intri în ea, promițându-mi că vei fi cuminte și ascultător. Că vei face orice.

Embry geme.

– Ah, Ash! Mi se întărește din nou.

– Și terminăm așa, toți trei. Tu în păsărica strâmtă a lui Greer, iar eu, în tine.

Un sunet umed îmi dă de înțeles că Embry se masturbează iar, alunecând cu mâna pe propria spermă. Imaginea aceea, împreună cu tot restul, îmi face abdomenul să se contracte și penisul să-mi ia foc, parcă. Prin minte mi se derulează rapid tot felul de imagini murdare. Penisul gros al lui Embry, plin de spermă, senzația anusului său strâmt în jurul meu, fermitatea feselor sale pe care o simt de fiecare dată când mă împing în el, păsărica lui Greer atât de udă încât aud zgomotul provocat de alunecare, sfârcurile ei rozalii, dornice, întărite, spinarea lui Embry frecându-se de pieptul meu în timp ce orgasmul îi smulge geamăt după geamăt, noi trei într-o îmbrățișare umedă, plină de dorință, atât de puternică, furând plăcere, frecându-ne unul de celălalt.

Iubitul meu și iubita mea, prințul meu și prințesa mea. Ai mei, ai mei, ai mei pentru totdeauna.

– Daaahhh, spune Embry. O să termin din nou, o să... își mușcă din cuvinte și respiră sacadat, iar imaginea sa juisând necontrolat pe mână, pe pantaloni, pe cravată, mă duce dincolo de limită. Reușesc să scot batista din buzunar exact la timp, o țin deasupra penisului și mă eliberez cu un geamăt, ejaculând îndelung în mătase.

– Embry, susur. La dracu'! Embry.

– Da? răspunde la fel de gâtuit. Da?

– Doamne, simt... aș vrea să fii aici să vezi.

E ca și cum nu s-ar sfârși niciodată, simt fiecare contracție pe șira spinării cu o plăcere nerușinată, penisul îmi vibrează, tremură cu fiecare jet.

Atât de mult, atât de mult și vreau să nu se oprească niciodată, să împart pentru totdeauna cu Embry momentul acesta lipicios și murdar, doar noi doi, cu penisurile pline de nevoie și inimile pline de o nevoie și mai mare.

Dar totul se sfârșește prea repede; penisul devine flasc, batista e distrusă, Embry încă respiră sacadat la celălalt capăt la firului. Senzația apare chiar mai curând de cât m-am așteptat, neliniștea nesatisfăcută, sentimentul de gol, căldura crescându-mi în vintre ca și cum ar vrea să-mi spună că dorința va rămâne acolo până îmi voi potoli foamea cu adevărat. Închid ochii și mă las pe spate pe scaun, încercând să-mi potolesc respirația pentru a-mi recăpăta controlul. *Este în regulă să nu-ți fie suficient*, îmi spun mie însumi. Fusese vorba despre nevoia lui Embry, nu a mea. Dumnezeu știe că nu mă mulțumesc niciodată cu puțin.

– Sunt încă erect, spune Embry, readucându-mă în prezent. Zici că faci vreo magie, ceva.

– Nu sunt magician, spun cu blândețe. Sunt regele corpului tău, iar corpul tău știe asta. Și nu va avea pace până nu va fi al meu din nou.

Așa cum nici al meu nu va găsi pace.

Suspină lung, cu durere.

– Motivul pentru care nu m-am prezentat personal este că nu am vrut să sfârșesc umilit și plin de propria spermă, replică Embry. Și cu toate astea...

– Și cu toate astea...

– Sunt convins că fac ceea ce trebuie făcut, Ash, și o fac cu cele mai bune intenții. Te pot dori și te pot înfrunta în același timp.

– Știu, spun cu tristețe. Ai făcut-o din ziua în care ne-am cunoscut.

– Ești furios pe mine?

Termin să mă curăț și arunc batista la gunoi. Îmi bag penisul încă erect la loc în pantaloni și trag fermoarul, îmi pun cureaua și mă asigur că nu am pete de spermă pe cravată. În cele din urmă, răspund.

– Sunt multe lucruri în momentul ăsta. Inclusiv furios. Da. Dar mă simt și vinovat și îngrijorat, dar mai ales rănit, asta resimt cel mai tare. Te iubesc, și tu mă părăsești din nou. Mă părăsești pentru că mă crezi laș, crezi că nu-mi iubesc îndeajuns soția cât să fac în așa fel să fie în siguranță. Prin consecință, crezi că tu o iubești mai mult pentru că ești dispus să pui persoane nevinovate în pericol pentru a o proteja pe ea.

– Nu-mi pune cuvintele astea în gură, spune pe un ton imperios și aproape că mă face să zâmbesc.

A rămas același locotenent râzgâiat și frumușel pe care l-am țintuit de peretele acela, acum mulți ani.

– Te crezi nobil și al dracu' de stoic, când, de fapt, alegi calea onoarei ignorându-ți sentimentele de fiecare dată când începi să simți ceva.

– Tocmai am confesat o întreagă listă de sentimente, Embry.

Oftează.

– Nu asta am vrut să spun. Vreau să spun că ești mereu invulnerabil, că nimic nu te frânge, că uneori ești la fel de inaccesibili ca soarele de pe cer și, de obicei, te adoram tocmai pentru asta. Și încă îmi doresc s-o fac.

– Atunci nu mă părăsi, spun.

Implor. Nu mi-e rușine să implor, dacă asta vrea de la mine. Dacă vrea să-și vadă regele în genunchi, plângând și smulgându-și hainele de pe el, o voi face, aș face orice.

– Nu pleca. Nu pot face asta fără tine. Inspir adânc. Nu am putut niciodată, știi? Tu ești puterea mea. Curajul meu. Și am nevoie de tine.

– Nu pot, spune Embry cu tristețe în glas. Trebuie să o fac, altfel nu aș mai putea conviețui cu mine însumi. Cred în decizia pe care am luat-o.

– Înainte, eu eram cel în care credeai, spun, și doar pronunțând aceste cuvinte simt cum ceva nou se rupe în mine.

Nu realizasem până atunci cât de mult contase pentru mine faptul că Embry credea în mine. Cât de mult îmi dorisem ca el să creadă în mine. Simt că aș face orice să fiu demn de el, din nou. Orice. Dar mi-amintesc că nu pot. Că nu pot spune *La dracu' cu tot* și să-l recâștig pe Embry doar pentru că îmi doresc asta. Responsabilitatea mea este securitatea unei întregi națiuni, a celor care au crezut în mine și a celor care nu au făcut-o, nu pot isca război și moarte de dragul unei singure persoane.

Este singura idee bună pe care o am pe moment.

– Îi spui rămas-bun lui Greer din partea mea? întreabă el, rupând tăcerea. Nu cred că va dori să-mi mai vorbească, după ce va afla că voi candida împotriva ta.

– Și că te vei căsători cu femeia care a pus la cale răpirea ei.

Oftează din rărunchi, de parcă uitase.

– Și asta, da.

– Nu.

– Ash...

– Nu voi vorbi cu ea în numele tău, Embry, și-ți voi spune de ce: în noaptea nunții mele ne-am legat prin legăminte. Toți trei. Împreună. Ne-am promis că vom încerca și că nu vom da bir cu fugiții.

– Iar eu am adăugat că va trebui să fim onești unul cu celălalt din momentul în care va înceta să mai funcționeze.

– Ne-am spus că ne vom iubi îndelung, în toate modurile în care vom putea, cât mai bine vom putea. Poate că pe mine ai încetat să mă iubești, dar pe Greer?

– N-am încetat.

Inima îmi tresări de bucurie, dar el se întrerupe și ceea ce spuse în continuare îmi sfâșie pieptul.

– Încă o iubesc pe Greer.

Îmi frec degetul mare pe frunte, numărând o respirație, apoi pe a doua. Da, sunt încă în viață. Da, l-am auzit clar evitând să-mi spună că mă iubește. Și da, sunt capabil să fac ceea ce e corect, deși ce-mi doresc în momentul acesta este să dau buzna în biroul lui și să nu mai ies de acolo până când nu suntem amândoi acoperiți de spermă și sudoare.

– Dacă încă o iubești pe Greer, atunci nu te voi elibera de jurămintele pe care i le-ai făcut ei. În ceea ce o privește, ești în continuare dator să încerci.

– Nu ești custodele jurămintelor mele, spune murmurat.

– Bine. Atunci sunt cel care-ți amintește de ele. Vrei să te dezlegi de jurământul de a o iubi? Ești liber să o faci. Dar eu nu mă dezleg de promisiunea de a te iubi și mă îndoiesc că Greer o va face, după ce va accepta tot ce s-a întâmplat.

– Ce vrei se spui?

– Vreau să spun că poate acum nu mai suntem trei și poate nu vom mai fi niciodată. Dar tu și Greer aveți binecuvântarea mea să vă iubiți unul pe celălalt exact ca înainte.

– Vrei să spui că accepți să-ți fim infideli?

Tonul său este atât de plin de suspiciune încât mă face să zâmbesc, în ciuda situației, pentru că este atât de tipic lui Embry Moore. Îmi pot imagina fără nici cel mai

mic efort ochii aceia albaștri îngustându-se a îngrijorare, gura subțiată a neîncredere.

– Sunt un iubit gelos, Embry, și un soț chiar mai gelos. Voi fi gelos și voi suferi, dar în definitiv nu vă voi considera infideli, nu cu adevărat. Eram acolo, în camera aceea, știu ce am promis și ce însemna asta. Iar pentru mine, personal, înseamnă că încă mai încercăm cu toții din toate puterile să ne iubim unul pe celălalt.

– Deci, dacă eu și Greer...?

– Da.

– Iar tu și Greer... Veți continua să trăiți ca soț și soție.

Înainte de a continua, face o pauză pe care o simt cu fiecare celulă din corp.

– Și noi?

Încerc să-mi mențin vocea fermă când răspund:

– Ce-i cu noi?

– La dracu', știi bine ce întreb.

– Iubirea mea pentru tine nu va înceta niciodată, Patrocle.

Embry nu răspunde, dar nici nu trebuie s-o facă. Nu am spus-o pentru a obține un răspuns, ci pentru ca el să știe. Celularul îmi vibrează în buzunar. Îl scot să verific.

Avionul doamnei Colchester tocmai a aterizat. Ajunge la Casa Albă în patruzeci de minute, spune mesajul lui Belvedere.

Greer.

Undeva, în adâncul meu, ceva se descuie pentru prima dată după seara trecută, deschizând ziduri și uși pe care nici măcar nu știam că le încuiasem. Eliberând mila, onestitatea și tandrețea pe care le ținusem ascunse, până acum câteva minute, din cauza durerii, ori din precauție.

Iar acum, durerea și precauția dispăruseră. Mă aflu aici, în acest scaun, ascultându-l pe Embry cum își dă demisia pentru că socotisem că mi se cuvin prea multe: și iubirea sa, și încrederea sa, și loialitatea sa. Iar azi este ziua în care toate acestea s-au schimbat. Voi îndrepta totul, îl voi iubi cu și mai multă putere, îi voi demonstra la nesfârșit că sunt demn de devoțiunea și de încrederea sa, și o voi face chiar dacă el nu se va mai întoarce niciodată la mine.

O voi face chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l fac pe lumea asta.

– Embry, îmi pare rău, spun încet. Dacă mai face vreo diferență. Aș fi vrut să fi știut la câte ai renunțat de dragul meu. Te-aș fi scutit de toate astea.

– Știu că ai fi făcut-o. Dar acum este vorba de mult mai mult, înțelegi, da? Este vorba despre Melwas și Carpatia, despre patria noastră, despre Greer, nu doar despre noi doi.

Îmi privesc mâinile, mari, pline de semne, așezate pe biroul lucios din fața mea. Sunt lucruri pentru care n-am cum să mă scuz și el știe că n-o voi face. Doi oameni de bună intenție despărțiți de o mlaștină morală, fără un pod care să-i unească. Nici măcar dragostea mea pentru el, puternică și profundă, stabilă ca o fundație, nu poate crea un pod între noi. Tot ce pot face acum este să mă lupt pentru amândoi, să fiu în același timp rege și regele lui, și sper să-mi reușească.

– La revedere, Embry.

– Da. La revedere.

Și după liniștea ce urmează sunetului care-mi confirmă că legătura s-a întrerupt, accept faptul că această înfruntare va avea loc. Cu sau fără voia mea.

5

ASH

Atunci

Cum poate ajunge cineva să iubească două persoane?

Când eram copil, cu mult înainte de a da o conotație fizică dorinței, eram fascinat de Jareth și de Sarah din filmul Labirintul[1]. El suplu și aproape felin, agil și periculos, dotat cu o înțelepciune pe care eu abia reușeam să o descifrez, iar ea cu ochi limpezi, gura rozalie și atât de puternică, o combinație între delicatețe și voință de fier.

Copil fiind, m-au fermecat amândoi. Dar, când am revăzut filmul la treisprezece ani, vârsta aceea bizară a descoperirilor, am simțit cum amândouă personajele mă înfierbântau cumva. Mi-amintesc cum mergeam în subsolul acoperit cu panouri de furnir, plin de scaune vechi și de canapele și mai vechi, și mă lăsam pradă acelei fierbințeli, după ce mă asiguram că eram singur.

Noaptea târziu, singur în camera mea, mă rostogoleam pe burtă și-mi împingeam șoldurile în saltea, frecându-mă de așternuturile moi fără a înțelege prea bine ce făceam. În mintea mea confuză ideile se amestecau cu imagini și gânduri: liniile corpului suplu și incitant al lui David Bowie, gura roz și drăguță a lui Jennifer Connelly.

[1] Film fantastic american din 1986. Rolurile principale au fost interpretate de actorii David Bowie și Jennifer Connelly. (n. tr.)

Dar, mai presus de orice, o scenă anume îmi rămăsese în minte, o replică. O parte în care Jareth îi spune lui Sarah: *teme-te, iubește-mă, fă ce-ți spun... și voi deveni sclavul tău.*

Cuvintele acelea au vibrat în mine ca un gong, trezind la viață ceva nou, ceva nedezmorțit încă, o foame, o dorință. Îmi doream să-l ating și să fiu atins de Jareth, dar acela era punctul de început al voluptății mele; voiam să fiu ca el. Îmi doream să găsesc o fată cu gura frumoasă căreia să-i cer supunere și afecțiune, la schimb cu inima mea. Voiam ca lumea să-mi aparțină așa cum regatul lui Jareth îi aparținea, voiam să fiu atât de puternic încât să pot face pe cineva să zâmbească, sau să plângă, sau să danseze cu mine, fără să exercit presiune asupra lor, ci pentru că mă iubeau atât de tare încât să-mi îndure capriciile în schimbul afecțiunii mele.

Iar de-ar fi făcut-o... aș fi fost înfrânt. Al lor. Inima mea în mâinile lor pentru totdeauna.

La asta mă gândeam când am experimentat, în singurătate, primul meu orgasm.

CA ȘI EMBRY, am știut de la o vârstă fragedă că doream în aceeași măsură și fetele, și băieții.

Spre diferență de Embry, însă, eu nu am trăit într-un oraș care să vadă bisexualitatea cu ochi buni, cel puțin nu în anii '90, prin urmare au trecut mulți ani în care nu am știut ce să fac cu dorințele mele. Nu că m-ar fi chinuit; simțeam totul prea clar, mi se părea totul *natural*, și mă scuz dacă folosesc un ton spiritual în acest context. Nimic în casa lui Althea sau în mine nu m-a făcut vreodată să-mi consider dorințele aberante sau imorale.

Dacă îmi plăceau atât băieții, cât și fetele, atunci însemna că așa trebuia să-mi trăiesc viața. Dacă ideea de dominare mi s-a strecurat înăuntru ca razele soarelui, dând naștere unor dorințe atât de puternice încât abia de reușeam să citesc în clasă din Îmblânzirea scorpiei[2] fără să simt că am o erecție, atunci probabil așa eram construit. Dacă uneori trebuia să-mi mușc limba ca să mă abțin să-mi înfig dinții în fetele cuminți, catolice, cu care ieșeam la întâlnire, dacă trebuia să strâng din pumni când se urcau în poala mea pentru a mă abține să nu le dau palme peste fund sau să nu mă arunc pe ele, să le rănesc, și asta era în regulă.

Și dacă în cartierul muncitoresc în care locuiam nu erau băieți dispuși la o hârjoneală, ei bine, am putut trăi cu asta... Cel puțin, până când am plecat la facultate, unde ocaziile nu au lipsit. Nu era în natura mea să rumeg sau să-mi doresc ceva ce nu era de nasul meu, sau, cel puțin, nu era în natura mea pe atunci.

Când am ajuns la facultate, am avut parte de primele experiențe cu băieți. Un sărut furat în spatele magazinului care vindea băuturi alcoolice, o pipăială la vreo frăție din Princeton, chiar și un profesor, o dată, chiar acolo, în biroul său, cu ochelarii căzuți de pe nas, simțind înțepăturile bărbii sale pe piele în timp ce ne sărutam striviți de rafturile de cărți. Uneori, vreme de câteva săptămâni, se năștea scurte conexiuni, ceva ce putea semăna cu o relație, dar nimic nu se lega. Am început să cred că poate nu eram capabil să iubesc, să creez o legătură romantică, dar că puteam, în schimb, să mă joc, fără să simt, să-mi petrec ore gură în gură cu cineva fără a avea nicio curiozitate despre personajul respectiv. Poate așa se întâmpla fiecărui băiat la facultate, sau poate eu eram defect... Oricum, indiferent de motiv, mi-am petrecut acei ani singur, cu excepția unor

[2] *The Taming of the Shrew*, William Shakespeare, 1623, First Folio. (n. tr.)

fulgerătoare, impersonale momente de atracție, asemănătoare unei lumini de lanternă, care se stingeau repede, făcându-mă să mă întorc în întuneric.

Poate sună sumbru, dar nu era, pentru că nu eram nici deprimat, nici singur. Am avut prieteni, m-am distrat pe cinste și nu am simțit lipsa pasiunii ca pe o greutate sau o povară. Doar noaptea, cu ochii obosiți după ce-mi făceam temele, îmi răsunau în minte cuvintele lui Jareth, făcându-mă să mă întorc la *teme-te de mine* și *iubește-mă* și *fă ce-ți cer*. Îmi doream să posed, să rănesc cu degete aspre o carne doritoare de așa ceva, să pun pe cineva să îngenuncheze în fața mea și să rămână acolo.

Voiam să reprezint pentru cineva lumea sa toată.

La cursurile de sexualitate umană, am învățat termenul de *indisponibilitate romantică*, și-am crezut că asta era, că găsisem răspunsul. Eram un tip bisexual, indisponibil din punct de vedere romantic, și puteam trăi perfect împlinit, având prieteni și scopuri, altele decât iubirea romantică, și-mi era foarte bine așa. Desigur, nu am mărturisit nimănui că nu m-am îndrăgostit niciodată cât am fost la facultate. Cu siguranță trebuia să fie un semn faptul că singurul lucru care îmi făcea inima să bată mai tare, care mă făcea să mă gândesc la lucruri precum jurămintele, aveau de-a face cu îngenuncheatul și gâturi arcuite, dominare printr-un fel de disciplină plină de acte păcătoase. Or asta nu era deloc romantic, dar era ceva la care aveam nevoie să mă gândesc pentru a putea atinge climaxul când mă masturbam singur la duș.

Problema era că cele două lucruri au fost, și încă sunt, strâns legate unul de celălalt: capacitatea mea de a iubi și dorința de a domina. Iar aceste lucruri erau și sunt legate, la rândul lor, de bisexualitatea mea. M-am zbenguit cu mai mulți băieți decât cu fete în studenție, pentru că le plăceau chestiile mai dure, deși nu atât de dure și nemiloase pe cât mi-aș fi dorit. M-am frecventat

mai mult cu fetele când eram licean pentru că se pretau mai ușor unor mici exerciții de dominare? Cine alege restaurantul? Cine conduce mașina? Cine plătește nota? Toate acestea făceau parte din cultura societății în care trăiam, îmi indicau cum ar trebui să se comporte băieții cu băieții și cum ar trebui să se comporte băieții cu fete. Cu toate acestea, simțeam adânc înrădăcinate în mine atât de multe, o încâlceală pe care nu reușeam s-o descâlcesc, însă n-aș fi încercat niciodată să descopăr adevărul despre mine cu prețul disconfortului sau al siguranței partenerului sau partenerei. Poate părea de tot râsul pentru un catolic devotat să fie atât de indulgent cu propriile dorințe dezmățate opunându-se, în același timp, schimbului de forțe, însă am considerat dintotdeauna că miezul eticii sexuale catolice erau consimțământul și respectul. Astfel, mi-am dat toată silința, cu orice partener, să mă sigur că respect aceste două condiții. Negociind consimțământul și respectând limitele partenerilor. Chiar și cele mai fierbinți, mai desfrânate întâlniri carnale începeau cu întrebări și răspunsuri.

Este bine?

Oh, da.

Mă lași să simt cât de udă ești?

La dracu', da.

Pot să pun mâna pe erecția ta?

Da, te rog, acum.

Și fiecare întâlnire se încheia cu sărutări, un pahar cu apă și cu mine ajutându-i să se curețe, dacă era necesar. Pentru Dominatorul încă în fașă care eram pe atunci, ce urma era întotdeauna partea favorită, când iubiții sau iubitele mele deveneau exact cum îmi plăcea cel mai mult: recunoscători, docili și foarte, foarte romantici.

Considerând, însă, consimțământul o parte atât de importantă, rar am lăsat frâu liber părții aceleia întunecate din mine. De fapt, niciodată.

Până la Praga.

Simultan cu toate acestea, caracterul meu a căpătat o caracteristică definitivă, ceva la fel de insistent și solid și rezistent la presiunea externă precum bisexualitatea mea: ideea desuetă de onoare. Sentimentul că existau valori de respectat precum bunătatea, cinstea și moralitatea; că era nevoie de dreptate, că era important să fii corect, că siguranța nu trebuia să reprezinte un privilegiu desemnat în funcție de culoarea pielii sau de sex. Am spus desuet, dar nu pentru că aș considera dreptatea și siguranța ceva departe de contemporaneitate, ci pentru că eram plin de zel, naiv, aproape victorian când era vorba de acest crez al meu. Consideram că onoarea este o valoare pe care cei care făceau, spuneau și credeau în binele general o puteau atinge. Că doar așa poți deveni o persoană onorabilă. Că doar așa te poți simți înnobilat.

Dar ideea aceasta a murit în văile din Carpatia.

Însă nu despre asta e vorba acum. Practic, având convingerile pe care le aveam, nu puteam scăpa de ideea că nu ar fi fost onorabil din partea mea să mă culc cu cineva, decât dacă o făceam cu onestitate. Dacă trebuia să pretind că sunt altfel decât eram, sau să-mi doresc alte lucruri decât cele pe care mi le doream, sau să fiu nevoit să închid ochii și să-mi imaginez altceva, ca să pot să termin. Îmi dau seama acum că ideile mele erau mai aproape de normele heterosexualității decât realizam, în ciuda faptului că dorințele mele bisexuale erau centrate pe dorința de penetrare, deși sexul presupune un spectru de activități care depășesc cu mult limitele simplei copulări. Dar pe atunci credeam că există o mare diferență între hârjonelile acelea transpirate și a te culca într-adevăr cu cineva, unindu-ți corpul cu el sau cu ea. Și, oricât de

greșită putea fi acea convingere, mi-a crescut pe dinăuntru ca un vrej, devenind una cu ființa mea. Astfel, am ajuns să o accept ca stare de fapt și să nu îmi mai pun semne de întrebare. Îmi doream ca prima mea dată să fie exact așa cum visasem, să-mi permită să fiu eu așa cum sunt și, dacă nu puteam avea asta, atunci preferam să mă abțin.

Și, astfel, am ajuns virgin într-o zonă de război.

În fine, vă povestesc toate astea, despre Labirint și catolicism și despre băieți și onoare ca să înțelegeți de ce mă transformasem într-o constelație de dorințe neîmplinite, însă o constelație cu o formă precisă. Ca să înțelegeți cum de am cultivat acest gol în mine, cum de am păstrat ceva pur și neatins fără ca măcar să-mi dau seama de ce. Țineam deschisă o ușă către un ungher din mine de care nu eram conștient, îngrijeam o grădină secretă, păstram în mine un gol cu forma cuiva sau a ceva, ceva ce nu puteam încă vedea.

Apoi l-am cunoscut pe Embry Moore. Și pe Greer Galloway.

Cum poate ajunge cineva să iubească două persoane, vă întrebați? Exact așa.

6

ASH

Acum

O aștept pe Greer când intră în Reședință.

Nu ar trebui s-o fac. Ar trebui să mă aflu în aripa de vest, ar trebui să fiu cu Merlin, Kay și Trieste, ar trebui să am întâlniri, să muncesc, să fac planuri. Dar nu fac nimic din toate astea. Chiar nu-mi pot lua o zi liberă? Câteva ore? Ca să mă liniștesc?

Mă supăr pe mine doar gândind așa ceva. Pentru că nu, nu trebuie să-mi permit aceste lucruri, nu mi-am permis niciodată să mă comport astfel. Nu mi-am permis zile de concediu medical sau de odihnă în timpul războiului, cu siguranță nu mi-am permis să-mi iau pauze în timpul campaniei, cu excepția celor două săptămâni care au precedat moartea lui Jenny.

Să-mi neg aceste lucruri îmi dă un fel de satisfacție profundă, de catharsis. Nu sunt masochist. Nu-mi place durerea de dragul durerii, ba chiar mai mult, nu am nevoie de durere ca să pot simți vulnerabilitate, sau emoții, sau conexiune. Durerea însă este dovada disciplinei mele, suferința este dovada controlului de sine. Când mărșăluiam prin Carpatia arzând de febră, când strângeam mâini în timpul campaniei, deși mormântul soției mele era încă un morman de pământ proaspăt răscolit... fiecare moment în care am perseverat, fiecare secundă în care am ales

puterea în locul slăbiciunii erau dovada unui adevăr fără de care nu puteam trăi: că eram demn de viaţa pe care mi-o construisem. Demn de încrederea cu care fusesem investit. Pentru că o câştigasem şi aveam puterea de a o păstra.

Înainte de seara trecută, trăisem cu convingerea că forţa interioară era suficientă. Credeam că, înfruntându-mi slăbiciunile, mânia şi vulnerabilitatea, făceam din mine un om mai bun. Abia acum văd adevărul, şi anume că era vorba de orgoliul unui bărbat dependent de control. Poate că nu sunt complet încrezut, poate că din toate celelalte puncte de vedere sunt o persoană plină de modestie, dar din disciplină şi din sacrificiu chiar am făcut motiv de mândrie.

Găseşte o soluţie, îmi bubuie durerea de cap din spatele ochilor. *Găseşte o soluţie*, îmi spune inima, bătând ca o nebună după Embry şi ochii lui albaştri. *Găseşte o soluţie*, îmi murmură pulsul, în ritm *staccato*[3], amintindu-mi că sunt viu şi puternic şi că sunt dator să împiedic prăbuşirea regatului meu.

Dar, vedeţi, nu este la fel de simplu ca a renunţa la mândrie. Căci, de-ar fi fost, Embry ar fi din nou în braţele mele chiar acum. Problema este că ştiu sigur că am dreptate. Că războiul nu este un joc, nu poate fi confundat cu o declaraţie de iubire, cu dovada devoţiunii. Un război care putea fi evitat este cel mai mare păcat pe care un om îl poate comite, pentru că nu se limitează la moarte, ci reprezintă irosirea absolută. Este moloz, şi foc, şi viol, şi vieţi întoarse pe dos pentru totdeauna, şi asta în cazul în care oamenii au noroc, or ei nu au noroc mai niciodată.

Pe micul meu prinţ îl entuziasma înfruntarea, uneori şi-o dorea intens, deci nu va putea niciodată înţelege reticenţa mea. Nu va înţelege niciodată că şi azi

3 sacadat (it. în original). (n. red.)

sunt urmărit de fantomele femeilor şi ale copiilor şi ale tinerilor bărbaţi care ar fi meritat mai mult. Uram modul în care mă simţeam după o bătălie, ca un fir traversat de curent, eliberând scântei în aer, şi uram animalul în care mă transformam după, nedisciplinat, cuprins de o voluptate sălbatică. *La opusul morţii stă dorinţa*, am citit odată într-o piesă. Şi mă simţeam dator pentru fiecare viaţă pe care o luasem cu mâinile acestea nevrednice. Şi dacă Embry a uitat războiul, cu siguranţă îşi aminteşte toate dăţile în care l-am regulat de parcă aş fi vrut să-l sfâşii bucăţi, cu dinţii, cu degetele, şi cum îmi doream să-i cuceresc corpul de parcă ar fi fost următorul avanpost. Copularea aceea nu era semn de victorie sau de entuziasm. Era disperare pură, iraţională.

Iar acum mă aflu la Reşedinţă, prizonier între mândrie şi dorinţa de a proteja ceea ce trebuie făcut, iar, când Greer deschide uşa dormitorului nostru, fac singurul lucru de care mă simt capabil.

Mă apropii şi îngenunchez în faţa ei.

– Ash? spuse cu dulceaţă în glas, trecându-şi mâinile prin părul meu. Simt şi aud surpriza din glasul ei, satisfacţia delicată. Nu mai făcusem asta niciodată, niciodată nu simţisem nevoia, dar în momentul de faţă era, indubitabil, singurul lucru corect de făcut. Cu braţele în jurul picioarelor sale şi cu chipul apăsat pe dulcea linie a şoldului ei, mâna sa pe capul meu ca o preoteasă dându-şi binecuvântarea.

Îmi ridic faţa spre ea şi mă gândesc, într-un moment de o limpezime cristalină, că aş putea trăi astfel la nesfârşit. Adăpându-mă din ochii ei de argint cu gene lungi şi negre, aurite la fiecare vârf, ca şi cum şi-ar fi amintit prea târziu că ar fi trebuit să fie blonde. Nu e nimeni pe lume mai frumoasă decât Greer, în nicio femeie nu există combinaţia acesta între atitudine regală, abilităţi secrete, fragilitate şi bucurie. Tânăra mea prinţesă, cu frumoasa ei gură roz şi cu

o forță interioară magnetică, genul de mireasă după care am tânjit încă de la vârsta la care am înțeles ce înseamnă o *tânji*. Cu părul ei cascadă peste umeri, un amestec nebun de blond închis și șuvițe de aur... Trebuie să-mi rectific dorința de mai devreme. Aș putea trăi așa la nesfârșit, cu condiția să o am pe ea aproape și părul ei să fie desfăcut.

Îmi închid ochii și îmi impun să nu fiu egoist. Îmi doresc să mă aline, am nevoie de puterea și de vulnerabilitatea sa, le vreau goale, lângă mine, dar aș fi lipsit de milă să-i pretind așa ceva când tocmai se întorsese din casa bunicului său defunct. În loc să-mi înfig dinții în pulpele ei, cum mi-aș dori, o strâng și mai tare, continuând să-i privesc chipul.

– Cum te simți? întreb. Pot să te ajut cu ceva?

Degetele i se răsucesc absent în părul meu și-mi răspunde cu un zâmbet trist. Mi se rupe inima să-i văd gura curbată de atâta melancolie. Când am văzut-o în octombrie anul trecut, după atâția ani, cel mai mult m-a frapat să o văd atât de tristă. De singuratică. Trăsăturile chipului compuse într-o expresie de durere rezervată, de parcă se împotrivea cu toată ființa ideii de a căuta vreo alinare; am avut impresia că nu mai zâmbise sau râsese de ani, că gura ei frumoasă rămăsese îndelung nealintată de sărutări sau de atingeri posesive. Mă încântase peste măsură să-i fac surprize, să o mângâi, să-i fac toate plăcerile, să o răsfăț în fel și chip. De fiecare dată când râsese, simțisem că pot să mor împăcat, că readusesem bucurie în viața ei, făcând-o să se simtă în siguranță, fericită și iubită.

– Sunt bine, îmi răspunde, după un moment de reflecție. Sunt tristă și mă doare că nu mai e, dar... e ca și cum moartea ar pune cumva lucrurile la locul lor. Toate futilitățile dispar, mânia, durerea sau cuvintele grele, lăsând în urmă doar ce contează. Iar ceea ce contează sunteți tu și Embry.

Scutură din cap.

– Am fost prea dură cu el. Mai ales că știu prea bine cât de nemiloasă poate fi Abilene.

Mi se strânge inima când aud numele lui Embry dar, pentru moment, nu spun nimic.

O las să termine.

Îmi zâmbește din nou, mai puțin trist, dar mai amar.

– Îmi pare rău că din cauza mea am stat despărțiți în ultimele săptămâni. Am fost egoistă și furioasă, iar acum nici măcar nu știu să spun la ce folos. Pedepsindu-l pe Embry, ne-am pedepsit pe toți, iar tu, dintre toate persoanele din lume, meriți cel mai puțin așa ceva. Ți-amintești ce mi-ai spus în noaptea nunții noastre? Că dacă vrem să nu ne mai doară înseamnă că trebuie să trăim unul fără celălalt? Aleg să mă doară, Ash, o voi face întotdeauna. Ne aleg pe noi trei, orice-ar fi.

– Greer, spun cu vorbele înăbușite de corpul ei, îmbrățișând-o și mai strâns.

Și, în sfârșit, cedez dorinței întunecate mușcând-o de coapsă, nu prea tare, însă suficient cât să simt că degetele i se strâng în părul meu. O iubesc atât de mult!... Și-mi doresc să-i ofer totul, orice își dorește, orice are nevoie, orice visează, i-aș da și ce nu știe că-și dorește încă, or ea îmi cere singurul lucru care nu mai stă în puterea mea să i-l ofer: pe noi trei.

Și, din nou, mă simt apăsat de povara greșelilor mele, de mândria mea, de tot ce știu că e corect și onorabil. E ca o sabie prea greu de ținut în mână, o coroană prea greu de purtat. Nu pot duce toate acestea. Nu-mi pot pierde inima pentru a-mi salva sufletul. Dar trebuie. Trebuie s-o fac. Deși, măcar de data asta, durerea pe care o voi provoca nu-mi va fi motiv de mândrie.

Mă ridic și-mi sărut soția.

– Ești sigură că ești bine? o întreb ținându-i fața între palme. Spune-mi dacă nu ești.

Tonul meu este autoritar, iar corpul ei răspunde așa cum florile răspund soarelui, aplecându-se și deschizându-mi-se. În ciuda situației, nu încerc să suprim fiorul de satisfacție pe care răspunsul corpului său mi-l dă. Greer a fost așa întotdeauna. Receptivă. Deschisă. Ca florile de gheață care se formează pe geamul ferestrei și pe care le poți topi cu atingerea unui deget.

Își ridică ochii spre mine, cu mâinile alunecând în sus pe pieptul meu. Din obișnuință, o apuc de încheieturi și-i duc brațele la spate. Simt că se înfioară de plăcere. Dintr-odată, toată nevoia pe care cu greu o lăsasem deoparte mai devreme se întoarce ca un animal înfometat. Mi se întărește. Când o simt așa, blocată, gâfâind, precaută, mă simt stăpânul lumii.

– Care este cuvântul tău de siguranță? întreb, înfășurând o mână în jurul antebrațelor sale pentru a o putea apuca cu cealaltă mână de bărbie.

– Maxen, spune gâtuit.

În ochii ei văd teamă, încredere, văd toată lumea. Este prea bună să fie adevărată. Perfectă, deci aproape ireală.

Sunt al ei. Pentru totdeauna.

Și-atunci simt absența lui Embry ca pe ceva palpabil, un curent rece de aer, o adiere de vânt acolo unde corpul său ar trebui să se afle; ar tremura de dorință aici, lângă noi, cu ochi sălbatici, nărăvaș ca un armăsar nedomesticit, așteptând mâna potrivită să-l frângă până la obediența totală.

Mâna aceea obișnuia să fie a mea.

Iar gândul acesta îmi potolește nevoia suficient cât să-mi amintesc cine sunt. O combinație complexă de sexualitate împinsă la limite și onoare, or asta înseamnă

consimțământ. Respect necondiționat. Trebuie să-i povestesc totul, pentru că o afectează pe ea în aceeași măsură în care mă afectează pe mine. Merită tot ce îi pot da, iar acest simplu gest de curtoazie este doar unul dintre lucrurile cu care îi sunt dator.

– Am chef de hârjoneală, spun, eliberându-i brațele și bărbia. Dar nu e tocmai momentul potrivit.

Se ridică pe vârfuri frecându-și fața de gâtul meu, scoțând sunete ca o pisicuță care cere mângâieri.

– Vă rooog, domnule președinte, mă imploră, și nimeni nu o face ca ea.

– Pofticioasa mea, o dojenesc zâmbind reticent.

Nu-i pot rezista, dar o iubesc atât de mult, încât nu am de ales.

– Trebuie să vorbim, iubito.

– Și nu putem vorbi după? Domnule?

În momentul acesta toarce, pur și simplu, plimbându-și degetele pe pieptul meu și pe curea și pe nasturii cămășii, deși nu-mi exprimasem permisiunea să o facă și tot ce vreau pe lumea asta acum este să mi-o trag în poală, să-i ridic fusta și să o pălmuiesc pe fese pentru neobrăzare.

Dar nu pot încă.

Cu o mișcare iute mi-o pun pe un umăr, cu fundul în sus, iar ea dă din picioare fără niciun rezultat; o duc până la scaunul de lângă fereastră și o las jos. Pocnesc din degete, iar ea cade în genunchi cu grație și plină de recunoștință, cu un zâmbet de ușurare pe chipul său plecat.

Mă așez în fața ei, pe scaun.

– Poți să te uiți la mine, o informez.

O face imediat și pete rozalii îi apar pe obrajii care încep să se îmbujoreze. Este excitată, își dorește asta și, dacă lumea nu s-ar fi întors cu fundul în sus, acum aș fi ghidat-o deja pe penisul meu nerăbdător.

Dar lumea e pe dos acum și ea nici măcar nu a aflat încă, ceea ce înseamnă că dorința mea trebuie să mai aștepte. Stilul nostru de viață nu se reduce la palme peste fund și la sex. Dacă amândoi avem nevoie de alinarea pe care deghizările și rolurile pe care le jucăm ne-o aduce, atunci mai există și altă cale.

– Îmi place să te am aici, așa, îi spun. Mă liniștește.

Drept răspuns, se apleacă și-și sprijină capul de genunchiul meu cu un oftat mulțumit, iar eu îi permit această mică impertinență. Mă bucur de ea, de contact, de mulțumirea și încrederea ei, de faptul că se comportă de parcă n-ar exista un loc mai bun pentru ea decât acolo, la picioarele mele, sprijinită de mine. Îmi trec degetele prin părul ei magic, privind cum șuvițele sclipesc în soare. S-ar putea afla oriunde acum, ar putea ține un discurs la o conferință academică, s-ar putea întâlni cu membrii partidului bunicului ei, s-ar putea ocupa de obligațiile de marketing și binefacere care sunt datoria Primei Doamne, dar ea alege să lase puterea și aplauzele deoparte pentru a îngenunchea în fața mea.Un asemenea gest este îmbătător pentru un bărbat.

– Mi-ar plăcea să stăm de vorbă așa, spun, continuând să mă joc în părul ei. Și cred că și ție.

Simt pe pulpă cum dă din cap că da și continui:

– Dar vreau să știi că te poți ridica în orice moment, să vorbești cu mine de la egal la egal. Îți este, de asemenea, permis să vorbești când vrei și să pui întrebări.

Ridică fața spre mine. Începe să suspecteze ceva.

– Domnule?

Îi trasez linia buzei inferioare cu degetul mare.

– Azi m-a părăsit Embry.

Pot vedea cum creierul ei înregistrează cuvintele și cum ele se transformă în ceva teribil.

– Ceee? șoptește.

Buzele ei sunt atât de moi, iar locul unde pielea roz se umflă este insuportabil de mătăsos.

– A venit aseară, să-mi transmită personal. Dar declarația oficială a fost făcută în dimineața asta. A demisionat pentru a trece la Partidul Republican; va candida împotriva mea la următoarele alegeri.

Clipește o dată, cu gura căscată și știu că vede deja toate consecințele politice și administrative pe care le implică vestea asta. Relațiile publice, strategiile, socotelile voturilor statelor și sondajele. Se pricepe la asta mai bine ca mine. Are o viziune mai clară, înțelege mai bine, or eu, în clipa de față, tot ce simt că pot să fac este să stau nemișcat.

– Kay și Merlin au aflat? întreabă ea. Apoi, vorbind mai mult pentru sine, continuă. Desigur, Kay știe. I-ai propus ei să preia rolul lui Embry, sunt sigură. Ceea ce înseamnă că i-ai cerut lui Trieste să devină noua șefă de cabinet. Și Merlin ce spune despre alegeri? Va trebui să ne...

– Nu va trebui să facem nimic *noi*, spun cu voce blândă. Embry s-a despărțit de mine, Greer, nu de tine. Nu trebuie să devină dușmanul tău și nu ți-aș cere niciodată să mă ajuți în campanie împotriva lui.

Mă privește fix în ochi.

– Cred că glumești.

– Chiar deloc, răspund apăsat. Am spus foarte serios. Embry te iubește și tu îl iubești pe el, iar eu vă iubesc pe amândoi. Intenționez să onorez acest lucru în măsura posibilului.

– Dar vei candida, da? Nu te retragi din vreun exces de-al tău de noblețe, da?

Zâmbesc fără convingere.

– Nu, nu mă retrag, chiar dacă fac exces de noblețe, cum zici tu. Mă tem că eu și Embry suntem în dezacord în privința unor chestiuni fundamentale.

Își mușcă buza gânditoare.

– Este vorba despre mine?

– Da.

Așteaptă, crezând că voi continua dându-i alte detalii, dar nu vreau s-o fac. Nu trebuie.

– Îți va spune Embry. Va trebui să-și exprime singur argumentele, nu o voi face în locul lui. Ar fi greșit să vorbesc în numele său.

– Oh, Ash, murmură apăsându-și fața de piciorul meu. Încetează să fii bun măcar pentru o clipă și vorbește cu mine.

– Nu încerc să fiu bun, îi explic. Dacă aș fi fost, i-aș fi acceptat demisia fără să-l provoc.

– Dar nu m-am putut abține și... noi...

Trag aer în piept.

– Treburile s-au complicat.

– Cum adică?

Pisicuța mea curioasă. În ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, tot mă încântă fascinația ei când vine vorba de Embry și de mine.

– Ne-am certat, apoi am ejaculat, nimic ieșit din comun, spun. Nu m-am comportat corect. El voia ca momentul să aibă o anume demnitate, pe când eu m-am asigurat că nu va fi așa.

– Și-a dorit ce ți-ai dorit și tu, spune, ridicându-și privirea la mine. Iar tu nu ai fi făcut-o dacă nu ai fi fost sigur că și el vrea același lucru.

– Este un gând liniștitor, dar nu sunt sigur că e și adevărat. Îi dau la o parte părul de pe chip. Lucru cel mai important este să știi că i-am dat binecuvântarea mea lui Embry să fie iubitul tău. Și îți dau și ție aceeași binecuvântare. Și nu mă aștept ca acest transfer de loialitate al lui să vă despartă. Cu siguranță, nu voi pune limite relației mele

cu tine, iar dacă se ivește vreo oportunitate între mine și Embry, nu văd cum m-aș putea împiedica să fac ceea ce doresc.

Nu știe cum să răspundă la asta, și văd, din modul în care buzele i se deschid pentru ca apoi să se închidă, că nu-și găsește cuvintele.

– Ash, nu cred că pot... să te trădez, reușește, în sfârșit, să spună. Au existat momente pe care le-am împărțit doar eu și el, adevărat, dar s-a întâmplat când noi trei eram unul. Și, dacă lucrurile s-au schimbat, nu știu ce simt în legătură cu a fi cu Embry.

– Dar nu *vei fi* cu el, *vei face sex* cu el. Iar la finalul zilei, te vei întoarce la mine. În patul meu. La corpul meu. Voi rămâne întotdeauna soțul tău, și regele tău, și stăpânul tău și nu contează pe cine îți permit să regulezi, tu îmi vei aparține întotdeauna mie.

– Da, spune cu voce întretăiată și cu ochii larg deschiși. Corpul ei devenise incandescent, pliabil, implorându-mă practic să-i fac ce vreau.

Ignor toate astea pentru un moment, ignor pulsațiile furioase ale penisului în materialul pantalonilor de la costum.

– Nu e trădare, Greer, ne-am făcut promisiuni unul celuilalt în noaptea nunții și le vom respecta. Asta înseamnă că tu și Embry aveți acordul meu deplin și permisiunea mea de a fi împreună, că nu ești obligată să-mi fi alături în campania împotriva lui ori să faci orice altceva ce te-ar forța să alegi cui să fii loială. Te iubesc prea mult să te pun într-o asemenea situație.

– Dar nu vreau să te rănesc, insistă ea. Iar asta te va răni, știu deja.

– Și eu, ca și tine, aleg durerea, iubita mea. Am făcut-o dintotdeauna.

– Iar eu îți voi fi alături în campanie, spune ea. Orice-ar fi.

Mă emoționează loialitatea ei, mai mult, mă hrănește în cele mai greșite moduri, dar nu-i spun asta. În schimb, îi spun că ar trebui să aștepte să vorbească cu Embry, înainte de a lua o decizie.

– Poate vei fi de acord cu el și vei considera că nu merit să mai fiu președinte.

– Niciodată, spune. Nu există vreun argument care să mă convingă că tu nu meriți să fii aici, să ai această funcție.

– N-am știut să te apăr de Melwas.

Colțurile gurii îi coboară.

– Despre asta este vorba?!

Nu-i răspund.

– Ash.

Dau din cap că nu.

– Trebuie să-ți spună Embry. Nu mă voi băga între voi doi. Nu ar fi cinstit.

– La dracu' cu cinstea, protestează, ridicând vocea. Cum rămâne cu ce e corect față de tine? Ori de mine? Vrei să spui că-mi pierd dreptul de a vorbi cu tine despre Embry doar pentru că vrei tu să te comporți onorabil? Ne-am promis, cu mult înainte de nuntă, că vom vorbi despre el, că nu ne vom abține, că nu ne vom ascunde și că totul trebuie să fie deschis și onest.

– Prințesa mea, spun, înfășurându-mi o șuviță în jurul degetului și trăgând cu blândețe. Atunci era vorba de dorul de el, nu de furie. Nu de durere. E o diferență de la cer la pământ.

– Dar încă îți este dor de el, subliniază ea. Chiar dacă îl detești în același timp. Și știu sigur că și lui îi va fi dor de tine. Pentru că te iubește.

Oftez, dând drumul șuviței.

– Asta mi-a spus și Morgan aseară.

– Ai vorbit cu Morgan aseară? A aflat despre asta înaintea mea?

În vocea ei se simte o umbră de nesiguranță și realizez, nu fără rușine, că uitasem de înfruntarea dezastruoasă dintre ea și Morgan de anul trecut... Și simt chiar mai multă rușine când mă gândesc că încă nu i-am spus partea cea mai urâtă a poveștii.

– A aflat chiar și înaintea mea, Greer. Va candida alături de Embry pentru funcția de vicepreședinte.

Îmi trag soția în brațe, făcând-o mică până încape toată în îmbrățișarea mea, cu genunchii la piept, picioarele pe scaun și capul pe umărul meu. O mângâi pe păr cât de drăgăstos pot.

– Trebuie să-ți mai spun și altceva.

– Despre Morgan?

Îi simt îngrijorarea din voce, și aș da orice să o scutesc de ce urmează, pentru că e prea devreme, abia a aflat de faptul că Abilene este însărcinată cu copilul lui Embry, abia a aflat că ea încă nu-mi poartă un prunc în pântece. Dar Greer este puternică; n-are nevoie să fie protejată de adevăr.

– Este despre Morgan, recunosc, strângând-o și mai tare. Despre un copil, un băiat. Crescut de mătușa ei. Nimeni nu a știut că băiatul este al ei, nici măcar Embry. Nici măcar eu.

Greer înlemnește, are corpul pregătit pentru lovitură, și aș da orice să-i pot spune altceva decât ce trebuie să-i spun.

– Este fiul meu, Greer. Al meu.

Mă aștept să devină de gheață, să se înfurie, să mă înjure în fel și chip, așa cum eu însumi mă-njurasem: *ești un bastard păcătos, pervers, bolnav, incestuos!* Dar nu

o face. Ridică spre mine ochii de culoarea mării luminate de lună și-mi pune pe față o mână rece. Mă-ntorc să-i sărut palma și simt gust sărat. Îmi curățase lacrimi pe care nici măcar nu realizasem că le vărsasem.

– Oh, Ash, murmură. De-asta te-ai pus la genunchii mei când am intrat?

Închid ochii.

– Am îngenuncheat pentru că nimic nu mai pare real. În afară de tine.

– Nu ai știut, Ash. Nu poți să te superi pe tine pentru ceva ce ți-a fost ascuns.

– Ar fi trebuit să știu, spun, cu ochii încă închiși. Înainte de tot ce s-a întâmplat la Glein, a venit să-mi vorbească, a insistat atât de mult, nu a vrut să plece înainte de a discuta cu mine, iar eu am interpretat greșit insistența ei... Nici nu știu. Poate pentru că n-aveam vreme de infatuarea ei. Nu mă interesa, pentru că eram prea îndrăgostit de fratele ei pe-atunci, și războiul se declanșase, și...

Deschid ochii.

– În tot timpul ăla, ea încercase să-mi spună că vom avea un copil. Iar eu nu m-am deranjat să-i ofer nici măcar cinci minute din timpul meu.

– Te luptai într-un război, îmi amintește Greer. Iar ea ar fi putut să îți scrie, să te sune, să-ți bage sub nas un test de paternitate, orice altceva decât tăcerea cu care a acoperit totul după Glein.

– Cred că după toate câte s-au întâmplat acolo, nu mai era nicio speranță. Am dezamăgit-o prea tare, și pe ea și pe copil, ca să mai poată avea încredere în mine.

– Dumnezeule! explodează Greer. Cum să nu îți spună așa ceva?! Nici măcar nu fusese vina ta!

– Nu contează, spun cu voce întunecată. La urma urmei, orice om este judecat pentru propriile alegeri, de

istorie, de Dumnezeu, de ce vrei tu, și ce s-a întâmplat la Glein a fost consecința alegerilor mele. Eram lipsit de experiență, tânăr, încercam din răsputeri să fac față situației, dar rămâne faptul că am făcut alegerile pe care le-am făcut. Nu o pot învinui pe Morgan că mă urăște.

După cum pufnește, îmi este clar că Greer nu e de acord cu mine.

– Mireasa mea tânără și atât de loială! spun, sprijinindu-mi fruntea de a ei.

Apoi mă retrag și-i caut privirea.

– Dacă toate astea vor schimba sentimentele tale pentru mine, voi înțelege. Una e că am regulat-o pe soră-mea în necunoștință de cauză, dar acum există un fiu... este un păcat mult mai grav. Este perfect de înțeles dacă vei dori să divorțezi de mine.

Se îndreaptă, încă în brațele mele, cu obrajii roșii de furie.

– Nu pot să cred că poți să spui așa ceva!

O mângâi pe coapsă, încercând să-o liniștesc.

– Nu e vorba doar de existența lui Lyr, Greer. Mai sunt multe de spus. Nu ești curioasă să știi cum a aflat Embry, deși Morgan i-a ascuns adevărul atâta amar de vreme?

Falca i se încordează a încăpățânare.

– Nu contează.

– Ba, din păcate, contează. Verișoara ta a fost cea care i-a spus lui Embry. De fapt, s-a folosit de Lyr pentru a-l șantaja și a-l manipula pe Embry, astfel încât să devină iubitul ei. El te-a rănit pentru a mă proteja pe mine și imaginea mea. Măcar pentru asta, mă poți detesta.

– La dracu', Ash, nu sunt capabilă să te detest. Nici acum și nici vreodată. Își strânge brațele în jurul gâtului meu, răsucindu-se în poala mea până când ne atingem frunțile.

– O urăsc pe ea și sunt furioasă pe el, dar nu e vina ta. Nimic din toate astea.

– Vei vedea că Embry nu e de acord cu tine. Nici Morgan. Și sunt sigur că nici opinia publică.

Greer se încordează, dându-și seama la ce mă refer.

– Opinia publică?

– Abilene amenință că va dezvălui totul despre Lyr. Cu Embry prins în capcană și știindu-te nefericită pe tine, probabil pe moment se simte mulțumită. Mai ales dacă are șanse să-ți ia locul la Casa Albă. Oricum, există posibilitatea ca situația să o tenteze, să dezvăluie informațiile despre Lyr pentru a-mi distruge șansele de a fi reales. Putem doar să sperăm că e destul de înțeleaptă să înțeleagă că, făcând asta, îi vor scădea șansele și lui Embry, dat fiind că Morgan este partenera sa de candidatură.

Ridic din umăr.

– Nu o cunosc așa cum o cunoști tu sau Embry, dar mi se pare extrem de imprevizibilă. Prin urmare, acum poți înțelege de ce vreau să-ți dau ocazia să alegi. Una e să-mi ierți în privat un păcat ca ăsta, alta e să stai alături de mine când lumea întreagă știe adevărul. Vei fi defăimată prin asociere.

– Sunt deja defăimată, spune cu oboseală în glas. Ori ai uitat de filmulețul cu mine și Embry? Nu contează cu câtă forță vom susține că nu e adevărat, va rămâne întotdeauna o umbră de dubiu.

– Dar trebuie să putem alege, atunci când e posibil. Și sper că ți-am explicat suficient de bine ce ne așteaptă. Așa cum sper și mă rog la Dumnezeu în secret ca pentru tine să nu existe decât o opțiune. Să rămâi cu mine. Pentru că, în momente ca acestea, mă simt pierdut fără tine.

Mă strânge tare, tare, încolăcindu-se și mai aproape de mine, apăsându-se și mai tare pe erecția mea.

– Alegerea mea e deja făcută, susură. Ți-am spus mai devreme, voi alege întotdeauna calea cea mai grea. Durerea.

Corpul îmi răspunde la cuvintele sale, la loialitatea sa, pulsând de căldură și nevoie disperată.

– Ești sigură de ceea ce spui? murmur, aplecându-mi capul pentru a o putea privi în ochi.

– Cu Lyr? Fără Embry? Cu tot ce ți-a făcut Melwas și toate relele care ne-ar putea aștepta?

Își trece buzele peste ale mele. Lumea mea întreagă se reduce la mirosul pielii ei, la privirea sa ca o mare de argint.

– Da. Le vreau pe toate.

Îmi vine să plâng. Aproape c-o fac, strângând-o cât pot de tare. Nu merit durerea ei, nu merit încrederea ei și, cu toate acestea, ea oricum mă alege pe mine. Mă simt umil și recunoscător, atât de recunoscător, de parcă am reînviat, corpul îmi tremură de dorința de a o răsplăti cum știu cel mai bine pentru devoțiunea de care a dat dovadă.

Probabil se gândește la același lucru, pentru că îmi susură, în vreme ce-mi depune săruturi pe maxilar:

– Azi folosește-mă, vindecă-te în mine. Fii stăpânul meu. Frânge-mă.

Întotdeauna și pentru totdeauna, regina mea.

7

ASH

Acum

– Domnule, *Fiara* este pregătită.

Fiara este maşina mea, maşina prezidenţială, deşi există mai multe vehicule cu acelaşi rol. E timpul să mergem la Gala de la Centrul Luther. Dau din cap către Belvedere că am înţeles şi că sosim curând, iar el dispare din sufragerie pentru a ne aştepta afară.

Îmi pun butonierele mergând către dormitor, unde soţia mea geme şi se zvârcoleşte pe scaun, încercând să nu o audă Belvedere de pe hol. Rochia ei de seară este ridicată în jurul coapselor, pieptul înroşit, iar încheieturile degetelor albite sunt încleştate pe mânerele scaunului. Vibratorul care-i bâzâie între picioare provoacă un sunet continuu în contact cu lemnul, iar ea încearcă să se îndepărteze de el.

– Vă rog, domnule, gâfâie.

Mă uit la ceasul de la mână; era pe scaunul acela de douăzeci de minute, obligată să stea cu vaginul apăsat pe vibratorul fixat cu bandă adezivă pe scaun, fără să termine. Asta, după ce mi-am petrecut o oră jucându-mă şi alintând-o cu limba, după care petrecurăm vreo treizeci de minute la duş iubind-o anal, lent, până când nu au mai ţinut-o picioarele. Nu a avut permisiunea să termine nici

atunci. Pe scurt, în momentul de față este udă, în delir și am de gând să o iau la galã așa.

– Poți să te ridici, o anunț.

O face imediat. Din gura frumoasă îi scapă un geamăt de ușurare amestecată cu frustrare. Ruj roșu pe buze, imaculat aplicat, clasic, exact cum este ea; abia aștept să i-l întind pe toată fața. Dar nu acum...

– Ajută-mă cu papionul, te rog, îi ordon, și vine spre mine cu picioarele încă tremurând. Rochia de mătase și tul cade la loc spre pământ, acoperindu-i păsărica udă și umflată. Ah, cât de bine mă voi simți mai târziu, când voi intra în vaginul acela pufos și ud!... Iar când va termina, în sfârșit, o voi privi expunându-se până-n miezul sufletului. Una este să frângi pe cineva prin durere, unii ar spune că e de-a dreptul evident, dacă nu chiar ușor, și cu totul altceva e să frângi pe cineva prin plăcere. Este nevoie de un alt tip de pricepere, e nevoie de un alt fel de atenție pentru a păstra pe cineva stârnit atât de mult timp.

– Nu ai cerut tu să-ți fiu stăpân? îi spun amuzat soției mele care trebuie să se țină cu o mână de mine pentru a-și menține echilibrul.

– Am presupus că o să folosești cureaua, admite râzând fără suflare. Sau că o să fie vorba de sex oral. Nu eram pregătită pentru așa ceva. E aproape mai dificil decât loviturile.

– Chiar este mai greu. Iar tu ai fost impecabilă, îi spun, ridicându-i bărbia cu un deget pentru a o putea privi în ochi. Și încă ești. Sunt foarte mândru de cum m-ai primit în fundulețul tău și de modul în care te-ai frecat de jucăria aceea. Și sunt chiar mai mândru că ai putut să faci toate astea fără să mă obligi să te leg.

Se înroșește de fericire, iar eu mă bucur de bucuria ei.

Și pe bună dreptate. E greu să suporți douăzeci de minute așa ceva, chiar și atunci când ești legat, incapabil să te miști. Dar, din cauza faptului că rochia ei de seară nu avea mâneci, am decis să nu o leg pentru a nu lăsa vreun semn vizibil. Ceea ce însemna că trebuia să rămână pe scaunul acela ajutată doar de voință; fiecare clipă petrecută în poziția aceea însemna suferință, însemna să suporte efectele vibratorului de dragul meu. Pentru mine.

Brațele sale fine și palide, fără urme de legături sau frânghii, sunt dovada diferenței dintre a forța și a alege și, cu toate că ambele sunt, în aceeași măsură, un deliciu pentru mine, în momentul de față a alege are mult mai multă însemnătate pentru mine. În realitate, jocul nostru este oricum bazat pe o alegere; chiar și atunci când pretind că o forțez, ea are, de fapt, cuvântul de siguranță și alte moduri de a-i pune capăt, lucru de care amândoi suntem conștienți. Dar într-un exercițiu ca cel de mai devreme, pe scaun, rolurile sunt demascate, expunând adevărul gol-goluț al jocului.

Este întotdeauna vorba despre a decide. Despre dorința de a ceda. O dovadă de iubire.

Și, simțind-o cum îmi înnoadă papionul cu mișcări nesigure din cauza stării de supra-excitare, azi mă regăsesc pe mine pentru prima dată.

Sunt un bărbat care iubește. Un bărbat a cărui iubire pretinde mult, în schimb.

Și voi supraviețui acestei furtuni.

Îi privesc genele atingându-i obrazul când clipește, sprâncenele ușor încruntate a concentrare în timp ce îmi aranjează panglica de material în jurul gâtului. Este îngrozitor de frumoasă tot timpul, dar acum, cu ochii strălucind și cu obrajii îmbujorați, cu toată atenția concentrată pe ce am rugat-o să facă, mă simt atât de îndrăgostit, că-mi pierd mințile. Tânăra mea soție,

maiestuoasa mea mică regină, atât de dornică să-mi satisfacă orice capriciu.

Termină cu papionul, îl aranjează trăgând de colțuri, apoi zâmbește spre mine, ruj roșu și dinți albi. Mă aplec să o mușc ușor de gropița din barbă, iar ea râde.

– Te-aș săruta, spun, mușcând-o din nou. Te-aș săruta absorbindu-ți tot aerul din plămâni, să nu mă mai poți respira decât pe mine. Dar gala asta nenorocită...

– Am putea anula, sugerează cu un zâmbet prefăcut timid. Ne dăm bolnavi.

– Dezmățată mică! Vrei doar să faci dragoste cât mai repede.

– Nu mi-aș permite niciodată, domnule, spune pe un ton care vrea să însemne exact contrariul.

O ridic în brațe, cum fac însurăților în luna de miere, și o scot pe sus din dormitor.

– Pantofii mei! protestează ea dând din picioare pe sub cantitatea enormă de tul. De asemenea, și-a uitat și chiloții, dar e prea isteață să menționeze asta.

– Ți-i aduce Belvedere, îi spun cu un zâmbet. Îmi place prea mult să te am în brațe, nu te las jos pentru atâta lucru.

Oftează, lăsându-și capul pe umărul meu. Simt toate aromele ei de femeie, săpun, parfum, miros de piele și cel al excitării.

– Te iubesc, Greer a mea, îi spun. Tu-l iubești pe domnul tău?

Dă din capul încă sprijinit de umărul meu.

– Îl iubesc pe domnul meu din toată inima.

– Chiar și în seara asta?

– Chiar și în seara asta.

Apoi face o pauză.

– Cât mai am de așteptat până mă vei lăsa să termin?

Râd și o ciupesc de fund pentru întrebarea impertinentă, apoi pornesc cu ea în brațe pe hol și mai departe, spre limuzină.

E CAPTIVANT să regulezi o femeie îmbrăcată în rochie de seară. E ca și cum ai avea un secret de care absolut nimeni nu știe, un păcat invizibil altor ochi. Nu că ne-ar putea vedea cineva dincolo de geamurile Fiarei, dar chiar și așa, să fiu în ea, sub straturi de material, tot îmi dă o senzație de ilicit. Savurez imaginea din plin, părul perfect coafat, machiajul impecabil, rochia fabuloasă și ea, atât de fierbinte pe dedesubt, strânsă în jurul meu, cu clitorisul întărit, un bulb de carne apăsat pe vintrele mele. Primise ordinul strict să nu termine și să nu scoată niciun sunet, și e vizibil cum ambele îi pun la grea încercare disciplina în momentul acesta. Ține degetele înfipte în umerii mei și dinții mușcă atât de tare din buza de jos, încât mă întreb dacă nu cumva simte gust de sânge.

Mie îmi place la nebunie așa.

„...iar acesta reprezintă un an în plus la putere, datorită coaliției", îmi spune noul prim-ministru britanic în ureche.

Vorbim la telefon, aparent pentru a-i prezenta felicitările mele pentru victoria sa și a partidului pe care-l reprezintă, dar am depășit de mult faza felicitărilor, transformându-se într-o digresiune plictisitoare despre țelurile sale; am nevoie de un surplus de control de sine pentru a continua să-l ascult. Nu în ultimul rând pentru că soția mea îmi stă în poală, mișcându-se repetat și adânc pe penisul meu.

De ascultat cu atenție, ascult, dar când închid telefonul, îi ridic rochia lui Greer, premiindu-mă cu imaginea corpurilor noastre unite, uitându-mă cum dispar în vaginul ei atât de strâns, reapărând din nou, carnea roz care mă îmbrățișează când se ridică, de parcă nu ar vrea să-mi dea drumul. Mă las pe spate și continui să privesc câteva minute, gândindu-mă leneș dacă să termin în ea acum sau să mai aștept, să savurez așteptarea... Apoi decid că azi a fost o soție atât de bună, încât merită să fie premiată mai târziu, chiar la gală. Ne vom furișa undeva printr-o baie de la etaj și o voi regula până va țipa de plăcere. Și-atunci voi termina în ea, exact în momentul în care va fi complet rătăcită în propria plăcere, în sfârșit satisfăcută.

– Sus, spun, dându-i una peste fese. Terminăm asta mai târziu.

La rădăcina firelor de păr i se vede o urmă ușoară de umezeală. Greer, încă năucă, se dă jos de pe mine și se întinde după poșetă.

– Nu te curăța, spun. Vreau să te știu udă.

– Da, domnule, susură.

Mă excită să-i neg îndelung ușurarea climaxului, dar pe restul drumului care ne desparte de destinație îi las timp să-și revină, să-și limpezească mintea... Îmi place să provoc, uneori s-o pun la încercare, dar nu i-aș pune niciodată în pericol capacitatea de a-și face treaba. Astfel, până ajungem la Centrul Luther, Greer zâmbește din nou și face cu mâna mulțimii când coborâm din mașină și traversăm covorul roșu.

– Nu uita, îi șoptesc la ureche înainte de a mă îndrepta spre coordonatorul evenimentului, te vreau udă și pregătită mai târziu. Dacă îmi place ce găsesc, atunci o voi premia pe iubita mea ascultătoare.

– Dacă nu? răspunde ea tot în șoaptă, un pic iritată.

– Dacă nu, o să urmeze o noapte lungă pentru tine, spun sărutând-o ușor pe tâmplă.

Și chiar așa va fi. Nu sunt nemilos, dar mă țin întotdeauna de cuvânt. Întotdeauna.

Greer ridică ușor bărbia.

– Îți va plăcea ce vei găsi.

– Deci mica mea regină este hotărâtă să-mi facă pe plac, spun, zâmbind.

Iar eu sunt la fel de hotărât să-i ofer tot ce are nevoie ca să se simtă o femeie fericită.

Se oprește și se întoarce cu fața spre mine, îmi îndreaptă papionul și-mi netezește haina trecând cu palma, insesizabil, peste erecția ascunsă de pantaloni.

O prind de încheietură.

– Ah, ce fată îndrăzneață și desfrânată!

– Grăbiți-vă, domnule președinte, murmură privindu-mă printre gene. Sunt atât de excitată, încât simt că aș putea termina la simpla dumneavoastră comandă.

La auzul cuvintelor sale, penisul, încă greu, tare și ud îmi pulsează sub fermoar. Mulțumesc lui Dumnezeu că haina de la smoching ascunde acest detaliu, dar tot mă presez ușor de ea cât să simtă pe vintre cât sunt de tare.

– Îmi place foarte mult această idee, răspund murmurând. Să termini la comanda mea.

– Te-aș prefera în mine, se tânguie ușor.

– Mmm. Și eu. Ești sigură că trebuie neapărat să țin discursul ăsta?

Râde și oftează simultan.

– Bănuiesc că da.

Îmi mai aranjează încă o dată papionul, apoi se ridică pe vârfuri și-mi depune un sărut ușor pe buze.

– O să-i faci praf.

O sărut la rândul meu și plec să-l caut pe coordonator.

DISCURSUL DECURGE BINE. Probabil că cei de la Centrul Luther ar fi preferat să vorbesc exclusiv despre artă și științe, dar decisesem cu Uri să dedicăm mai multe paragrafe educației, anticipând o inițiativă de reformă școlară pe care speram să o promovez mai târziu în cursul acestui an. Ce a urmat a fost obișnuita serie de strângeri de mâini, fotografii și conversații, dans, stolul obișnuit de personaje puternice care încearcă să-mi șoptească una, alta la ureche... Pe scurt, este o seară tipică vieții din Washington și, în mod normal, ar trebui să fac un efort enorm de memorie să nu o confund cu multe altele, identice.

Există, însă, trei elemente distinctive.

Primul este, în mod inevitabil și dureros, Embry. Dacă azi la Casa Albă am reușit să mă țin ocupat și să stau ascuns cu soția mea, cu excepția câtorva ședințe de la care nu am putut lipsi, am stat în mod voit departe de telefon și de discuțiile membrilor cabinetului meu. Dar pe măsură ce seara trece, devine clar că lumea politică explodase după discursul oficial de demisie pe care-l ținuse azi Embry.

– Știați? întreabă unii.

– Ați vrut să plece? L-ați obligat să demisioneze?

Nu și nu și dracu' să vă ia dacă vă gândiți că aș vrea vreodată să-l fac pe bărbatul acela să plece, dar nu pot spune nimic din toate acestea, nu-mi pot permite să le răspund onest, nici să le arăt cât mă doare. Răspund prin interjecții politicoase, dau explicații vagi adăugând că-i țin pumnii... Mă întreb cum de nu-și dau seama? Cum de nu văd că inima îmi sângerează, cum de nu văd durerea din ochii mei, cum de nu aud fiecare rugăminte disperată și

fiecare sughiț de plâns care au ieșit din mine în ultimele douăzeci și patru de ore?

În cele din urmă mă salvează Merlin, băgându-se în vorbă și lansând speculații ori curiozități imposibil de clarificat de vreo declarație din partea mea și îndepărtându-mă de mulțime cu scuza că trebuie să discutăm ceva confidențial. Însă, de cum ajungem la marginea încăperii, ia un pahar de șampanie de pe una dintre tăvile care circulau prin mulțime, mi-l întinde și spune:

– Bea.

– Sunt bine, insist.

– Nu, spune Merlin. Îți *joci rolul* bine și faci o treabă excelentă, dar dacă te mai lăsam acolo cinci minute, toate cusăturile cu ață albă ar fi devenit vizibile. Ia-ți un minut să-ți tragi sufletul.

– Mă simt bine, mi-am luat un minut să-mi trag sufletul azi, toată ziua. Sunt pregătit să-mi țin sufletul tras și să încep să repar lucrurile.

– Cred că ți-ai tras sufletul în mod exagerat, observă Merlin cu finețea de percepție care-l caracterizează. Și ai rămas cu el tras de aseară, prea tras. Motiv pentru care acum trebuie să te oprești. Să-ți cauți alinare în regina ta. Putem discuta despre strategia electorală preliminară în cursul acestei săptămâni.

Tonul natural pe care îl folosește mă pune în fața unui nou, oribil adevăr: Embry a plecat, iar plecarea lui a devenit permanentă și publică și un fel de exercițiu de rutină. O chestiune obișnuită. Un detaliu în plus de calculat în cadrul strategiei. Ce contează că în pieptul meu se aude ecou de gol, haide să întoarcem pagina, să trecem la punctul doi...

– Bea, spune Merlin. Fă-o pentru mine dacă nu vrei s-o faci pentru tine.

Nu mai am putere să mă opun. Dau paharul pe gât și-l așez pe o masă din apropiere. Merlin îmi acordă câteva momente să-mi revin, apoi întreabă:

– Mai bine?

În realitate, nu eram deloc mai bine, dar cred că nefericirea sau disconfortul meu nu trebuie să devină o problemă pentru altcineva, în afară de mine. Dar nici mincinos nu sunt, așa că răspund simplu:

– Voi fi.

– Da, vei fi.

– Mă simt stânjenit să recunosc asta, spun, privind în gol spre sala de bal, dar, indiferent cât de mult mi-am impus să vorbesc cu precauție, indiferent de câte ori mi-am repetat că sunt pregătit să pierd, în profunzime nu m-am îndoit niciodată că voi câștiga din nou alegerile. Și abia acum îmi dau seama că există probabilitatea să pierd.

Merlin scoate un zgomot sceptic.

– Sper că dubiul ăsta nu e cauzat de Embry.

– De ce să nu fie? Este un soldat decorat, a devenit un politician priceput, are toate relațiile necesare. În plus, e mai fermecător decât mine.

– Îl privești cu ochii dragostei, spune Merlin cu toată francheța. Și nu te privești deloc pe tine. Părerea mea este că realegerea ta va fi dificilă din punct de vedere personal, dar destul de ușor de obținut din punct de vedere politic.

– Chiar și așa, spun, băgându-mi mâinile în buzunare și căutând-o pe Greer prin mulțime. Intenționez să mă întâlnesc cu Kay și cu Trieste să discutăm cât din planurile noastre poate fi realizat până la sfârșitul acestui mandat.

– Maxen, planurile au fost calculate tocmai pentru două mandate. Chiar și așa, rămân prea ambițioase. În niciun caz nu ne vom putea atinge țelurile din lista aceea în timpul care ne-a mai rămas.

O văd în sfârșit pe Greer, un șuvoi de păr blond deschis, strălucind în luminile de pe ringul de dans. Orchestra tocmai interpretează un vals și muzica e ca o înțepătură în inimă. De câte ori îl strânsesem pe Embry în brațe dansând vals? Pot să număr toate ocaziile în care nu voi mai dansa cu el niciodată? Sunt sigur că vreau să încerc?

Ascultam Strauss și aseară când a venit la mine când l-am văzut în pragul ușii biroului meu, frumos și gânditor cum numai el știa să fie. Doamne, cât îl iubesc! A fost de ajuns o singură privire a ochilor săi albaștri să mă îndrept spre el, să mă apăs de pieptul acela ferm și plat, ghidându-i degetele lungi și elegante către locul care îl aștepta. O singură privire albastră, de atât a fost nevoie să mă deschid, să mă simt înfrânt de Embry Moore, exact cum s-a întâmplat din ziua în care îl cunoscusem, răsfățat și disprețuitor, în munții unui tărâm bizar. Aș merge cu picioarele goale pe fiecare piatră ascuțită din țara aceea blestemată, dacă asta mi l-ar aduce înapoi pe Embry. M-aș târî.

– Aș fi nebun dacă aș face planuri pentru un al doilea mandat. Nu l-am câștigat încă, îi spun în cele din urmă lui Merlin. Nu am dreptul la nimic în plus față de ce am câștigat azi, acum. Trebuie să fac tot ce poate fi făcut pentru a realiza cât mai multe înainte de a pleca.

– Sărăcie, agresiune sexuală, educație, schimbări climatice, stabilitate peste ocean, crezi că aceste schimbări sunt doar o chestiune de voință și putere de concentrare? Nu, acestea sunt proiecte care necesită o uriașă influență bipartizană, cooperare și favoruri, nici măcar Penley Luther nu ar fi putut să facă acest lucru.

– Eu nu sunt tatăl meu, spun mai aspru decât era probabil necesar.

– Iar eu îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru asta, răspunde Merlin cu blândețe. Dar chiar și așa,

este imposibil. Renunță la ideea de a comprima șase ani de muncă în doi și concentrează-te asupra campaniei de realegere.

Îl privesc pe Merlin și sunt surprins de expresia feței sale: e ca și cum m-ar îmboldi, m-ar ațâța. Îmi lansează o provocare?

Dar parcă nici asta n-ar fi... Seamănă a provocare, dar, în același timp, e ca și cum ar recita un rol dintr-un scenariu. Modul în care insistă asupra faptului că nu e posibil are ceva aproape matematic. Vorbește repede, artificial, ca un actor care citește niște replici care nu necesită emoție sau vreun efort. Ca și cum ar ști deja că trebuie să spună toate aceste lucruri pentru a mă provoca să spun contrariul... Însă toate indiciile acestea dispar când îi examinez fața, este din nou politicos, rezervat și calm, ca de obicei. Nu rezist nici eu tentației de a urma scenariul și mă trezesc răspunzând exact așa cum ar fi fost scris pentru personajul meu:

– O voi face, Merlin. Chiar dacă asta mă va ucide.

AL DOILEA ASPECT remarcabil în această seara este soția mea. Rochia ei, un amestec de auriu și alb, o transformă într-o viziune strălucitoare, o rază de soare jucându-se pe suprafața apei. Atrage oamenii existând, fiind ea însăși, sublimă și suverană. Mergând prin mulțime spre ea, îi surprind frânturi de chip, când amabilă, când serioasă, uneori chinuitor de fermecătoare. Îmi amintește de o pictură a lui John Collier pe care o văzusem mai demult în Anglia: *Regina Guinevere culegând flori într-o zi de mai*[4]. La fel ca în tablou, este îmbrăcată în alb și auriu,

4 Queen Guinevere gathering flowers on May Day. (n.tr.)

înconjurată de mulțime, dar expresia ei este îndurerată și însingurată.

Odată, am vrut s-o provoc spunându-i că are nevoie și de Embry și de mine pentru a se simți iubită, dar ea a negat vehement din cap, apăsându-și mâna pe pieptul meu, în dreptul inimii.

– Nu înțelegi? spusese implorând. Dragostea de tine mă face să-l iubesc pe Embry. Ne-am îndrăgostit unul de celălalt, iubindu-te pe tine.

Poate că așa era. Iubirea mea a fost și încă este implacabilă și nemiloasă pentru cei pe care-i aleg. Fusesem bucuros că-și găseau alinare unul în celălalt, indiferent de gelozia pe care mi-o provoca. Așa mă simt și acum, deși chipul soției mele îmi amintește că, probabil, nu va găsi alinare în Embry prea curând. Absența sa lăsa un gol în mariajul nostru, exact așa cum făcuse din trei, doi.

Oricum, când ajung lângă Greer și o apuc de încheietură în vreme ce ea discută cu guvernatorul din New York, expresia însingurată dispare, înlocuită de ceva atât de cald și atractiv, încât o sărut direct pe gură și la naiba cu rujul și guvernatorul.

– Domnule președinte, exclamă, pe jumătate râzând, pe jumătate gâfâind sub buzele mele.

– Doamnă Colchester, răspund, ridicându-mi capul dar trăgându-mi-o aproape. Mă scuzați, doamnă guvernator Jarrett, v-o pot fura pe soția mea câteva momente?

Doamna guvernator dă din mâna amuzată.

– Dar, te rog, salvează-mă de creatura aceasta încântătoare! spune ea. Oricum a fost o companie insuportabilă.

Râdem, ne luăm la revedere, ne mai cerem o dată scuze, apoi ne îndepărtăm prin mulțime și-l rugăm pe Luc să ne escorteze din sala de bal în mica galerie de artă din aripa de nord a Centrului Luther.

– Ai grijă să nu fim întrerupți, îi spun din pragul ușii, după ce Greer intrase.

– Desigur, domnule, răspunde Luc cu chipul complet inexpresiv.

Îl pat cu palma pe umăr.

– Ești un tip de treabă, spun, și o urmez pe Greer închizând ușa în urma mea.

Galeria este o lume micuță și liniștită. Un perete acoperit de ferestre cu vedere spre clădiri în stil Georgian și copaci bătrâni; dincolo de ziduri și frunze, se înalță către cerul purpuriu forma albă și ascuțită a monumentului Washington. Imense picturi moderne decorează pereții albi, umbrele se scurg prin ferestre pe podeaua din lemn de culoare deschisă, iar zgomotul provenit de la gală pare o amintire estompată.

Suntem, în sfârșit, singuri.

Când Greer îmi aude pașii, se întoarce spre mine; luminile orașului i se joacă în auriul rochiei și-i licăresc în păr. În vreme ce mă apropii de ea, se lasă în genunchi, într-un nor de tul și mătase, cu gâtul grațios arcuit ca o lebădă și cu privirea plecată.

Mă opresc un minut să mă bucur de imagine, plimbându-mă în jurul ei cu mâinile în buzunare, admirându-i linia elegantă a gâtului și a umerilor, postura perfectă, curba delicată a claviculei. Cercul alb-auriu format în jurul genunchilor. Modul în care sânii i se ridică din corset, de excitare. Inelul sclipindu-i pe deget, care o face mai mult a mea decât orice zgardă[5]. Mii de posibilități mi se nasc în minte, o văd cu penisul meu în gură, până în gât, cu fața la podea, legată de mâini cu dresuri. Sunetul vocii ei tânguindu-se răsunând între pereții din camera pustie.

5 În universul BDSM, practici sexuale care implică *bondage, dominare și supunere/sadomasochism*, zgarda reprezintă într-un cuplu dominator-submisiv echivalentul inelului de logodnă sau al verighetei. (n.tr.)

Fără să spun o vorbă, îi pun o mână sub cap, așezat lângă ea, și ea și-l proptește pe pulpa mea. Nu mai este pisicoasă, nu se freacă de mine ca mai devreme, ci își ține capul acolo, bucurându-se de contactul simplu. Mă bucur și eu, în picioare, privind-o de sus cu mândrie și plăcere. Amândoi eram exact unde trebuia să fim, cum trebuia să fim.

Dar ce n-aș fi dat...

Ce n-aș fi dat să fie și prințul meu aici.

Îmi permit să mă simt îndurerat, despicat, dar refuz să-i transmit aceeași stare lui Greer. Ce n-aș da să fie Embry aici... Ce n-aș da să fim toți trei în această galerie, cu intrarea păzită, cu intimitatea noastră în siguranță. L-aș lăsa să privească cum îmi regulez soția și aș face-o lent, alunecos, frecând, astfel încât să poată urmări fiecare mișcare, să mă vadă în ea, să vadă fiecare freamăt al abdomenului ei, fiecare gâfâit care-i iese printre buzele frumoase și să știe că eu îi fac toate astea. Apoi l-aș pune s-o lingă după mine. L-aș face să implore, ca un câine, l-aș face să plângă pentru mine. I-aș lăsa câte o urmă pe corp pentru fiecare minut în care eu l-am iubit și el nu mi-a răspuns pe măsură.

L-aș desface și aș săruta fiecare centimetru al corpului său. I-aș despleti părul lui Greer pe abdomenul plat și musculos doar pentru a mă bucura de contrast, l-aș gâdila în tălpi până ar râde, mi-aș apăsa și plimba nasul pe toate unghiurile sale, pe coate și între degete, la subsuori, până aș fi sigur că fiecare părticică a lui îmi aparține. Aș ține-o pe Greer între noi și am iubi-o împreună așa cum avea ea nevoie să fie iubită, i-aș desface picioarele și l-aș lăsa să-și ia plăcerea așa, iar după ce ar termina în ea, aș privi cu inima împlinită.

Alături de mine, Greer oftează încet.

– Ce se întâmplă, pisicuțo?

Se uită în sus spre mine.

– Mi-e dor de el. L-aș vrea aici.

– Și eu, iubito.

– Cum reușești să ții toate astea în frâu? mă întreabă. Cum reușești să ții totul în tine?

Totul, ce? aș vrea să întreb. Nenorocita asta a mea de inimă făcută bucăți? Speranțele mele nebune că voi avea un viitor și cu regina, și cu prințul meu? Că voi avea regatul meu, pe care-l construisem cu Embry alături?

Oare nu vede urmele de oase rupte de sub piele? Rănile stacojii care-mi acoperă corpul? Ce-ar putea face un bărbat ca mine când se târăște între cer și paradis? Nu vede că mă târăsc? Nu-mi vede plânsul? Dacă mi-aș putea înfige degetele în vene, dacă mi-ar sta în putere să sacrific orice e demn de sacrificiu, sufletul meu, sângele meu, trecutul și viitorul meu, atunci jur pe toți sfinții, aș face-o.

Orice, orice, orice.

Mă las în genunchi în fața soției mele. Rămâne șocată când vede că-mi deschid palmele spre tavan și mi le pun pe coapse, așezându-mă pe călcâie în ceea ce reprezintă, indubitabil, o poziție submisivă. Și nu este același lucru cu gestul spontan pe care-l făcusem la Reședință în aceeași dimineață, din nevoie și pentru că o adoram, aceasta este o postură deliberat submisivă pe care nu o afișasem niciodată în fața lui Greer.

Psalmul cincizeci. Psalmul adulterului. Psalmul unui tată care-și plânge fiul ce nu ar fi trebuit să fie conceput. Asta îmi vine să spun.

– „Că de ai fi voit jertfă, ți-aș fi dat..."

Greer mă privește în întuneric cu ochii ei de argint.

–„... arderile de tot nu le vei binevoi, continui, jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi". O lacrimă coboară pe obrazul reginei mele. Nu i-o șterg. O las să cadă pentru că-mi țin mâinile deschise și goale. „Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului."

O altă lacrimă se scurge pe chipul cel mai iubit din lume, iar pieptul mi se strânge de durere împărtășită. Multe le-am greșit lui Embry și ei, dar nu o voi mai face. Nu o voi mai dezamăgi. O voi iubi atât de mult, încât stelele vor arde, consumându-se, roci atârnate pe cerul fără lumină.

Inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi, îmi repet. Domnului îi plac doar sacrificiile făcute din motive fără de prihană. În ce lume sângerândă, apatică am trăi dacă toți ne-am abandona martiriului; ce momeală ademenitoare de mușcat, ascunzătoarea perfectă în care să te complaci și să simți. Doar că lumea nu a fost făcută să sângereze, să cadă pradă apatiei, iar toate aceste momeli sunt capcane seducătoare pentru cei superficiali și vanitoși. Lumea trebuie să continue să se învârtă, bătăliile trebuie purtate, cărările și țelurile trebuie urmate, căci nu se urmăresc singure. Oricât de ispititor ar fi un sacrificiu de dragul Lui, oricât de tentantă ar fi autoflagelarea și melancolia, oricât de tentat m-aș simți să mă las pradă tristeții, și nevoii, și nostalgiei, niciuna dintre aceste lucruri nu ar reprezenta un sacrificiu potrivit. Pentru că ar fi doar în folosul meu, or eu am jurat să-i fiu cel care-i servește pe cei mulți.

Lumea trebuie să continue să se învârtă. Și totuși...

Și totuși, măcar pentru o clipă, mă întreb cum este de partea cealaltă. Mă întreb cum e să nu trebuiască să-i servești pe cei mulți, cum ar fi să-mi urmez slăbiciunile, să am țeluri egoiste. Cum ar fi să cedez. Să mă prăbușesc. Să-mi arunc coroana și spada pe podea și, măcar cât o clipire din gene, să-mi țin în mâini inima.

– Încerc să le țin în frâu cât pot. Dar mi-e că nu-mi reușește cine știe ce în momentul ăsta. Dar trebuie, Greer, trebuie, chiar de mă va mânca de viu. Chiar dacă uneori îmi imaginez cum ar fi să n-o mai fac.

– Lasă-mă să o fac eu, mă imploră. Lasă-mă să o fac eu în locul tău, să le țin în frâu. Lovește-mă, regulează-mă, fă-mi orice ai nevoie.

Orice am nevoie. Oare își dă seama că acest *orice* pentru mine înseamnă *totul*, în momentul de față? Am nevoie de tot. Sunt o gaură neagră plină de nevoie.

– Putem încerca ceva? întreb.

Inima îmi bate în piept dureros în piept, gura mi se usucă. Mi se încleiază. Mă simt ca un băiat care își găsește curajul de a invita pentru prima dată o fată la întâlnire.

– Vrei să... vreau să spun... vreau să...

Îmi dreg glasul privindu-mi mâinile sprijinite pe coapse.

– În seara asta vreau să-ți fiu eu supus, spun. Știu că tot ce am făcut azi te-a pregătit pentru contrariul și mă voi ține de promisiune, dacă asta vrei. Doar că... șovăi, nereușind să-mi găsesc cuvintele. Îmi dau capul complet pe spate privind tavanul. Aș vrea să simt cum e. Cum e să nu fiu cel pe ai cărui umeri se sprijină tot.

Un fâșâit de rochie. Respirația lui Greer devine mai agitată.

– Pot încerca, se oferă. Dar nu voi ști să fiu ca tine, Ash. Mi-e teamă că va fi ciudat. Că aș părea un copil care se preface.

Îmi îndrept capul s-o privesc.

– Ești perfectă, îi spun cu blândețe Orice vei face, va fi perfect.

Își mușcă buza și-i văd în ochii de lună argintie toate nesiguranțele. Se teme că va fi neîndemânatică, ori că voi evalua, fără să-i dezvălui nimic, modul în care-și va juca rolul, că nu va reuși să mă satisfacă. Și o înțeleg, să domini este mult mai complicat decât să te lași dominat. Dominatorul nu doar că trebuie să plănuiască, ci trebuie să evalueze, să înțeleagă nevoile persoanei submisive în timp

ce scena se desfășoară, trebuie să se adapteze, să ajusteze și să monitorizeze continuu echilibrul dintre durere și plăcere. E o povară complicată, una care aduce bucurie și plăcere cel mai adesea, dar rămâne, totuși, o povară. Iar eu îi cer să facem schimb de locuri, după o scenă care s-a desfășurat de-a lungul întregii zile, fără să-i dau posibilitatea de a se pregăti.

Dar sunt gata să mă las frânt și făcut bucăți și dacă există pe lume o persoană în fața căreia m-aș simți în siguranță să fac asta, cu siguranță acea persoană este Greer Galloway Colchester.

– Te rog, îi susur.

Mă aplec, punându-mi palmele pe podea în fața genunchilor ei și-mi apăs fruntea pe jos.

– Vreau să simt că mă eliberez. Fie și pentru câteva minute.

– Sunt agitată, admite. Am... vreau să spun, cu Embry pot uneori, dar tu nu ești el. Cu tine, toată ființa mea răspunde nevoii de obediență. Nu e ceva ce pot controla.

Îndepărtez împunsătura de gelozie pe care o simt la auzul numelui său. Ne-am promis să nu avem secrete, prin urmare știu despre întâlnirile lor, în Carpatia și în biroul ei de la Georgetown, printre altele, și știu că dinamica dintre ei doi este una mult mai convențională. Dau și iau în aceeași măsură, negociind tacit trecerea de putere de la unul la celălalt, așa cum se iubesc doi oameni egali. Ar trebui să fiu fericit pentru ei, fericit că găsesc unul în celălalt o sexualitate și intimitate normală, fără a apela la umilire ori suferință. Și sunt fericit pentru ei, dar și trist. Invidios. Mi-am îndeplinit dorința din adolescență de a deveni Regele Goblin, dar războiul, sora mea, moartea soției mele au reușit să mă facă să simt vină și rușine. Iar eu nu eram obișnuit să le simt și uneori mă urăsc pentru lucrurile de care am nevoie. Urăsc ideea că iubiții mei nu au nevoie tot timpul de ce am

nevoie eu. Mă doare că-mi doresc să-i rănesc. Vreau să fiu de cealaltă parte și o vreau chiar acum.

– Atunci prefă-te că îți ordon să faci asta. Domnul tău îți ordonă să preiei controlul, deci nu faci altceva decât să-mi asculți ordinele.

– Bine, spune de deasupra mea.

Apoi respiră adânc și spune cu voce limpede și puternică:

– Da, domnul meu.

Văd cum norul de material alb și auriu se plimbă în jurul meu, o aud cum se așază și-și dă jos pantofii cu toc, aud zgomotul picioarelor goale pe podea. Apoi liniște.

Rămân nemișcat, cu ochii țintiți pe parchetul de lemn; corpul meu experimentează disconfortul poziției cu care nu sunt obișnuit. Probabil asta simte Greer. Așteptarea. Liniștea totală. Incertitudinea. Am nevoie de foarte multă voință să stau pur și simplu nemișcat, să nu reacționez, când, în mod normal, rolul meu este tocmai cel de a reacționa și de a mă mișca.

La clubul pe care l-am frecventat după moartea lui Jenny, toți Dominatorii trebuiau să se supună unor exerciții. Le-am făcut pe toate de bunăvoie, pentru că-mi doream să învăț, să aflu cum pot face în siguranță toate lucrurile pe care mi le doream. Și pentru a reuși, trebuia să înțeleg ce efect aveau. Am fost lovit, biciuit cu tot felul de alte obiecte, legat, mi s-a pus căușul în gură și, o dată, una singură, m-am lăsat regulat cu o jucărie.

Plus multe alte lucruri, dar momentul acesta îmi amintește de prima dată când a trebuit să-mi asum rolul de submisiv ca parte din antrenamentul meu, și situația era foarte asemănătoare cu aceasta. Îngenuncheat, cu fruntea presată de podea aproape două ore, în timp ce Dominatorul care mă antrena stătea și mă privea. Abia câștigasem alegerile, aveam să fiu liderul lumii libere și-mi petreceam timpul liber lăsându-mă cotonogit de un bărbat pe nume

Mark. Dar în camera aceea nu conta. Pe-aici trecuseră
și regine adevărate, membri ai familiilor regale, miliardari,
demnitari, dar puterea seculară nu însemna nimic în regatul
lui Mark, ceea ce reprezenta întocmai scopul final.

Cele două ore petrecute în genunchi mi s-au părut un exercițiu sau un tur academic. Eram vizitator în împărăția statului în genunchi. Și, deși în minte luam notițe - în cât timp îmi amorțise fiecare parte a corpului, pe ce cărări rătăciseră gândurile mele, ce aș fi putut vedea și percepe din poziția Dominatorului -, nu l-am simțit nicio clipă ca pe un act real de supunere. Nu fusese real.

Fusese parte de cercetare. Un joc.

Acesta însă nu mai este un joc.

Fiecare pas al lui Greer îmi provoacă fiori de conștiință de sine, fiecare atingere a rochiei sale se transformă într-o binecuvântare. Sunt observat. Sunt atins. Fiecare atingere a materialului rochiei este o „atenție", un cadou. Și când, în sfârșit, binevoiește să-și treacă degetele peste materialul hăinii de la smochingul întins pe spatele meu, respir de ușurare.

– Vreau să-ți văd chipul, murmură. Ridică-te înapoi în genunchi.

Mă așez în genunchi, nu-mi ridic privirea până nu mi se va cere s-o fac și-mi așez la loc palmele în sus, pe coapse. Un model de supușenie. Totul pare cumva forțat, dar sentimentul este oricum plăcut. E plăcut să nu trebuiască să ai vreo grijă. Să nu fiu responsabil de mine.

– Eu... înghite cu greutate. Vreau gura ta pe mine. Ridică-ți fața.

Mi-o ridic, conform ordinului și o privesc direct în ochi. Arată nesigură, preocupată să nu facă ceva greșit, și-i zâmbesc pentru a o liniști.

– Da, doamna mea, răspund.

Aprobă din cap, absentă, și pentru o clipă mi-e milă de ea și iau în considerare ideea de a pune capăt acestui joc inutil pe care l-am cerut chiar eu. A fost egoist din partea mea nu am niciun motiv s-o fac pe Greer să sufere din cauza nebuniei mele, dar apoi se apropie de mine, își ridică rochia și mă pune față în față cu păsărica ei udă, ca-ntr-un vis. Înconjurată de material fin alb și auriu, linia roz care-i desparte vaginul, mirosul ei... Penisul împinge în pantaloni, complet erect deja de când îngenuncheasem. Savurez senzația nefamiliară de a fi și excitat, și în genunchi, în același timp.

E bizar, dar și plăcut. Ca și cum ai conduce mașina altcuiva.

– Linge-mă, spune. Îmi țin ochii țintiți într-ai ei cât pot de mult și-mi las mâinile să alunece pe partea din spate a coapselor ei, să o țin în poziție. Simt instinctul de a avea grija ei, să mă asigur că este în siguranță și e zdruncinător să realizez că pot face asta din genunchi, poate la fel de bine ca atunci când stau în picioare.

Îmi apăs buzele pe labiile moi, pe care, la cererea mea, le epilează întotdeauna complet, apoi îmi deschid gura și-i ating ușor clitorisul, cu vârful limbii. Simt că genunchii îi cedează și că o să se prăbușească doar pentru că am atins-o, zâmbesc în sinea mea și repet mișcarea. Are o piele atât de moale!... simt satin pe limbă și mirosul delicat al săpunului de lavandă pe care-l folosește. O desfac cu nasul și inhalez. Și-atunci simt că miroase a ea, dulce și cald, dacă e posibil ca un parfum să miroasă a cald.

Mi-apăs fața și mai tare pe ea, înclinând-o astfel încât să-mi pot trece limba peste pliuri și o aud cum îmi geme numele. Savurez acest semnal de plăcere, lunecându-i cu mâinile până sus, pe fese și apoi din nou jos, pe coapse. Simt piele mătăsoasă, jartiera, dresurile, apoi mâinile-mi ajung în față. O deschid cu delicatețe. Are carnea udă și dornică. Carnea cu care m-am jucat și căreia i-am negat eliberarea toată ziua. Simt că-mi pierd mințile numai la gândul că

rămăsese așa, alunecoasă și plină de nevoie toată ziua, umblând prin mulțime cu pofta ascunsă în adânc.

Iar poziția aceasta are ceva intim și atrăgător!... De obicei mă bucur de ea legată de pat sau aplecată peste o masă cu o bară care-i ține forțat picioarele deschise. De obicei o deschid cu degetele cât de mult doresc, expunându-i gaura dulce și clitorisul în formă de zmeură sau pliurile anusului. Ling și degust după cum mi-e voia, mușc și sug acolo unde-mi vine, în timp ce ea este larg deschisă pentru mine, ca o fată ascultătoare.

Dar așa e mult mai intim, mult mai plin de disperare. Fiind în picioare, chiar și ajutându-mă cu mâinile, sunt nevoit să-mi folosesc nasul pentru a ajunge în locurile ei cele mai secrete. Practic, trebuie să-mi bag acolo toată fața, îi simt pulpele pe obraji, nasul îngropat în carnea ei, barba mi-e udă și alunecoasă... Și-i simt mâinile în păr, împingând și trăgând, freacându-se de mine, de fața mea. Ea și Embry au făcut asta, îmi amintesc. În biroul ei de la Georgetown. Am pus-o să-mi povestească totul în timp ce o regulam, chiar în seara aceleiași zile, i-am cerut să-mi povestească exact cum arăta Embry cu fața între picioarele ei, cum i se întindea costumul scump pe el stând așa, în genunchi pentru ea, cât de intens și-a dat drumul pe limba lui. Cât de udă era fața lui Embry, după.

Nu vreau să admit nici pentru mine câtă plăcere geloasă îmi dă să rescriu experiența asta pentru ea; simt un fior toxic de satisfacție că de-acum înainte, ori de câte ori va avea fantezii cu un bărbat în genunchi în fața ei, va trebui să se gândească la amândoi, la acest moment. Nu există ceva ce lui îi poate da și mie nu, nicio plăcere pe care să nu o găsească și cu mine. Chiar și acum, cu acest crater care s-a format în viața noastră, tot sunt gelos pe el. Mă simt atât de posesiv când e vorba de Greer că simt cum îmi crapă oasele în mine. E a mea. E mea când stau cu gura pe ea, a mea când o ling, a mea când o regulez, o lovesc sau o prețuiesc așa cum orice om prețuiește gardianul propriului suflet.

Nu știu cum se întâmplă, probabil a fost gândul la Embry, dar cumva sfârșesc prin a prelua controlul. Stau în genunchi, cu fața îngropată între picioarele ei, îngropată acolo pentru că așa îmi ordonase, și cu toate acestea, dominatorul din mine învinge. Mâinile încep să se miște pe unde și cum vor, înfundându-se să creeze puncte dureroase în carnea moale, găsind toate locurile în care pot apăsa și împinge, toate locurile care-mi răspund cu rezistență. Labiile vaginului ei, pielea de mătase dintre linia ei despărțitoare și anus, cordoanele tendoanelor care îi leagă pelvisul de coapse. Pubisul umflat și carnea plușată a feselor ei.

Tremură deasupra mea, un fior de durere o face să se apese și mai tare pe fața mea, să se ude și mai tare sub limba mea, cu tot corpul parcă înfășurat în jurul meu, prinși ca într-o maree din momentul în care ne atingem. Se deschide complet când o tratez așa, și nu e doar durere, deși este adevărat că substanțele chimice eliberate generează o astfel de reacție. Doar că ea nu răspunde reacției chimice, ci mie, faptului că o posed. Dorinței mele care se revarsă asupra ei ca o cascadă, precum întunericul inimii mele despuiate și pline de nevoie alături de a ei, pretinzând-o la schimb.

Sfârșim astfel sprijiniți de o vitrină, ea cu un picior pe umărul meu, abia rezistând atacului meu, în timp ce o gust și o ating exact acolo unde știu că are nevoie. Iar ea are nevoie să-i fac toate astea în felul meu, ușor umilitor, puțin autoritar, foarte egoist... adică egoist în modul acela imperial și încrezut care-i place atât de mult. I-am desfăcut pliurile și o țin deschisă așa să o ling după plăcerea mea: în adâncime, să-i simt gustul, până jos, la anus, să o fac să se zbată de rușine, și înapoi sus, la clitoris, să o fac să geamă.

Și-atunci aud cuvântul de care mi-era frică.

– Maxen.

8

ASH

Acum

Cuvântul de siguranță.

Ieșirea ei de siguranță.

Totul se oprește. Gura mea, limba mea. Inima mea. Îi dau jos piciorul, asigurându-mă că își poate ține echilibrul, apoi cad la loc pe călcâie, cu palmele deschise spre tavan. Simt un gol în stomac. De vină. Am stabilit un cuvânt de siguranță pentru a-l putea folosi, dar gândul că am făcut ceva care a forțat-o să-l folosească îmi mustră conștiința. Aș prefera să-mi tai o mână decât să-i fac ei rău! De obicei sunt atent, când jucăm vreun scenariu, îi citesc semnele corpului, chipului. Cred că am pierdut ceva, un semnal...

– Ash, uită-te la mine.

Când îmi ridic privirea, nu văd chipul unei femei în suferință. Dimpotrivă, ea pare cea îngrijorată, de parcă eu aș fi cel rănit. Îmi mângâie tâmpla dreaptă cu degetele.

– Ai cerut să fii dominat, spune încet. Dar acum câteva clipe nu erai tu cel care se supunea.

Sunt în genunchi, cu barba și buzele încă unde de ea. Are dreptate.

Nu mă lăsasem dominat.

– Poate funcționa doar dacă vrei să funcționeze, spune, răsucindu-și degetele în părul meu și trăgând. Din

instinct, îmi întorc capul și o mușc de interiorul încheieturii. Râde, dar apoi fața îi devine imediat serioasă.

– Vrei să funcționeze?

Dacă îmi doream să funcționeze? Așa crezusem, dar poate greșisem. Poate că-mi este imposibil să cedez, să duc la capăt ceea ce reprezintă un fel de repetiție emoțională a unei scene, la o scară mai largă. Poate că mi-e imposibil să fiu altceva decât sunt.

Doar că gândul acestei limite mă irită până-n măduva oaselor. Pentru că nu cred în imposibil. Nimic nu este imposibil dacă ești curajos, sau disciplinat, sau onorabil, sau binecuvântat, iar eu îmi doresc cu disperare să fiu toate acestea.

– Vreau să funcționeze, șoptesc. O iau din nou de mână, dar nu pentru a o mușca de data asta, ci ca să-i sărut degetele, întârziind pe fiecare câte puțin, jucându-mă cu dinții, cu buzele, până o fac să tremure și să-și strângă picioarele pe sub rochie.

– Dar trebuie să mă ajuți. Mi-e greu să fiu altceva decât ceea ce sunt.

Motiv pentru care am nevoie să experimentez asta, mă gândesc, privind-o, sperând că poate vedea angoasa și neliniștea de pe chipul meu. *Trebuie să aflu cum e, măcar o dată*. Cum să conduc, dacă nu știu cum e să fii condus?!

Greer îmi examinează fața din nou, cu buza de jos, roșie, strânsă între dinți. Văd în ochii ei gândurile și deciziile cristalizându-se. S-a hotărât.

– Bine, spune. Ridică-te și dezbracă-te pentru mine.

O fac.

Este un sentiment străin să mă dezbrac în fața ei la comandă, pentru plăcerea ei. În timp ce-mi dau jos geaca și șosetele, îmi repet în gând că asta este ceea ce am cerut. Este imaginea în oglindă a vieții noastre, a mariajului nostru: ea privindu-mă cum mă dezbrac. În momentul acesta, ea

stă în picioare, acoperită de o armură de mătase, în vreme ce eu o abandonez, încet, pe a mea. Îmi scot butonii cu îndemânare și atenție, apoi, în mod deliberat concentrat, scot papionul. Ca orice submisiv ascultător, îmi iau timp suficient să-mi aranjez toate lucrurile frumos, dar mă mișc suficient de repede cât să-mi mulțumesc doamna.

Când îmi dau cămașa jos și-mi expun torsul nud, ceea ce simt este plăcerea ei. Se vede pe gura ei când îmi desfac pantalonii; penisul se ițește, împingând prin brâul de la smoching, încă tare, întunecat și gros. Îi văd corpul traversat de dorință privindu-mă așa, în picioare, cu aproape fiecare centimetru al trupului expus.

– Suntem căsătoriți de trei ani și încă simt că te-am văzut gol de prea puține ori, spune cu un zâmbet, mușcându-și iar buza. N-o să mă plictisesc niciodată.

Face un pas înainte și-mi apasă mâinile pe mușchii abdomenului plat; își trece degetele prin șanțurile dintre mușchi. Îmi depune sărutări pe linia curbată a claviculei și pe sfârcuri, făcându-le să se întărească. Își trece o palmă provocatoare pe pielea de sub penis, făcându-l să se îngroașe și să se umfle și să se miște, ceea ce o încântă. O face din nou, și din nou, și din nou, până când vârful se dilată și picură. Nu fusesem niciodată tachinat în felul ăsta, nu așa. Eu sunt cel care tachinează. Simt dorința de a o apuca de braț, de a o întoarce cu spatele și de a-i despărți picioarele. Vreau s-o regulez pe această adorabilă impertinentă acum, pe loc, s-o învăț minte.

Dar nu o fac. Rămân perfect nemișcat. Mă forțez să simt, să cedez senzației de a fi atins fără să ating la rândul meu. Să cedez faptului că nu am dreptul să spun nu, că nu am niciun drept asupra corpului meu. Mă șochează cât este de dificil. Câtă îngrijorare generează.

– Ești atât de frumos, spune Greer, pipăindu-mă pe peste tot, și cu mâinile, și cu ochii. Pe șolduri, și pe fund, și pe coapse, și pe umeri. Mă faci să mă simt atât

de mândră... Sunt mândră că ești al meu. Atât de puternic și de..., își trece un deget în jurul penisului, plesnindu-l imediat după, lăsându-mă fără suflare,... atât de viril.

Cuvintele ei ajută, atenuează sentimentul bizar de a sta complet nemișcat, pasiv și perfect conștient de ce se întâmplă. E greu să nu te simți inutil, fraier chiar, stând așa, un munte de om, mut, masiv în comparație cu ea; modul în care-mi vorbește, însă, îmi amintește că singurul meu scop, singura mea grijă este să o satisfac pe ea acum, or pe-asta o mai făcusem, fiind pur și simplu eu însumi. Este o povară binecuvântată să știi că simplul fapt că exiști face pe cineva fericit, și nu ar trebui să fie, pentru că același lucru îl simt și eu pentru Greer și pentru Embry. Niciunul dintre ei nu trebuie să facă nimic pentru a-mi câștiga iubirea și afecțiunea, izvorăsc din mine, pur și simplu. Le-au câștigat deja, doar fiind ei înșiși.

Nu m-am gândit niciodată că cineva ar putea simți același lucru pentru mine.

– Pe bancă, spune Greer după ce termină cu mângâierile și alinturile. Întins pe spate.

Mă mișc exact cum îmi comandă și aerul îmi dă o senzație ciudată pe piele. Mi se întâmplă foarte rar să fiu gol pușcă, poate în pat sau la duș, dar în timpul unui scenariu, de cele mai multe ori, sunt încă îmbrăcat. Iar acum, îndreptându-mă spre banca lată, mă simt vulnerabil și expus. Tânăr. Mic. Și eu nu sunt nici tânăr, nici mic.

E ceea ce ți-ai dorit. Savurează momentul.

Și cumva, întinzându-mă pe bancă, cu lemnul rece sub spatele, sub fundul și picioarele goale, cu penisul sprijinit de buric, reușesc să găsesc și să savurez libertatea de dincolo de conștiința de sine. Știusem că era acolo, desigur, din adolescență știusem că așa trebuia să funcționeze și, odată devenit bărbat, asistasem de mai multe ori decât puteam număra la extazul pe care iubita sau iubitul meu îl experimentau. Știusem exact ce fel de

plăcere și ce fel de durere să le provoc, cum să le amestec, cum să le aplic pentru a decoji până la suflet o persoană, lăsând-o tremurândă apoi, și chiar experimentasem direct sentimentul, o dată sau de două ori, înainte, ghidat de Mark, la club, deși pentru un timp extrem de scurt și de la distanță, ca școlar.

Dar acum e diferit. Simt aerul mai greu pe piele, sângele îmi circulă altfel prin vene. Poate pentru că sunt cu soția mea, și nu cu o persoană complet necunoscută. Poate pentru că mi-o doresc, pentru că o caut și vreau să simt. Poate pentru că Embry mă redusese la atât de puțin, încât puteam fi suflat de vânt ca o grămăjoară de cenușă.

Și-atunci mă scufund, mă las dus de vânt, iar când Greer se apleacă peste mine și îmi pune delicat mâinile deasupra capului, legându-mi încheieturile cu dresurile sale, ating punctul acela. Plutesc, sunt în derivă. O frunză alunecând pe oglinda lacului, cu bucurie și teamă.

– Stai nemișcat, îmi ordonă susurat când termină de legat încheieturile, apoi simt cum mătasea îmi gâdilă abdomenul și coapsele. Greer se așază peste mine. Apoi coboară. Ar trebui să-mi fie imposibil să nu mă înfig în ea, să îndur senzația vaginului ud care mi se freacă de penis, dar nu-mi este. Suport. Rămân nemișcat și obedient când nevoia de a respira mai mult îmi împunge coastele pe dinăuntru, când penisul erect mă doare de nevoia de eliberare, cu testiculele complet ridicate. Rămân nemișcat și obedient când, în sfârșit, pune capăt supliciului, băgându-și o mână sub rochie și poziționându-mă la intrarea în vaginul ei. Rămân complet nemișcat când mă ghidează în ea, deși mi se pare că trăiesc cel mai intens și mai ud vis.

– Ahhh, Doamne, susură.

Este atât de umflată, încât trebuie să insiste și să se apese tare în jos, pe penisul meu. Pentru o clipă, mă gândesc că nu va reuși să mă primească înăuntru complet

în starea asta, dar își desface picioarele larg și, dându-și capul pe spate, se adâncește în mine până la bază. Se lasă de tot, umplându-se complet, cu un icnet însoțit de un frison, cu pielea pieptului și brațelor înfiorată, iar eu trebuie să-mi înghit un geamăt când simt umezeala și căldura cu care mă cuprinde. Păsărica ei este cel mai minunat, mai dulce și mai strâmt loc pe care l-am simțit vreodată și este o revelație să o am așa, deasupra mea.

Îi pot vedea perfect chipul și gâtul, roșeața care i se întinde dincolo de corset, șuvițele care se desprind din coafură. Simt mișcările pline de nevoie ale mâinilor ei pe mine, strânsoarea înfometată a coapselor ei pe șoldurile mele. Pot vedea și simți exact ce ar face corpului meu dacă i-aș da acces nelimitat, și este înnebunitor de erotic să o văd folosindu-mă cu neruşinată ferocitate. Îmi pierd mințile gândindu-mă că, probabil, așa ar vrea mereu să fie: liberă să-mi muște sfârcurile, să mă zgârie pe abdomen, să mă reguleze sălbatic, rotindu-și șoldurile și înfigându-și glandul penisului meu adânc în stomac. Îmi pierd mințile imaginându-mi cum ar fi să o las așa, neterminată, tremurând de dorință.

— Ești atât de mare, îmi spune, torcând cu dulceață, continuând să se miște. Ash al meu, atât de mare și de puternic.

Cuvintele ei mă fac să mă simt mare și puternic într-un mod care-mi este complet nou, pentru că, de data asta, nu trebuie să-mi folosesc nici mărimea, nici forța. Nu trebuie să justific aceste calități, nu trebuie să fiu atent să le contrabalansez cu tandrețe și delicatețe. Sunt din nou o frunză care alunecă pe oglinda unui lac, mișcându-mă încotro mă duc cuvintele ei, și-mi pot permite să observ cu o limpezime plină de încântare cât de mult se bucură de dimensiunile mele, de puterea mea și de corpul meu. Nu trebuie să mă preocup să-mi folosesc atributele pentru a-i oferi plăcere, pentru că și-o ia ea singură; nu trebuie să mă preocup de bine sau rău, nu e nevoie să fiu nici puternic,

nici slab, nici protector, nu trebuie să mă îngrijorez de eventuale imprudențe pentru că are ea grijă de toate. Și-mi permit să mă scufund ca o piatră în mine, fizic și psihic, să dispar, fără respirație, într-o ceață electrică și chimică de nevoie.

Este magie.

Este pură, irațională magie.

Nu mai există nicio țară de condus, niciun Embry, niciun război de evitat și nicio inimă frântă. Nu mai există nicio spadă și nicio coroană. Nu mai există decât Greer care mă ține aproape, așa cum o femeie face cu bărbatul ei, și mă conduce departe de toate, mă coboară în adâncuri, iar când începe să se unduiască puternic pe mine, cerându-mi să termin, o fac.

Mă supun. Cedez.

O las să mă domine complet.

Și simt că eu sunt nimic și ea este totul, ceea ce, într-un fel, mă face și pe mine să fiu din nou totul, doar pentru că mă aflam acolo, sub ea, transformat ca prin alchimie dintr-un om de plumb într-o ființă din aur, incandescentă și pură, care se predă. Orgasmul mă cuprinde așa cum lumina soarelui cuprinde globul pământesc, strălucitor, puternic, rapid, pulsații extatice reverberează din pelvis, în încordarea mușchilor abdomenului, în mișcările scurte ale șoldurilor și coapselor, cuprinzându-mi, la final, tot corpul.

— Lasă-mă să te simt, murmură, călărindu-mi valurile de plăcere cum își călărește o regină armăsarul. Îmi ține degetele încleștate în șolduri și călcâiele înfipte în coapse și, pentru un moment, chiar mă simt un armăsar, mândru și puternic, dar complet îmblânzit în același timp. Ochii săi sunt plini de blândețe când mă golesc în ea. Mă eliberez, nu doar mă descarc. Timp de câteva clipe dulci, nu exist, nu sunt real, simt exact cum ar fi să las deoparte morala, etica și practica și să mă abandonez. Ash nu mai

există. Președintele Colchester nu mai există. Sunt doar un bărbat care-și dorește iubita aproape, nimic mai mult.

Deci așa ar fi.

Cuvintele se formează ca picăturile de apă în absența gravitației, plutind în negrul minții golite. Limpezi și scânteietoare.

Așa m-aș simți dacă aș ceda cu adevărat.

Sălbatic. Primar. Egoist. Muritor.

Apoi revin la suprafață.

Clipesc, cu corpul încă traversat de pulsații ocazionale. Mă simt satisfăcut și greu. Ochii închiși, mușchii relaxați. Aș putea adormi pe loc dacă nu aș simți un gust amar, o scăpărare slabă de nefericire sau nemulțumire. Încerc s-o îndepărtez, să mă las cuprins în întregime de acest moment.

Greer îmi zâmbește, râzând ușor și depunându-mi un sărut scurt pe maxilar.

– Ce? întreb cu voce adormită.

– Nu te-am văzut niciodată așa, întins tot, și satisfăcut, și puțin amețit.

Mă sărută din nou, pe obraz de data asta.

– De obicei, acum mă curățai, îmi dădeai să beau apă și mă întrebai cum mă simt. Îmi place să te văd așa, regulat atât de bine încât să nu te poți mișca. Măgulită, cred că e mai potrivit.

Îi prind gura cu a mea când se apropie să-mi sărute din nou maxilarul.

– Ce te măgulește, mai exact?

O sărut pe gură.

– Mmm, murmură, răspunzând sărutului meu. Mă simt flatată la gândul că ești în starea asta datorită mie. Mă simt bine să te privesc și să știu că eu ți-am făcut asta.

Că am transformat bestia aceasta înaltă și puternică într-o grămadă de carne relaxată, gata să tragă un pui de somn.

– Este efectul puterii, spun. Puterea te face să te simți așa. Îmi dezlegi încheieturile, te rog?

Se întinde, iar eu îmi aduc mâinile la piept. Cum mă eliberează, o mângâi pe față. Este uimitoare așa, cu pomeții ei frumoși umbriți, linia delicată a maxilarului și genele lungi. O umbră mică i s-a așezat deasupra buzei de sus. E făcută din lumină și plăcere, dar întunericul și durerea o fac chiar mai frumoasă. Iar acum, fără să știe, trăsăturile ei exprimă suferință.

– Nu ai terminat, spun, trecându-i degetul mare peste buza de jos.

– Eu...

– Nu mă minți, iubito. N-are rost.

Se ridică și oftează. Mișcarea ne amintește amândurora că sunt încă în ea, semierect și pe cale de a mă întări din nou.

– Îmi place să mă lași să te călăresc așa, spune. Și-am fost atât de aproape, dar n-am reușit, pur și simplu. Voiam, dar parcă îmi tot aluneca printre degete.

Mișc din șolduri testând situația. Păsărica ei, încă udă și umflată în jurul meu, se strânge drept răspuns. O mai fac de vreo două ori până când penisul mi se întărește complet din nou, o cuprind de mijloc și mă ridic în șezut. O mișc în poală, înclinând-o astfel încât clitorisul să i se frece de pielea mea la fiecare mișcare, cu penisul atingând-o exact în punctul acela dulce și aspru din interior, sus.

– Așa, îi spun, ridicându-i bărbia cu un deget pentru a o face să mă privească în ochi. Mișcă-te odată cu mine.

– Ești din nou domnul meu?

– Sunt.

Roșeața îi revine pe pielea gâtului. Începe să se frece de mine, iar eu continui să o țin de bărbie să nu-și poată

îndepărta privirea. Îi urmăresc chipul, în vreme ce-i spun să se miște mai repede, să se lase puțin pe spate, împingându-mă în ea cu forță. Văd plăcerea trecându-i pe chip precum umbra norilor pe câmpie, repede, schimbătoare, văd ușurare când îi trec o mâna pe spate, începând să mă mișc în același ritm cu ea, pătrunzând-o adânc, până la uter. Știu că așa poate termina, dar ceva încă o blochează, înlănțuind-o de realitate. Cu o limpezime care-mi frânge inima, îmi dau seama despre ce e vorba.

– Oprește-te, spun cu răsuflarea întretăiată, răsturnând-o pe spate și începând să mă mișc în ea cu cruzime. Se zvârcolește, geme și se arcuiește.

– De asta ai nevoie ca să termini? întreb puțin răutăcios. Vrei să fii regulată așa?

Dă din cap înnebunită, cu degetele încleștate în materialul rochiei. Are vaginul atât de ud, încât interiorul pulpelor îi alunecă pe pulpele mele, și se udă și mai rău când îi strecor un braț sub spate, lăsându-mi toată greutatea deasupra ei. Cu cealaltă mână o apuc de gât, continuând să mă mișc în ea, pretinzând-o întru totul, și cu mâinile, și cu ochii.

– De ce nu ai putut termina mai devreme? o întreb cu blândețe, în complet dezacord cu mișcările nemiloase ale corpului.

Vreau să vadă tandrețea și răbdarea de pe fața mea, să vadă iubirea eternă pe care o simt pentru ea, grija, astfel încât să știe că nu întreb pentru a o face să se simtă vinovată. Vreau să știu cu adevărat, deși intuiesc deja motivul.

Își găsește cuvintele cu greu.

– Nu mă simțeam liberă, spune în cele din urmă cu un geamăt, mișcându-se sălbatic sub mine.

Ochii îi lucesc și-mi dau seama că e în pragul lacrimilor. Admițând cu voce tare, deschide în ea ceva ce a ignorat vreme îndelungată.

– Am crezut că-mi va plăcea, și chiar mi-a plăcut, dar nu a fost de-ajuns.

De-ajuns. Este ceea ce simțisem și eu mai devreme, sub ea: că nu era suficient s-o satisfac, că nu era de-ajuns să merit iubirea ei, afecțiunea ei, că, fără dominare, nu-i sunt suficient. Senzația aceea de nemulțumire pe care o simțisem imediat după ce ejaculasem dezvăluise, de fapt, adevărul și, dacă avusesem vreun dubiu, acum dispăruse.

Lăsându-mă dominat, mă mințisem. Nu așa îi sunt de-ajuns.

Nu sunt de-ajuns, dacă aleg să cedez. Nu sunt de-ajuns dacă mă predau, dacă renunț. Poate că nu fusese niciodată în firea mea să mă simt satisfăcut de pasivitate, dar acum îmi dau seama că, de fapt, nu contează. Faptele mele sunt cele care-mi aduc iubirea, prin urmare nu mă voi putea opri niciodată.

Lumea trebuie să continue să se învârtă.

Poate, cine știe, într-o bună zi voi afla care este sacrificiul potrivit, un act singular de martiriu care să-l mulțumească pe Dumnezeu și să-mi salveze sufletul, dar până atunci, trebuie să mă ridic și să acționez, să-mi câștig onoarea și integritatea. Stomacul mi se strânge de gelozie când realizez că Greer nu a avut niciodată aceste probleme când se iubea cu Embry, că nu îi trebuise niciodată nimic mai mult, decât ca el să fie el. Or cu mine va avea întotdeauna nevoie de mai mult. Va avea întotdeauna nevoie de un rege. Îmi permit pentru o clipă să mă simt rănit de invidie, de inechitatea situației, apoi las totul să se dizolve în oceanul de dragoste pe care-l simt pentru ea. O iubesc prea mult ca să-i neg ceva. Sunt deasupra micimii sentimentului de invidie.

Și poate lucrul cel mai important este că sunt destinat să fiu bărbatul de care are ea nevoie. Îmi doresc peste măsură asta. Altfel, sunt nefericit. Ar fi incorect din partea mea să-i port pică pentru că are nevoie de același lucru de care eu însumi am nevoie.

Apăs cu grijă degetele pe gâtul ei, exact acolo unde îi simt pulsul, dându-i senzația iluzorie a sufocării fără a-i pune sub presiune căile respiratorii, așa cum un Dominator începător ar putea face.

– Ahh, da, suspină, dându-și ochii peste cap. Doamne, da!...

Măsor fiecare bătaie a pulsului, pupilele dilatate, fiecare fior care-i trece prin corpul tensionat, având grijă să fie în siguranță în vreme ce o conduc la marginea inconștienței, menținând orgasmul la distanță de o respirație. Apoi ajungem acolo amândoi, eu cu mâinile în jurul gâtului ei și ea înfiptă în mine.

– Ești liberă acum, îi spun. Deschide-ți aripile.

Când îmi îndepărtez mâinile, creierul i se inundă de sânge proaspăt oxigenat și își dă drumul cu atâta putere, încât corpul i se arcuiește complet, desprinzându-se de bancă, iar gura i se deschide într-un O mut. Corpul i se descătușează cu toată plăcerea adunată după o zi întreagă de șicane și provocări, zvârcolindu-se în delir. Îmi dau drumul odată cu ea, lăsându-mă cuprins de extazul alunecos, de sentimentul intoxicat pe care mi-l provoacă greutatea corpului meu peste al ei, umeri largi umbrindu-i pe ai ei, mâna mea atât de mare și aspră pe arcul elegant al gâtului ei... Iar de data aceasta, în timp ce mă golesc în ea, orice urmă de nemulțumire sau vid dispare. Mă simt întreg și complet, iar zâmbetul satisfăcut al femeii de sub mine îmi întărește acest sentiment.

Da, exact așa trebuie să fie.

– Mulțumesc, spune visător, privindu-mă. A fost perfect. Mă stăpânești atât de bine.

Îi dau cu grijă la o parte câteva șuvițe de pe tâmple.

– Eu îți mulțumesc, prințesa mea. Îți sunt recunoscător pentru ce mi-ai dăruit în seara asta.

O urmă de încruntare îi strică linia perfectă a buzelor, văd un locșor, în colțul gurii, unde rujul roșu s-a întins puțin. Îl șterg cu grijă și mă aplec să-l sărut; când mă ridic, observ o linie de încruntare între sprâncene.

– Ce e, prințesa mea?

– Simt că nu ai obținut ce aveai nevoie, spune, puțin întristată. Tu ai fost un submisiv perfect, iar eu nu am reușit să fiu o Dominatoare satisfăcător de bună.

– Ai fost minunată, o asigur, sărutând-o din nou în timp ce o ajutam să se ridice. Singurul motiv pentru care mi-a plăcut a fost pentru că erai tu, și am învățat de la cel mai bun Dominator pe care ți-l poți imagina, ceea ce înseamnă mult.

– Tu ești cel mai bun Dominator pe care mi-l pot imagina, spune, puțin mai relaxată.

Râd, ridicându-mă să-mi adun hainele. Îi întind o batistă monogramată să se curețe. Mă curăț și eu.

– Sunt flatat, dar să știi că Mark mă sperie și pe mine. Este genul de persoană care aleargă după tine dacă fugi, nu știu dacă înțelegi.

– A alergat vreodată după tine? întreabă.

– Eu nu fug niciodată.

– Normal că nu.

Încep să mă îmbrac, amuzat dar și mișcat de modul în care Greer pare a mă mânca din ochi, de cum privirea i se întunecă încet a dezamăgire odată ce pielea goală dispare sub îmbrăcăminte. Chiar și așa, e nimica toată în comparație cu ce simt eu când își coboară rochia peste păsărica folosită cu atâta deliciu. Dorința mea de ea este nesfârșită; mi-aș putea petrece restul vieții închis cu ea în camera asta.

– În plus, nu aveam motiv să fug. A fost maestrul meu, mentorul meu vreme de șase luni. Toate lucrurile pe care mi le-a făcut erau parte din antrenamentul meu, nu erau scenarii adevărate. Dar l-am observat adesea în timpul unor scenarii reale, cu submisivi adevărați, și cred că nu am întâlnit niciodată pe cineva mai plin de compasiune și de cruzime în același timp.

Ultima dată când l-am văzut pe Mark, toamna trecută, era în mijlocul unei scene cu o tânără firavă pe nume Isolde, îi săruta omoplații după ce îi umpluse de răni cu un bici greu. Tocmai aflasem că urma să-i pună zgarda[6] în săptămâna care avea să vină. Nu am participat la ceremonie, dar am trimis flori și o lesă de piele lucrată manual, cu numele lor.

– Să știi că nu am uitat întrebarea inițială, spune Greer, cu părul și rochia aranjate de acum.

Se apropie de mine și mă ajută să mă închei la nasturii cămășii.

– Ai primit ce aveai nevoie?

Mă gândesc la sentimentul fals de fericire, la cum, odată revenit la realitate, mi-am dat seama că Greer era nesatisfăcută. Mă gândesc la sacrificii necesare. Mă gândesc la bărbatul care sunt și care voi fi întotdeauna.

Nu voi renunța niciodată la coroana aceasta până când nu voi fi lăsat în urma mea o lume mai bună.

Îmi trec mâinile peste brațele lui Greer, strângându-i-le apoi pe ale ei în ale mele.

– Am văzut ce aveam nevoie să văd.

– Adică?

– Ce am de făcut.

---

6 A pune zgarda, în contextul BDSM, echivalează cu a se logodi sau a se căsători. (n.tr.)

NE ÎNTOARCEM în sala de bal, poate puțin șifonați și îmbujorați, dar se putea ușor da vina pe șampanie și pe aglomerație. Din fericire, se întâmplă adesea să fiu nevoit să părăsesc evenimente în curs, prin urmare nimeni nu pare a considera suspicioasă dispariția mea, considerându-mă, probabil, ocupat cu vreo chestiune de stat. Și, oricum, rămăsesem în galerie doar vreo oră.

Meritase riscul. Mă simt mult mai bine, mai limpede, mai puțin rănit. Ca și cum, în sfârșit, încetasem să sângerez. De parcă respiram din nou. Iar când Belvedere se apropie discret, informându-mă că primisem, în sfârșit, mult așteptatul apel de la Berlin, iau telefonul și mă gândesc, pentru prima dată în ultimele douăzeci și patru de ore, că aș putea face chiar mai mult decât să supraviețuiesc situației.

Aș putea crea o lume mai sigură. Mi-aș putea câștiga prințul înapoi.

Aș putea deveni din nou un rege atotputernic, demn de închinăciune.

ASH

Atunci

Când aveam douăzeci și doi de ani, am întâlnit un prinț. Părea exact opusul a tot ceea ce reprezentam eu: el gălăgios, eu tăcut, el zâmbitor, eu încruntat, el lipsit de grijă, pe când eu îmi făceam griji pentru toate. Embry se înrolase pentru că mama lui, Vivienne Moore, dorise ca fiul ei să-și creeze un CV perfect pentru un viitor politician. Eu mă înrolasem pentru că părea locul perfect pentru a-mi continua aventura în căutarea onoarei, pentru că la mine în cartier uniforma de ofițer avea însemnătate, pentru că mă simțeam cumva dator karmic să o fac, în semn de mulțumire pentru bursele care-mi fuseseră acordate, pentru că mă atrăgeau structura rigidă și disciplina pe care le presupunea viața de militar.

Dar, mai presus de orice, m-am înrolat deoarece știam că țara aceea, Carpatia, era considerată cel mai periculos loc din lume la momentul acela, iar eu simțeam, într-un mod greu de explicat, că trebuia să fiu prezent acolo. Mă tenta atât de mult ideea, încât mă simțeam strivit ca de presiunea barometrică ori de câte ori încercam să-i rezist. Știam că trebuia să fiu acolo, așa cum știam că Dumnezeu există și că eu sunt bisexual. În sensul că era o stare de fapt, deși invizibilă ochiului.

Și, după toate astea, mă mai trezesc și cu acest locotenent care refuză să oprească o bătaie! Când noi

eram pe picior de război, responsabili tocmai cu siguranța persoanelor inocente din jurul nostru. Nu. Nu eram iute la mânie, dar eram disciplinat și nu toleram lipsa de disciplină a celorlalți.

Intenționasem doar să-i trezesc un pic conștiința, să-i spun clar și direct că n-avea să-i meargă cu atitudinea aceea a lui, atât timp cât eu eram prin preajmă. Dar apoi s-a întors spre mine și i-am văzut chipul.

Și totul s-a dus de râpă. M-am pierdut.

O singură privire în ochii aceia albaștri de gheață, către buzele delicate, și m-am pierdut. O singură privire către trupul suplu, înalt și m-am îndrăgostit. Tot corpul meu devenise căldură, roșeață și o dorință sfâșietoare, de parcă pe dinăuntru cineva trăsese în sfârșit un zăvor, eliberându-mă. Singurul mod prin care simțeam că-mi puteam afla ușurare era să mă aflu aproape, cât mai aproape de el.

Nu văzusem niciodată un tânăr atât de frumos. Trufaș cum era și răsfățat, desfrânat, în mod evident, și totuși cea mai încântătoare dintre persoanele pe care le întâlnisem vreodată, bărbat sau femeie.

Bine, asta nu m-a oprit să dau cu el de perete. Soarta i-a fost decisă din momentul în care l-am ținut de peretele acela, cu brațul înfipt în gât, blocându-i corpul cu al meu. Îl sufocam, dar el m-a privit de parcă aș fi fost toată lumea lui.

AR FI UN EUFEMISM să spun că eram *interesat* de subofițerul meu trufaș. Devenise pentru mine obiect de meditație; noaptea, înainte să adorm, îi desenam trăsăturile chipului cu ochii minții. Ziua, în timpul antrenamentelor, toată atenția mi-era ocupată de el. Corpul suplu

și ademenitor, sudoarea care-i aluneca pe gât când alerga. Naturalețea cu care zâmbea și șarmul firesc, generos. Avea chipul unui erou din romanele de dragoste și personalitatea unui personaj din perioada anilor '20 -'30. Sebastian Flyte la Oxford. Gatsby, în conacul său. Expatul american la Paris, aruncând bani pe băutură, mâncare și femei... sau, poate, bărbați. Uneori, spunea poante triviale care-i făceau pe ceilalți soldați din unitate să râdă în hohote sau să ridice din umeri de jenă, dar era imposibil să-ți dai seama cât adevăr se ascundea în spatele glumelor și al apropourilor sale sau dacă doar se ascundea după o mască dincolo de care nu reușeam să văd.

Dar, ah, ce n-aș fi dat să fie adevărat! Deși nu mai vorbiserăm niciodată de când dădusem cu el de perete, deși mi-era destul de evident că mă evita și că era încă supărat pe mine, tot îmi doream să-i placă și bărbații. La facultate păruse totul atât de ușor de identificat, ca un limbaj comun făcut din zâmbete și atingeri care semnificau interes și disponibilitate. Aici, însă, totul era tulbure, ascuns sub strălucirea uniformelor militare, ascuns printre straturi și straturi de subînțelesuri.

E adevărat, îmi aruncase privirea aceea când l-am împins la perete, dar durase atât de puțin, încât era foarte posibil să mi-o fi imaginat doar.

Apoi a venit ziua în care echipa mea a anihilat-o practic pe a sa în timpul exercițiului din pădure, când am avut plăcerea să-l împușc chiar eu. Îi văzusem ochii strălucind de durere când glonțul îi atinsese pielea și, mai apoi, strălucind iarăși, dar altfel, când îi prinsesem încheietura sub talpa bocancului. Nu făcusem altceva decât să zâmbesc continuu, pentru că mi se păruse mai natural decât orice alt gest pe care îl făcusem vreodată. Apăsătura aceea de bocanc fusese întâia expresie și cea mai apropiată de ceea ce eram cu adevărat când mă îndrăgosteam. Nu-mi doream doar să-mi pun bocancii pe încheieturile cuiva, îmi doream să o fac cuiva care-și dorea

asta. Și nu-mi doream doar să-l domin din poziția aceea, apăsând talpa bocancului pe pielea sa, îmi doream să sărut apoi urma pe care o lăsasem. Îmi doream să-i simt părul ondulat sub degete, îmi doream să-și dorească să-l rănesc și-apoi să-mi apăs palma deasupra inimii sale, convingându-l să-și deschidă buzele și să mă lase să-i simt gustul din gură.

Voiam să fac dragoste cu el.

Iar gândul mă speria în aceeași măsură în care mă excita. Petrecusem ultimii șapte ani evitând în mod deliberat să fac dragoste cu cineva, pentru că-mi doream ca în acel moment să pot fi exact ceea ce sunt, iar acum dădusem de un tânăr prinț decadent pe care abia îl cunoșteam, și tot ce-mi doream era să fac dragoste cu el.

Dar momentul s-a disipat, iar el mi-a spus *Ar trebui să-mi faci mult mai rău de-atât ca să mă auzi implorând.* Și nu sunase a provocare, ci a invitație. Și sunase de parcă m-ar fi urât.

Tonul său, ura aceea, vibrase în mine, aducând la suprafață simțul onoarei și dorința mea de a-mi manifesta sexualitatea numai și numai cu consimțământul partenerului. Nu-i puteam cere acelui soldat să mă urmeze în camera mea și să mă lase să-l leg de mâini cu cureaua, nu-i puteam cere să-mi facă loc în el când el, în mod evident, simțea că eram... Că eram cum? Un fel de agresor? Un rival lipsit de inimă?

M-a durut să-mi dau seama cu ce ochi mă vedea. Și poate de aceea am reacționat cum am reacționat în aceeași seară, când am întâlnit-o pe sora lui în baracă. Nu aș ști nici acum să spun dacă o făcusem pentru că mă simțisem rănit sau din nevoia de a fi cumva aproape de Embry, chiar dacă asta însemna să mă apropii și de Morgan. Sau poate fusese din ambele cauze, dar am decis chiar atunci, pe loc, că voi lua sora, dacă fratele nu mă voia. Fusese o decizie amară, luată într-un moment amar și chiar și acum am

convingerea că mi-a făcut mai mult rău mie decât lui. Și, bineînțeles, consecințele acelei decizii s-au transformat într-un haos de dimensiuni tragice.

Totul pentru că am crezut că acel tânăr cu ochi albaștri nu-și dorea să-mi simtă apăsarea bocancului pe încheietură. Iar acea unică greșeală m-a împins să comit alte o mie.

– ÎL DOREȘTI pe fratele meu?

Întrebarea venise prea direct și pe neașteptate, nu-mi lăsase timp să-mi cosmetizez reacția.

Morgan mă privi și spuse:

– Așa, deci.

Era prima noastră noapte la Praga și, spre dezamăgirea mea, Embry dispăruse imediat după ce ne cazasem la hotel. Știam că nu mă voia, dar asta nu mă împiedicase să-l doresc, chiar dacă ar fi însemnat să stau să-l privesc fumând și să-l ascult citându-i și pe Coleridge, și pe Keats, și pe Eliot sau pe alți poeți studiați la școala lui de oameni bogați, până când ceața ar fi înghițit tot orașul, acoperindu-l cu liniște, lăsând să se audă doar vocea lui. Mi-l doream cum își dorește o persoană dependentă drogul; dorința-mi pătrunsese în sânge, neobosită, periculoasă. Nu mă îndrăgostisem niciodată de vreo ființă omenească, așa cum mă îndrăgostisem de el. Și eu, care mă credeam indisponibil sentimental!... Iată că aflasem nu doar că eram extrem de disponibil sentimental, mai mult, eram sentimentul în stare pură, măcinat de emoții și de dor. Mergeam pe străzile pietruite sperând să-l văd apărând.

Dar el nu voia să apară. Morgan mi-a spus că Embry era în Orașul Nou regulând tot ce prindea, bând până la fund cele mai scumpe băuturi de prin cluburi. Eram doar noi doi și, probabil, aveam să rămânem doar noi doi toată săptămâna. Doamne, ce junghi a fost gândul acela!

– Nu-ți face griji. Nu voi spune nimănui.

– Mă urăște, am spus, încasând împunsătura tonului ei rece, în timp ce în mine ceva se prăbușea. Așa că nu contează.

Morgan zâmbi, un zâmbet misterios, aproape felin.

– Nu știu nici măcar dacă îi plac bărbații.

– Oh, spuse ea aruncându-mi o privire evazivă, lui Embry îi place totul. Bărbați sau femei.

– Oricum, i-am spus, luând o gură mare de bere autohtonă din paharul din fața mea, realizând că eram puțin cherchelit, nu m-am culcat niciodată cu nimeni. Așa că dorința asta a mea de a mă culca cu el nu înseamnă cine știe ce.

Ochii ei verzi se măriră. De surpriză.

– Ești virgin?!

– Embry ar râde ore întregi de mine dacă ar ști, am spus, pe jumătate mucalit, pe jumătate nefericit.

Morgan scutură din cap.

– Nu înțeleg. Și pe-asta trebuie să mi-o explici. Cum să pleci virgin la război?

Mă jucam cu sticla ei de bere, învârtind-o pe masă în cercuri mici.

– Eu... îmi doresc să fac asta într-un anumit mod. Nu mi-e rușine de ceea ce sunt, dar refuz s-o fac altfel decât cum îmi doresc să fie. Și nu mă voi culca cu nimeni până când nu va fi în modul acela, pentru că mi se pare imoral să fac dragoste cu cineva dacă nu pot fi onest în legătură cu

ceea ce sunt. Dacă trebuie să închid ochii și să-mi imaginez altceva, ca să pot să termin.

Destăinuirea mea a fost în mod voit vagă, din respect pentru Morgan, pe care abia o cunoscusem. Nu era oportun să-mi descarc frustrările sexuale asupra ei și, oricum, nu știam să dau un nume dorințelor mele și nu eram sigur că aș fi reușit să mă exprim fără echivoc. În plus, nu avea cum să fie interesată de dorința mea de a retrăi scenele din Labirint pentru a-i putea explica mai bine.

Cu toate acestea, Morgan a înțeles imediat la ce mă refeream. Acum știu că ea flirta deja de câțiva ani cu acel tip de sexualitate, dar, la momentul respectiv, mi s-a părut incredibil cât de repede percepuse ceea ce voiam să spun.

– Are cumva de-a face cum modul în care ai atins în tren vânătaia de pe brațul lui Embry?

I-am răspuns cu ochii lipiți de sticla de bere.

– Da.

– Te-ai excitat când ai făcut-o?

Nu i-am răspuns.

Se lăsă pe spate cu un zâmbet satisfăcut de pisică pe chip.

– Maxen Colchester. Dominator începător.

– Începător și mai cum?

– Chestiile pe care ți le dorești au un nume, spuse ea. Și ceea ce ești tu are un nume. Există o lume plină de oameni cărora le place același lucru.

Mi-am ridicat privirea spre ea. Picioarele lungi, gâtul elegant și părul negru, lung. Ochii de un verde violent și gura plină. Era foarte frumoasă și, chiar dacă nu o doream cu aceeași intensitate dureroasă cu care-l doream pe Embry, mă simțeam, totuși, atras de ea.

– Iar tu ești unul dintre acei oameni? am întrebat precaut.

Zâmbetul i se adânci.

– Sunt, da.

– Înțeleg.

Se aplecă peste masă, zâmbetul transformându-i-se în ceva serios.

– Vrei să-ți arăt ceva în seara asta?

– Ce vrei să-mi arăți?

– Cum poate fi. Iar dacă-ți va plăcea, îți voi arăta mai multe.

N-am știut imediat cum să-i răspund. Pentru mine, tot ce era legat de sex trebuia sa fie natural, autentic, profund, or, ce se întâmpla acum, semăna foarte mult a tranzacție, a aranjament. Nu exista între noi intimitatea aceea emoțională care să ne conducă unul spre celălalt, or asta, pentru mine, fusese întotdeauna important.

Dar apoi, cu un gust amar în gură, mi-am amintit că Embry era în Praga și că în acest moment se bucura de tot felul de tranzacții intime. Mi-am amintit de chipul său, în tren, când îl întrebasem dacă mă urăște.

Da, spusese.

Știți cum e să dorești pe cineva care urăște? Este Infernul pe pământ.

– Arată-mi, i-am spus lui Morgan.

Zâmbi ca o pisică. Spatele i se arcui în timp ce se întinse să-și dezmorțească brațele. Materialul rochiei i se mulase pe sânii mici, ridicându-i-se și descoperind pielea fină a picioarelor. Trecuse multă vreme de când nu mai văzusem o femeie în haine de civil și trebuia să admit că-mi lipsise. Rotunjimile, nurii, golurile îmbietoare ale unui corp de femeie: spațiul dintre sâni, despicătura delicioasă dintre fese, locul ascuns și umed dintre coapse... Corpul meu a răspuns exact cum vă puteți imagina.

Am încercat să nu mă gândesc la cum ar arăta Embry mergând prin ceață înapoi spre hotel, cu paltonul evidențiindu-i umerii largi, cu umbrele genelor întunecate pe obraz în timp ce-și aprinde țigareta. Am încercat să nu mă gândesc la cum ar arăta coapsele sale, presărate cu fire de păr, cu mușchii lungi și sculptați, la cum m-aș simți să văd sfârcurile lui, nu ale lui Morgan, întărindu-se sub privirea mea.

– Mai întâi de toate, spuse ea, după ce termină cu întinsul, să spunem că te apleci peste masă să-mi iei mâna într-a ta. Ca și cum asta ar fi o întâlnire.

Mi-am întins mâna, acoperind-o pe-a ei.

– Așa?

– Așa. Acum, însă, apucă-mă de încheietură.

Mi-am lăsat mâna să alunece peste a ei, apoi am strâns cu degetele încheietura delicată. În clipa aceea, ceva s-a modificat în mintea mea. Ca un mecanism care alunecă brusc în locașul potrivit.

– Oh, am exclamat.

– Exact, răspunse ea.

Am strâns ușor, nu cât să-i rămână semn, dar suficient de tare cât să simt rezistența pe care o opunea pielea. Tresărirea ei cauzată de presiunea neașteptată fu mai intensă decât un sărut. Apoi râse.

– Înveți repede. Să continuăm.

Și-am continuat. Am plecat de la restaurant la bar și de acolo la hotel. Am comandat pentru ea de băut; când am traversat strada, din instinct mi-am așezat brațul după umerii ei, dar ea mi-a ghidat mâna spre ceafă. Când am sărutat-o prima dată pe aleea de lângă bar, mi-a spus *mușcă-mă, mușcă-mă*. Am făcut-o, iar lumea a început să se învârtă în jurul meu. Penisul îmi pulsa, acoperit de lichid preseminal în timp ce-mi înfigeam dinții în carnea moale a gâtului ei. Căldura din sânge mă făcea să mă

simt înfrigurat, în delir, iar ea gemea și se tânguia sub mușcăturile mele. Apoi mi-a luat mâna și a băgat-o sub fustă, întrebând:

– Vezi? Vezi ce udă sunt din cauza ta?

I-am gemut adânc pe gât, cu degetele ude de dovada dorinței ei de mine. Îi plăcea, își dorea să facem asta, mă dorea așa cum eram. Toate părțile acelea din mine, pe care le ținusem atâta amar de vreme ascunse, din decență și din teamă.

– Acum vrei să-și arăt restul? mă întrebă fără suflare.

– Doamne, da, vreau!

Gândul de a-mi băga penisul în locul acela umed și fierbinte unde se aflau degetele mele acum mă făcea să-mi pierd mințile.

– Ne trebuie prezervativ?

– Iau anticoncepționale, răspunse ea. Și nu am nicio boală. Cât despre tine, știm amândoi că nu ai cum să ai ceva.

– Îmi pare rău dacă o să te doară, i-am spus, cu mâinile deja pe curea. Râse din inimă auzindu-mă.

– Nu, nu-ți pare.

Am râs la rândul meu, pentru că era adevărat. Sentimentul de libertate pe care îl experimentam era vast, imens, ca cerul albastru rulând pe botul unui avion. Aveam pe cineva ca mine, care-și dorea ce-mi dorea eu. Fără limite, palpitant.

Morgan era o femeie înaltă, peste medie, mi-a fost ușor să-i pun un picior pe braț și s-o deschid complet pentru mine. Era întuneric și tot ce puteam vedea era locul acela și mai întunecat dintre picioarele ei, ceea ce fu suficient să mă facă să gem iar. Cu mișcări nesigure, hămesit, am reușit să-i găsesc despărțitura cu penisul, alunecând cu glandul pe ea, frecând și explorând până am început amândoi să tremurăm. Presiunea aerului pe

piele era prea mult, ca și cum atmosfera s-ar fi îngroșat, ca și cum gravitația se triplase. Trăiam aceeași senzație pe care o experimentasem la bâlci, când scosesem sabia din piatră, simțind până-n măduva oaselor că se întâmpla ceva important, că va rămâne un moment marcant în viața mea. Că nu era cale de-ntoarcere.

La momentul respectiv, am interpretat ceea ce simțeam ca pe o confirmare, și nu ca pe o avertizare. Am plătit scump pentru acea greșeală, dar toate aveau să se întâmple într-un viitor de care pe atunci nu aveam habar. În momentul acela nu simțeam decât tentația de a pătrunde în ea și faptul că de data aceasta nu mai trebuia să mă opresc. Bucuria de a auzi pe cineva cerând *mai mult, mai tare, tot, dă-mi tot*. Ceea ce am și făcut. I-am dat tot. Pentru prima dată în viața mea, am pătruns în corpul altei ființe, găsindu-mi plăcerea acolo.

DE-A LUNGUL TIMPULUI, m-am întrebat de nenumărate ori dacă undeva, în adânc, am știut sau am suspectat ceva. Au trecut aproape doi ani de la funeraliile lui Jenny, de la ziua aceea întunecată când mi-am îngropat soția și am aflat că, fără să știu, comisesem incest. Prin urmare, am avut mult timp la dispoziție să reanalizez evenimentele din Praga, iar și iar. Ar fi trebuit să observ ceva? Ar fi trebuit să bănuiesc ceva, să simt subconștient că era ceva familiar la ea, un semnal al ADN-ului, ceva care să-mi indice că suntem născuți de aceeași mamă?

Dar n-am simțit nimic.

Poate că, dacă aș fi fost mai copt, aș fi fost mai înțelept, aș fi făcut niște conexiuni, aș fi simțit că ne lega ceva ce nu era neapărat atracție sexuală. Sau, poate, dacă

n-aș fi fost virgin, ci deja experimentat, ieșit în lume, poate atunci aș fi fost capabil să mă opresc puțin și să reflectez. Poate nu m-aș fi culcat cu ea deloc.

Dar nu eram nici copt, nici scos în lume. Eram tânăr și nerăbdător și înflăcărat. Eram ca un animal în călduri și, odată ce am simțit plăcerea sexului, nu m-am mai putut gândi la altceva decât la a face dragoste din nou. Și din nou. Și din nou. Morgan râsese de mine săptămâna aceea, de apetitul meu, care creștea cu cât îl hrăneam mai mult, de dorința mea plină de nerăbdare de a face orice voia ea, atât timp cât asta însemna că puteam intra din nou în ea.

Săptămâna aceea, însă, nu redusese la a face sex. Mă învățase cum să o pălmuiesc, cum s-o țin în poală și să alternez mângâierile cu ciupiturile pe clitoris. Mă învățase cum să leg pe cineva de cadrul patului, cum să-mi împing penisul în gâtul ei deschis, cum să plesnesc fesele cu o perie de păr. Îmi arătase cum să fac o femeie să-și dea drumul în timp ce o călăresc, mă învățase să iubesc o femeie stând șezuți, sau în picioare, sau întinși în pat.

O dată, eram în baie, Morgan cu mâinile sprijinite pe chiuvetă și eu în spatele ei. Mă mișcam în ea privind în oglindă cum îi alunecam înăuntru, intrând și ieșind. Și-a ridicat ochii spre oglindă și privirile ni s-au întâlnit. Ne-am privit reflexia. Imaginea era frapantă, nu doar în carnalitatea ei, cât, mai ales în modul în care ne potriveam. Păr negru, ochi verzi. Buze pline, pometi înalți, nasul de aceeași formă.

– Ne stă bine împreună, spusese ea.

Poate acela ar fi trebuit să fie momentul în care să-mi dau seama. Momentul în care ar fi trebuit să mă întreb dacă nu cumva existau alte motive care ne făceau să ne potrivim atât de bine. Dar apoi Morgan adăugase:

– Să știi că mă poți pălmui și când ești în mine.

Iar momentul se dizolvase ca o un balon de săpun, lăsând loc doar pentru palma mea pe fesele ei goale și orgasmul care a urmat.

Pe Embry l-am văzut o singură dată săptămâna aceea, în seara în care m-a învățat să dansez, dar mă gândisem la el tot timpul. Chiar și când mă iubeam cu Morgan, când o pălmuiam și o mușcam, gândurile mele alunecau la el. Era în cameră acum, de partea cealaltă a peretelui, regulând pe cineva agățat prin vreun club? Era un bărbat sau o femeie? Și dacă era un bărbat, oare-și imagina că e cu mine?

Se gândea la micul nostru vals la fel de mult cât mă gândeam eu? Îngâna Strauss când se îmbrăca, își atingea umărul amintindu-și de mâna mea acolo? Simțeam că înnebunesc de dorul lui, că înnebunesc la ideea că nu exista viitor pentru noi, iar Morgan îmi oferise alinare. Îmi oferise corpul și atenția ei. Îmi oferise ocazia de a cunoaște o parte din mine cu care nu mă mai întâlnisem, și pentru asta îi voi fi întotdeauna recunoscător. Chiar știind ceea ce știu, nu pot să nu-i fiu recunoscător pentru asta. Mi se dăruise cu generozitate, în mod altruist, știind în tot acest timp că nu voi simți pentru ea niciodată ceea ce simțeam pentru fratele ei.

Apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat la Glein. Primul și cel mai dezastruos test al calităților mele de lider. S-a declanșat războiul; pe prințul răsfățat de care eram îndrăgostit îl vedeam rar și aveam impresia clară că mă ocolea. Dar și când ne revedeam!... Când reușeam să vorbesc cu el, să glumim, să-l ating sub pretextul fraternității soldățești, în acele clipe mi se părea că privirea din ochii aceia albaștri trufași se dezgheța. Uneori aveam impresia că se uita la mine când credea că nu-l observ, că închidea ochii puțin mai prelung, ori de câte ori îl atingeam. Că-și ținea respirația de fiecare dată când îi spuneam pe nume.

Și-am început să sper. Să sper că nu mă ura. Că simțea măcar puțin din ce simțeam eu, că și el avea în inimă același ciob de gheață ca mine, strălucind, bine înfipt.

În ziua în care a plecat, intenționasem doar să-i spun că-mi va fi dor de el. Că speram să rămânem în legătură și că ne vom revedea într-o bună zi. Dar, cumva, am sfârșit prin a-i spune teribilul adevăr.

Da. Îmi doresc să-mi aparții.

Îmi doream să fie al meu, să-l știu în siguranță, să-l disciplinez, să-l prețuiesc, să fac dragoste cu el... Mărturisindu-i ce simțeam pentru el, am simțit că ceva se desfereca. Bunul meu simț ori simțul proprietății, nu știu. Astfel, m-am trezit peste el. Și, dacă vreodată avusesem dubii dacă mă dorește, toate au dispărut în clipa aceea. Și-a deschis gura sub gura mea, cu spatele arcuit de dorință smintită, își frecase penisul erect de al meu. Mă sărutase cu o aceeași fervoare cu care-l sărutam eu. Și când, timid, i-am spus că nu mai simțisem niciodată pentru alt bărbat ce simțeam pentru el, voiam să spun că nu simțisem niciodată asta pentru nimeni, că până atunci trăisem cu convingerea că-mi lipsește acea bucată de suflet care-i făcea pe oameni să se îndrăgostească, iar acum știam că nu era așa. Pentru prima dată în viața mea, simțeam cum e să fii consumat de iubirea pentru cineva. El era Patrocle al meu, și dacă m-ar fi părăsit, lumea s-ar fi stins, acoperită de întuneric, și primăvara nu s-ar mai fi întors niciodată.

Iar el m-a părăsit.

Și umbrele au coborât.

10

GREER

Acum

– N-ai ce căuta aici.

Verișoara mea se află în pragul biroului meu de la Georgetown, aranjată și strălucitoare ca întotdeauna, îmbrăcată cu o rochie turcoaz care-i sublinia silueta subțire și abdomenul ușor umflat în care purta copilul nenăscut al lui Embry. Prezența ei este ca împunsătura unui cuțit care-mi pătrunde carnea încet, mai adânc cu fiecare minut care trece în prezența ei.

– N-ai ce căuta aici, spun din nou. Am crezut că ai înțeles asta clar, dat fiind că nu ți-am mai răspuns la niciun apel.

Abilene se rezumă la a zâmbi, intră și se așază într-un scaun din fața biroului meu.

– Am înțeles foarte clar, dar este vorba despre ceva important. Iar dacă într-adevăr nu mă voiai prin apropiere, ai fi avertizat agenții tăi de la Serviciile Secrete să nu mă lase să trec, or ei m-au lăsat.

– Îi pot chema acum, o avertizez, trăgându-mi telefonul aproape. În clipa asta. Nu-mi pasă că ești gravidă.

– Da, ai putea, dar n-o vei face.

Ezit, cu mâna întinsă spre telefon. Ce joc joacă de data asta? Înainte de răpirea mea din mai, nici prin cap

nu-mi trecuse că juca vreun joc. Aveam încredere în ea. Verișoara mea, prietena mea cea mai bună. Mă vânduse lui Melwas. Și toate doar pentru că avusesem îndrăzneala de a mă căsători cu bărbatul de care ea era obsedată. Și nu fusese suficientă răpirea mea, îl mai și șantajase pe Embry să o ia de soție, iar acum ne amenința pe toți că va face public adevărul despre Lyr.

De dragul lui și al lui Ash, mă înmoi.

– Bine, spun. Nu-i chem. Spune-mi de ce ai venit.

Abilene scoate din poșetă un plic de culoarea untului și-l pune pe masă.

– Voiam să mă asigur că invitația nu se va pierde pe drum.

Ah, du-te dracului, aș fi vrut să-i spun.

– Mă tem că nu voi reuși să ajung, spun, în schimb.

– Ce păcat, răspunde ea blând. Mi-aș fi dorit foarte mult să-mi fii doamnă de onoare.[7]

Încerc să-mi controlez tremurul din voce și răspund cu toată răceala de care sunt în stare:

– Abilene, n-am nici cea mai mică intenție s-o fac. Ar trebui să știi asta.

Ridică din umeri.

– Ar da foarte bine după ce-și anunță candidatura Embry, știi asta. Dacă tu și Maxen ați fi prezenți la nuntă.

O studiez un moment. M-am priceput dintotdeauna să citesc oamenii, și pe Abilene o cunosc mai bine decât pe oricine, dar ceva în ea s-a schimbat și mi-e greu s-o înțeleg sau să prevăd ce are în cap. Este un satelit cu orbita neregulată, destinat să se bălăngăne de colo-colo, până se va ciocni de o altă lună.

[7] *Matron of honor* este echivalentul domnișoarei de onoare, acoperă același rol și are aceleași îndatoriri în cadrul ceremoniei, dar este o femeie deja căsătorită. (en. în original) (n.tr.)

– Ce vrei să obții din toate acestea? întreb. Vrei să mă vezi nefericită? Să văd că Embry s-a înstrăinat? Sau să fiu răpită din nou?

Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet batjocoritor, dar, când vorbesc din nou, zâmbetul dispare.

– Îți dorești să te iubească Ash? întreb.

Clipește și-și mută privirea, iar pentru o fracțiune de secundă o revăd pe fata pe care o știam. Cu care crescusem. Încăpățânată și egoistă, dar nu rea. Nu ființa din fața mea. Și, văzând-o așa, îmi dau seama că am dreptate. Toate astea au legătură cu faptul că i l-am luat pe Ash. Embry este o victimă colaterală, doar un mijloc de a mă răni. Tot ce-și dorise, încă de când eram la liceu, era Ash. Iar acum, o parte din ea își dă seama că nu-l va mai putea avea niciodată, nu după tot ce făcuse. Și-mi doresc ca această stare de fapt să o ducă sla agonie.

Fusesem învățată din fragedă copilărie cum să identific și să apăs punctele slabe ale oamenilor, dar nu vreau să o fac acum. Nu vreau, pentru că nu sunt sigură de repercusiuni. Nu-i mai cunosc limitele, nu știu cât de departe ajunge disprețul ei față de mine, nu știu ce ar putea spune sau face pentru a mă putea adânci în ape întunecate și reci. Nu sunt sigură că nu va decide acum, pe loc, să facă publică existența lui Lyr, chiar în fața turnului cu ceas din apropiere.

Așa că schimb tactica, spunând:

– A fost îngrozitor, știi. Când m-a răpit Melwas.

Își readuce privirea spre mine, iar vulnerabilitatea îi dispare de pe chip.

– Bine, spune. Exact asta mi-am dorit.

– Ți-a părut rău că am reușit să evadez?

– Îmi pare rău că ai supraviețuit, răspunde pe un ton neutru, de parcă am discuta de programul de la serviciu sau despre vreme. Nu plănuisem să scapi.

– Regret că te-am dezamăgit, răspund, incapabilă să-mi stăpânesc amărăciunea din glas. Că mi-am dorit să supraviețuiesc.

Scutură din cap.

– Tot nu pricepi, nu-i așa? Toate astea sunt doar un basm pentru tine, și așa a fost mereu, de când eram mici. Greer cea perfectă și tristă, singurică în turnul ei, salvată și curtată nu de unul, ci de doi bărbați. Nu vezi cât de stupid și de nedrept este totul? Cât de ridicol, când erai deja preferata bunicului? Când deja avuseseși parte de copilăria perfectă?

– Abi, părinții mei au murit, spun, aplecându-mă în față, pe scaun. Am rămas orfană. Nu am avut nici pe departe o copilărie perfectă și, dacă am fost preferata bunicului, asta s-a întâmplat pentru că nu a avut de ales și a trebuit să mă crească el.

– Ai avut *totul*, spune ea furioasă. Iar Maxen Colchester a fost singurul lucru din lume pe care mi l-am dorit cu adevărat, iar tu mi l-ai luat.

– Să mă scuzi dacă n-am ținut cont că-ți căzuse ție cu tronc în adolescență, când m-am îndrăgostit de el.

– Nu mi-a căzut cu tronc. Maxen a fost singurul meu obiectiv, dintotdeauna, insistă ea. De fiecare dată când m-am culcat cu un congresman sau m-am frecventat cu vreun lobbyist, am făcut-o doar pentru a ajunge mai aproape de el. Știam mai multe despre el decât știa el însuși. Asta ca să-ți dai seama cât de mult l-am iubit și l-am dorit. Mi-a fost greu și mi-a luat ani de zile să-i aflu toate secretele, dar am reușit. Își ridică bărbia de parcă ar aștepta aplauze sau ceva asemănător.

– Felicitările mele, spun. Te-a ajutat foarte mult să-l șantajezi.

– Nu am avut niciodată intenția de a-l șantaja pe el, spune, de parcă ar face vreo diferență. De fapt, nu am avut

de gând să șantajez pe nimeni. Când am găsit scrisoarea în biroul bunicului, m-am simțit emoționată, atât.

Urăsc că sunt curioasă, în ciuda situației.

– Ce scrisoare?

Zâmbetul îi revine pe buze. E fericită să știe ceva ce eu nu știu, dar de data asta nu se preface. Se luminează la față în timp ce-mi spune, și-mi dau seama că se simte mândră. Mândră că făcuse toate conexiunile, ajungând la adevăr.

– Acum mai mulți ani, eram acasă la bunicul. Era plecat, ocupat cu ale lui, ți-amintești că nu era mai niciodată pe-acasă, așa că am început să-i scotocesc prin birou.

– I-ai scotocit prin birou?!

Nu știu de ce, cu toate câte făcuse deja, gestul ei încă mi se părea un sacrilegiu. Biroul bunicului Leo era sfânt, de neatins, un altar închinat politicii și afacerilor, de care nu ne era permis să ne apropiem. Chiar și atunci când eram foarte mici, dacă eram prinse în apropierea biroului, ne lua pe sus și ne ducea altundeva. Ne spunea întotdeauna că ecosistemul acela de rapoarte, și note, și scrisori era prea delicat pentru a fi deranjat.

– Greer, bunicul nu lăsa pe nimeni să se apropie de biroul acela pentru că acolo avea cele mai incredibile lucruri. Dosare despre aproape fiecare politician la care te poți gândi. Registre cu trasee de bani, care conduceau în tot felul de locuri interesante. Și scrisori. Scrisori de la atât de mulți oameni... inclusiv de la Penley Luther.

Piesele încep să se unească și să întrevăd adevărul.

– Luther i-a făcut mărturisi bunicului Leo despre aventura pe care o avusese?

Abilene dă din cap că da.

– În ultimele zile de viață, sentimentul de vinovăție îl tortura, spune. Știa că va muri și că abandonase acel copil,

că o dezamăgise pe iubita sa, Imogen. Însă chiar și așa, nu a avut curajul să-l caute pe Maxen. Să-și întâlnească fiul. Încă își făcea griji din cauza presei.

Doamne... Crescusem auzind vorbindu-se Luther ca de un sfânt ce binecuvânta fie un politician, fie o lege. Bunicul vorbea despre el ca despre un om pios care merita canonizarea. Mă tulbura să aflu că acel erou nu era altceva decât un om plin de slăbiciuni. Inima mi s-a strâns pentru Ash, pentru mama lui decedată de atâta vreme, care murise pentru ca el să vină pe lume. Doi oameni pe care Luther îi dezamăgise în feluri care nu puteau fi iertate.

Abilene îmi citește gândurile pe chip.

– Întocmai. Era o persoană reprobabilă. Iar bunicul i-a spus asta, i-a spus că trebuia să aibă grijă de fiul său și că nu va fi împăcat nici după moarte dacă nu va găsi un mod de a repara răul făcut. Pentru Luther, a repara lucrurile însemnase să lase moștenire o sumă de bani pentru „copilul cel mic al lui Imogen", o sumă de tot râsul, date fiind dimensiunile averii sale.

– Deci așa ai aflat despre fiul secret pe care Imogen Leffey îl concepuse cu Luther. Dar cum ai aflat că acel copil era Maxen Colchester?

Zâmbește, așa cum ar zâmbi o profesoară, satisfăcută că pusesem întrebarea corectă.

– Bunicul a fost numit executorul testamentar al lui Luther. El știa că fiul mai mic al lui Imogen era băiatul lui, așa că după moartea lui Luther a angajat o firmă de avocatură. Firma respectivă a angajat la rândul său un tânăr pe nume Merlin Rhys.

Deci și el știuse de Maxen în tot acest timp. Dinainte să știe cei mai mulți dintre noi.

Mă las pe spate în scaun.

– Bunicul nu a suflat nicio vorbă nimănui despre toate astea..., spun, adresându-mă mai mult mie.

Mi-amintesc de toate dățile când stătuserăm de vorbă în perioada de dinaintea nunții, de întâlnirea cu Ash, la Chicago... Nu pomenise în niciuna dintre aceste ocazii că Ash era fiul lui Luther.

– Luther l-a pus să jure că va păstra secretul și bănuiesc că bunicul s-a simțit dator să-i ducă mai departe moștenirea politică.

– Iar tu știi asta de ani de zile?

– Da, spune. Cam la un an după Chicago.

– Și nu mi-ai spus o vorbă.

Până anul trecut, Abilene îmi încredințase toate secretele ei. Mă șochează gândul că mi-a ascuns ceva atât de important.

– Mi-a plăcut să fiu singura care știe, recunoaște, lăsându-și ochii în poală. Faptul că știam ceva atât de însemnat, un secret, mă făcea să mă simt specială. Și, în același timp, era incitant. Parcă vedeam titlurile în jurnale: *Frumosul erou de război nu este altcineva decât fiul veneratului lider*... Adică, are ceva epic, nu? Ca din telenovele.

– Sau din Thomas Malory[8], murmur eu. Bine, dar cum ai aflat despre Lyr? Sigur bunicul nu avea habar de asta.

– Nu avea, nu. Despre asta am aflat mai târziu, acum vreo doi ani. Am decis să-i spun adevărul lui Morgan Leffey. Și, nu știu, a reacționat ciudat. Mai întâi, era ceva pe chipul ei. De parcă i-ar fi fost greață. Și frică. Nu era deloc ce mă așteptam. Mă gândeam că va folosi informația pentru a obține niște beneficii pe plan politic, că se va înfuria pe Penley Luther sau pe mama ei. Dar nu a fost așa. Se comporta de parcă văzuse o mortăciune sau ceva la fel de îngrozitor.

8 Autorul romanului *Moartea Regelui Arthur* (n.tr.)

Mi-am trecut vârful degetului pe marginea de lemn a biroului. Invitația aceea odioasă era încă acolo, sub privirea mea. Nu pot să cred că stau aici, de vorbă cu ea, și că îi permit să-mi dea explicații, să se laude cu victoriile ei. Și, cu toate astea, nu întind mâna după telefon.

În schimb, o întreb:

– Și din reacția ei ai dedus că probabil are, la rândul ei, un copil secret?

Lui Abilene nu-i scapă scepticismul din tonul meu, dar nici nu pare a o deranja.

– Nu, am dedus că era ceva bizar în legătură cu ea și Maxen. Vreau să spun că da, toată lumea știa că fuseseră rivali în campanie și că drumurile lor se încrucișaseră în repetate rânduri din cauza legăturii ei cu Embry, dar chiar și așa, expresia aceea de oroare nu avea niciun sens. Am încercat să o trag de limbă, să o fac să-mi vorbească de Maxen. Dar ea a ales să mă dea afară din birou, refuzând să-mi mai vorbească vreodată.

Chipul lui Abilene se întunecă de furie.

– De parcă aș fi fost vreo nebună oarecare, nu nepoata lui Leo Galloway. De parcă ar fi trebuit să-mi fie mie rușine, când, de fapt, meritam toată recunoștința ei, dat fiind că-i dezvăluisem ceva atât de important!

Nu am răbdare, vreau să aflu restul poveștii.

– Dar dacă nu a fost ea cea care ți-a spus, atunci cum ai aflat?

– Ah.

Chipul său exprimă o profundă satisfacție acum.

– În realitate, a fost destul de ușor, odată ce am decis să sap în trecutul ei. Am început de la ea. Cu ajutorul unui tip drăguț, angajat la firma de lobby a tatălui ei. Am căutat prin registre contabile vechi, cheltuieli și așa mai departe. Și ghici cine fusese de două ori în Ucraina în aceeași perioadă în care și Maxen era detașat acolo?

– Morgan.

Știam deja partea aceasta a poveștii, despre cum Morgan și Ash se întâlniseră, făcuseră dragoste, despre cum apoi ea se întorsese și aproape își pierduse viața la Glein.

– Dar copilul?

– La vreo cinci luni după a doua călătorie în Ucraina, toate cheltuielile ei s-au oprit brusc. Cu excepția celor cincisprezece mii de dolari plătiți unei firme de avocatură din Manhattan.

– Aceeași la care lucrase Merlin? încerc eu să ghicesc.

– Exact. Merlin a aranjat totul prin ei: transferul de tutelă, registrele nașterii, a ascuns totul, și a făcut-o atât de bine, că nici măcar eu nu am reușit să aflu mai multe de la ei. A trebui să zbor până la Seattle și să mituiesc un asistent administrativ pentru a obține vechile registre și să verific personal. Am găsit asistenta care fusese prezentă la naștere. Nu credeam că-și va aminti ceva, dar merita să încerc și, ghici ce? Îți amintea ceva neobișnuit: mama își dorise să numească băiatul Maxen, ca pe tatăl său, dar apoi se răzgândise după ce un prieten de familie sugerase să-l boteze Lyr. La vremea respectivă, asistentei i se păruseră ciudate numele acelea, de aceea își amintea.

– Dumnezeule! spun.

Ascultând-o dezvăluind fiecare detaliu sordid era șocant, în ciuda faptului că știam deja adevărul.

– De acolo, a fost ușor să dau de Lyr și să-l văd cu ochii mei. Din momentul în care l-am văzut, orice urmă de dubiu a dispărut.

Își ia telefonul, îl deblochează, derulează imagini cu degetul pe ecran și se oprește la o fotografie cu un tânăr cu păr negru. Apoi întoarce telefonul spre mine, să pot vedea mai bine.

Mi se taie respirația.

Era leit Ash. Din cap până-n picioare

Mai tânăr, desigur, cu mici diferențe pe ici, pe colo. Părul lui Lyr era mai lung, ciufulit, încurcat și cârlionțat la vârfuri într-un fel care sigur le făcea pe colegele lui de școală să suspine. Trăsăturile erau puțin mai ascuțite decât ale lui Ash, de o frumusețe nelumească, spre diferență de Ash, care era mai masculin și exprima mai multă forță. Dar, altfel, era ca și cum mă uitam la o fotografie din adolescență a soțului meu. Părul negru, buzele pline, cea de sus bine conturată, ochii verzi ca verdele de la sticlele vechi.

Înțelesesem deja ce însemna pentru Ash să aibă un fiu. Înțelesesem ce însemna pentru noi, pentru Morgan și chiar pentru tânărul acela, eram toți prinși într-o tragică pânză de păianjen țesută în jurul lui. Înțelesesem că Ash făcuse un copil cu o femeie pe care eram geloasă și că nu aveam încă un copil al nostru. Înțelegeam că gelozia mea în privința lui Morgan avea să se întețească la infinit, pentru că putuse, accidental, să facă ceva ce eu nu reușeam, deși încercam.

Dar, văzându-l pe acel tânăr, atât de frumos și de înalt, exact ca tatăl său, m-a făcut să înțeleg un adevăr și mai tulburător, care era unul și același, dar mai profund, mai greu, mai teribil și care îmi strivea pieptul, mă sugruma.

Ash are un copil.

Embry va avea un copil.

Iar eu nu sunt mama niciunuia dintre acești copii.

Iar acum nu mai contează că Ash nu a iubit-o niciodată pe Morgan sau că Embry probabil o disprețuiește pe Abilene. Ei vor rămâne pentru totdeauna legați de aceste femei într-un mod care pe mine mă exclude complet, mă șterge cu buretele. Vor avea o legătură în care eu nu am niciun rol, cu care nu am nimic de-a face, și voi rămâne în etern exilată din acea parte a ființei lor. Bărbații pe care îi iubesc nu-mi vor mai aparține niciodată în totalitate. Pentru că au marcat în ei numele altor femei. Și, chiar dacă voi avea

copii ai mei, voi fi întotdeauna obligată să împart titlul de *mamă* cu altcineva.

– Frumos foc, nu-i așa? spune Abilene.

Îmi dau seama prea târziu că am rămas holbându-mă la fotografia lui Lyr. Deși de obicei mă pricep destul de bine să-mi ascund emoțiile, nu am niciun dubiu că Abilene a observat tumultul din mintea mea.

– Este, într-adevăr, spun, restituindu-i telefonul. Seamănă cu tatăl său.

– Acum înțelegi de ce am știut imediat ce l-am văzut, spune Abilene luând telefonul și aruncând o privire lungă fotografiei. Mult timp mi-a fost suficient faptul că știam. Nu am folosit asta pentru a mă apropia de Maxen. Uram ideea că oamenii vor transforma totul într-o poveste sordidă gen V.C. Andrews.[9]

– Dar apoi nu ți-a mai displăcut așa mult ideea. Ești împăcată cu gândul că le poți distruge viețile? Pe lui Ash, Lyr și Morgan?

Privirea îi devine tăioasă.

– Nu i-aș distruge niciodată viața.

Furia mă cuprinde din nou. Încerc să mi-o ascund ridicându-mă și mergând la fereastră, astfel încât să nu-mi mai poată vedea fața.

– Și ce anume crezi că faci în momentul ăsta?

– Trebuie să își dea seama că-l iubesc necondiționat, spune plină de încredere. Apoi va înțelege. Când toți îl vor părăsi, când toată lumea îl va abandona, eu voi fi acolo. Și nu-mi va păsa ce a făcut cu Morgan, nici că au conceput un copil. Voi fi singura care-i va ierta orice. Deci, după cum vezi, nu îi ruinez nimic. Ci îl conduc spre cea care-l iubește cel mai mult.

---

[9] Cleo Virginia Andrews, cunoscută sub numele de V. C. Andrews sau Virginia C. Andrews, autoare de romane devenite bestseller (n.tr.)

Mă-ntorc spre ea, intenționând să-i spun că și-a pierdut mințile, dar nu apuc să deschid gura. Expresia ei mă blochează. Nu o mai văzusem așa. Buzele ridicate într-un zâmbet visător, ochii strălucind de un foc bizar, obrajii înroșiți de entuziasm. Undeva, în subconștient, se declanșează o alarmă veche de când lumea, o alarmă care mă avertizează să am grijă, că *este periculos*, că *persoana aceasta este periculoasă*. Și, pentru prima dată, îmi dau seama că Abilene nu acționează din pură răutate sau din dorință rațională de a ne manipula. Pare a fi cuprinsă de o febră, ceva se petrece în adâncul minții ei, și nu mai contează dacă a fost întotdeauna acolo sau dacă e ceva nou.

Și-a pierdut simțul rațiunii, alunecând pe o cale pe care nicio ființă nu ar trebui să calce.

Este clar că orice discuție cu ea e inutilă. Nu contează câte argumente logice i-aș aduce, cu ce fapte mi-aș putea sprijini spusele, Abilene este pierdută în fantezia ei cu Ash. Este convinsă că sunt meniți să fie împreună. Că iubirea lui pentru mine este un fel de greșeală aberantă și că, la un moment dat, el își va da seama de asta. Pare a nu vedea că, insistând în a-l tortura, în speranța că și-l va apropia nu face altceva decât să-l îndepărteze și mai mult.

Cu un fior rece care-mi ajunge până-n oase, îmi dau seama că e capabilă de mult mai rău. Că nu s-ar limita la a încerca să mă ucidă cu ajutorul altora. Mi-ar putea face rău și, mai important decât atât, le-ar putea face rău lui Ash sau lui Embry. Sau copilului pe care-l poartă-n pântece. Sunt convinsă că este capabilă de orice gest, doar pentru a-l avea pe Ash și pentru a mă pedepsi pentru că i l-am luat.

– Și Embry? spun, încercând să nu-mi trădez niciun gând, încercând să mă prefac că această conversație nu-mi dezvăluise nimic din ce se întâmpla în mintea ei bolnavă.

– Ai făcut toate astea pentru a mă pedepsi? Pentru a-l izola pe Ash?

Abilene dă din cap a milă.

– Tu chiar îi iubești pe amândoi, nu-i așa?

N-are niciun rost să mint și nici nu vreau s-o fac.

– Da, spun. Chiar îi iubesc cu adevărat pe amândoi.

Se ridică, își bagă poșeta sub braț dându-și părul la o parte și ridică din umeri. Arată de parcă ar fi ieșit dintr-o reclamă pentru haine scumpe de gravide sau ca o femeie din lumea bună, îmbrăcată lejer, dar strălucitoare în același timp.

– În cazul ăsta, ți-ai răspuns singură. Și-n timp ce tu vei alerga după Embry și lui Ash îi va lipsi prietenul cel mai bun, eu voi fi acolo să-l alin. Eu.

Nu știe nimic despre Ash și Embry, îmi dau seama. Mulțumesc lui Dumnezeu, secretul ăsta nu-l aflase. Dacă ar ști că Ash îl iubește pe Embry la fel de mult ca pe mine... s-ar sfârși prost pentru el. Poate că pentru moment Embry este în siguranță, în măsura în care poți fi în siguranță lângă Abilene.

Așa că nu o amenințez când dă să plece, nu spun nimic care s-o provoace. Îi spun ceea ce cred că vrea să audă, astfel încât să plece satisfăcută, măcar pentru moment, iar eu să am timp să reflectez. Să remediez situația.

– Știi, ai reușit. Să mă rănești. Dincolo de Melwas, gândul că Embry s-a culcat cu tine, chiar și sub amenințarea șantajului, m-a durut mai mult decât orice altceva mi-ai făcut. Spun adevărul și sinceritatea mea pare a ajunge la ea.

Se întoarce de la ușă, cu chipul mai relaxat, un pic mai liniștită. Pare a se căi de ceva.

– Greer, eu... ei bine, cred că ar trebui să știi. În noaptea aceea cu Embry...

Își mângâie abdomenul gânditoare, căutându-și cuvintele.

– Am intenționat să rămân gravidă. Am plănuit totul, și dacă nu aș fi rămas însărcinată atunci, aș fi încercat din nou și din nou. Dacă nu puteam avea copilul lui Ash, nu-mi

rămânea decât să mă mulțumesc cu ceva aproape la fel de bun.

Își privește burtica cu un zâmbet, apoi se uită din nou la mine.

– M-a ajutat un doctor. Știam că-l puteam forța pe Embry să facă multe, mai puțin asta. Embry nu a știut că eram eu. Era aproape inconștient.

Stau acolo uluită și dezgustată, cu gândurile alergându-mi prin minte.

– L-ai violat.

– Dacă vrei să-i spui așa, răspunde ea ridicând din umeri. Și cred că am făcut-o cu delicatețe, dat fiind cum au decurs lucrurile. Nu e ca și cum m-aș fi prefăcut că erai tu, acolo, în întuneric. Nici măcar nu a trăit sentimentul că te-a trădat.

Mă holbez, pur și simplu. Am rămas fără cuvinte, fără gânduri. Sunt îngrozită.

– M-am gândit că poate asta îți va aduce un pic de alinare, spune Abilene cu generozitate, de parcă mi-ar fi făcut un cadou, în timp ce tocmai admisese că violase o persoană. Apoi pleacă, fără să se deranjeze să închidă ușa în urma ei.

Nu știu câtă vreme am rămas în picioare lângă birou, cât mi-a luat să ies din desișul gândurilor negre, de cât timp voi avea nevoie pentru a transforma totul în acțiune, într-un plan. Începuse să se întunece când răspunsul dorit a sosit.

Trebuie să-l sun pe Embry.

Trebuie să o opresc pe Abilene.

11

EMBRY

Acum
Șase săptămâni mai târziu

Eliot spunea ca aprilie este luna cea mai cruntă[10]. Mie însă îmi vin în minte altele, și mai crunte. Ianuarie, pentru că trec sărbătorile și e ger de-ți îngheață dinții. Noiembrie, când cerul este plumburiu, de parcă ar uita cum să mai fie și albastru. Martie, noroios din cauza dezghețului, cu crengile goale ca niște brațe scheletice.

Dar nicio lună nu e mai cruntă decât octombrie. Pentru că octombrie este luna în care mă voi căsători cu o femeie pe care nu o iubesc, din motive pe care nu le cred în întregime. Octombrie este luna când voi păși pe o cale fără întoarcere, în care va trebui să țes pânze care nu vor mai putea fi distruse. Dar nu am de ales. Nu am avut niciodată de ales. Singurele opțiuni care mi-au rămas sunt ori să stau cu mâinile în sân, ori să fac ceva și, pe toți dracii, n-am cum să rămân impasibil, așa că aleg să fac ceva. Prea mult timp am stat cu mâinile în sân.

Este o noapte rece și este atât de liniște, încât îmi pot auzi țigara arzând. E atâta nemișcare, încât până și fumul refuză să se împrăștie, formând în jurul meu un fel de ceață toxică.

[10] T.S. Elliot, *Țara Pustie (The Waste Land)*, poem epic, Horace Liveright, 1922. (n. tr.)

Știu, nu ar trebui să fumez. Este o apucătură cu care m-am pricopsit din timpul războiului. Iar acum sunt din nou în război, dar de data asta cu bărbatul pe care-l iubesc, iar prima victimă colaterală va fi integritatea mea. Peste doisprezece ore mă voi afla la altarul bisericii, făcând jurăminte pe care nu am nicio intenție să le respect, promisiuni pe care probabil le voi încălca. Voi purta o mască făcută din minciuni și vorbe goale, exact cum Hamlet o acuza pe Ofelia că ar face.

Toți cei care au apucat să se însoare mai demult o să trăiască, afară de unul. Ceilalți să rămână așa cum se află[11].

Îmi amintesc că-i citisem Hamlet lui Ash, cu voce tare, când eram la Berlin, într-o vacanță furată, în timpul războiului. Stăteam cu capul sprijinit la el în poală, picioarele goale îmi atârnau din pat și recitam pe voci, făcându-l pe Ash să râdă de Polonius și să ofteze din cauza sorții Ofeliei. Exact ca Hamlet, Ash nu poate înțelege motivele care pot împinge pe cineva să nu facă ceea ce trebuie făcut imediat.

– De-aia nu se scriu tragedii despre persoane ca tine, i-am spus, întorcându-mă să-l privesc. Un erou cu o moralitate necomplicată ar fi plictisitor.

Ash păru amuzat.

– Definește „moralitate necomplicată".

– Știi bine. Greșeli fatale și tot restul. Pasivitatea lui Hamlet. Ambiția lui Macbeth. Mândria lui Oedip.

– Oedip încerca să facă ceea ce trebuia părăsind Corintul, spuse Ash. Asta nu contează?

Mă uit la el.

– Nu fi cretin. Faptul că a plecat din Corint a declanșat întreaga tragedie. S-a crezut capabil să-i înfrângă pe zei. Nu ți se pare că merita un sfârșit tragic?

[11] William Shakespeare, *Hamlet, actul III, scena I.* (n. tr.)

A râs pe-atunci, în hohote care-mi făceau capul să se miște pe abdomenul său. M-am întors și l-am sărutat acolo, pătrățică cu pătrățică, până la buric, pe care i l-am lins până l-am făcut să geamă. Și, așa cum era de așteptat, mângâierile s-au transformat într-o felație, mâinile sale erau în părul meu, iar după ce s-a descărcat înfipt adânc în gâtul meu, m-a lăsat să mă așez peste el și să-mi găsesc ușurare frecându-mi penisul de pulpele sale musculoase. Și, chiar din acea poziție patetică, am terminat în câteva secunde, după care a trebuit să-l curăț în cel mai umilitor mod posibil, bineînțeles.

Ceea ce mi-a plăcut la nebunie.

Cu toate astea, după un duș și cina în cameră, mintea lui Ash rămăsese încă la subiectul de mai devreme. Când m-am pus din nou cu capul în poala lui, începu să se joace iar cu degetele prin părul meu și mă întrebă:

– Să înțeleg că tragediile au de-a face cu un sfârșit nemeritat?

– Am spus „moralitate necomplicată", nu am vorbit de pedepse. Cei mai mulți dintre eroii tragici nu merită cu adevărat dimensiunea evenimentelor prin care trec.

– Dar dacă faci totul cum trebuie, spuse Ash încet, și dacă faci tot ce-ți stă în putere să te comporți onorabil? Reușești în cazul ăsta să eviți sfârșitul tragic?

Am rămas pe gânduri, răsfoind în minte tot ce citisem pe la facultate. Concluzia era una singură.

– Nu. Cred că e vorba de destin, nu cred că au de-a face calitățile persoanelor respective. Beowulf era fără pată și totuși a fost mușcat de un dragon. Regele Arthur este, în mare parte, un conducător just și corect, însă un păcat comis în tinerețe este suficient să-l distrugă.

– Ce păcat? întrebă Ash, cu degetele încă în părul meu.

Îmi închid ochii, atât moleșit de senzația atât de plăcută, încât mă tem că o să adorm.

– S-a culcat cu sora lui.

– Noroc că eu m-am culcat cu a ta.

– Du-te dracu'! am murmurat.

Râse din nou, sfârșind cumva peste mine, sărutându-mi fața, și gâtul, și pieptul. A fost ultima dată când am vorbit despre păcatele lui Arthur.

Iar acum, iată-ne, prinși în propria tragedie. Doar că noi, probabil, o meritam.

Îmi termin țigara și o arunc cu un bobârnac pe terasa joasă, unde mă aflu. În spatele meu, dincolo de ușile cu glasvand și rândul de radiatoare care încălzesc terasa, se aude zumzetul recepției de dinaintea nunții, amortizat de geamuri. Dinaintea nunții *mele*, pentru că eu sunt mirele, pentru că mâine mă însor cu femeia care m-a agresat sexual și care a pus la cale răpirea lui Greer.

Scot portțigaretul de argint din buzunarul gecii și mai aprind una. Nu mă simt pregătit să mă întorc înăuntru.

– Nu trebuie să faci asta, aud o voce de după umăr.

Mă întorc. Era sora mea vitregă, îmbrăcată doar cu o rochie decoltată, imună parcă la frigul de afară. Ceea ce probabil și e. Imună. Dintotdeauna am bănuit că ar fi în parte reptilian.

Reptilă, dar loială, deși se întinde și-mi fură o țigară din portțigaret. Îi întind bricheta, își aprinde țigara și închide la loc capacul cu un clic eficient și elegant.

– Nu trebuie să faci asta, repetă, privindu-mă fix dincolo de vârful incandescent al țigării. Nu e prea târziu.

– Morgan, viitorul nostru, al tuturor, e în mâinile ei acum. Dacă fac asta, vă pot proteja pe tine, pe Lyr și pe Ash. Ca să nu mai zic că imaginea mea va fi curată pe timpul campaniei.

Morgan oftează, scuturând delicat scrumul.

– Nu sunt sigură că putem face campanie cu ea în echipă, nu la cât s-a dovedit de periculoasă. Poate ar fi mai

bine să ne asumăm ce s-ar întâmpla dacă dezvăluie totul presei.

Expiră fumul peste umăr, folosind ocazia pentru a-și arunca o privire într-acolo, asigurându-se că suntem singuri.

– Este de neiertat ce ți-a făcut. Nu poți fi sigur că nu o va face din nou. Ai de gând să bei exclusiv din sticle sigilate, când ești la tine acasă?

– Știu să am grijă de mine, Morgan...

Ochii îi scapără de furie. Seamănă atât de mult cu Ash, încât simt nevoia să-mi întorc privirea.

– Are vreo legătură cu ego-ul masculin? mă întreabă pe un ton calm. Pentru că ceea ce ți-a făcut nu te transformă într-o persoană slabă, și nici nu înseamnă că ești slab dacă încerci să te protejezi în viitor.

– Știu asta...

– Nu, nu cred că știi, insistă ea. Uite care e treaba, termenul de prescripție în D.C. este de cincisprezece ani, avem timp suficient să...

– În niciun caz.

– Dacă îl convingem pe Dr. Ninian să depună mărturie, continuă ea privind înainte, sau dacă facem rost de dovezi împotriva ei, Abilene ar putea fi condamnată.

– Și cu imaginea mea cum rămâne? Ce se întâmplă cu copilul meu, dacă ea intră la pușcărie?

– Ești absolut sigur că e copilul tău?

Îmi studiez țigara înainte de a trage un fum adânc în piept. Dumnezeu știe cât de mult sperasem, mă rugasem, deși trecuseră ani și ani de când plecasem ultima oară fruntea în fața divinității, *te rog, Doamne, fă să nu fie copilul meu* implorasem. *Să fie al oricui, chiar și al lui Melwas, dar, te rog, să nu fie al meu.* Dar nu puteam ignora singurul lucru pe care Abilene și-l dorea cu adevărat, adică să fie mai aproape de Ash. Or eu reprezint pentru ea locul

cel mai aproape de el, imitația care-l înlocuiește. Ce stupid fusesem să sper că lucrurile ar fi altfel! Bineînțeles că este copilul meu. Nimic altceva n-ar fi mulțumit-o, nimic în afară de a concepe un copil cu Ash. Și, mulțumesc lui Dumnezeu, la el nu poate ajunge. Deocamdată.

– Am făcut testul de paternitate la doi medici, ambii aleși de mine. Mai sigur de-atât, nu pot fi.

Apoi vocea mi se înmoaie.

– Este băiețel.

Morgan mă privește scrutător.

– Ai putea obține custodia dacă ea ar fi la închisoare, știi asta, da? Tot al tău ar fi.

– Da. Dar nu voi câștiga alegerile cu mama copilului meu după gratii. Nu funcționează așa.

– Ți-l dorești? Copilul, vreau să zic.

Bănuiesc că întreabă pentru că știe mai bine decât oricine ce ușor este să ascunzi originea unui copil, dar este prea târziu pentru asta. În plus...

– Mi-l doresc, Morgan. El nu are nicio vină, iar eu mi-am dorit întotdeauna copii. Și poate că, având un copil cu verișoara ei, este pentru mine cel mai apropiat mod de a-mi împlini dorința de a face un copil cu Greer.

Morgan clatină din cap ducând țigara la gură.

– Sper, spre binele tău, să semene cu tine.

– Îl voi iubi necondiționat, nu contează cu cine va semăna, spun. De fapt, cred că îl iubesc deja, adaug, spre surprinderea mea.

– În cazul ăsta, vei fi obligat să-l protejezi de mama lui, după ce se va naște, spune soră-mea. Abilene se va folosi de el, mai ales dacă-și dă seama că-l iubești. Cum o să poți trăi așa, Embry? Departe de oamenii pe care, de fapt, îi iubești, încercând să-ți protejezi fiul de propria mamă?

Îmi privesc mâinile, cu maxilarul tensionat și mă simt obligat că recunosc că habar nu am.

– Tot ce știu este că asta e singura mișcare bună pe care o pot face cu piesele pe care le am pe tablă.

– Abilene mă înspăimântă, spune Morgan un minut mai târziu. Mai mult decât pot exprima în cuvinte.

– Și pe mine.

– Ce urmează după asta?

Îmi termin țigara strivind jăratecul cu pantofii mei Fendi.

– Urmează să câștig alegerile. Urmează ca Greer să fi în siguranță. Și-abia atunci voi simți că tot ce am făcut și-a atins menirea.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, toată lumea este ocupată, mai puțin eu. Fiind planificator de evenimente, Abilene pregătise un spectacol care avea să dea clasă până și familiilor regale, ceva foarte diferit de nunta elegantă și restrânsă pe care, la insistențele lui Geer, o organizase pentru ea și Ash. Această nuntă este gândită pentru a sublinia avuția și puterea familiilor din care provenim, iar atenția la detalii, trebuie să recunosc, este pură măiestrie.

Păcat că totul este o farsă.

Ziua când Ash și Greer s-au căsătorit a fost cea mai urâtă și cea mai frumoasă din viața mea. Combinația amețitoare dintre sentimentul că inima mi se frânsese, ora petrecută făcând dragoste cu mireasa, urmată de altă oră, cu mirele, care m-a umplut de sărutări și mușcături. Trecuse aproape un an de când eu și Ash nu ne mai atinsesem, cu excepția sărutului de sub vâsc, și șase ani de când nu o mai atinsesem pe Greer în felul acela. Simțeam în tot corpul că aveam să explodez, iar, când Ash mă ținuse de peretele din camera mirelui a micuței biserici, corpul chiar îmi explodase.

Ash, oprește-te, o să...

Descarcă-te, micul meu prinț, vreau s-o faci. Pantofii îmi alunecaseră pe covorul dintre picioarele lui, gura lui era peste tot, lingând fiecare urmă lăsată de mireasa lui pe fața mea, își împingea șoldurile cu putere în ale mele, îi simțeam penisul masiv, incredibil de gros și tare, chiar și prin toate straturile de haine cu care eram îmbrăcați. Și am terminat așa, direct în pantaloni, frecându-ne unul de celălalt.

Ash era încântat, continuase să mă țină blocat la perete, cu dinții încă pe mine, coapsele lipite de ale mele, gemând la fiecare geamăt al meu de parcă era el cel care își dădea drumul, nu eu.

– *Vreau ca penisul ăsta al tău să-mi aparțină din nou*, murmurase gâtuit. Nu vreau să mai pierd niciunul dintre orgasmele tale, niciodată.

Eram ametit, inundat de prea mulți hormoni ca să pot gândi limpede.

Ash, azi te căsătorești.

Asta înseamnă promisiuni, am spus evaziv, după care el mi-a ordonat să mă curăț. Și, astfel, am stat lângă el în timpul ceremoniei și am îndurat petrecerea, cu certitudinea că ziua aceea era ultima mea zi în paradis, după care aveam să fiu alungat din grădina raiului. Habar nu aveam că grădina fusese acolo tot timpul, așteptându-mă, iar în noaptea aceea, când mă primiseră în camera nupțială, când ne legasem prin jurăminte și carne că vom fi căsătoriți la modul cel mai elementar, dar și cel mai important, îmi dădusem seama că Ash plănuise totul de mult, dorind să ne lege într-un mod care se potrivea cel mai bine cu lumea noastră. Ca de obicei, găsise cel mai generos, cel mai vulnerabil mod de a avea grijă de oamenii pe care îi iubea.

Și-acum, iată-mă, gata să arunc toate astea la gunoi.

E ciudat, mă gândesc, în timp ce scot smochingul din plasticul de la curățătorie, cum, deși sunt conștient că eu sunt cel care distruge tot ce ne-am dorit și promis în

noaptea aceea, tot eu urăsc și ideea de a fi singur înainte de nunta mea. Ash ar trebui să fie aici. Chiar și mustrându-mă, mârâind la mine, mușcându-mă până la sânge, aș accepta orice pentru că mă simt îngrozitor de singur fără el și fără Greer, și mă tem de ceea ce urmează să fac azi.

Dar o fac pentru Greer. O fac pentru noi toți, îmi repet. Am motive foarte bune să fac ceea ce fac.

Însă... mă doare.

În timp ce stau aplecat să-mi închei șireturile, ușa se deschide fără nici ciocănit. Nu mă deranjez să-mi ridic privirea. Dintre toate femeile din viața mea, singura care ar ciocăni ar fi Greer, ceea ce înseamnă că persoana care a intrat este ori maică-mea, ori soră-mea, ori viitoarea mea soție. Și n-am chef de niciuna dintre ele.

– Embry, spune Vivienne Moore.

Oftez și-mi ridic privirea spre mama.

– Da?

Se îndreaptă spre un fotoliu cu tocurile păcănind pe podeaua de marmură. Este perfectă, ca de obicei, într-o rochie argintie acoperită de paiete, cu părul castaniu, bogat, strâns într-un coc sever. Fire argintii strălucesc cu grație prin castaniul închis, iar ridurile fine din jurul ochilor o fac să arate mai statuară și mai plină de grație. Nu are riduri în jurul gurii pentru că, bineînțeles, Guvernatorul Vivienne Moore zâmbește doar pentru camerele de luat vederi și pentru donatori.

– Mamă, ar trebui să vin eu la tine să te conduc la locul tău, așa funcționează.

Maică-mea se uită la ceasul de perete.

– Mai avem cincisprezece minute. Voiam să discut cu tine, singuri, înainte să ieșim.

Termin cu încheiatul șireturilor și mă ridic.

– Dacă ai venit să mă convingi să nu fac pasul ăsta, nu te obosi. A încercat deja Morgan.

– Nu aș fi atât de nesăbuită, spune cu calm mama. Acesta este singurul mod de a face ordine în haosul pe care l-ai creat și cea mai bună șansă să-ți protejezi viitorul. Dar, înainte, am nevoie să știu câteva detalii.

– Nu e nimic de știut...

Vivienne Moore ridică din mână, făcându-mă să tac.

– Te rog. În primul rând, trebuie să știu că vei trimite copilul la mine în momentul în care simți că nu mai este în siguranță. Și da, văd că ai scos deja ghearele și nu, asta nu înseamnă că insult capacitatea ta de a avea grijă de fiul tău. Vreau doar să subliniez că, la cel mai mic semn de pericol, cel mai sigur loc pentru copilașul acesta este de cealaltă parte a țării, cu bunica lui. Ai înțeles?

Are dreptate, indiferent cât de mult m-ar deranja gândul. Dau scurt din cap.

– În al doilea rând, vreau să știu, din pură curiozitate: filmulețul acela cu tine și Greer Galloway Colchester... este adevărat?

Roșesc, urând gândul că, în ciuda faptului că am treizeci și șase de ani, maică-mea tot mă face să mă simt ca un adolescent.

– Mamă, e o chestiune personală.

Mă fixează cu privirea aceea la fel de albastră ca a mea.

– Bănuiesc că mi-ai răspuns, în cazul ăsta. Mi-a fost destul de ușor să-mi dau seama că ești îndrăgostit de ea, dar nu eram sigură dacă faptul se consumase sau nu. A treia întrebare, care este și cea pe care mi-o pun de ani de zile, și cea mai importantă. Îl iubești pe Maxen Colchester?

– Mamă.

– Pe amândoi, în același timp?

– *Mamă!!*

Ridică din umăr.

– Nu e de neînchipuit, am întâlnit situații și mai bizare. Dar cum Dumnezeu de plănuiești să candidezi împotriva bărbatului pe care-l iubești?

Mă proptesc de tocul ferestrei privind spre frumoasa curte a bisericii.

– Pentru că trebuie.

– Nu sunt de acord, răspunde ea, ridicându-se. Prea mult haos pentru gustul meu. Prea confuz. Nu sunt sigură că vom ieși din asta nevătămați.

Își întinde brațul iar eu i-l trec sub al meu.

– Indiferent de situație, spune în timp ce ieșim din cameră, ai toată susținerea mea. Îți pun la dispoziție tot ajutorul și toate resursele mele. O să o scoatem la capăt, Embry. Cumva.

NU ASCULT aproape nimic din ce se spune în timpul ceremoniei nunții mele. Pentru că nu are nicio importanță, nu înseamnă absolut nimic. Este un simplu act făcut din nevoia de a supraviețui, și-l iau ca atare. Ca atunci când ucizi inamici în timpul războiului sau când ataci un oponent politic care este, de fapt, o persoană de treabă. Nu-mi aduce nicio satisfacție, mi se pare dezgustător și respingător chiar, dar orice altă opțiune dispăruse acum multă vreme. Am de ales între asta și un viitor asupra căruia nu voi avea niciun control. Și m-am săturat de asta.

Viitorul trebuie să fie în mâinile mele.

Singura parte a ceremoniei care mă trezește din starea de stupoare este vocea lui Morgan în timp ce citește din Sfânta Evanghelie după Matei un fragment care se spune de obicei la nunți.

– *De aceea*, rostește Morgan cu voce deliberat rece, *va lăsa omul pe tatăl său și pe mama și se va lipi de femeia sa. Și vor fi amândoi un trup; așa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă.*

În mintea mea, vocea i se estompează și, nu știu cum, mă aud recitând Hamlet, în camera de hotel de la Berlin: *lucrul acesta părea cândva un paradox, însă vremurile de azi îi dau dreptate. Te-am iubit odată...*

Degete în părul meu, abdomenul tonic pe obrazul meu. *Încă o iubește pe Ofelia.*

De unde știi?

Pentru că a fost nemilos cu ea. Degetele se încleștaseră în părul meu pentru a sublinia punctul său de vedere. *Iubirea cea mai profundă este însoțită de durere.*

Doi tineri soldați îndrăgostiți. Prințesa pe care o doreau amândoi. Cât de aproape fuseserăm de finalul nostru fericit, la o întindere de braț. Iar acum...

Spun jurăminte fără însemnătate și nici măcar nu încerc să mă prefac că ar fi altfel. Chipul meu este inexpresiv în timp ce pronunț cuvintele, vocea mea e lipsită de orice inflexiune când o privesc pe Abilene în ochi și când promit să o iubesc la bine și la rău, până când moartea ne va despărți. Pentru că în ea stau și binele, și răul. Arată perfect, îmbujorată, radioasă cum numai maternitatea le face pe femei, însărcinată în cinci luni, silueta subțire subliniind cuibul rotund unde crește copilul nostru, pielea strălucitoare, la fel și părul, chipul frumos luminat de un zâmbet fericit... Dar ochii o trădează. Trec de la o expresie lipsită de viață, la exces de entuziasm, de la răceală, la emoție. Mă calcă pe nervi.

Eu nu simt niciun entuziasm. Încep să cred că am plictisit-o, că ura adâncă îi este rezervată lui Greer, că obsesia ei rămâne Ash, și că tot ce voi obține de la ea de-acum încolo va fi o leneșă satisfacție că a învins într-o bătălie crucială.

Nu e prima dată când mă gândesc la ironia situației: l-am părăsit pe Ash pentru a mă asigura că Greer este în siguranță și am făcut-o căsătorindu-mă cu persoana care reprezintă cea mai mare amenințare la adresa ei. Iar asta îmi întărește decizia de a controla situația, de a o ține pe Abilene sub supraveghere. Atât timp cât este aproape, pot fi cu ochii pe ea. Și o pot împiedica să o rănească pe Greer din nou.

Când se aud notele imnului, îngenunchem, luăm împărtășania, ne ridicăm și apoi ne sărutăm. Aud sunetul obiectivelor deschizându-se pentru a surprinde momentul când buzele mele le ating pe ale ei. Are pielea caldă, buzele moi rujate cu cine știe ce ruj, respirația este plăcută, cu aromă de mentă. Nu am niciun motiv să urăsc fiecare clipă în care buzele mele sunt peste ale ei, și totuși asta simt. Mă retrag prea repede, văd o scurtă umbră de iritare pe chipul ei înainte de a-și rearanja expresia într-un zâmbet perfect. Probabil mă va pedepsi mai târziu.

Restul zilei este la fel de detestabil ca ceremonia, dar reușesc să ating o stare de nepăsare care-mi permite să mă distanțez de tot, un fel de absență a emoțiilor de orice fel, care-mi permite să rămân sobru și disponibil cu fotografii care ne fac poze la biserică. Apoi ne îndreptăm spre locul unde va avea loc petrecerea (o barcă imensă, pe Potomac, unde va curge șampanie și vor fi prezente persoane pe care aș prefera să nu le întâlnesc).

Abilene nu este cu nimic deranjată de atitudinea mea nepăsătoare. Dimpotrivă, pare amuzată, interpretând-o ca pe un fel de victorie, probabil. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă ce crede nici ea, nici oricine altcineva și nu-mi pasă nici de eventualele bârfe.Tot ce-mi doresc este ca această zi odioasă să se încheie.

O singură dată, în timpul primului nostru dans, am ocazia să-i văd masca alunecând. Îmi pune mâna după gât și mă trage mai aproape.

– Am văzut că ai rezervat o cameră separată pentru tine la Four Seasons.

– Nu-ți face griji, răspund. Voi fi discret în legătură cu aranjamentele de peste noapte.

– Știi că nu este nicio nevoie, da?

Își ridică privirea spre mine, ochii aceea de culoarea luminii care se estompează printre copaci, un albastru lipsit de viață.

– Îți port deja copilul în pântece. Ai pierdut-o pe Greer. De ce să nu profiți și să te bucuri de plăcere, dacă poți? Nu dădeai impresia că te interesează prea mult, când te culcai cu cine apucai, acum un an.

Era adevărat. Pe când Greer și Ash se regăseau, îndrăgostindu-se iar unul de celălalt, am avut grijă să-mi țin patul cald cu o înverșunare care aducea a disperare. Dar nu-mi adusese nicio alinare pe-atunci, prin urmare, sunt sigur că nu mi-ar aduce nici acum vreuna, pentru că nu este ceea ce am nevoie. Ce-mi trebuie este amestecul acela mitologic, dureros și sfânt, de voluptate extatică, doliu și eternitate, pe care doar Ash și Greer mi le pot oferi. Iar dacă nu îi pot avea pe ei, nu mai am niciun interes în copulațiile impersonale cu care-mi ocupam înainte timpul. Nu m-aș simți mai bine, nu m-ar ajuta cu nimic, dimpotrivă, ar putea fi chiar mai rău, o tranzacție ieftină, sordidă și fără niciun gust în comparație cu amintirile glorioase pe care le am cu Ash și Greer.

– Nu, Abilene. Ai câștigat suficient. Nu vei obține și asta.

Oftează.

– Bine. Fie cum dorești, dar nu uita că am la dispoziție toată luna de miere să te conving de contrariu.

Dumnezeule, sună insuportabil! Tehnic, sunt șomer în momentul de față și mă gândesc ce scuză să inventez să scurtez călătoria. Cum să fac ca, după ședințele fotografice menite să hrănească apetitul presei în legătură cu verișoara

Primei Doamne și cu mine, să dispar înapoi acasă, petrecându-mi zilele privind lacul de la conacul mamei, nu pe nevastă-mea.

Petrecerea se încheie, spre ușurarea mea, și pornim cu limuzina spre hotelul Four Seasons. Abilene, cu telefonul în mână, verifică reacțiile de pe social media la nunta noastră și pare satisfăcută. Eu rămân tot drumul cu ochii pierduți pe fereastră, promițându-mi o întreagă sticlă de gin imediat cum ajung la destinație. Nici măcar nu mă voi obosi să folosesc un pahar.

Asistenta lui Abilene avusese grijă să îndeplinească procedurile de check-in, iar un lacheu al mamei îmi pasase cheia de la camera mea. Ne lăsăm văzuți intrând împreună în lift, dar ne despărțim după vreo două etaje.

– Ești sigur? mă întreabă Abilne când ușile se deschid și eu dau să pășesc afară.

Îmi întorc privirea spre ea. Nu toarce la mine, pisicindu-se sau folosindu-și nurii, nimic atât de evident. Mă întreabă de parcă s-ar adresa unui partener de afaceri sau unui coleg. Pe ton indiferent. Însă sclipirea stranie din ochi îmi amintește că motivele ei vor fi mereu, dar mereu prea alunecoase pentru mine ca să le înțeleg. Indiferența ei aparentă ascunde întotdeauna un pericol.

Așa că îi răspund pe un ton politicos:

– Sunt sigur, da. Somn ușor.

Și părăsesc liftul.

Abia după ce aud alunecarea delicată a ușilor închizându-se și clinchetul liftului părăsind etajul, reușesc să respir din nou normal pentru prima dată de când m-am trezit azi-dimineață.

Dar durează puțin. După colț îl văd pe Ryan Belvedere sprijinit de tocul ușii mele, glisând cu degetul pe ecranul telefonului. Mi-e atât de dor, de foame de Ash și Greer, încât mi-e de-ajuns să-l văd pe asistentul lui personal și respirația mi se oprește.

– Mă simt măgulit, dar nu prea se obișnuiește ca mirele să reguleze un fost coleg în noaptea nunții.

Belvedere ridică privirea și zâmbește la gluma mea. Bretonul aranjat se-ncurcă de partea de sus a ramei ochelarilor. Își dă la o parte părul de pe față, iritat.

– Felicitări, domnule Moore...

– Despre ce felicitări vorbești când, de fapt, te afli în fața camerei unde voi dormi singur?

– Corect. Îmi pare rău că nu am putut asista la ceremonie.

– Ai un șef pretențios.

Încuviințează din cap.

– El m-a trimis aici.

Speranța îmi umple pieptul, refuzând să-și închidă aripile.

– Te-a trimis Ash?

– Da. Dorește să vă însoțesc să ridicați cadoul de nuntă.

Speranța mă sfredelește acum undeva mai profund, mai adânc. Am mai experimentat ce înțelege Ash prin *cadou de nuntă*.

– Și unde mergem?

Belvedere zâmbește și indică din cap spre scările de urgență.

– La Casa Albă.

12

EMBRY

Acum

Casa Albă e cuprinsă de liniște, în vreme ce noi urcăm scările către Reședință. Liniștea devine si mai deplină când Belvedere dispare discret, lăsându-mă în fața ușii de la sufragerie.

Se aude muzică de Strauss, destul de încet cât să aud râsul lui Greer însoțit de clinchetul cuburilor de gheață în frapieră. Un râset mai aspru, bărbătesc, mă face să simt cum inima mi se strânge și pieptul mi se umple de căldură. În pragul sufrageriei mă opresc înainte de a intra pentru a privi scena încântătoare care se desfășoară sub ochii mei.

Greer și Ash dansează.

Ea este îmbrăcată cu un tricou simplu alb și o fustă de culoarea caramelului care-i lasă descoperite pulpele lungi. Este în picioarele goale, iar părul ei alb-auriu este prins într-o parte, într-o coadă împletită lejer. El poartă o cămașă albă și pantaloni negri. Mânecile suflecate îi lasă la vedere antebrațele musculoase Nu știu de ce, dar modul în care antebrațul i se subțiază spre încheietură pentru a se lărgi apoi în mâinile acelea mari mă fascinează. Poate pentru că pe toată durata războiului rămăseseră ascunse sub mânușile tactice. Sau poate pentru că arată perfect masculin, mușchii, oasele, firele de păr. Forță adormită.

Urmăresc mâinile acelea plimbându-se pe braţele lui Greer pentru a lua apoi poziţia perfectă pentru un vals, un braţ extins, celălalt pe mijlocul ei. Îi privesc dansând, urmărind cum lumina cade pe părul lui Greer, a cărui culoare se schimbă de la auriu la miere sau la blond închis, aşa cum i se întâmplă în fiecare toamnă. Îmi aduc aminte cum arăta răspândit pe perna mea, în hotelul de la Chicago, cum strălucea sub lumina lunii când am salvat-o de la Melwas, şi respiraţia mi se opreşte.

Pentru amândoi. Sunt atât de frumoşi, atât de imposibil de frumoşi!...

După câteva secunde de stat acolo, în prag, privindu-i, devine evident de ce râdeau. Ash nu reuşeşte să ţină ritmul, mişcările sale sunt la fel de stângace şi rigide ca ale unui soldat. N-a reuşit niciodată să prindă ritmul, să-şi elibereze mintea şi să-şi lase corpul să urmeze muzica. Mă încrunt ca un profesor privindu-l cum încearcă să danseze, încurcându-se în picioarele delicate ale lui Greer, cu coapsele înguste abia mişcându-se.

Am impresia că toate lecţiile acelea de dans din timpul războiului au fost complet inutile, mă gândesc. Dar apoi îmi amintesc sentimentul atingerii mâinilor noastre, muzica la volum mic făcând ecou în munţii cu copacii golaşi şi cum cel mai adesea mă trăgea în braţele lui, sărutându-mă feroce, posesiv. *Dă-l naibii de dansat*, murmura, şi câteva minute mai târziu tot ce simţeam erau dinţi şi sudoare şi degete înfipte în carne. Cred că am şi acum semne în genunchi de la toate dăţile în care, acolo în munţi, lecţiile de dans sfârşiseră într-o partidă de sex; numai Dumnezeu ştie de câte ori cerusem, roşind, să-mi fie reparaţi pantalonii la genunchi. Iar eu nu sunt genul care roşeşte prea des.

Timp de un minut, îmi permit să uit ziua de azi, să uit ultimele două luni. Nunta, şantajul, verdele rănit al ochilor lui Ash când îi spusesem că-l părăsesc. Îmi permit

să-mi imaginez că mă întorc de la serviciu, la soţia şi soţul meu, şi că scena aceasta caldă şi veselă este ceva ce regăsesc seară de seară, şi că atunci când dau cu ochii de mine, mă acoperă de sărutări, unele ferme, altele dulci.

În mica mea fantezie nu e nevoie să-l întreb pe Ash de ce m-a chemat aici. În fantezia mea, m-a chemat aici de dor.

M-a chemat aici din iubire.

Rotindu-se, Greer mă vede, în sfârşit, şi zâmbetul ei încântat mă face să simt o plăcere dulce-amăruie în piept. Încerc să-i răspund cu un zâmbet, inima îmi bubuie în piept, apoi îmi întorc privirea spre Ash.

Chipul i se luminează încet într-un zâmbet plin de căldură.

– Embry, spune el. Ai venit.

Răspund simplu:

– M-ai chemat.

Zâmbetul îi devine amar.

– Ce n-aş da să fie aşa de simplu mereu.

Înainte să pot răspunde, se apleacă şi-i şopteşte ceva lui Greer.

– Du-te şi întâmpină-l pe oaspetele nostru, mi se pare că aud.

Ea îşi ridică ochii spre el, întrebători, el dă din cap că da, ia braţele de pe ea şi o priveşte traversând spaţiul care ne desparte.

Intru în transă. Nu e greu să intri în transă când e vorba de Greer. E ceva în atitudinea ei, expresia rezervată şi chipul ei rafinat. Ca şi cum, indiferent cât ai deschide-o, oricât ai răsfoi-o pagină cu pagină, aura de mister rămâne neatinsă. Nu vei putea niciodată citi fiecare secret al ei, pentru că va rămâne întotdeauna ceva imposibil de atins, pus deoparte. Ţi-ai putea petrece întreaga viaţă încercând

să-i înveți fiecare bătaie a inimii, fiecare urmă de gând, și tot va rămâne ceva de neatins în mintea și în sufletul ei.

Au trecut două luni de la înmormântarea bunicului ei, două luni de când nu mă mai aflasem în aceeași încăpere cu ea. Și uitasem. Uitasem ce puterea aveau asupra mea privirea ei de lună argintie și părul ei din raze de soare.

Uitasem cum reușea să mă aprindă de dorință până la oase, să-mi facă sângele să clocotească cu o singură privire. Toate nopțile pe care le petrecusem cuprins de rușine după ce Abilene mă drogase, singur în patul meu, încălzit doar de amintiri, căutând pe internet și masturbându-mă privind fotografiile lui Greer, totul este nesemnificativ în comparație cu ce simt având-o în fața mea, în carne și oase.

Rămân nemișcat pe măsură ce ea se apropie, sângele îmi vâjâie în vene înfierbântând locul acela care simțise cel mai mult lipsa lor, a lui Greer și a lui Ash. Nu prea știu ce să spun sau ce să fac, nu știu sigur nici măcar de ce mă aflu aici, știu doar că vreau. Indiferent despre ce este vorba, vreau. Abuz, reproșuri, pedeapsă... Chiar de și-ar petrece următoarea oră urlând la mine, tot mi s-ar părea cea mai dulce dintre simfonii. Dacă m-ar lovi, n-aș simți altceva decât mângâieri pline de iubire. Sunt hămesit după ei.

Greer se oprește în fața mea. Încet, își pune palma pe pieptul meu, exact deasupra inimii. Îmi dau seama că sunt încă îmbrăcat în smoching, cu papionul atârnându-mi desfăcut, după gât. Mi-e rușine, mi-e rușine de costumul meu de mire, mi-e rușine să mă aflu aici îmbrăcat așa, în felul ăsta care reprezintă exact ce ne desparte.

Dar Greer se apropie și mai mult, se ridică pe vârfuri, și-și îngroapă nasul în gâtul meu. Mă miroase.

Gestul este atât de carnal, încât cu greu reușesc să-mi înăbuș un geamăt. Apoi îl privesc pe Ash cum se uită la noi, cu brațele încrucișate pe pieptul puternic și cu erecția împungând vizibil șlițul pantalonilor și nu mai rezist.

Greer mă sărută pe gât, pe maxilar, iar eu stau nemișcat, pentru că nu sunt sigur că-mi este permis să o ating. Că-mi este permis să mă bucur de ce se întâmplă. O privesc îndelung pe femeia care continuă să mă sărute, apoi ridic capul spre Ash.

Pot?

– Roagă-mă, răspunde.

– Te rog, spun fără nicio ezitare.

Ash dă din cap și nu am nevoie de altă permisiune. Îmi trag regina aproape, mi-o lipesc de corp, îmi așez un braț după mijlocul ei și pe celălalt după ceafă și-mi apăs gura înfometată pe a ei, pentru prima dată după o veșnicie.

– Doamne, ce gust bun ai! mormăi pe gura ei. Băga-mi-aș!

Drept răspuns, îmi pune ambele brațe după gât și-mi înconjoară mijlocul cu picioarele. O prind din instinct și tot din instinct, îmi las mâinile să alunece sub coapsele ei, să o pot susține.

Curiozitatea este însă cea care-mi face mâinile să alunece mai sus, pe fundul ei. Nu poartă chiloți.

Băga-mi-aș!

Băga-mi-aș!

Mâinile îmi sunt la fel de flămânde ca gura, umplute acum cu delicioasa carne a feselor ei. Apăs și strâng și palpez pe sub fusta ei în vreme ce buzele mele le găsesc, în sfârșit, deschise pe ale ei, despărțindu-le și mai mult. Abia acum îi pot simți gustul cu adevărat, dulce, a șampanie și a curat, gustul ei curat, *al ei*. Este primul sărut adevărat de când... nici nu mai știu de când. Din noaptea aceea în birou cu Ash? Când mă strivise corpul său ghidându-mi mâna acolo unde își dorea el?

Și de când nu mai fuseserăm toți trei împreună? Cred că de atunci, de la Camp David, după ce o adusesem

acasă pe Greer, înainte să plec la Seattle. Adică de aproape cinci luni.

Cinci luni. Și sunt emoționat ca un puștan, doar pentru că Greer m-a sărutat. Cum o să supraviețuiesc fără ea tot restul vieții? Fără el?

O sărut îndelung, cât durează un vals întreg, suficient de îndelung cât mușchii să-mi amintească de faptul că brațele mele îi susțin greutatea, suficient de îndelung cât gura mea să se familiarizeze din nou cu rotunjimile și curbele gurii ei, cu bolta micuță dintre dinți și limbă, cu arcurile mătăsoase ale buzelor, cu căldura, cu gustul, *cu gustul*. Geme și se împinge în mine, cu miezul căldurii ei presat pe stomacul meu. Urăsc fiecare fibră de material care-mi desparte pielea de a ei.

– Și cu mine cum rămâne? întreabă Ash, într-un final. Pe mine nu mă saluți?

Greer își desface picioarele din jurul meu și se lasă jos, strângându-mi mâna și îndepărtându-se. Mă privește încurajator, voluptuos, mă privește într-un fel pe care nu-l merit, dar cumva am sfârșit într-o lume cu susul în jos în care asta nu contează. Eu sunt aici, și ei sunt aici și altceva nu există.

Îi întâlnesc privirea lui Ash, aflat încă în picioare de cealaltă parte a camerei, încă delicios de erect. Văd cum colțul gurii i se ridică insesizabil, cât să-și facă apariția gropița ascunsă, apoi ridică bărbia puțin. Este un mesaj clar: nu va veni el la mine. Trebuie să merg eu la el.

Nu ar trebui s-o fac. Din nenumărate motive: nu mai sunt bărbatul care îngenunchează în fața lui; i-am spus direct că autoritatea sa nu mai are valoare morală pentru mine. Și nu ar trebui să o fac pentru că acum știu, spre deosebire de anii trecuți, că hârjoneala de dormitor înclină balanța puterii în viața de zi cu zi.

Nu ar trebui să merg la el. Dar o fac.

Mă îndrept spre el, cu muzica de vals pe fundal, covorul gros apăsat sub pașii mei, iar când ajung aproape mă opresc, cât să nu ne putem atinge.

– Cum ți-ar plăcea să te salut? întreb, fără să știu sigur ce răspuns îmi doresc, fără să fiu sigur de nimic, cu excepția faptului că aș vrea să nu mai plec niciodată de aici. Aș vrea să trăiesc noaptea aceasta la nesfârșit, pe *repeat*. Să rămân prizonierul ei pentru totdeauna.

– Oh, cred că un sărut ar fi perfect.

Simțindu-mă ușurat, fac un pas înainte, dar mâna sa mă blochează, apăsată pe umăr.

– Nu pe gură, spune. Gura va trebui să o câștigi.

Mă holbez la el fără să înțeleg, așteptându-mă să mă împingă în genunchi și să mă pună să-i desfac cureaua. Dar nu face nici una, nici alta, și cu colțul ochiului observ că-și mișcă piciorul.

Privesc în jos, suspicios.

– Sper că glumești, spun.

– Nici pe departe.

Mă uit din nou la el și văd gropița reapărând.

– E doar în joacă, micul meu prinț, spune liniștit. Nu voi interpreta asta altfel decât ceea ce este.

– Bine, spun. Pentru că nu va schimba nimic.

– Nimic, aprobă Ash.

Atunci îngenunchez, mă aplec și-i sărut piciorul. Pielea este caldă și curată; sub ușoara presiune a buzelor simt tijele subțiri ale oaselor, rotunjimea venelor și frânghiile rigide ale tendoanelor. Cum e posibil ca un picior să emane atâta putere? Atâta forță pur masculină? Și totuși, așa este. I-aș putea săruta piciorul mult mai mult decât câteva secunde, o mai făcusem, dar el se îndepărtează.

– Mulţumesc, mi-a plăcut, spune, îndreptându-se spre barul de lângă fereastră. Rămân pe loc, încă în genunchi, atingându-mi buzele. Nu sunt pregătit să las să treacă senzaţia pielii sale pe gura mea.

– Vrei ceva de băut? mă întreabă. Am pus nişte şampanie la rece pentru tine, deşi Greer a avut deja grijă de prima sticlă.

– Şampanie sună bine, spun, încă replicând în minte senzaţia buzelor mele pe piciorul său. Într-o bună zi va trebui să deslușesc de ce dracu' îmi place atât de mult sentimentul ăsta.

Greer trece graţios pe lângă mine să-l ajute pe Ash la bar, iar eu mă sprijin cu spatele de canapeaua din apropiere, încercând să recuperez măcar în parte controlul asupra emoţiilor care m-au copleşit.

– Ia loc, spune Ash peste umăr. Ţi-aducem imediat şampania.

Mă aşez şi-mi umplu ochii de frumuseţea acelui tablou domestic: Ash deschizând o sticlă, Greer căutând trei pahare pe sub măsuţa de băuturi. Tresare puţin când sare dopul sticlei, Ash râde, ea scoate limba la el şi ochii lui se umbresc într-un fel pe care-l cunosc prea bine.

– Atenţie, prinţesa mea, murmură. Rişti să te bagi în bucluc.

Judecând după zâmbetul pe care nu şi-l poate ascunde, în ciuda privirii aplecate sfios, buclucurile sunt exact ce Greer îşi doreşte. Cunosc sentimentul acela.

Curând, mi se alătură amândoi. Ash îmi întinde un pahar de şampanie, iar Greer se aşază pe canapeaua de lângă mine. Dacă aş întinde mâna, aş putea s-o ating. Ash rămâne în picioare în faţa mea.

– Hai să toastăm, sugerează. Pentru ce?

– Nu pentru nunta mea, spun, dându-mi seama că am dezvăluit prea multe. Simt cu vârfurile urechilor îmi ard de jenă. Vă rog, orice altceva, adaug.

– Atunci, pentru seara asta. Pentru noi trei împreună.

– Pentru seara aceasta, spune Greer, aplecându-se cu paharul întins.

– Seara aceasta, repet.

Paharele noastre se ciocnesc cu un sunet vesel, luminos, pe care nu-l merit.

Ash şi cu mine bem până la fund. Greer ia o gură şi pune paharul pe masă. Apoi Ash se aşază pe canapeaua din faţa mea, lungindu-şi un braţ pe spetează şi punând un picior lung peste celălalt.

– Mi-a fost dor de tine, spune direct. Mă bucur că ai venit.

– Şi mie, recunosc. A fost o zi lungă. De fapt, au fost două luni foarte lungi.

– Abilene şi copilul sunt bine? întreabă el.

– Da.

Şi eu, şi Greer tresărim uşor. Mă sunase cu vreo şase săptămâni în urmă, după ce Abilene îşi făcuse apariţia la ea la birou făcând ce ştie ea să facă cel mai bine: să tulbure oamenii. Greer m-a avertizat că, după părerea ei, Abilene este instabilă psihic (nicio noutate) şi s-a scuzat, şovăind, pentru că mă acuzase că o trădasem. Am lămurit lucrurile, cu durere. Oricum, adevărul nu mai avea puterea de a schimba realitatea. Era deja pe drum un copil. Şi aveam toate intenţiile să candidez împotriva lui Ash. Recunoscuse cât de mult îşi dorea să fie şi ea însărcinată, câtă gelozie îi cauza faptul că Abilene o lipsise de acest privilegiu... Iar eu, împins de dorinţe neonorabile, aş fi vrut să o implor să mă lase să o fac, să se culce cu mine, să o facem de câte

ori ar fi fost necesar, până reușeam să fac să crească în ea un copilul al meu. Să mă lase să-i demonstrez că ea a fost dintotdeauna cea pe care mi-o imaginam însărcinată cu copilul meu, încă din noaptea aceea petrecută la Chicago.

Nu am spus nimic din toate acestea cu voce tare, bineînțeles. Într-adevăr, Ash spusese foarte limpede că eu și Greer puteam continua să ne vedem, dar cred că atât eu, cât și ea, știam și știm și acum, că a ne vedea fără el va avea consecințe amare în timp.

Or trăiam deja adânciți în suficientă amărăciune.

I-am explicat de ce eram nevoit să candidez împotriva lui Ash, de ce, mai exact, eram convins că el nu o va putea proteja și ce aș face în locului lui dacă aș avea puterea necesară. Nimic nu sunase mai îngrozitor decât tăcerea ei la celălalt capăt al telefonului în timp ce vorbeam și tonul inexpresiv cu care spusese *înțeleg*.

La ce te gândești? o întrebasem, urând nesiguranța din vocea mea.

– *Îmi ceri permisiunea?* întrebase la rândul său, precaută.

I-o ceream, da, rușinat și indignat în același timp. De ce să nu? În definitiv, făceam toate astea pentru ea.

– *Da, Greer. Vreau să fiu sigur că înțelegi de ce fac tot ce fac.*

– *Embry, te iubesc necondiționat, întotdeauna te voi iubi. Dar voi rămâne mereu alături de Ash. Și cred că greșești.*

Nu ne mai rămăsese nimic de adăugat. I-am spus că o iubesc și am închis.

Nu mai vorbisem cu ea de atunci.

La naiba cu toate! În definitiv, seara asta este oricum o fantezie ireală, de dragul distracției, așa cum spusese Ash, așa că nu văd de ce nu ar trebui să întind mâna după mâna

lui Greer și să i-o iau într-a mea. Nu spun nimic în timp ce fac asta, dar, când îi întâlnesc privirea, îmi răspunde cu un zâmbet abia schițat.

– Știu, spune, deși eu nu scosesem nicio vorbă. Și mi-aș dori ca asta să-mi ușureze lucrurile, dar nu este așa.

– Este băiețel, nu? mă întreabă Ash. V-ați gândit deja la un nume?

Continui să o privesc pe Greer în timp ce răspund, încercând să înțeleg dacă subiectul o supără, dar pare destul de calmă.

– Abilene vrea ceva care să sune antic, spun. Percival, Alistair sau Chauncey, ceva de genul ăsta. Am încercat să o conving să alegem ceva mai cu priză la public, știi, cum ar fi John. Sau Jacob. Dar bănuiesc că ea dorește ceva care să sune cavaleresc.

– Mi-a plăcut dintotdeauna numele Galahad, sugerează Greer. Este cavalerul care găsește Sfântul Graal. Mai cavaleresc decât Lancelot, Percival sau chiar Arthur însuși.

– Ce ziceți de George? propun. Sau Gary? Și astea încep cu G.

Greer râde, strângându-mi mâna.

– Ar fi un nume neobișnuit, recunosc, dar ce aspirație mai mare poți avea pentru copilul tău, decât să-i dorești să întâlnească chipul lui Dumnezeu pe Pământ.

Are dreptate, eu nu sunt așa spiritual ca Ash și Greer, prin urmare nu simt nevoia ca fiul meu să alerge după niciun graal, sfânt sau altcumva. Dar îmi doresc lumea toată pentru el, cu tot ce are ea și vreau să-l cresc astfel încât să o merite.

Îmi trece prin minte că voi avea parte de un privilegiu pe care Ash nu l-a avut niciodată: acela de a-mi cunoaște fiul încă de la naștere. Și, chiar dacă nu l-am întâlnit încă, deși maică-sa mă sperie mai rău decât Scaraoțchi, simt

cum stomacul mi se strânge de durere numai imaginându-mi cum ar fi să pierd chiar și un singur moment din viața lui.

Și cât de mult suferă Ash din cauza lui Lyr.

– Ai dreptate, îi răspund lui Greer, uitându-mă apoi la Ash, care-și privește gânditor mâinile. Morgan mi-a spus că încă analizează cererea ta de a-l întâlni pe Lyr, îi spun.

Încuviințează din cap.

– Îmi doresc foarte mult să îl întâlnesc, răspunde. Și respect dorințele lui Morgan, deși am convingerea că ar fi mult mai ușor pentru el să știe deja adevărul, în cazul în care Abilene decide să facă totul public.

– Voi face tot ce-mi stă în putință să o împiedic să facă asta. Pentru tine, și pentru Morgan, și pentru Lyr.

Mă gândesc la băiețelul cu aer solemn, care pe vremuri era pasionat de șah, și la adolescentul inteligent și plictisit în care s-a transformat.

– Merită mai mult de-atât.

– Îți mulțumesc, spune Ash, apoi zâmbește. Și scuză-mă. Nu te-am chemat aici să discutăm despre lucruri care ne rănesc. Mai vrei un pahar?

– Te rog, da.

Se ridică, ia paharul meu de pe masă și, în timp ce-l umple cu șampanie, Greer își împletește degetele cu ale mele.

– Mi-ai lipsit, spune, uitându-se la mâinile noastre împreunate. Nu știu de ce m-am obișnuit atât de repede cu ce am avut noi trei, deși a durat atât de puțin, dar ăsta este adevărul. Și m-am obișnuit să te am aici, cu noi, deja de dinainte de nuntă.

Înghite cu durere.

– Mi-e dor mereu de tine. În fiecare zi.

Ce aș putea răspunde, când ea își expune la modul acesta toată durerea. Eu sunt cel care i-a cauzat cea mai mare parte din suferința prin care trece și sentimentul de vină mă copleșește, alunecos precum uleiul. Dar nu i-am dorit niciodată răul. Vreau să mă asigur că este în siguranță, că nimeni nu-i va mai putea face rău vreodată, însă toate mi se par acum doar teorie și mi-e greu să mă explic. Mă simt jalnic.

Și mă întreb de ce. Poate ar trebui să-i mărturisesc toate astea. Poate că aflându-ne așa, unul lângă celălalt, nu la telefon, va înțelege. Aș putea s-o privesc în ochi și să-i explic... Dar mă tem că, probabil, nu voi reuși să o fac să se răzgândească. Că va continua să creadă că greșesc.

– Și mie îmi este dor de tine. În fiecare zi, spun, în schimb, ca un laș. De fiecare părticică din tine.

– Cred că știu la ce părticică te referi, râde ea.

– Vorbesc serios, insist. Mă las la picioarele ei, apăsându-i buzele pe mână. Vreau să știi că eu... hmmm... că nu m-am culcat niciodată cu Abilene. Nici cu altcineva. Dar nu la asta m-am referit când am spus că-mi lipsești. Nu-mi lipsește doar carnea ta. Îmi lipsesc vocea ta, privirea ta, atingerea ta. Chiar și markerele și bilețelele tale împrăștiate peste tot. Sunt îngrozitor de nefericit fără tine.

Dar voi suporta, pentru că știu că așa vei fi în siguranță.

– Îmi pare rău pentru tot, spun, la final. Dar te iubesc și așa va fi întotdeauna.

Își închide ochii, iar genele îi mângâie obrajii.

– Și eu, Embry, pentru totdeauna, spune fără să mai adauge altceva.

Îi sărut mâna, apoi îmi apăs fruntea de ea. Nu există o mare suficient de mare, sau suficient de adâncă, în care să încapă sentimentele mele pentru această femeie.

Ash se întoarce la noi cu paharul plin, iar eu mă îndepărtez fără tragere de inimă de Greer și mă întorc la locul meu. Ash îmi întinde paharul cu șampanie din spatele canapelei pe care stau și pot jura că am simțit o atingere aproape insesizabilă a degetului său pe ceafă. Dar când mă întorc, el nu mai este acolo. Corpul lui puternic se așază din nou pe canapeaua din fața mea. Și-mi dau seama, din strălucirea privirii sale de aventurin verde[12], că auzise conversația mea cu Greer. Și că interpretase corect ruga mea la picioarele ei.

Și că noaptea avea să se schimbe.

– Cred că nu sunt o gazdă suficient de primitoare, spune cu glas întunecat și jucăuș, politicos și ironic în același timp. Ți-am oferit de băut, dar sunt sigur că un călător obosit ca tine are nevoie de mai mult.

– Mi-e bine așa, spun automat, privindu-l cum pocnește din degete. Într-o clipă, Greer se așază sfioasă la picioarele lui.

– Ești sigur, mă întreabă cu o sprânceană ridicată, după ce se face comod pe canapea. Poate îți este foame. Pot suna imediat la bucătărie să-ți aducă ceva. Își lasă mâna să cadă și-ncepe să o mângâie absent pe Greer, când pe cap, când pe gât. Îi urmăresc cu ochii degetele și simt cum gelozia îmi cuprinde mintea. Sunt gelos pe amândoi. Pe Ash pentru că o atinge pe Greer, și pe Greer pentru că simte atingerile lui Ash. Este un nod fără deznod, o ghicitoare de neghicit; ce pot să sper este că voi supraviețui cu sufletul încă întreg.

– Nu, nu mi-e foame, răspund într-un final. Deși mă gândesc la căldura pe care o simțisem pe abdomen când Greer mă cuprinsese cu picioarele și aș adăuga: *mă rog, nu mi-e foame de mâncare.*

[12] Cuarț verde. (n. tr.)

Ash se joacă cu coada ei împletită, trecându-i vârful peste obraz, trăgând-o ușor de fiecare dată când ea se înfioară.

– Haine mai comode? Un duș?

Ah, ce n-aș da să scap de hainele de pe mine și să-mi spăl de pe piele ziua care tocmai trecuse, dar nu mai am dreptul de a mă comporta ca acasă când sunt aici, nici măcar să mă prefac c-ar fi așa.

Ash pare a-mi anticipa refuzul și înclină capul încet, cu un zâmbet satisfăcut.

– Atunci știu ce. Greer, oaspetele nostru are nevoie de ceva de la tine. Mergi la el și fă-l să se simtă bine primit.

– Da, domnule, răspunde ea fără umbră de ezitare, reticență sau timiditate, ridicându-se cu grație din genunchi pentru a se apropia de mine.

Gura mi se usucă privind-o cum se apropie. Își mușcă ușor buzele și-mi zâmbește, apoi se întoarce cu spatele. Cu mișcări elegante și cu un fluturat seducător al fustei, se pune pe masa din fața mea, sprijinită în genunchi și palme. Am nevoie de câteva clipe să procesez ce văd. Tălpile roz și curate, pulpele tonice. Pielea fină a coapselor, tivul fustei abia acoperind păsărica goală de dedesubt. Fiori îmi explodează pe toată pielea, iar penisul mi se umflă cu repeziciune și foame în pantalonii de la smoching.

Nu pot să respir.

Ash se ridică, privindu-mă pe deasupra spinării suple a lui Greer. Începe din nou s-o mângâie, distras, iar ea-și împinge chipul pe coapsele lui, frecându-se ca o pisică.

– Haide, Embry, spune Ash calm. Vreau să fiu o gazdă cum se cuvine.

Stau nemișcat, mintea încă nu reușește să țină pasul cu ce se întâmplă și Ash pare a observa asta. O mai mângâie o dată pe Greer și se îndreaptă spre mine, întinzându-mi

mâna. O privesc o clipă fără să fiu încă sigur în ce mă voi băga acceptând-o. Dar când am refuzat eu vreodată mâna întinsă a lui Ash? Îmi apăs palma de a sa strângând ușor, în timp ce el mă ajută să mă ridic.

Își trece degetele peste tivul fustei lui Greer, ridicând-o puțin și lăsând-o să cadă la loc, o dată, de două ori, de trei ori... Mâinile noastre sunt încă strânse una în cealaltă și niciunul dintre noi nu-i dă drumul celuilalt.

Ce bine este să-l țin pur și simplu de mână! Ce sentiment electrizant să ne aflăm în spatele femeii pe care amândoi o iubim.

– A fost ideea lui Greer, spune, cu același ton întunecat și ironic, politicos. Iar mie mi-a plăcut. Ție îți place?

– Eu... Simt gura atât de uscată încât mi-e greu să vorbesc. Încă nu știu despre ce este vorba, mai exact.

Degetele sale se plimbă din nou pe tiv, ridicându-l mai mult de data asta și, chiar de acolo, din picioare, se văd pliuri de carne și o licărire de roz. Mi se întărește de mor. Nu mai simțisem altceva decât mâinile mele de atâta vreme... Nicio păsărică moale și alunecoasă, nicio limbă pricepută, niciun pumn masculin plin de lubrifiant și cruzime... Nici măcar părul sârmos al coapselor unui amant, cum se întâmpla înainte.

– Ei bine, îmi explică Ash pe tonul acela rece și politicos, de parcă ar vorbi despre ceva perfect obișnuit, am vrut să vii aici, în seara asta, după nunta ta, și când i-am spus lui Greer, ea a fost cea care mi-a amintit de niște obiceiuri străvechi de ospitalitate.

Cu un gest expert, dă pe spate fusta, astfel încât fundul în formă de inimă să fie complet expus privirii. Ca și despicătura incitantă dintre picioarele ei.

Și din nou mi se taie respirația.

Ash îmi dă drumul la mână și simt cât de neplăcut este aerul rece care o înlocuiește. Apoi își trece ușor mâinile peste fesele soției sale.

– Zice că, în vremuri biblice, obiceiul era să inviți oaspetele într-un cort privat. Iar acolo așteptau fie soția, fie sora sau fiica.

Degetele lui Ash i se adâncesc ușor în carne, despărțindu-i fesele și vaginul ca să văd mai bine. Este deja udă. Iar eu mă simțeam de parcă primisem un pumn în stomac.

– Apoi femeia ungea cu unt picioarele și pulpele oaspetelui. Dar la asta a trebuit să spun nu, înțelegi tu. Unele covoare de pe aici sunt antice.

Își trece un deget pe despicătura ispititoare a lui Greer, întinzând umezeala pe labii.

– După partea cu unsul picioarelor, oaspetele avea dreptul de a-și găsi ușurare cu femeia pe care gazda i-o punea la dispoziție.

Își ia mâinile de pe fesele ei și umezeala ei este din nou ascunsă privirii. Îi aplică o palmă ușoară pe o coapsă și o strânge.

– Mi s-a părut... se poticnește, căutându-și cuvintele.

Apoi scutură din cap, pentru că nu le găsește și spune, zâmbind, că i-a plăcut ideea, că și-a dorit asta.

– Am vrut să se întâmple, pur și simplu.

Din spusele lui, pare că gestul de a-și oferi soția altui bărbat are ca scop plăcerea lui, nu a mea și singurul lucru pe care mă simt capabil să-l fac este să mă holbez. La femeia aceasta pe care mi-o doresc mai mult decât pe oricare altă femeie, și la bărbatul acesta, pe care mi-l doresc mai mult decât pe oricare alt bărbat.

– Ash, Greer, nu pot accepta cadoul ăsta. Noi... nu mai...

Chiar și acum mă doare prea tare să pronunț cuvintele, așa că prefer să spun:

– Nu mai putem face asta.

– Da, lucrurile sunt diferite acum, recunoaște Ash, motiv pentru care Greer a sugerat să-ți facem acest cadou ca formă de ospitalitate, nu ca ceva ce-ți aparține. Deși..., spune, închizând ochii, deși îți aparține. Corpul soției mele, corpul meu. Inima soției mele și inima mea. Încă îți aparțin.

Simt cum pleoapele îmi ard și clipesc repede, încercând să-mi blochez lacrimile, să blochez durerea care mă sugrumă.

Greer se ridică în genunchi și se întoarce spre mine, cuprinzându-mă de mijloc și apăsându-se strâns de mine.

– Sunt conștientă de toate motivele pe care le avem ca să nu facem asta, spune, ridicându-și ochii la mine. De aceea, e mai ușor să ne prefacem că este un joc. Nu mă aștept ca lucrurile dintre noi să se schimbe după ce pleci de aici, nu pretind să schimbi nimic. Am aflat, și eu, și Ash, că ți-ai luat cameră separată la Four Seasons. Ash voia să te vadă, iar eu simțeam nevoia să te ating, și amândoi ne dorim să-ți oferim asta drept... hm, *cadou* nu pare cuvântul potrivit, considerând cât de egoist este gestul în sine, așa că mai bine zicem că am vrut să îți oferim o *noapte*. O noapte în care să ne jucăm, să ne prefacem și să transformăm durerea în plăcere, măcar pentru câteva ore.

Buzele mele sunt deja în părul ei și o strâng atât de tare, că aș putea s-o frâng, dar nu contează.

– Ești sigură? întreb. Sunteți siguri? Amândoi? Pentru că îmi doresc asta cu toată ființa mea, dar nu merit. Nu merit să fiu tratat ca un oaspete.

– Embry, te-am trata ca pe un prinț dacă ne-ai lăsa, spune Greer la pieptul meu. Te rog, te rog. Doar pentru noaptea asta. În joacă.

Și-apoi, îmi dă lovitura de grație. Îmi ia mâna și și-o bagă sub fustă. Este încă udă și dornică și, după modul în

care se mișcă pe mâna mea, știu sigur că în curând, foarte curând, voi fi în ea, o voi simți strângându-se în jurul meu, dându-și drumul pe mine.

Simt cum penisul îmi pulsează doar gândindu-mă la asta.

– Bine, spun. Am încredere că..., mă întrerup simțind că spun prea multe. Adică, am înțeles. Și că-mi revendic drepturile de oaspete. Vă rog.

Ash inspiră profund. La început, am impresia că o face pentru a se calma, dar, judecând după erecția care abia mai avea loc în pantaloni și după pupilele dilatate, realizez că, de fapt, se controlează cu greu. Iar când Ash este aproape de a-și pierde controlul, devine mai mult decât periculos, mai mult decât excitant. Îmi umple sângele cu tot felul de hormoni febrili.

Greer își reia poziția pe masă, ridicându-și singură fusta cu o privire obraznică apoi, ca o submisivă perfectă, stă nemișcată, ascultătoare, cu chipul plecat.

– Îmi dai voie? întreabă Ash plimbându-și mâna pe betelia pantalonilor mei de la smoching.

Degetele sale îmi ard pielea prin material și vocea-mi tremură când răspund *da, poți*.

Dar apoi observ că și lui îi tremură degetele, exact ca vocea mea și că-mi deschide așa, tremurând, șlițul pantalonilor, lăsând la vedere materialul fin al boxerilor și pata de umezeală lăsată de penisul ud și neglijat.

Fostul meu rege face totul cu infinită grijă, trăgându-mi jos boxerii suficient cât să-mi elibereze mai întâi glandul, apoi penisul gros brăzdat de vene. Sunt atât de tare, încât îi pulsez în mână imediat ce mă eliberează, iar senzația nu se compară cu nimic altceva. Gem. Cu cealaltă mână îmi cuprinde testiculele, strângând și aplicând presiunea perfectă. Închid ochii de plăcere.

– E bine? mă întreabă Ash.

– Da, reușesc să răspund cu voce la fel de gâtuită ca testiculele care mi s-au ridicat, gata să-și dea drumul în orice clipă.

– De când n-ai mai regulat pe cineva? Ash întreabă pe ton măsurat, de parcă aș fi la doctor, de parcă ar fi un control de rutină.

– Camp David, spun cu un fir de voce. Un deget mare, cald, îmi testează carnea din spatele testiculelor și uit tot. Uit ce s-a petrecut înainte, uit toate cuvintele în afară de *piele* și *mângâieri* și *căldură*.

– O perioadă de abstinență prea lungă pentru un bărbat, spune Ash, și nu aș putea zice dacă tonul său sună a reproș sau compasiune.

Își mișcă o dată leneș mâna strânsă în jurul meu. Simt că îmi cedează genunchii, iar el pare satisfăcut de reacția mea.

– Cred că ai foarte mare nevoie de asta, Embry. Lasă-ne să te facem să te simți mai bine.

– Da.

Nu știu ce accept, nu știu la ce spun da, dar nici nu contează. *Da* la tot. *Da* la orice. *Da* până la moarte sau până mâine-dimineață, indiferent care va sosi prima.

Ash își ia mâna de pe mine, iar sentimentul este insuportabil, dar apoi le pune pe fesele lui Greer, deschizând-o pentru a-mi arăta cea mai frumoasă priveliște din lume.

– Are un vagin uimitor, spune în ton lejer, de conversație, de parcă chiar aș fi un oaspete, de parcă nu aș ști exact cum e să o am pe Greer sub mine. Înfipt în ea, zvârcolindu-se, udă.

– Ai vrea să încerci să vezi cum e? Să guști? întreabă pe același ton politicos, amabil, de parcă m-ar invita să gust un scotch fin sau să mă bucur de o priveliște spectaculoasă printr-o fereastră.

Dau din cap că da, și-atunci el mă apucă de gât, mă împinge în genunchi, ceea ce mi se pare lucrul cel mai natural din lume, apoi îmi apropie gura de păsărica soției lui. Este indecent, recunosc, obscen și, probabil, inacceptabil în ochii lui Dumnezeu, dar așa suntem făcuți noi trei, iar în acest moment sunt pregătit să mă lepăd de toate lucrurile în care cred, doar să stau așa pentru totdeauna.

Simt cum respirația lui Ash își modifică ritmul în momentul în care buzele mele ating carnea ca de piersică dintre picioarele lui Greer, mâna i se strânge pe ceafa mea, apoi lărgește degetele și mă apasă mai tare de ea. Greer geme adânc când îmi deschid gura și-mi trec limba înfometată peste carnea ei, hotărât să explorez din nou, să recuceresc fiecare pliu moale, fiecare secret umed. Mâinile mi se duc pe coapsele ei. Dau de mâna lui Ash și degetele ni se împletesc, apucând-o mai strâns și strângându-ne unul pe celălalt, în timp ce cu cealaltă mână îmi ține fața pe vaginul ei.

Greer se dăruiește toată, tensionată ca un arc, cu păsărica moale deschisă pe gura mea, picioarele și brațele mlădioase tremurând în timp ce o mănânc. Lângă mine, Ash este un vulcan pe cale să erupă, clocotind, cu tot corpul încordat și tare ca piatra de obsidian. Îmi doresc să-l văd fisurându-se și apoi explodând. Îl vreau gol, poruncitor și înfometat, vreau să se piardă în sine, să uite de control, să-i văd ochii plini de voluptate, să simt cum disperarea sa incinerează tot, mai puțin pe noi trei. Vreau să-l provoc, conducându-l dincolo de limitele controlului și apoi să mă îmbăt cu toată nefericirea pe care vrea s-o dezlănțuie asupra mea, să-mi umplu plămânii cu toate plăcerile sale violente și să beau fiecare picătură la final.

Înainte de a-mi da seama cum să fac asta, Ash mă îndepărtează de Greer, trăgându-mă în picioare de spatele hainei.

– Gata cu gustatul, spune, cu voce rece asortată cu ochii furtunoși și corpul tensionat și tremurând. Mă ocolește și mi se așază în spate, cu o mâna în jurul penisului meu. Pe cealaltă mi-o trece dincolo de mijloc, ca să o apuce pe Greer de șold.

Privesc în jos, fascinat de imaginea pornografică: Ash mă masturbează și-mi freacă glandul încet de pielea secretă și moale a soției lui. Senzația provocată de degetele sale pe mine și de intrarea alunecoasă a lui Greer pe gland face toată căldura și fiecare picătură de sânge să-mi coboare în partea acea a corpului. Ash mă împinge cu șoldurile și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, mă ghidează în Greer, strângându-mă o ultimă dată cu mâna înainte de a o îndepărta de tot. Carnea lui Greer mă strânge complet.

În fața mea, o aud respirând greu, simt cum mișcă pe mine degetele de la picioare încercând să-și ajusteze poziția. Știu ce simte, pentru că, la rândul meu, strâng din degetele de la picioarele încă încălțate, cu bărbia în piept, încercând din greu să-mi controlez respirația și să nu termin imediat. Reușesc cu greu, pentru că nu e vorba doar de două luni de abstinență, nici de senzația unui vagin contractându-se pe mine. E vorba Greer, care își împinge pulpele în mine, de modul adorabil în care-și strânge degetele de la picioare, de rotunjimea și supleța mijlocului său de sub talia fustei, de lumina aurie din cameră care-i face părul să strălucească precum nimbul unui înger. E vorba de Ash, aflat atât de aproape de mine, de vocea sugrumată și incandescentă cu care mă întreabă:

– E bine în ea?

– Inimaginabil, răspund, cu respirația sacadată.

Mă retrag doar puțin și mă-mping înapoi înăuntru. Nu cred că reușesc să mă controlez, cu atât mai mult dacă m-aș uita la ea sau la el.

Ash se retrage, așezându-și elegant corpul puternic pe canapeaua din spate, fără să-și dezlipească ochii de la

noi. Își proptește un cot pe brațul canapelei și capul în cealaltă palmă, în poziția relaxată a unei persoane care urmărește ceva interesant. Dar pantalonii întinși și ochii scăpărând spun o cu totul altă poveste și n-am niciun dubiu că versiunea mea favorită de Ash, bestia sălbatică, se va elibera curând.

Gândul mă excită și am nevoie de și mai multă concentrare pentru a mă controla. Cu ochii pe Ash, încep, în sfârșit, să mă mișc în Greer, lăsându-mă sărutat de carnea ei, după atâta amar de vreme, pe toată lungimea penisului. Vreau s-o savurez încet și, în același timp, nu. Vreau s-o regulez, s-o transpir, să mă mișc repede până-o fac să suspine de plăcere și să se strângă în jurul meu, juisând.

Să savurez. Nu știu când voi mai putea face asta. Dacă voi mai putea vreodată.

Privesc în jos la Greer, mângâindu-i apreciativ fundul și coapsele cu mâinile, încercând să memorez fiecare secundă care trece, fiecare centimetru de ea. Noaptea în care regele meu mi-a permis să-i iubesc regina, în vreme ce el ne privea.

– Nu e nevoie să te miști așa încet, spune Ash, citindu-mi gândurile, ca întotdeauna. Totul este pentru tine.

Este pentru mine, dar și pentru el, și pentru Greer și mă întreb dacă nu cumva și ea, și el își doresc să mă vadă eliberându-mă complet, sălbatic, exact așa cum eu îl vreau pe Ash. Mă vor neîmblânzit, cu mințile rătăcite de voluptate? Mă întreb dacă Greer se gândește vreodată la cât de dur și nechibzuit am fost cu ea atunci, în Carpatia, și dacă o excită asta. Dacă lui Ash îi lipsesc vremurile când mă făcea să mă zbat ca un câine, lipsit de orice urmă de rușine, orbit de nevoie.

Reușesc să-mi regăsesc, în sfârșit, vocea.

– Îți place să te uiți la noi așa? întreb. Să te uiți la mine cum îți regulez soția?

Tonul meu nu sună a insultă, nici a provocare. Vorbele mele îi spun: *Așa vrei s-o fac? Îți oferim plăcere? Lasă-ne să-ți dăm plăcere.*

Ash zâmbește cu capul în palmă.

– Oh, da. Îmi place foarte, foarte mult.

În fața mea, Greer și-a pierdut glasul, probabil pentru că așa fusese gândit scenariul, dar se unduiește și se împinge în mine, iar eu îmi amintesc că e un joc. Că sunt oaspetele, iar Ash este gazda și Greer este băutura cea mai fină a casei, de care îmi este permis să mă bucur. Tot ce e mai prețios pentru el, la dispoziția mea, pentru plăcerea mea, de dragul ospitalității.

Mi-e ușor așa să mă las purtat de fantezie, s-o regulez pe această femeie superbă în timp ce soțul ei ne privește. Să uit de zilele de singurătate și de nopțile amare, să le dau dracului, să le uit, pur și simplu. Nu mai există decât Greer, aici, în fața mea. Obediența începe să cedeze odată cu controlul când privește peste umăr, mai întâi la mine, apoi la soțul ei care se uită la noi. Scenariul o fură, înfierbântând-o. Nu mai există decât Ash, cu chipul mult prea frumos cuibărit în palmă, linia tensionată a maxilarului perfect, mâna liberă închizându-se și deschizându-se încet lângă pulpa sa, de parcă s-ar abține cu greu să nu atingă ceva. Să nu se atingă sau să nu ne atingă. Iar în momentul de față nu contează, pentru că nu există decât un *noi* făcut din trei. Indiferent de configurație, indiferent cum ne unim mâinile, picioarele, corpurile, suntem mereu trei. Un *noi trei*. Ash se află în Greer în aceeași măsură în care eu mă aflu în ea, chiar și așa, la distanță de câțiva pași, știu că simte fiecare mișcare a mea, simte alunecarea mea în ea ca și cum ar face-o el însuși. Și mă întreb, într-un ungher al minții cuprins de delir, dacă se gândește cum ar fi să fie el în locul lui Greer, așa, aplecat, tremurând, cu sudoarea

alunecându-i pe spate în vreme ce eu mă mișc în el încă pe jumătate îmbrăcat în smochingul șifonat.

Băga-mi-aș!

– Ar trebui să te joci puțin cu clitorisul ei, când termină. Te asigur că e ceva ce vrei să simți.

Știu, din experiență, cum e. Pentru că, de fapt, eu am fost primul care a simțit asta, primul de pe planetă, dar nu contează acum, pentru că jocul nu este despre asta. Jocul presupune ca eu să-mi încasez drepturile de oaspete. Iar dincolo de joc, dacă asta este ultima mea noapte cu Greer, vreau să o fac să mă simtă mai mult ca niciodată, îmi doresc ca trupul ei să sufere și să flămânzească după mine.

Îi trec mâna peste fund, urmând curba suplă a coapsei, coborând până jos, acolo unde coapsa întâlnește corpul. În clipa în care degetele mele îi ating clitorisul, spatele i se arcuiește și dintre buze îi iese sunetul acela al ei, între geamăt și mieunat de pisicuță. De fiecare dată când îl aud, sunt nevoit să strâng din dinți cât pot de tare ca să nu-mi dau drumul instantaneu.

La dracu', îmi spun. Dacă aș fi într-adevăr un oaspete și ăsta ar fi dreptul meu, atunci pot să o iau oricum doresc, iar acum vreau mai mult. O vreau pe toată. Îi bag un braț pe sub mijloc, sub sâni, și o ridic sus, cu spatele pe pieptul meu.

Mâinile o ating cu lăcomie, îi palpează și strâng tare sânii prin tricou, trecând cu vârfurile pe talie, pe pulpe pe umeri și pe claviculă. Peste tot, vreau să o ating peste tot și în curând tricoul de pe ea mi se pare cel mai oribil lucru care mi s-a întâmplat vreodată, un blestem, o pedeapsă. Îl trag de pe ea cu gesturi disperate, nerăbdătoare. Apoi trag jos de cupele sutienului, o prind de sfârcuri, desenez cercuri, răsucesc, provocându-i lui Ash un geamăt de aprobare.

Greer se zvârcolește, suspină de plăcere și am nevoie s-o văd, să-i văd chipul, așa că o iau pe sus și merg spre

canapea. O aşez pe mine astfel încât să ne privim în ochi. Îi smulg sutienul şi fusta, să-i fie tot corpul descoperit pentru gura mea, pentru ochii mei, pentru mâinile mele şi o sorb în mine... Greer începe să se mişte deasupra mea, rapid, ondulându-şi corpul, făcându-ne pe amândoi să ne încordăm şi să transpirăm după doar câteva clipe. Mă aplec înainte să-i sug vârfurile sânilor în timp ce ea se ţine cu braţele de spatele meu, apoi îmi înconjoară gâtul cu un braţ ca să mă ţină pe loc, dar eu o apuc de încheietură şi i-o duc la spate, forţând-o să-şi expună sânii şi mai mult şi să-şi încline şoldurile spre mine. La un moment dat, Ash vine şi se aşază lângă mine, murmurându-mi vorbe înnebunitoare în ureche:

Se vede că eşti aproape, că te ucide să te abţii.

Nu-i aşa că-i sexy?! Nu-i aşa că-i incredibil de frumoasă?! Nu-i aşa că o simţi îngrozitor de bine?

Nu vrei să termini în ea? Te las, să ştii, te las să termini în ea cât de mult ai nevoie.

Îi apucă încheietura, ţinându-i-o la spate, astfel încât să fiu liber să mă joc cu clitorisul ei mic şi umflat, dornic de atenţie. Buricul degetului mare se mişca pe ea doar de vreo două minute, când pielea abdomenului începe să i se roşească de plăcere, ridicându-se spre piept, unde ia foc, transformându-se în frenezie. Şi nu mai trece decât un alt minut până când căldura se transformă într-o combustie delicioasă care o lasă fără suflare şi tremurând deasupra mea, în timp ceAsh îmi repetă în ureche: *Aşa, umple-o, umple-o toată*. Mă împing puternic în ea de trei ori şi, cu un strigăt sugrumat însoţit de un fior dureros, în adâncul trupului, mă eliberez, pulsând şi ejaculând toate cele cinci luni în care am aşteptat femeia pe care o iubesc.

13

EMBRY

Acum

Cred că am murit.

La un moment dat, ochii mei nu mai văd, auzul mi se estompează şi singurul lucru pe care îl simt este greutatea dulce a persoanei pe care o iubesc prăvălită peste mine şi nimic, nici măcar o bătaie de inimă nu ne desparte. Pentru câteva clipe, în care nu respir, nu gândesc, pentru mine nu există decât ea.

Apoi trag aer în piept şi revin la viaţă. Sunt eu. Şi Ash lângă noi, cu o privire care, după ani de experienţă, am învăţat să o recunosc. Înseamnă cel mai dulce dintre pericole.

– Acum ce părere ai de un duş? mă întreabă.

Sună a raiul pe pământ. Şi i-o spun. Împreună, ridicăm din poalele mele o Greer moleşită şi fericită, ca să mergem la duşul prezidenţial, ruşinos de extravagant, renovat de predecesorul lui Ash. Asceticul Maxen Ashley Colchester e capabil să facă duş şi într-o cutie de plastic, fără să-i treacă prin minte să se vaite.

O ducem la duş pe prinţesa beată de extaz sexual şi o lăsăm sub jetul cald pentru a ne dezbrăca la rândul nostru. Îmi arunc neglijent hainele într-o grămadă, pe jos, în vreme ce Ash le netezeşte şi le împachetează frumos pe ale sale, inclusiv şosetele. Ultimii care dispar sunt boxerii; când mă

prinde uitându-mă lung la liniile ferme ale fundului său și la erecția grea, începe să râdă. Nu râde prea des așa, cu ochii plini de amintiri frumoase, provocator. Râsul ăsta mi înfige direct în inimă.

– De câte ori, Embry? întreabă cu gropița din obraz la vedere. Nu te-ai plictisit de mine până acum?

– Dacă mă întrebi de câte ori ar trebui să te văd dezbrăcându-te înainte să mă plictisesc, spun cu blândețe, știi deja că nu există un număr suficient de mare.

Râsul i se estompează, gropița dispare dar gura rămâne curbată într-un zâmbet fermecător.

– După atâta amar de ani... Cred că știu fiecare liniuță și adâncitură a corpului tău. Iar acum îmi spui ce-mi spui și mă simt ca și cum m-aș îndrăgosti din nou pentru prima dată de tine.

Închid ochii. Trebuie, nu-l pot privi și asculta în același timp fără să simt că mă dizolv.

– Ash...

– În seara asta ne jucăm, micul meu prinț. Nu uita.

Deschid ochii.

– Lasă, că știu eu, spun cu voce sugrumată. Cu tine, totul a fost real încă de la început. Începând din clipa în care m-ai trântit de peretele ăla, totul a fost real.

Ochii lui se aprind, devenind verde-strălucitor, și e un miracol că nu sunt deja în genunchi chiar acum, că nu-mi plimb limba pe fiecare linie a gâtului și pieptului său.

– Dacă e real..., spune, apropiindu-se cu un pas. Atunci ce?

– Dacă e real, spun, și nu-mi vine nici mie să cred în timp ce pronunț cuvintele, atunci este doar pentru seara asta.

Tâmpit. Sunt tâmpit la cap. *Doar pentru seara asta* e o minciună, așa cum este o minciună *să ne prefacem* că ne jucăm.

Dragostea mea pentru Ash și Greer nu este genul care se poate transforma într-o amintire prăfuită, nu e genul de iubire care poate fi îngrădită și păzită de patrule. Iar în seara aceasta nu facem altceva decât să o hrănim, să-i dăm și mai multă forță. Și dacă nici asta nu ne va ucide, atunci nu știu ce ar putea-o face.

– Dacă e pentru seara asta, spune Ash calm, atunci vreau să mi-o spui.

Îmi trec mâinile peste față. Cum, după ce m-a privit iubindu-mă cu soția lui, când mă aflu aici, gol pușcă, cum mă poate face să mă simt chiar mai vulnerabil decât sunt deja? Cum? Dar a făcut-o și o face, și e adevărul gol-goluț, și-mi doresc să i-l spun. Pentru că dacă am fi trăit într-o altă viață, o viață în care doi tineri soldați ar fi fost liberi să se iubească, să se căsătorească și să cumpere o fermă de cai, atunci i-aș spune-o de-atâtea ori, încât ar ajunge să mă roage să încetez.

– Te iubesc, spun.

Aerul îi șuieră afară din piept de parcă ar fi încasat un pumn în stomac.

– Și eu te iubesc.

– Ahile.

– Patrocle.

Apoi mă sărută fierbinte, febril, trântindu-mă de peretele dușului.

– Deci mi-am câștigat gura ta, până la urmă. Murmur pe buzele sale, cu mâinile alergându-mi înfometate pe adânciturile abdomenul musculos, pe pieptul plat și mă surprinde că durează atât până să-mi prindă mâinile și să mi le blocheze deasupra capului. Își apasă cu putere

coapsele de ale mele, penisul său erect se freacă de al meu, apoi îmi dă drumul.

– În duș, spune sec. Te așteaptă o prințesă de care trebuie să ai grijă.

Când mă întorc și o văd pe Greer privindu-ne cu o voluptate lipsită de orice urmă de rușine simt că penisul îmi pulsează. Ține o mână apăsată de geam și pe cealaltă între picioare. În spatele meu, îl aud pe Ash scoțând un sunet de plăcere.

– Iar eu, adaugă, am o prințesă de pedepsit pentru că s-a atins fără permisiunea mea.

ASH SE ȚINE DE PROMISIUNE. O pedepsim minute întregi, sărutându-i gura pe rând, până când fierbințeala și aburii o fac să-și piardă complet respirația. Apoi se așază pe marginea faianțată, și-o pune în poală, îi dă palme la fund pentru că fusese neascultătoare și, în final, se joacă cu degetele în ea până o aduce, strigând de plăcere, la orgasm, drept recompensă. Privesc și o sărut și o alint pe toată durata scenei, erect și tare ca piatra, exact ca Ash.

Apoi ne spălăm cu adevărat, trecându-ne sticle care se deschid cu clicul lor obișnuit, întinzându-ne după burete și așteptându-ne rândul sub jetul de apă, și totul este intim exact așa cum ar trebui să fie. Ne spălăm unul pe celălalt, ne săpunim și frecăm, și ne clătim, iar eu încerc să-mi marchez cu foc în minte fiecare secundă din ce se petrece. Senzația mâinilor lui Greer pe torsul meu, clăbucul alunecând spre coatele lui Ash în timp ce-și clătește fața, sclipirea apei din buricul lui Greer când se înclină pe spate să-și clătească părul... Felul în care ne împingem unul în

celălalt, alunecoși și plini de spumă, fiecare atingere e o nouă revelație. Fiecare mișcare a buretelui trece pe pielea cuiva iubit: bicepșii lui Ash, gropițele de deasupra fundului său, curba gâtului ei spre umăr, pe care aș mânca-o, dâra închisă de păr care-i coboară lui Ash de la buric spre penis.

La final, Greer se ridică pe vârfuri și-i șoptește ceva lui Ash la ureche, privindu-mă strengărește.

Ash dă din cap în vreme ce ea îi vorbește, cu ochii plecați și gura tremurând într-un zâmbet mic.

– Bineînțeles, îi spune când ea termină ce avea de spus. Ai permisiunea mea.

Ca urmare, Greer se întoarce spre mine cu o față pe care n-aș putea-o descrie altfel decât dezmățată.

– Embry, începe ea, ai plecat înainte să apucăm să facem ceva împreună. Și-mi doresc să o facem în noaptea asta.

– Ce anume? întreb răgușit, destul de sigur că știu despre ce e vorba.

Îmi pune mâinile după gât, iar sânii ei alunecându-mi pe piept mă fac să-mi pierd concentrarea.

– Vreau să facem sex anal, spune, cu privirea țintă la mine.

Penisul meu se ridică, atingându-i buricul imediat ce o aud pronunțând cuvintele. Iar ea râde.

– Bănuiesc că nu trebuie să te rog s-o faci.

– Niciodată, îi răspund, aplecându-mi capul până reușesc să-i capturez gura într-un sărut lung, în timp ce mâinile îmi alunecă pe fundul ei mic începând să exploreze. Văd cuta unde rotunjimea fundului i se unește cu coapsele, locul delicios unde pulpele și fundul întâlnesc păsărica ei și apoi umbra întunecată dintre fese. Pielea fină și fierbinte, rotunjimea ademenitoare a anusului strâns, așteptând.

– A devenit foarte pricepută, spune Ash de lângă noi.

Între pulpele lungi, penisul îi pulsează, greu și întunecat și sunt extrem de conștient de faptul că niciunul dintre noi nu-și dăduse drumul, de când intrasem în duș. De fapt, el nu terminase nici măcar o dată în seara asta și se vede pe venele umflate și pe tresăririle membrului său. Știe să-și controleze expresia feței și tonul vocii, dar erecția lui vorbește de la sine.

Și îmi spune că așteaptă ceva, că se păstrează pentru momentul potrivit, iar asta mă pune în alertă, umplându-mă de bucurie în același timp. Orice ar însemna această așteptare a sa, sper să se transforme într-un moment obscen dincolo de limite, sper să mă frângă în bucăți.

– Așa este? o întreb pe Greer gură în gură. Te pricepi acum?

Drept răspuns, se întoarce cu spatele la mine astfel încât erecția mea să-i ajungă între fese.

– De ce nu încerci să vezi? răspunde.

O voi face, o fac, abia aștept s-o fac, sigur o fac, dar mai întâi trebuie să reușesc să-mi iau ochii de la imaginea penisului meu încadrat de fundul ei în formă de inimă și de la gropițele de deasupra feselor.

Ash îmi întinde o sticlă de balsam de păr. Iar când mâinile ni se întâlnesc în jurul ei, simt fiorul unui déjà-vu.

– Ca în vremurile bune, comentează iubitul meu.

Și chiar este ca pe vremuri. În perioada aceea de aproape un an de la moartea lui Jenny și până la apariția lui Greer, ne destrăbălasem în fel și chip, juisând și regulându-ne prin toate colțurile întunecate, ori de câte ori aveam ocazia. Ziua în baia Biroului Oval, noaptea în dușul în care ne aflam acum. Multe nopți la Lyonesse, clubul lui

Mark, cu Morgan și Ash, când Ash învăța cum să ofere plăcere biciuind, și legând, și lovind, și torturând.

Pe mine exersase. Pe corpul meu.

Dar scenariile acelea regizate nu se comparau cu îmbrățișările frenetice, stângace, când eram doar noi. Șapte ani de voluptate înăbușită arzându-ne cum arde incendiul pădurile. Uneori mă pierdeam în mine, regăsind sub mâinile sale brutale liniștea, știind foarte bine că, odată întors la realitate, nu voi mai fi același om. Anul acela îmi făcuse lucruri de neînchipuit, mă luase bucată cu bucată și totul se încheiase cu a doua cerere în căsătorie, moment care m-a frânt în două, la propriu. M-a despicat așa cum se despică buștenii pentru foc, transformându-mă într-un altar închinat sentimentului de vinovăție, voluptății și politicii.

Am murit a doua oară spunându-i *nu*.

Dar îndepărtez gândul. De la cererea lui, de la refuzul meu. Tresărirea sa, durerea pură din privirea lui. Și mă întorc la amintirile de dinainte de acel moment. La nopțile în duș, la parfumul de curat al balsamului de păr, pentru că eram prea nerăbdători să ne cumpărăm lubrifianții potriviți, la liniștea care cobora asupra mea după ce mă supuneam voinței lui. Uimirea din vocea sa când terminam pentru el.

Deschid capacul sticlei de balsam și las să-mi curgă o cantitate suficientă pe penis și pe mâini, apoi i-l înapoiez lui Ash.

– Mâinile pe geam, îi spun lui Greer, picioarele desfăcute.

Se supune imediat, expunând privirii mele și a lui Ash fundul somptuos și păsărica roz și gaura aceea mică în care aveam să intru. Și eu și el gemem la unison văzând-o așa. Ash strânge din nou pumnii pe lângă coapse, de parcă s-ar abține cu greu să-și apuce penisul cu mâna. Sau pe noi. Cel mai probabil a doua variantă. Imaginându-mi-l

cum se dezlănțuie asupra noastră, regulându-ne, simt o săgeată de căldură în cele mai adânci locuri, locurile acelea la care numai Ash și Greer au reușit să ajungă. Pur dezmăț și pură conexiune spirituală, contopite într-o singularitate chiar la baza coloanei mele vertebrale.

Nu mai irosesc nicio clipă, nu mai pot, de fapt, sunt atât de tare, încât pielea e perfect întinsă și lucioasă. Din două mișcări lungi mă acopăr complet cu lubrifiantul improvizat, de la vârf, la bază. Apoi fac un pas spre ea, suficient cât să simt cum picioarele ni se ating și-i bag degetul între fese până găsesc marginile ferme ale anusului.

– Ash, spun.

– Da?

Îl privesc peste umăr, încercând să găsesc cuvintele potrivite în timp ce desenez cercuri cu vârful degetului în jurul găurii lui Greer. Atât de multe se întâmplă între noi în mod spontan, fără să vorbim, fără să le stabilim, însă fiecare are cumva un rol prestabilit. Greer, submisivă. Ash, stăpânul. Și eu, iubitul schimbător, care azi e într-un fel, mâine într-altul, uneori trecând de la o stare la alta în funcție de zi, oră, minut. Acolo, în sufragerie, toți ne potriviserăm cu rolurile respective, dai aici, nu mai sunt sigur. Mi-e permis să regizez scena? Sau Ash este cel care ne controlează?

Nu e necesar să spun nimic, pentru că el simte ce vreau să întreb.

– În seara asta, scena este a ta, micul meu prinț, spune.

Apoi privirea-i cade pe degetul meu adâncit în soția lui și ochii i se întunecă.

– Deși nu promit că mă voi putea abține sau că voi rămâne pe tușă.

– Îmi doresc mult să nu rămâi pe tușă, spun. În cazul ăsta, vrei să-i desfaci părul? Aș vrea să-l văd despletit.

Cererea mea îl face pe Ash să mormăie de plăcere. Știu că are o slăbiciune pentru părul ei. Se apleacă să o sărute pe frunte, apoi îi despletește coada. Ea îl privește zâmbind.

– Sunt fericită în clipa asta, îi murmură, și arată de parcă ar pluti, atât de profund, sincer mulțumită, încât mă simt aproape jenat să fiu martorul acestui moment. Iubirea lui atât de pură pentru ea.

Și-mi dau seama că același lucru îl simt eu pentru ei, același sentiment mi se ridică în piept văzându-i zâmbind, sunt fericit să-i văd fericiți. Iar asta mă face să simt că orice rană, tăietură, orice fractură merită, doar să-i văd așa.

– Sunt fericit că te simți așa, spune, sărutând-o la rădăcina părului. Iar prințul nostru te va face să te simți și mai bine. Ești pregătită?

– Sunt, murmură visătoare.

Iar eu sper să fiu, la rândul meu, pregătit. Cu Ash și Greer, uneori simt că sunt pregătit dintotdeauna, iar alteori simt că înfrunt un val de maree pe care nu-l așteptam. Și nu știu niciodată exact care dintre cele două situații mă așteaptă.

Ash îi scoate cu grijă elasticul din păr și i-l pune pe încheietură, iar eu îmi fac din ce în ce mai mult loc în ea, apăsând peretele interior care comunică cu vaginul ei, mișcându-mi degetul până aud un *mmm* copleșitor ieșindu-i de pe buze. Adaug atunci un al doilea deget, privind-o cum se unduiește și se-nfioară, privindu-i reflexia în geamul aburit. Sexul anal nu este pentru oricine, iar Ash are dreptate, Greer a devenit pricepută. Spre deosebire de virgina pe care a trebuit s-o liniștesc, s-o fac să se relaxeze și să se deschidă, femeia aceasta se împinge în degetele mele, gemând de plăcere ca o sirenă... bucurându-se în mod evident de fiecare secundă în care mă mișcam în ea.

Așa că am adăugat și al treilea deget, rămânând nemișcat și lăsând-o pe ea să preia controlul, observându-i unduirile hipnotice ale fundului. În timpul acesta, Ash o despletește cu atenție, având grijă să nu tragă de șuvițele încurcate, netezindu-le între degete și aranjându-le în valuri umede și lucioase pe spate.

Este atât de tandru cu ea, atât de grijuliu să nu simtă nici cea mai mică durere, chiar și când e vorba de ceva atât de banal cum ar fi desfăcutul părului. Iar eu îl înțeleg, îl înțeleg perfect. O iubește. Singura durere pe care Greer ar trebui să o simtă este doar cea pe care el alege să i-o ofere. Mâinile sale mari pe șuvițele mătăsoase arată atât de seducător și de primitiv, fizic și spiritual, reprezintă exact ce iubesc mai mult la Ash și Greer.

Aș putea să-l privesc jucându-se cu părul ei o eternitate întreagă. Până când Soarele ar înghiți Pământul și vântul s-ar transforma în foc.

– Ridică-te pe vârfuri, îi spun, scoțând degetele din ea și luându-mi penisul în mână.

M-a excitat atât de tare să-l privesc pe Ash descurcându-i părul, încât mă tem să nu termin acum, pe loc, în mâna mea. Nici măcar nu știu dacă voi putea rezista strâns acolo, în locul ei cel mai pervers, mai mult de două mișcări. Care două?! Nici măcar una!

Greer se ridică pe vârfuri, mușchii gambelor se transformă în două grămăjoare rotunde și coapsele i se încordează. Anusul ei se află acum la înălțimea perfectă, trebuie doar să mă împing în ea. Ash o mângâie o ultimă dată pe păr, apoi îi cuprinde obrajii între palme și o sărută. Gura lui o devorează pe a ei, tare și apăsat și, dezbrăcat fiind, pot vedea cu ochii mei ce efect are sărutul acela asupra lui. Abdomenul încordat, toți mușchii tensionați. Penisul întunecat, pulsând, cu vârful îndreptat spre tavan. Și din nou mă las dus de fantezie, imaginându-mi cum ar

fi dacă Ash ne-ar lua pe amândoi acum, pe jos sau lipiți de geamul rece.

Mă trece un fior vizibil de dorință. O să vrea să mă domine în seara asta? Ăsta este motivul care-i face ochii verzi să ardă ca jarul, lasciv? Oare pentru mine se abține? În mine vrea să elibereze toată plăcerea acumulată?

Și eu? Îl voi lăsa să mă domine? În ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat între noi și care se vor întâmpla peste doi ani, în noiembrie?

Bineînțeles că da.

Ash pune capăt sărutului, părând satisfăcut de expresia ametită de pe chipul lui Greer, și se retrage, ca să ne vadă mai bine, îmi dau seama. Să vadă cum îmi frec glandul de locul unde, cu câteva secunde mai devreme, se aflau degetele mele.

– Împinge-te în el, îi spune lui Greer. Deschide-ți fesele pentru el. Embry vrea să vadă unde va intra.

Greer se supune, dezechilibrându-se ușor și revenindu-și aproape imediat. Ne premiază pe mine și pe Ash, expunându-și fără nicio urmă de pudoare cele mai ascunse părți. Deja vizibile înainte, acum sunt complet la vedere, deschise, la dispoziție, niciun detaliu ascuns. Niciunul.

Și Ash și eu privim concentrați în jos, acolo unde glandul meu gros își face loc în ea, provocând cu apăsări ușoare care o fac să scâncească și o anunță că urmează să bag în locul ei micuț ceva mare. Deschisă așa, reușesc să trec ușor de primul inel, intrând și ieșind, cu mișcări scurte, abia simțite. Doar atât cât să-mi poată înghiți glandul, cât să o fac să geamă. Aș putea termina deja, regulând-o cu doar o bucățică din mine. La dracu', aș putea termina doar uitându-mă la capul meu gustând-o și la roza încrețită a anusului ei.

Nu mai pot aștepta nici măcar o secundă, decid. Îmi despart picioarele larg, o prind bine cu mâna de șold și

încep să-mping adânc în ea. Scoate un sunet de plăcere amestecată cu durere, o senzație pe care am experimentat-o la rândul meu de multe ori și-mi trec palma în cercuri pe coapsa ei mângâind-o, liniștind-o.

– Este în regulă, iubito, o alin. Sunt aici. Sunt aici.

Simt cum pielea i se înfioară când intru mai adânc în ea, și Doamne, cât de bine e, e atât de bine! E strâmt, alunecos, fierbinte, ca un pumn care mă strânge, iar penisul dispărând înăuntrul ei în vreme ce palmele lui îi țin fesele deschise pentru mine este atât de excitant, încât are gust de pedeapsă. Simt nevoia să respir pe nas continuând să mă împing, centimetru cu centimetru în corpul ei lacom.

Apoi intru, intru tot, și continui să respir pe nas, pentru că simt că termin, că sunt prea aproape și nu sunt pregătit încă să renunț la plăcerea pe care o simt. Greer tremură, șoldurile i se mișcă scurt, respiră întretăiat și părul lung, ud, lipit de spate, pare de aur. Senzația pe care mi-o dă canalul acela atât de alunecos și de fin, atât de strâns pe mine, se simte de parcă vrea să mulgă orgasmul din mine. Mișcările și contracțiile ei, jar și presiune pe fiecare terminație nervoasă a penisului meu.

– Poți să-ți pui mâinile pe geam acum, îi spun cu voce răgușită. O să ai nevoie de sprijin pentru ce urmează.

– Bine, spune ascultătoare, proptindu-se cu mâinile de geamul dușului.

Mă aplec peste ea și o sărut pe umărul gol, apoi încep s-o regulez cu adevărat. La început mai încet, să-mi pot recăpăta controlul. Intru și respir. Ies și respir. Fiecare mișcare măsurată și precaută, până reușesc să mă ajustez modului fierbinte în care se freacă ea de mine. Până sunt sigur că e pregătită pentru mai mult.

Curând, începe să se-mpingă în mine, cerând mai mult, iar eu îi răspund cu blândețe, unindu-i picioarele pentru a o face și mai strâmtă și-ncep să mă mișc tare, cu forță, regulat. Ash pare a străluci de plăcere, se mișcă în

jurul nostru arzând ca un soare în timp ce îi regulez soția, radiind căldură, putere și dorință.

– Ia-o fără milă, spune. Acum adânc, cât mai adânc, adăugă imediat. Și-acum încet. Pălmuiește-o în timp ce te miști așa.

Preia controlul din nou. Nu știu dacă-și dă seama de asta, dar eu da, și accept, pentru că îmi place la nebunie când e așa. Puterea sa înseamnă iubire, ordinele sale înseamnă tandrețe. Și oricât îmi place de obicei să-i rezist, să mă lupt cu el pentru a mă libera, oricât aș savura dinamica jocului dintre mine și Greer care face din mine dominator, tot ce-mi doresc este ca Ash să preia controlul. Toți ne dorim asta. Regele nostru, făcându-i pe prințul și prințesa sa să îngenuncheze la picioarele lui.

Lăsându-mă comandat astfel, devin înlocuitorul său. *Repede, încet, adânc. Mâinile pe sânii ei, apoi pe păsărica ei udă, înfometată. Dă-i palme la fund, trage-o de păr.* Cuvintele sale plutesc ca o melodie deasupra noastră. Greer își dă drumul din nou, strângându-se tare în jurul meu, gemând pe geamurile care-i răspund, reverberând.

Iar când efectele climaxului se potolesc și privește spre el cu ochii mari, lichizi, părul blond lipit de față și de sâni, Ash mârâie cuvinte fără sens și se aruncă asupra noastră, mușchi și nevoie sălbatice. Este înspăimântător și palpitant în același timp să vezi un bărbat ca el, înalt, cu umeri lați, mișcându-se spre tine în felul acela. Inima îmi bubuie în piept. O secundă mai târziu, mă trezesc trântit de perete, încă în Greer, amândoi prinși între brațele sale. Ne împinge aproape de margine și-n momentul în care-mi dau seama de ce se întâmplă, piciorul lui Greer este deja ridicat și proptit pe marginea aceea, iar penisul lui Ash împinge și apasă la baza penisului meu. Și cu un geamăt al lui Greer pe care mi-l voi aminti în fiecare noapte, pentru tot restul vieții mele, intră nemilos în vaginul ei gol și ud.

E nebunie curată. Atingerea penisului acela uriaș presat de al meu prin membrana fină care ne desparte. E nebunie curată. Îl simt mișcându-se și spațiul se face și mai strâmt, mult mai strâmt decât mi-aș putea vreodată imagina, testiculele sale se freacă indecent de ale mele în vreme ce o regulează și, pe toți sfinții sau pe toți dracii, cum aș putea vreodată descrie ce înseamnă atingerea asta, când ne aflăm amândoi în furnalul care este păsărica lui Greer?! E cald și grosolan și atât de bine, că aș putea muri de plăcere chiar acum. Ne poziționăm șoldurile astfel încât să ne simțim și mai mult unul pe celălalt, în timp ce amândoi ne mișcăm în regina noastră.

Greer termină așa, între noi doi, cățărându-se cu mâinile pe pieptul lui Ash, descătușându-se într-un orgasm care ne face pe amândoi să gemem din cauza pulsațiilor pe care le simțim. Din ea nu mai rămâne nimic, decât părul de aur, pielea udă și moale, sunetele neajutorate. Sfârșim prin a o susține amândoi pentru că plăcerea orgasmului îi înmoaie genunchii, făcând-o să cadă moale, cu capul pe spate, pe umărul meu. Dar nu ne oprim nici eu, nici el, mișcându-ne la unison.

– O să termin din nou, scâncește, parcă văitându-se. Nu mai pot să... nu mai...

Îi capturez gura într-un sărut, înghițindu-i cuvintele, plimbându-mi limba pe limba ei. Gura ei atât de dulce și înfometată pe a mea și orgasmul care o cutremură și o frânge pe buzele mele, făcând-o abia să se miște în brațele noastre, îl declanșează pe al meu. Simt mișcările puternice ale penisului lui Ash pe al meu prin membrana fină care ne desparte și anusul ei strâns și alunecos, și atunci termin.

Gem, agonizând de plăcere crescândă; o ultimă mișcare a lui Ash mă trimite dincolo de limită. Apoi simt prima contracție delicioasă în vintre. Urmată de a doua, însoțită de un geamăt adânc. Mă golesc și mă scurg în Greer cu jeturi fierbinți care o umplu de căldură umedă.

Simt pulsațiile în coapse, până în stomac. Pulsez și pulsez, susținând greutatea femeii satisfăcute la pieptul meu, amândoi prinși în brațele soțului ei. Îl privesc și simt că dacă n-aș ejacula deja, aș termina din nou, acum. Chipul său exprimă nevoie primară, nemascată, ochii întunecați, buzele desfăcute, maxilarele încleștate.

Și, nu știu cum, imediat ce pulsațiile orgasmului mi se potolesc și alunec din ea tânguindu-mă încet, Ash reușește să iasă în același timp. Fără să termine. Și dacă înainte mi se păruse că era enorm, acum rămân fără cuvinte. Fiecare parte din el, penisul, postura, chipul, emană o nevoie violentă, obscenă, înspăimântătoare și nici nu vreau să mă gândesc la tensiunea pe care o simte acum în vintre, la durerea din testicule.

Dar ochii i se îndulcesc când își duce privirea la Greer. Știu că poate fi violent cu ea, l-am văzut regulând-o fără milă, lovind-o cu cureaua până la lacrimi, dar cred că avea un plan pentru seara asta, iar planul era ca Greer să se simtă așa. Ochii i-au devenit tandri pentru că reușise să o copleșească de plăcere și de bucurie, să o facă să simtă că plutește, că nu mai are oase. Și asta potolește bestia din el.

– Hai să ne mai clătim o dată, spune, și-apoi ne uscăm.

– Dar tu nu ai terminat încă, murmură Greer, cu pupilele dilatate și obrajii îmbujorați. Este plină de endorfine, pierdută undeva în subspațiu... și nu știu dacă este satisfacția că eu i-am făcut asta, ori bucuria simplă de a vedea că ți-ai iubit femeia până la extaz, dar scena mi se pare teribil de seducătoare. Înțeleg de ce lui Ash îi place atât de mult să domine, dacă rezultatul este ăsta.

– Nu-ți face griji, îi spune reginei noastre. Noaptea nu s-a încheiat.

14

EMBRY

Acum

Câteva minute mai târziu, curați și uscați, acoperiți de prosoape moi, pufoase, Ash o înfofolește pe Greer și o ridică cu ușurință în brațe. Bănuiesc că va trebui să-i urmez în dormitor și abia aștept să mă bucur de priveliște, de fundul tonic al lui Ash și de curbele mușchilor de pe spatele său, de liniile delicate ale gambelor lui Greer atârnând moale... și, poate, de privirea ei argintie îndreptată spre mine de peste umărul soțului ei.

Însă Ash se întoarce spre mine.

– Ai onoarea.

Greer e încă nemișcată, cu ochii opaci și pierduți, pradă unei forme de comă sexuală, îmi zâmbește somnoros cu capul ghemuit pe pieptul soțului ei. Fac un pas înainte și o iau în brațe, pieptul mi se strânge de fericire când o aud oftând și când își proptește capul pe mine exact cum îl ținuse pe Ash. Simt că s-a născut să stea în brațele mele sau că brațele mele sunt făcute să o ducă pe ea; mă gândesc cu tristețe că poate asta este ultima dată când am ocazia să o țin așa. Că aș fi putut avea partea de toate astea în fiecare noapte, iar acum nu mai este posibil.

Încă mă lupt cu acest gând când ajungem în dormitor (avusesem parte, până la urmă, și de priveliștea fundului perfect al lui Ash) și o așez cu grijă în pat pe Greer. Se

rostogolește pe partea ei, privindu-ne languros cu ochii aceia gri-perlat.

– Ți s-a întărit iar, murmură, trecându-și un deget în sus, pe coapsă, și apoi jos, pe erecția mea, pentru a-și sublinia vorbele.

Mi s-a întărit din nou. Nu mă pot abține, pur și simplu nu pot. Pentru că sunt cu ea și cu el și pentru că iubirea mea pentru ei s-a manifestat dintotdeauna și fizic. Cu alte cuvinte, îi iubesc cu toată ființa mea, trup și suflet, cu fiecare părticică din mine, fiecare părticică de Embry Moore îi iubește. Dar am decența, totuși, să mă simt jenat. În seara asta am avut deja parte de multă plăcere și, în ciuda faptului că aș avea scuza abstinenței prelungite, tot mi se pare puțin ridicol. Ca și cum, după ce am mâncat toată noaptea ca un hapsân, mi-aș auzi mațele chiorăind în fața gazdei care mă hrănise.

După cinci orgasme și două ore de hârjoneală intensă, e normal ca Greer să se simtă sătulă și adormită. Mi se pare egoist să-mi doresc mai mult. Lipsit de eleganță și plin de lăcomie. Dar ea nu pare a fi de acord cu mine, își plimbă în continuare degetele pe toată lungimea mea erectă.

– Greer, iubita mea.

O prind de mână și o privesc în ochi.

– Nu trebuie să faci nimic. Ai făcut deja suficient pentru mine în seara asta. Rezolv rapid masturbându-mă.

Sau aș putea minți, spunându-i că mă voi așeza lângă ea și că, după o vreme, se va înmuia de la sine, dar știu că nu e adevărat. Nu cu Ash lângă mine, încă erect și plin. Nu cu Greer moale și leneșă, întinsă ispititor în pat.

– Nu, spune, făcând botic, cu o mică dungă de încruntare între sprâncene. Vreau să termini din nou în mine. Te rog.

Penisul îmi tresare ușor auzind-o.

– Mi-ar plăcea la nebunie, dar nu vreau să te doară.

– Nu o să mă doară, serios, spune, desfăcându-și picioarele și mai mult. Păsărica ei e puțin înroșită, umflată și umedă, îmbietoare peste măsură, mai ales știind că *eu* i-am făcut asta.

Terminasem deja în ea în seara asta, apoi Ash o iubise la rândul său în duș, cu sperma mea încă în ea, acoperindu-l și alunecându-i pe penis, amestecată cu umezeala ei și a lui. Imaginea îmi taie respirația. Băga-mi-aș! Băga-mi-aș! Băga-mi-aș! Incredibil cât de deșănțați devenim când suntem toți trei împreună!

Apoi simt încă o mână pe mine, o mâna masculină, aspră, mare. De data asta nu-mi mai cere nicio permisiune, nu ne mai prefacem, nu mai este un joc. Își pune mâna acolo unde îi este locul, iar când îmi ridic ochii spre el, simt cum inima mi se prăbușește la picioarele lui. Unde îi este locul.

Fața sa exprimă un amestec de violență și de tandrețe. În lumina moale care vine din colțurile camerei îmi amintesc de ce mi-a trebuit atât de mult să înțeleg ochii aceștia. Întuneric și lumină, când jad deschis, când smarald închis, când verde ca lacurile adânci, schimbători, uneori profunzi, alteori luminoși, când sclipitori, când acoperiți ca de ceață, ca frunzele care se transformă din verde în culoarea flăcărilor.

Buzele i se întredeschid când ochii noștri se întâlnesc și mă simt bântuit de amintirea gurii lui pe piele. Buzele acelea sunt atât de ferme, frumos conturate și pline încât, indiferent de starea lui, serios, trist sau chiar furios, se așază într-o expresie incredibil de frumoasă și de masculină, de care el nici măcar n-are idee.

Privește spre mâna în care mă ține și văd o strălucire de dinți albi când își linge buza de jos, din reflex. Apoi mă strânge, ca și cum ar vrea să vadă cât sunt de tare, cât

mă excită, și își linge din nou buza, iar mie-mi scapă un geamăt din adâncul gâtului.

– Ce-i? întreabă, îndepărtându-și o șuviță negru corvin de pe frunte.

– Ești mult prea arătos, îl acuz. Aproape că mă enervează.

– Hmmm, mormăie el, încă ținându-mă în pumn și apropiindu-se și mai mult.

Picioarele goale aproape le ating pe ale mele și penisul la doar câțiva centimetri de șoldul meu. Chiar și de la distanța aceea simt căldura pe care o emană.

– Cred că vei descoperi curând că tu mă enervezi și mai tare.

– Te enervez, adică excit, corect? îi șoptesc pe când mâna sa coboară să mă apuce de testicule.

În fața noastră, Greer este încă trântită leneș în pat, plină de endorfine, o femeie satisfăcută și sinuoasă ca o panglică. Continuă să-mi plimbe degetele pe pielea descoperită, cu expresia aceea de dorință lascivă în ochi pe care o ador (și care mă excită peste măsură).

– Da, mă enervezi, adică exciți, confirmă Ash iar mâinile sale mă cuprind acum cu nevoie, posesiv. Mă exciți foarte, foarte tare.

Se apropie și mai mult, punându-mi gura la ureche. Mâna și-o îndepărtează de pe testicule și-mi pune toată palma pe penis.

– Și vrei să mai știi ceva? întreabă pe un ton coborât, ceea ce mă face să simt că mi-e imposibil să mai gândesc rațional când el se apasă pe mine în felul acela, strivindu-mi penisul între palmă și abdomen. Pielea mi se umple de lichid când glandul mi se freacă de piele și dovada aceea umedă a excitării pe care o simt este la fel de copleșitoare ca senzația de a-mi simți penisul blocat așa.

– Ce? reușesc, în sfârșit, să spun.

Ash își învârte degetul în jurul buricului meu, întinzând toată umezeala lăsată de penisul care-mi tot picură. E umilitor și Ash pare a fi de acord cu mine pentru că spune cu voce amuzată:

– Nu credeam că tot ce-ți trebuie este palma unei mâini indiferente și abdomenul tău. Cred că am irosit multă energie inutil în toți anii ăștia cu tine.

Șoldurile mi se mișcă fără rușine, împingându-se în mâna lui și nu mă interesează deloc că nu e urmă de demnitate în ce fac. Îmi place lipsa de demnitate, o vreau, mă simt lihnit, deși am refuzat întotdeauna să recunosc asta cu mintea limpede.

– Palma ta nu este deloc indiferentă, ticălosule, îi spun, gemând.

Râde, apăsând și mai tare, pedepsindu-mă pentru neobrăzare. Sau, poate, premiindu-mă.

Câteodată, cu Ash e greu să-ți dai seama.

– Ce voiam să spun, înainte să te murdărești în halul ăsta, încântător de altfel, murmură Ash, este că bănuiesc motivul pentru care nu te simți încă satisfăcut, deși ai avut parte de două runde cu regina mea.

– Și care ar fi, mă rog, motivul ăsta?

– Motivul este că..., spune, mișcându-și buzele pe maxilarul, urechea și gâtul meu, încă nu te-am regulat eu.

Are dreptate.

– Ba pe dracu', spun.

– Ba pe dracu' că da, șoptește el, coborându-mi cealaltă mână pe șira spinării. Penisul îmi pulsează fără voia mea și-i simt zâmbetul acela satisfăcut până-n vârful degetelor de la picioare.

– Săracul Embry. Sărăcuțul de tine, fără nimeni care să te reguleze. Nimeni care să te facă să te simți bine.

Mâna îi ajunge pe fesele mele și, din obișnuită, îmi desfac picioarele.

– Sărăcuțul Embry. Să nu fie el în stare să mă facă să mă simt bine... continuă șoptit, apăsându-mi vârful degetului pe anus. Nu-i așa că-ți place la nebunie să mă faci să mă simt bine? Că mă lași să folosesc fundul ăsta ori de câte ori am nevoie?

Degetul mă pătrunde și un fior ascuțit mi-ajunge direct în penis, direct în locul acela de jos, din pelvis. Fiecare senzație pare a izvorî din locul în care mă atinge el; mă împing în mâna lui, încercând să-l fac să mă penetreze mai adânc.

– Uită-te la tine, mă ironizează el. Te freci de mine ca o curvă înfometată. Nu-i așa că te excită? Că ești disperat să mă simți în tine?

– Nu joci corect, mârâi. Ash îmi ține penisul cu o mână, iar cealaltă se află în spatele meu, iar Greer își plimbă degetele peste tot, prin fiecare loc secret și plin de dorință și simt că o să mă prăbușesc în pat cu fața în așternuturi, pentru că picioarele nu mă mai țin.

– Și de ce aș juca corect, mă rog? spune Ash, împingându-și degetul în mine până la prima articulație.

Nu folosește lubrifiant și simt că mă arde, dar primesc cu bucurie senzația și durerea. Pentru că sunt dovada vie că bărbatul pe care-l iubesc este în mine.

– Habar n-am, murmur amețit, cu capul în jos și cu ochii aproape închiși de voluptate. Oricum nu-mi place când joci corect.

– Spune-mi că vrei, îmi cere el.

Nu mai murmură, nu mai glumește. Este din nou Dominatorul, soldatul care demult m-a regulat în vreme ce sângeram, plin de morfină, pentru că așa voise el. De fapt, pentru că i-o cerusem chiar eu.

Hai, fie, pentru că îl implorasem s-o facă.

Când venisem aici, în seara asta, nu plănuisem să ajungem atât de departe, deși, în adânc, sperasem să se întâmple. Mă agățasem, spre rușinea mea, de speranța că fostul meu iubit mă va provoca să mă supun voinței sale.

E jenat și nesăbuit și nu-mi pot scoate din minte ideea că e lipsit de masculinitate. Și nu are nicio legătură cu penetrarea în sine, ci cu faptul că va trebui să-i fiu oponent, să-i provoc public autoritatea... or eu, după doar câteva ore petrecute aici, simt că-mi ies din minți de dorință de el, simt iubire și loialitate și că sentimentele mele nu se vor schimba niciodată.

– Vreau, recunosc, înfrânt. Am nevoie de tine. Ash, te rog. Te rog.

– Ce vrei, micul meu prinț? Ce anume ai nevoie?

Își ia mâinile de pe mine și de îndreaptă spre o măsuță de lângă pat. Știu că vrea să fiu mai precis, să-l implor, să fiu clar. Întotdeauna vrea așa.

– Te vreau în mine, murmur, urmărind fascinat situația paradoxală care se desfășoară sub ochii mei: pe un colț al mesei se mișcă o Biblie, în vreme ce el caută în sertar după lubrifiant.

– Scuza-mă, ce ai zis? Nu am auzit bine.

– Am spus că vreau *să mă regulezi*, mârâi cu voce tare. Ticălosule, adaug apoi încet.

Se uită strâmb la mine.

– Nu ți-o căuta cu lumânarea, mă avertizează, aruncând sticla de lubrifiant pe pat și închizând sertarul.

Isuse. Când nu mi-o căutasem eu cu lumânarea?

Ash îi dă la o parte părul de pe frunte lui Greer, netezindu-i-l.

– O să avem nevoie de tine încă o dată, regina mea. Apoi te lăsăm să te odihnești.

Greer aprobă din cap, ridicându-se pentru a-i săruta mâna.

– Trebuie să termin și eu? Pentru că nu știu dacă mai pot.

Doar cu Ash permisiunea de a termina sau de a nu termina este o formă de bunăvoință.

Dă ușor din cap.

– Nu trebuie să termini. Acum desfă-ți picioarele și primește-l pe Embry acasă.

Cu un zâmbet fericit, întinzându-se ca o pisică, își schimbă poziția, mutându-se în mijlocul patului, deschizând apoi picioarele cu un gest care reprezintă cea mai veche invitație din lume. Și eu și Ash ne holbăm nemișcați preț de o clipă.

Părul blond, sclipitor, împrăștiat pe pernă. Abdomenul plat și gaura mică a buricului. Sânii perfecți, numai buni de ținut în palmă, sfârcurile ridicate și tari și partea de jos a corpului plină de semne de mușcături drăgăstoase. Chiar și cele mai obișnuite părți ale trupului ei, genunchii, degetele de la picioare, subsuorile, toate sunt perfecte. Este aceeași femeie care se dăduse în roata panoramică din Chicago cu un bărbat complet necunoscut, care se regulase cu el în cel mai amețitor mod posibil, într-un amestec de durere și respingere, o femeie care vorbește trei limbi moarte și recită din memorie poezie medievală, o femeie care a privit cu răceală reporterii care o acuzau de adulter și care a dominat întreaga încăpere cu demnitatea sa rece. Reprezintă un amestec paradoxal de calități: fierbinte și stăpână pe sine, deschisă și rezervată. Eleganță lustruită și carnalitate brută.

Greer a mea.

– O iubesc, îi spun lui Ash.

– Știu, răspunde Ash. Du-te și demonstrează-i.

Mă cațăr în pat să ajung la ea, savurând modul în care-mi privește corpul în mișcare și savurând, în același timp, actul în sine. Un lucru atât de neînsemnat, să te alături cuiva în pat, lăsând adâncituri în saltea acolo unde se sprijină mâinile și picioarele și să vezi că ești privit cu plăcere anticipată, voluptate și familiaritate și, totuși, plin de semnificație *acum*. Este ceva ce nu voi avea în noua mea viață, nu mă voi mai cățăra într-un pat în care să mă aștepte cineva iubit, care să se arcuiască pentru a mă primi în timp ce pe piele simt mângâierea așternutului moale. Înregistrez în memorie fiecare mic detaliu în vreme ce mă poziționez cu grijă peste Greer. Mișcările mici pe care le facem pentru a ne ajusta corpurile, deranjând cearșaful. Clipa în care pieptul și abdomenul meu le ating pe ale ei. Atingerea interiorului coapselor ei pe exteriorul alor mele. Plăcerea de a-i aranja părul pe pernă astfel să-i pot băga o mână sub cap.

– Te iubesc, îi spun, privind-o în ochi.

Vreau să văd, să mă asigur că știe, să fie sigură că este vorba de acum și pentru totdeauna. Că tot sufletul meu arde pentru ea și că așa va fi mereu.

– Și eu te iubesc, murmură. E atât de moale și docilă, încât mă aplec și o sărut. Buzele i se deschid cu un oftat. Are gust de sex și un pic de șampanie, și ling tot, beau tot. Sub vintrele ei, penisul îmi picură impudic pe pielea epilată a vaginului ei. Greer întinde o mână și mă cuprinde. Îmi propteşte glandul exact pe centrul ei. Mă înconjoară cu picioarele, apropiindu-mă și mai mult.

– Intră în mine, mă îndeamnă șoptit. Te rog. Încă o dată.

– Încă o dată, repet, și o penetrez adânc, complet.

Doamne, păsărica asta a ei! Înroșită puțin și fierbinte după atâta iubit, încă udă de mai devreme, când îmi încasasem drepturile de oaspete, eliberându-mă în ea. Cea mai intensă combinație de alunecare și strânsoare.

Stomacul mi se strânge doar pentru că mă aflu în ea. Îmi strâng pumnul în perna de sub capul ei, iar picioarele îmi tremură de plăcere.

Se arcuiește și unduiește sub mine, cu abdomenul apăsat din nou pe al meu. Făcându-mă să-mi pierd mințile. Din instinct, mă dezlănțui în mișcări repezi și adânci. Greutatea mea o apasă la loc pe pat, șoldurile mi se mișcă puternic, repede.

– Aaaaaah, geme ea, privindu-mă în ochi. Ah, Doamne...

Mai vreau. O cuprind în brațe și-mi îngrop fața în gâtul ei și intru în ea tare, constant, la nesfârșit, ochi închiși, gura deschisă... Și o sărut pe gât, și-i sărut umărul... Mâna i se strânge într-a mea și încetinesc pentru că îi simt degetele pipăindu-mi verigheta.

Mă blochez, îmi ridic capul și o privesc cum se întoarce și privește strălucirea metalului în întuneric.

– Greer...

– Nu este adevărat, spune.

Apoi își pune mâna care poartă inelul trădător direct pe piept, să-i simt respirația și bătăile inimii.

– Asta, spune ea, ridicându-și privirea spre mine și continuând să-mi țină apăsată mâna pe piept, asta este adevărat. Noi. Ce avem noi.

Închid ochii pentru că e prea mult: eleganța ei, iertarea ei, puterea ei de a înțelege. Generozitatea ei. Nu sunt demn de ea și mă ustură gândul că niciodată nu voi fi. Poate... poate dacă voi câștiga alegerile, înfrângându-l pe Ash, poate dacă reușesc să sting tensiunile din Carpatia odată pentru totdeauna, asigurându-mă astfel că Melwas n-o să-i mai facă niciodată rău, poate atunci voi fi demn de ea. Poate atunci voi merita cadoul pe care mi l-a oferit.

Regăsindu-mi respirația, deschid ochii din nou și o sărut îndelung, fierbinte. Îi cuprind gura toată, pretin-

zând-o pentru mine, și buzele, și limba, și dinții, trasându-le pe fiecare în parte cu limba mea și furându-i respirația, ca să poată respira doar prin mine. Mă mișc încet în ea, unduindu-mă până când o fac să geamă din nou pe buzele mele. Și-n tot acest timp, verigheta mea odioasă stă caldă și solidă între noi... dar după mai multe minute în care ne sărutăm și iubim alene, nu o mai simt așa grea pe deget. Nu mai reprezintă altceva decât o bucată prelucrată de metal, un obiect, ceva ce nu se va putea compara niciodată cu inelul care ne unește inimile. Cu verigheta fragilă care ne încercuiește pe toți trei, legându-ne indisolubil unul de celălalt.

Este singura verighetă adevărată.

În graba de a-mi iubi regina, am uitat de regele meu, care dădea târcoale prin cameră și de sticla de lubrifiant care se odihnea lângă șoldul care se mișca în soția sa. Pare inofensivă acolo, albă, fără însemnătate și-mi amintesc cum unele dintre cele mai dezmățate, desfrânate nopți din viața mea începuseră exact cu o sticluță inocentă ca aceea. Fuseseră și alte nopți, desigur, la fel de desfrânate, destrăbălate și violente în care ne iubisem folosindu-ne de ce aveam la îndemână. Ulei de măsline, balsam de păr, aloe vera sau doar salivă însoțită de un Doamne-ajută-sper-să-nu-doară. Fuseseră printre cele mai frumoase nopți din viața mea.

Mă uit după Ash, așteptându-mă să-l simt cățărându-se în pat, în spatele meu. În schimb, el stă în genunchi, pe podea, lângă noi, cu capul sprijinit pe brațele unite. Ne privește și chipul său...

Expresia sa.

Nu mă întrebasem niciodată cum arată ochii unei persoane când se umplu de tot ce iubesc mai mult pe lume, nici prin minte nu-mi trecuse. Dar așa ne privea Ash pe noi acum, în genunchi, cu toată lumea sa în ochi. Priveliștea îmi taie respirația.

Are ceva aproape dumnezeiesc în ea. Sacru.

Uimire și vulnerabilitate, iubire venită direct din sânge, din profundul sufletului. Și le oferă ca pe un altar, ca un zeu care aduce ofrande. Ash ne privește de parcă nimic nu i-ar trebui, nici hrană, nici apă, nici aer, dacă ne are pe noi, iar eu simt cum pieptul mi se deschide în două și inima pleacă din mine, pentru că nu există altă viață de trăit decât cea în care îi am pe ei. Cu Greer arcuită sub mine și cu Ash așa aproape mă simt un zeu, mă simt gata să cuceresc universul... Aș provoca pe oricine să-i reziste ei, să nu i se înghenuncheze lui, aș provoca pe oricine să nu moară de iubire pentru Maxen Colchester și Greer Galloway.

Pe oricine.

Greer întinde mâna spre Ash, iar el i-o ia și o trece pe obrazul său nebărbierit privindu-ne așa asudați, mișcându-ne alene.

– Vino și tu, îi spune ea.

– Vin imediat, răspunde el. Dar vreau să vă mai privesc puțin.

– Privitul nu e la fel de distractiv ca simțitul, subliniază Greer țuguind buzele într-un mod care l-ar topi instant pe orice bărbat.

– Cred că subestimezi priveliștea de care mă bucur, spune Ash, fără să se miște, continuând să-și mângâie obrazul cu mâna ei.

Cunosc bine foamea teribilă care-l macină dincolo de onoarea și moralitatea sa catolică și știu cum să fac să-l aduc în pat cu noi. Cu bună știință, desfac piciorul lui Greer poziționându-l astfel încât el să poată vedea carnea ei cum se strânge în jurul erecției mele, alunecarea indolentă a șoldului meu pe al ei. Sclipirea umezelii ei pe penisul meu când ies și când intru la loc.

Ash rămâne nemișcat, cu mâna lui Greer încremenită pe maxilarul lui, ochii mai întunecați ca niciodată. Și-n lumina slabă din cameră, care-i subliniază mușchii rigizi

ai brațelor și ai umerilor, tensiunea din maxilar, foamea și setea teribile pe care le exprimă gura sa brutală, mă întreb dacă o fi fost înțelept în partea mea să-l provoc în modul acela. Să zgândăr bestia în poziția din care ne privea. Simt în stomac fiori de teamă și de excitare.

Cu un mârâit, Ash se ridică și pune un genunchi pe pat. Totul în clipa asta este brutal și incredibil de frumos la el. Nu doar gura, ci corpul desfrânat, penisul nemilos, modul în care se târăște spre noi, ca un prădător glorios.

Apoi o mână violentă mă prinde de păr și organul lui de mascul îmi umple gura, invadând, fără tandrețe, fără măcar să-mi dea timp să-mi deschid buzele sau limba sau dinții pentru a-l putea primi. Se împinge cu o mișcare bruscă și apasă până-mi ajunge în gât și sunt sigur că a simțit zgârietura dinților mei, pentru că mă luase pe nepregătite, rezistența plușată a limbii și strânsoarea neprietenoasă a gâtul închis, ceea ce, însă, pare a-l provoca și mai abitir. Scoate un geamăt adânc care pare a-i veni de undeva din piept, în vreme ce se împinge și iese fără scrupule, invadând, și îl regăsesc, îmi regăsesc, în sfârșit, stăpânul întunecat din coșmarurile mele cele mai intense și mai delicioase.

– Ia-l, spune. Deschide-ți naibii gâtul și înghite-l!

Încerc, jur, dar e prea mare, se mișcă prea repede, prea tare, iar Greer îmi distrage atenția trasând cu degetul conturul gurii mele care-l suge pe Ash, și e prea mult pentru mine, ceea ce pare a fi perfect în regulă pentru Ash, care continuă să se miște brutal în gâtul meu scoțând sunete aspre. Simt că mă sufoc, complet umplut, iar el strânge și mai tare mâna în părul meu.

– Așa, murmură, apăsând și mai adânc, până ajung cu nasul la pelvisul său unde părul care-i coboară de la buric fusese scurtat cu grijă. Asta e. Ia-l pe tot. Pe tot.

Mă pătrunde complet și încerc să trag aer pe nas cu ochii în lacrimi, iar mâna brutală îmi eliberează părul. Ash îmi apucă fața cu ambele mâini.

– Ești îngrozitor de frumos așa, îmi spune.

Apoi iese lăsându-mă să trag, disperat, aer în plămâni. Se apleacă și-mi acoperă gura cu a sa. Greer geme sub noi, mângâindu-ne piepturile și brațele, cu ochii argintii strălucind de plăcere, privind cum ne sărutăm.

Ash se retrage. Gura îi este umedă, la fel și penisul. Are o expresie satisfăcută.

– Toată noaptea am așteptat asta.

Sunt prea ocupat să-mi regăsesc respirația pentru a-i răspunde *și eu*, dar o citește oricum pe fața mea și-mi răspunde cu un rânjet întunecat, care îmi dovedește că știe. Apoi se târăște în spatele meu, picioare cu păr aspru pe ale mele, prezența sa în spatele meu ca un soare dătător de viață.

– Continuă să te miști în ea, îmi ordonă, trăgându-mi o palmă pe o fesă. Îmi întorc privirea spre Greer și încep să mă mișc din nou.

Îmi zâmbește într-un mod pe care nu l-aș putea descrie, dar despre care pot spune că reprezintă verigheta de iubire care ne leagă pe toți trei și, în același timp, legătura pe care eu și ea o împărtășim, aceea de a fi iubiți de un bărbat ca Ash. În zâmbetul ei văd înțelegerea, simpatia amuzată, pasiunea și gelozia pe care le simt când îi privesc pe Ash și pe ea împreună și care-mi amintește cu toată forța de ce o iubesc atât de mult. Și ea, și eu suntem făuriți din același metal, croiți din același material complicat, iar iubirea care ne unește va fi pentru totdeauna legată de iubirea pe care o simțim pentru Ash și el pentru noi.

Te iubesc, mimează ea mut, în timp ce-i trasez cu un deget forma surâsului.

Și eu te iubesc, răspund tot mut, poziționându-mă astfel încât să-i ating clitorisul când mă împing din nou în ea. *Te iubesc pentru totdeauna.*

Ochii ei mă privesc strălucind, cu reînnoită dorință, în timp ce continui să o frec în locul cel mai prețios, aplecându-mi capul pentru ai suge sfârcurile care mi se freacă de piept.

În spate, aud deschizându-se capacul sticlei de lubrifiant urmat imediat de două degete reci care mă pipăie nerăbdător între picioare. Șoldurile îmi rămân nemișcate, respirația mi se întretaie când degetele îmi găsesc anusul și încep să marcheze cercuri pe margine înainte de a mă pătrunde amândouă deodată. Icnesc din cauza presiunii, din cauza durerii ascuțite și primesc, drept pedeapsă, o altă palmă pe coapsă de la bărbatul din spatele meu.

Apoi degetele dispar, înlocuite de glandul fierbinte al penisului său. Îl simt bont și rotund, apăsându-mă. Uitasem cât este de mare, pentru că *mare* în gură este foarte diferit de *mare* în anus, și trecuse multă vreme de când îl simțisem în mine, și, ah, Doamne, ce fac?! Ce fel de joc mă amăgesc că am juca? Cu siguranță, nu e un joc la care în mod obișnuit câștig, chiar dacă se rezumă doar la noaptea asta; dacă-l las să mă reguleze acum, mâine-dimineață, când voi pleca, îmi voi lăsa inima aici și-i voi fi dăruit totul, deși jurasem să nu-i mai dau nimic.

Intru în panică.

– Oprește-te, spun dintr-odată. Stai!

Ash se oprește.

– Eu... respir cu greutate, îmi simt membrele grele, nu reușesc să-mi adun gândurile, nici cuvintele și totul devine un amestec furtunos de teamă și dorință. Asta nu schimbă nimic, clar? Nu reprezintă un simbol, nu înseamnă că am capitulat sau că...

– Știu, spune Ash.

– Vreau să spun, este capitulare, dar pentru că mi-o doresc și aleg asta, înțelegi? Și este o alegere pentru o noapte, și oricum nu este o capitulare adevărată, este doar

sex și dacă îmi doresc să fac asta cu tine nu înseamnă că-mi revizuiesc deciziile.

– Embry, spune Ash. Știu.

– Și nu înseamnă că sunt din nou al tău, nici că noaptea asta schimbă totul, nu înseamnă nimic, nu schimbă ce...

– Embry, taci, spune Ash împingându-se puternic în mine. Ah, pe toți dracii și sfinții!

Mă invadează cu atâta brutalitate încât îmi taie respirația și nu mai văd nimic. Este bestial, pătrunzător, animalic. Sunt ca un pește prins în harpon. Simt bătăile inimii coborându-mi în penisul care încă pulsează în Greer.

– E în tine acum? mă întreabă ea pe un ton curios și indecent.

– Eu, ah, da, gâfâi. În spatele meu, penisul lui Ash e nemilos și brutal, apăsându-mi carnea cea mai adâncă, și, ah, aaah, aaaaahhh, sunt atât de tare, încât o simt până-n dinți. Aș vrea să-l uit, dar cum aș putea, vreodată, când Ash, așa, nemilos, pervers este cel care mă face să mă simt viu, mai excitat ca niciodată, mai eu însumi ca niciodată. Se apleacă în față, apăsându-mă mai adânc în Greer și-mi ordonă:

– Când intru, intri, ai înțeles?

Dau din cap că da, amețit, deloc surprins să simt deja picături fine de transpirație pe toată pielea. Și-atunci Ash începe să se miște în mine, cu putere, împingându-mă în Greer. Senzația dublă de a fi penetrat și de a penetra pe cineva la rândul meu este amețitoare, este euforie pură, mă face să-mi pierd mințile de plăcere și patimă și vreau să continui, să continui la nesfârșit.

Ash își bagă o mână pe sub mine, mângâind cu degetele adânciturile dintre mușchii abdomenului și întinderea plată a pieptului. Apoi îmi cuprinde gâtul între degete, arcuindu-mă spre el.

– Crezi că nu știu, îmi mârâie la ureche, că asta nu schimbă nimic? Crezi că nu știu, de fiecare dată când mă uit la tine, că nu mai ești al meu?

Gem drept răspuns, pentru nu încetează să se miște brutal, împungându-mă ascuțit cu mișcări delicioase pe care le simt până-n vârful degetelor de la picioare. Și pentru că fiecare mișcare a lui se prelungește prin mine în Greer, o simt cum se zvârcolește înnebunită, trăgându-mă de păr, strivindu-mi brațele și întinzându-se pe la spatele meu să ajungă la Ash.

– Doamne, dacă te-aș putea aduce înapoi la mine doar regulându-te..., mormăie Ash. Dacă ar fi suficient să te regulez cât pot eu de tare, doar pentru a te face să rămâi aici pentru totdeauna, aș face-o, știi că aș face-o.

Și o face deja, încearcă deja, iar eu nici măcar nu încerc să-i răspund pentru că am uitat ce sunt cuvintele. Le-am uitat pe toate. Prins între penisul lui Ash și păsărica lui Greer, corpul meu riscă să se dizolve, să devină nimic. Sunt în extaz și simt că mă apropii de un orgasm masiv, titanic, căruia nu cred că-i voi supraviețui.

– Îți place să ți-o trag prin el? își întreabă Ash soția. Îți place să știi că penisul meu e în el și al lui în tine, în același timp?

– Daah, geme ea.

Greer își coboară mâinile și mă apucă de fese. Și mi le desparte, exact așa cum îi cerusem eu ei mai devreme, în duș, să facă. Sunt complet expus, deschis, la vedere. Mișcările lui Ash încetează și știu că în momentul ăsta se uită în jos, acolo unde soția lui m-a deschis pentru el. Iar Greer îl privește privindu-mă și, dintr-odată, mă simt dezgolit până la suflet. Totul este la vedere, ca o rană deschisă, pură și sângerând, pentru că ei doi sunt totul pentru mine și să ne iubim așa reprezintă ritualul prin care dragostea noastră se manifestă, iar Ash pare a realiza același lucru, în același moment, pentru că își pierde complet controlul. Nebun.

Sălbatic. Mă împinge complet peste Greer, lăsându-se, la rândul lui peste mine, cu stomacul lipit de spinarea mea, șoldurile conducându-i penisul adânc, mai adânc, mai adânc, simt cum tot corpul lui este concentrat asupra mea, regulându-mă ca și cum ar vrea să smulgă din mine nu doar toată plăcerea, ci viața însăși. Picioarele îi alunecă pe așternuturi în căutarea unui punct de sprijin, genunchii săi desfac coapsele larg și mie, și lui Greer. Mâinile sale se strâng pe așternuturi, în păr, în carne. Este ca un animal în călduri, copulează cu mințile pierdute, transformat în nevoie pură de a se descărca în cineva, mormăie aspru, eu abia mai am suflu, iar Greer icnește de plăcere de fiecare dată când penisul meu o pătrunde împins de forța lui Ash.

Asta. Asta așteptase toată noaptea, de-aia nu terminase până acum. Voia momentul acesta în care să ne pierdem toți trei, revenind la instinctul cărnii, regăsindu-ne într-un mod atât de elementar, încât nimic să nu ne mai poată despărți. Ne-am transformat în unul singur, iar trupul meu arde și îngână acest adevăr simplu. Ash mă domină cu focul acela secret pe care doar el știe să mi-l aprindă acolo, în josul șirei spinării, cu devoțiunea pe care amândoi o simțim pentru femeia electrizantă și copleșitoare de sub noi, care murmură, împingând și excitându-se în același timp.

Ash, mișcă-te în el, nu te opri, nu te opri până nu termină.

Vreau să-ți văd chipul când termini în el, vreau să îl umpli.

Ah, simt cum îl regulezi, și este așa de bine.

În ciuda faptului că-și exprimase dorința să nu termine încă o dată, Greer este prima care-și dă drumul, cu gura deschisă într-un *O* uimit și corpul său se strânge atât de tare pe mine, încât mă duce de la *aproape acolo* la *acolo acolo acolo*, iar apoi Ash se împinge o ultimă dată în mine, cu putere. Îl aud mormăind ca pentru sine *asta e, da, acum, asta e* și mă prăbușesc. Detonez ca o bombă de două tone,

erupând atât de puternic, încât am impresia că sperma aceea se acumulase în mine dintotdeauna, eliberându-mă în Greer cu putere și atât de dens și mult încât se scurge afară din ea, ajungându-mi pe testicule. În spatele meu, Ash apucă să spună *băga-mi-aș, Embry, o să...* Apoi șoldurile îi tremură și se convulsionează, penisul îi pulsează palpabil și mă umple de căldură. Scoate un geamăt strangulat.

– Micul meu prinț, este tot ce spune, golindu-se în mine pe când eu mă golesc în Greer și Greer tremură de plăcere sub noi. Momentul durează o eternitate, clocotind de presiune, fricțiune umedă și bubuit de inimi. Pentru un moment, ritmul contracțiilor noastre se sincronizează, se aliniază și aș putea să jur pe orice Dumnezeu cunoscut că terminăm împreună, că împărtășim același orgasm, să tremurăm pe cresta fiecărui val de plăcere, uniți, așa cum ar trebui să fim, legați, așa cum ar trebui să fim, împreună, împreună, uniți într-un singur trup.

Un bărbat, un alt bărbat și o femeie.

ESTE ora patru dimineața. O ceață rece de octombrie s-a așezat în colțurile ferestrelor. Afară, cerul este de cerneală; pe fundal se vede strălucirea obosită a luminilor orașului, vântul se strecoară prin fiecare crăpătură pe care o întâlnește și suflă cu zgomot în frunzele fragile.

Înăuntru, însă, este cald, un întuneric confortabil care te face să-ți dorești să dormi pentru totdeauna. Dar eu nu dorm, nu vreau să pierd nicio secundă din timpul petrecut cu ei, vreau ca totul să-mi rămână gravat în memorie ca pe metal, nepieritor și de neuitat.

După scena intensă, Ash își petrecuse o lungă și intimă oră îngrijindu-ne. Ne-a curățat cu prosopele curate, ne-a dat apă rece să bem, ne-a făcut frecție pe picioare și pe spate, sărutând fiecare centimetru de piele în vreme ce zăceam, satisfăcuți, sub el. După ce s-a îngrijit de fiecare vânătaie, de fiecare loc lipicios, după ce ne-a murmurat vorbe de laudă și de iubire, spunându-ne cât de mândru este de noi, cât de fericit îl facem, cât de prețioși spunem pentru el, s-a întins, la rândul său, în pat, lângă mine. Fără să spună nimic, Greer și-a făcut loc între noi, și-a pus un picior pe șoldul meu, și-a tras mâna lui Ash pe piept și a adormit imediat, cu gura de roză ușor deschisă și cu părul strălucitor, pe care Ash tocmai i-l pieptănase, întins pe pernă.

Eu am rămas treaz să o privesc, și Ash la fel. Nu facem altceva, o privim. Ash își desprinde ușor mâna de la pieptul ei și o trece peste bicepșii mei. Apoi îmi ia mâna. Nu s-o muște sau să și-o strângă pe penis. O ia și o ține așa, iar atingerea aceea simplă mă copleșește, făcând să cadă și ultima bucățică rămasă din armura mea.

– În noaptea asta, spun.

– În noaptea asta, concordă.

Mă gândesc că mă aflu aici cu ei, că mă simt atât de îndrăgostit și de deschis, până la uitare de sine. Mă gândesc la Greer în brațele mele, la cum îngenunchez în fața lui Ash și, mai ales, la zilele lungi care vor veni fără nimic din toate acestea. Doar un pat gol, o inimă singură, despărțit de singurele persoane pe care mi-am dorit din-totdeauna să le iubesc... Seara aceasta a fost o binecuvântare dureroasă, fiecare moment minunat înmuiat într-un sentiment de amară disperare.

– Mi-ai făcut un cadou crunt.

– Poate.

– Și minunat.

Degetul mare i se plimbă în palma mea.

– Da.

– Pentru că mă iubești.

Ochii îi sunt umbriți de întuneric.

– Pentru că te iubesc.

Degetele i se mișcă pe verigheta de pe degetul meu, o rotește, mângâind pielea din jurul ei.

Nu știu ce să simt când degetele sale ating inelul acela. Pentru că știu ar fi trebuit să fie inelul de la el. Din-totdeauna ar fi trebuit să fie inelul lui și nici nu vreau să-mi imaginez ce simte acum, când atinge ceva ce ar fi trebuit să fie de la el.

Înghit cu greutate.

– De ce m-ai invitat aici, Ash?

– Ai spus-o chiar tu, răspunde el, continuând să se joace cu verigheta de aur. Ca să fiu crunt și să fiu tandru. Pentru că te iubesc.

– Dar de ce tocmai în noaptea asta?

Ash oftează, luându-și mâna de pe inel și împletin-du-și degetele cu ale mele.

– Nu e așa greu de ghicit.

– Din gelozie. Pentru că noaptea nunții mele trebuia să fie cu tine.

– Da.

– Și?

Își proptește capul în cealaltă mână, privindu-mă țintă.

– Și ce, Embry? Ce-ai vrea să mai admit? Bineînțeles ca am fost îngrozitor de gelos. Bineînțeles că orice noapte a nunții a ta trebuia să fie și a mea.

Se poticnește, strânge din dinți, înghite cu greu, ochii îi strălucesc de emoție neascunsă, apoi își recapătă controlul. Clipește. Respiră.

– Dar gelozia mea nu contează. Și nu pot schimba trecutul, așa că am vrut să-ți pot oferi ceva. Niciun mire nu ar trebui să-și petreacă singur noaptea nunții. Mai ales micul meu prinț.

Gâtul mi se contractă de emoție. Nu pot vorbi. Tot ce reușesc să fac este să-i iau mâna și să i-o sărut. Să-l las să simtă lacrimile care-mi alunecă pe față. Nu contează gelozia sa, nici cât de posesiv, amar și sadic s-a comportat, știu că, de fapt, a vrut ca noaptea aceasta să fie cadoul pentru mine. A știut că ar fi fost cea mai singuratică dintre nopțile mele, când, de obicei, pentru majoritatea oamenilor este cea mai fericită. Și a dorit să mă facă să mă simt bine. A vrut să mă ajute, să pună un umăr acolo unde povara era cea mai grea, și știu, fără umbră de dubiu, că dacă i-aș cere-o, ar duce-o singur pe toată. Dacă i-aș spune că nu o pot face singur, că nu pot trăi cu atâta greutate pe suflet, mi-ar pune inima și viața sa la picioare, doar să mă știe fericit.

Mai mult, sunt sigur că ar face-o chiar în timpul campaniei în care voi candida împotriva lui. M-ar primi în brațele sale noaptea, după ce m-am luptat cu el ziua, m-ar iubi și m-ar vrea chiar dacă am refuzat să nu candidez împotriva lui. Tot ce ar trebui să fac ar fi să-i cer toate acestea și ar accepta. M-ar ierta, m-ar primi la locul meu de la picioarele sale și în patul său.

Dar... nu pot. Gândul este pe cât de amar, pe atât de adevărat; mă doare inima asta, deja plină de cicatrice, dar nu o pot nega. Nu pot face asta, pentru că nu ar fi cinstit. N-ar fi cinstit să iau grija și iubirea sa cu o mână și să-l rănesc cu cealaltă. Nu pot avea protecția și iubirea sa în timp ce-l defăimez când nu suntem împreună. Nu-i cinstit să-l las să mă iubească tocmai când încerc să-i fur totul.

Nici măcar eu nu sunt chiar atât de egoist.

Își trece mâna peste obrazul meu plini de lacrimi acoperit de barba care-mi umbrește maxilarul aspru, apoi și-o retrage ducând-o la buze. Nu înțeleg ce vrea să facă, apoi văd că deschide buzele și scoate puțin limba afară. Îmi gustă lacrimile. L-am văzut făcând asta de nenumărate ori, dar de fiecare dată este mai senzual, mai tandru și mai teribil decât ultima.

Nu mă pot abține, îmi scapă un geamăt privindu-i limba și buzele apăsate pe mână.

– Mă faci să-mi pierd mințile, susur. Și spun asta în toate sensurile - bun, rău și tot ce încape între.

Se oprește, mâna nemișcată pe gură și ochii sclipind în întuneric. Văd cum din nou înghite cu greutate, are maxilarul încordat încercând să înghită o emoție prea intensă. Și știu deja, pur și simplu știu, ce urmează să-mi spună.

– Embry, începe el.

– Nu, spun eu. Nu o face. Te rog.

– De ce? întreabă în agonie. De ce nu mă lași nici măcar să ți-o cer.

Aș putea să mint. Știu că aș putea, și știu că și-ar da imediat seama că e o minciună și mai știu și că s-ar lăsa mințit doar ca să-mi permită să salvez firmitura de demnitate care mi-a mai rămas.

Dar nu mint. E aproape dimineață și adevărul se ridică la orizont odată cu soarele, gata să ne acopere cu o lumină slabă, aproape obosită.

– Pentru că, spun, încercând să-mi înghit lacrimile, dacă mi-ai cere-o, n-aș avea puterea să-ți spun nu.

Își freacă palmele pe chip, apăsându-și îndelung degetele pe ochi.

– De când te știu, nu faci decât să-mi spui nu. Așa că nu văd de ce ar fi diferit de data asta.

Amărăciunea sa mă rănește.

– Bănuiesc că mi-o merit, spun.

– Scuză-mă, spune cu voce obosită. Își ia mâinile de pe față și mă privește. Te vreau, vreau să fii al meu, să rămâi al meu, tot încerc asta de cincisprezece ani. Și nu știu dacă cel mai potrivit mod de a te iubi este să încerc să te prind sau să te las să pleci.

– O să-mi doresc întotdeauna să fiu al tău, spun.

Ar trebui să fie jenant să recunosc așa ceva, să mă facă să mă simt slab. Dar nu aici, nu cu lacrimi pe obraji, nu cu Greer a noastră între noi.

– Întotdeauna. Dar... mă opresc.

– Dar nu-ți permiți ție însuți, termină el în locul meu.

– Așa trebuie să fie lucrurile, Ash. Știi de ce.

– Bănuiesc că da.

Apoi tace. În aer plutește un sentiment de neliniște, de durere, și tocmai când încep să mă gândesc că este timpul să plec, Ash se dă jos din pat, îl ocolește, se bagă sub așternuturi lângă mine și își strânge trupul lângă al meu. Genunchii săi în spatele alor mei, brațele după mijlocul meu, vintrele apăsat de fundul meu. Îți bagă fața în ceafa mea.

– Trebuie să mă săruți de la revedere înainte să pleci, murmură.

– Da, Ahile.

Și, în ciuda zorilor care se apropie, adorm în brațele lui, știind că după ce mă voi trezi și-l voi săruta de la revedere, va fi de-adevăratelea și, probabil, pentru totdeauna.

Iar asta mă va ucide.

PARTEA A DOUA

COROANA

15

ASH

Acum

Doi ani mai târziu.

– Domnule președinte, spune Belvedere, venind în spatele meu.

Mă întorc de la jurnalistul care mă intervieva și dau din cap spre Ryan.

– Mai am nevoie de zece minute.

Ne aruncă o privire jenată apoi se uită la ceas.

– Mai aveți doar cinci, domnule. Regret, îi spune jurnalistului. Vă stăm oricum la dispoziție și, dacă e nevoie de alte informații pentru articol, putem stabili o discuție telefonică.

Reporterul, mic de statură și cu fălcile lăsate, ca de buldog, reprezintă revista *Times*.

Oftează când îl aude pe Belvedere, dar nu se retrage. Când buldogul își lasă privirea pe notițele sale, îi fac cu ochiul lui Belvedere, care-mi răspunde cu un zâmbet scurt. Este îngerul meu păzitor, are grijă de mine, de timpul meu, mai ales. Joacă rolul polițistului rău ori de câte ori trebuie să mă scape de mulțimi nerăbdătoare și de reporteri curioși și-și joacă rolul scuzându-se, rămânând însă ferm, un rol pe care în timp l-a dus la perfecțiune.

Este vorba despre un profil de campanie pe care-l vor însoți, inevitabil, de o fotografie cu fața mea serioasă; după ce trec cele cinci minute cu reporterul, Belvedere mă ajută să mă strecor înapoi în biroul meu din Air Force One, fentând ca un expert câțiva jurnaliști insistenți, nemulțumiți că le-am tăiat din timp pentru a-l acorda reporterului de la *Times*, îndepărtându-l și pe fotograful meu personal, care mă implorase să mai tragă câteva cadre cu mine în situații obișnuite, în avion.

Rămânem singuri în biroul meu, iar Belvedere îmi înmânează un dosar, ieșind apoi să-mi comande un pahar de apă minerală rece și prânzul obișnuit: pui la grătar și kale. E ușor să te lași pradă tentației de a mânca porcării în timpul campaniei, când călătorești de colo-colo, iar mare parte din echipa mea a cedat serviciilor de room-service și deliciilor unsuroase. Dar eu refuz, așa cum refuz să renunț la exercițiile fizice din fiecare dimineață sau la serile mele doar în compania lui Greer; Belvedere pare a găsi satisfacție în provocarea de a-mi furniza hrană sănătoasă oriunde ne-am afla, iar eu profit din plin de disponibilitatea sa.

Răsfoiesc un dosar când el se întoarce cu prânzul meu și cu al său, un castron de fulgi de ovăz și un smoothie. Încep să mănânc în timp ce-mi vorbește.

– Sunt ultimele note de la Uri și Trieste pentru dezbaterea de joi. Te întreabă, de asemenea, dacă preferi să te pregătești mai mult pentru înfruntarea cu domnul Moore sau dacă vrei să te pregătești și pentru cea cu Harrison Fasse.

Fasse este democrat și candidează împotriva mea și a lui Embry, un tânăr inteligent, deși uneori vulcanic și încăpățânat. În linii mari, este un candidat bun, dar sondajele ne dau pe mine și pe Embry foarte aproape unul de celălalt, așa că Fasse nu este preocuparea mea principală.

Însă Embry, da.

Furculița mi se oprește în aer pentru o scurtă vreme, apoi încep din nou să mănânc. După atâta timp, teoretic nu ar mai trebui să tresar din reflex ori să simt împunsătura aceea în piept, dar nu e așa. Nici măcar după toată experiența dezamăgirilor pe care le-am suferit din cauza lui în ultimii șaptesprezece ani. N-a încetat niciodată să mă doară.

– Nu avem nevoie să ne pregătim împotriva lui Fasse, îi spun lui Belvedere. Spune-i lui Uri să se concentreze pe Embry.

Belvedere ia notițe.

– Mâine-seară, atunci. Am putea face o ședință de repetiție și în ziua următoare, cea a dezbaterii. Ce spuneți?

Termin de mâncat și-mi întorc atenția la dosar. Dezbaterea are ca tematici energia și economia, două aspecte în care administrația mea a excelat, dar care reprezintă, în același timp, două puncte asupra cărora eu și Embry ne-am găsit în dezacord. Strategia stabilită de Merlin și Trieste în ce privea dezbaterea era să subliniez aceste diferențe, venind cu exemple concrete despre aspecte deja implementate. Nu ar trebui să fie prea dificil.

Partea cea mai dificilă va fi Embry însuși... și cei doi ani care apăsau greu asupra noastră.

Doi ani. Doi ani de când plecase din patul meu într-o dimineață rece de octombrie, fără să mai privească vreodată înapoi, fără un mesaj, nici măcar după începerea campaniei. Nici un cuvânt, spus sau scris, nici o întâlnire accidentală de priviri într-o cameră aglomerată, nimic, pentru că, desigur, făcuse tot posibilul să nu ne aflăm în aceeași încăpere.

– Nu e necesar, spun. Sunt sigur de argumente și cunosc bine poziția lui Embry. Singurul lucru dificil la

dezbaterea asta va fi să-l întâlnesc și nimic nu mă poate pregăti pentru asta, în afară de el.

Belvedere încuviințează din cap. Nu-mi scapă modul scurt, imperceptibil, în care-și înfige dinții în buză.

Numele lui Embry îl afectează și pe el.

În ultimii doi ani îl trimisesem pe Belvedere după el, exact cum făcusem în noaptea nunții sale cu Abilene, și de fiecare dată Belvedere se întorsese singur. A patra oară l-am trimis pe Belvedere cu instrucțiuni diferite. M-am bucurat când l-am văzut pe ajutorul meu întorcându-se mototolit și îmbujorat tot, cu semne proaspete de mușcături pe corp.

Fusese înlocuitorul meu la propriu, un dar pentru Embry, dat fiind că micul meu prinț nu voia să vină la mine. Aflasem, din discuții ocazionale cu Morgan, că Embry alesese abstinența strictă de la ultima noastră noapte împreună, refuzând orice formă de ușurare care i-ar putea aduce un amant sau o amantă și, oricât mi-aș fi dorit să vină la mine, nu suportam ideea de a-l ști așa singur. Ideea că trupul lui suferea după simpla atingere a unui partener sexual. Iar Belvedere se demonstrase dornic, nerăbdător, excitat când îi cerusem să facă asta pentru mine. Așa că s-a dus la el, iar când s-a întors, câteva ore mai târziu, bine regulat și strălucind, l-am pus să ne povestească, mie și lui Greer, toate detaliile sordide.

Nu fusese corect din partea mea, din tot felul de motive. În primul rând, pentru că, deși cu un an înainte îl dusesem pe Belvedere, la cererea lui, la clubul Lyonesse și încă se forma ca submisiv, nu era submisivul *meu*, deși, cumva, simțeam că și-ar fi dorit asta, ceea ce complica ulterior lucrurile. În plus, date fiind privirile pline de ardoare pe care-l surprinsesem că i le adresase lui Embry, presupunea o oarecare cruzime din partea mea să-i cer să facă asta. Și să-i cer lui Embry să accepte acest cadou, știind bine că nu va fi capabil să spună nu. Una e să mențiI

distanța de persoana dorită, alta e când persoana dorită se apropie de tine sub formă de tentație. Chiar dacă acel iubit se folosește de gura, de mâinile și de corpul altcuiva.

Iar faptul că acea noapte ciudată nu a schimbat nimic între noi este mărturia fidelității lui Belvedere. Îl tratez cu aceeași afecțiune și cu același respect dintotdeauna, iar el nu a dat vreodată vreun semn de dorință sau frustrare că evenimentul nu s-a mai repetat vreodată. L-am întrebat de mai multe ori ce simțea în legătură cu toate acestea, verificând dacă cumva regreta noaptea respectivă sau dacă mă disprețuia pe mine pentru că îi cerusem asta. Era forma de grijă pe care un Dominator trebuie să o asigure, dar era și o formă reală de grijă, afecțiune. Nu i-aș fi cerut-o niciodată, dacă nu aș fi avut certitudinea că i-ar plăcea, iar el mi-a confirmat-o în mod clar și plin de dorință în seara aceea. Dar totuși... Nu se întâmplă în fiecare zi să te regulezi cu fostul iubit al șefului, cu atât mai puțin să faci genul de cadouri pe care eu și Embry obișnuiam să le schimbăm. Dar instinctul nu mă înșelase în ce-l privea pe Belvedere, și amândoi eram acum mai bogați cu o experiență.

– Deci, veți ateriza la Portland într-o oră, apoi avem întâlnirea cu asociația pescarilor și vânătorilor, ceea ce înseamnă ca va trebui să ne mișcăm rapid după, pentru a ajunge la întrunirea... Belvedere tocmai îmi întinde o hârtie, dar se oprește la jumătatea gestului. Telefonul său vibrează pe birou odată cu al meu.

Se aude un ciocănit la ușă. Greer intră și închide ușa în urma ei. Chiar și după doi ani de căsătorie sângele continuă să mi se înfierbânte doar când o văd, inima mi se strânge de o imensă iubire și un puternic sentiment de posesiune. În clipa asta, o am în fața mea pe Greer cea intelectuală, adică versiunea pe care o iubesc aproape cel mai mult dintre toate: cu părul strâns într-un coc dezordonat fixat cu un creion, în picioarele goale, încă ținând în mână un marker. Își luase concediu tot semestrul de la Georgetown pentru a mă putea însoți în campanie, dar

era în faza de editare cu cartea ei și-și petrecuse fiecare moment liber lucrând la manuscris.

Însă nu conceptele occidentale despre regalitate sau putere în Evul mediu o aduc în biroul meu acum.

– Iubito? o întreb, privind cum se sprijină de tocul ușii.

– Ash, spune cu blândețe. Ai aflat?

Îmi cobor privirea spre telefon și văd un apel pierdut de la Merlin și câteva mesaje necitite. Derulez rapid și-l aud pe Belvedere înjurând printre dinți.

Prind doar câteva cuvinte.

Lyr.

Declarație publică. Presă.

Maxen, e de rău, foarte rău.

– A făcut-o, spune Greer. Abilene a dezvăluit totul în legătură cu Lyr.

ÎNTR-UN FEL, ar trebui să-i fiu recunoscător lui Abilene că așteptase atâta vreme înainte să dezvăluie adevărul. Mi-a dăruit, astfel, în ultimii doi ani în funcție, libertatea de a mă concentra asupra listei mele ambițioase de realizări, pe care am reușit să le duc la bun sfârșit. Merlin spusese că era imposibil, provocându-mă, practic. Și iată-mă acum, doi ani mai târziu, triumfător. Chiar dacă voi pierde alegerile, ceea ce obținusem era definitiv. Țara mea era mai sigură, dotată cu mai multe soluții inteligente, mai bogată, or nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil dacă scandalul legat de Lyr s-ar fi declanșat mai devreme.

Pe de altă parte, nu-i sunt deloc recunoscător. Pentru că un scandal ca acesta, la numai două zile distanță de înfruntarea directă cu Embry nu era ideal, lucru care, sunt sigur, era tocmai ceea ce ea urmărise. Să mă distrugă și să distragă atenția.

Dar, mai presus de orice, mă gândesc la Lyr. În ciuda alegerilor, Morgan refuzase să-mi dea permisiunea de a-l întâlni pe fiul meu. Nu-i spusese adevărul. Am implorat-o, m-am ploconit, am încercat să folosesc logica, să-mi pledez cauza, dar rămăsese de neclintit. Nu voia ca el să știe. Și știu că nu este vorba doar despre mine, despre a-i dezvălui că este fiul meu. Morgan va fi obligată să-i explice alegerea ei de a-l da spre creștere altcuiva și n-am niciun dubiu că-l va durea să afle că mama sa renunțase la el pe când era un bebeluș, deși rămăsese în viața lui sub numele de verișoară.

Oricum, de faptul că Lyr a aflat acum adevărul despre el de la știri, în loc să-l afle de la noi, mă temusem mai mult.

Băga-mi-aș!

Țin discursul cu pescuitul, merg la întrunire. Reporterii sunt agitați, curiozitatea li se vede pe chip. Și nu doar pe al lor, ci pe al tuturor persoanelor cu care mă întâlnesc. Este adevărat? Nu e o invenție? Oare chiar sunt fiul lui Penley Luther, fratele lui Morgan *și* tatăl unui copil născut dintr-o relație incestuoasă?

Merlin mă instruiește prin telefon să nu fac nicio declarație, la fel și Trieste, așa că nu spun nimic despre Lyr sau Morgan și rămân la subiectele stabilite. Belvedere mă însoțește în timpul evenimentelor, apoi, din nou în Air Force One, stau alături de Greer, strângând în mână un pahar de scotch, în vreme ce avionul decolează în beznă, cu destinația Seattle.

Pentru că nu mai vreau să aștept. Pentru că am dreptul de a-l privi în ochi pe fiul meu și de a-i explica totul.

Și, nu pentru prima dată, mă gândesc la Embry și la fiul său. În ciuda faptului că nu prea mă uit la știri, a fost imposibil să nu dau cu ochii de fotografiile băiețelului, de filmări cu ei jucându-se printre frunze sau alergând după cățelul lor. Și simt toate nuanțele posibile de gelozie când mă gândesc că Embry este tătic, mai ales că visasem ani și ani de zile să fim amândoi tații aceluiași copil. Și iată-ne, acum, fiecare cu un fiu pe care nu-l plănuiserăm. Îmi lipsesc enorm toate momentele pe care le-am pierdut cu Lyr și toate momentele în care nu am putut să-l observ pe Embry transformându-se în tată. Nu i-am văzut ochii când și-a luat pentru prima dată copilul în brațe, am pierdut momentele de încântare, de fericire pură, oboseala și grijile.

Există acum o parte din Embry definitiv separată de mine, o parte care s-a născut împreună cu fiul său. Pe de altă parte, este foarte posibil să sufăr atât de mult și pentru că n-am avut șansa de a trăi ce trăiește el. Nu am pierdut doar experiența lui Embry de a deveni tată, ci și ocazia de a o trăi eu însumi.

– Domnule, spune Belvedere cu o expresie de scuză, apărând în încăpere, este Berlinul.

Să le spun că nu este momentul potrivit?

Berlin. La dracu'!

Tot ce-mi doresc este să beau și să-mi trec degetele prin părul soției mele. Tot ce-mi doresc este ca, timp o oră, să reflectez la ce mă așteaptă în Seattle, să mă gândesc la ceea ce îi voi spune fiului meu când va fi în fața mea.

Dar nu pot refuza niciodată un apel de la Berlin. Și așa sunt rare, iar ce se va întâmpla peste două săptămâni va reprezenta piatra de temelie pentru tot ce am încercat să realizez în ultimii doi ani și jumătate. Și am construit totul cu prea mută migală și răbdare, ca să las situația mea personală să distrugă totul.

Întind mâna după telefon.

– Bună seara, salut.

– *Guten Abend*, răspunde vocea de la celălalt capăt.

Și ne întoarcem la treabă.

– AȘ FI PREFERAT să-mi lași mai mult timp, spune Morgan retezat, strângându-și cureaua de la pardesiu, în timp ce eu, ea și Greer urcăm scările somptuoase din casa de pe lac a lui Vivienne Moore. Aproape de miezul nopții, casa strălucește palid, iar lacul din spatele nostru sclipește într-o lumină de dincolo de lume, plină de secrete.

– Mâine-dimineață se trezește să meargă la școală, are nevoie de odihnă.

– Chiar crezi că doarme? o întreb pe același ton retezat. În seara asta? După toate câte s-au spus despre el pe internet și la știri?

– Ce știi tu despre el?! șuieră ea drept răspuns. N-ai niciun drept să-mi spui tu mie la ce crezi că se gândește sau ce face el!

Lângă mine, Greer se tensionează din cauza furiei, dar, înainte să-mi poată sări în apărare, ușa se deschide și Vivienne Moore, guvernatorul statului Washington și mama a doi dintre foștii mei iubiți ne întâmpină în prag.

– Este în bibliotecă, spune, indicând din cap cu un gest regal. Nimue, sora mea, este cu el. Vă așteaptă.

Îmi eliberez cu un tremurat aerul din plămâni, iar Morgan îmi urmează exemplul. Deși suntem despărțiți de campania în derulare, de ani lungi de bătălii și amărăciune, când ne uităm unul la celălalt, tot ce văd este fata cu ochii verzi care, odată, mi-a cerut să o strâng de încheietură, nu de mână.

Femeia cu păr de cărbune care mă luase de mână, după moartea lui Jenny, și mă târâse la Lyonesse, unde aveam să mă regăsesc pe mine însumi.

Ranchiuna de mai devreme s-a transformat în nervozitate. Îmi zâmbește nesigur.

– Deci?

– Hai, răspund, zâmbit la fel de nesigur, și intrăm.

Vivienne ne deschide calea prin casa impresionantă, spre bibliotecă, unde Greer se oprește și mă sărută liniștitor.

– O să fiu aici, dacă ai nevoie, spune cu blândețe și căldură, punându-mi cu drag mâna pe obraz.

Îi studiez chipul.

– Ești sigură că nu vrei să intri cu noi? întreb, sperând în secret că va spune da, deși știu că prezența ei ar face totul și mai copleșitor pentru Lyr. În mod egoist, însă, mi-aș dori ca îngerul meu să fie acolo, să fie acolo pentru mine, să mă liniștească și să mă îmbrățișeze.

Discutaserăm despre asta în avion, venind de la Portland, după ce luasem decizia că voi merge la Lyr în seara asta, orice ar fi. Fusese ideea lui Greer să ne lase doar pe mine și pe Morgan cu Lyr, o idee bună, de altfel.

Doar că... O vreau cu mine.

– Ești absolut sigură că ești bine? o întreb, asigurându-mă că mă aude doar ea. S-a întâmplat totul atât de repede...

– Sunt bine, spune cu convingere. Te iubesc și totul este în regulă, iar mai târziu vom avea suficient timp să discutăm despre toate astea. Sau să găsim alte moduri de a rezolva lucrurile.

– Accentul pe care îl pune când spune *alte moduri* aproape îmi distrage atenția de la mâna care coboară și se oprește pe vintrele plat, gol, așa cum a rămas timp de doi ani, în ciuda tuturor eforturilor noastre.

I-o acopăr cu a mea, apăsându-le pe amândouă pe burtica ei.

– Cui aparține durerea ta? întreb cu voce joasă.

Oftează prelung, apoi corpul i se relaxează ușor.

– Dumneavoastră, domnule președinte.

– Mie, iubito, spun. Mă întorc curând și apoi îmi vei da toată durerea ta, așa cum știi că trebuie.

Ochii îi strălucesc de căldură și sper că, deocamdată, durerea ei s-a mai potolit. Sper să nu o rănească prea mult faptul că eu voi fi în cealaltă cameră, cu fiul meu, care nu este și fiul ei.

Morgan deschide ușa către bibliotecă și pășim înăuntru împreună. În ciuda tensiunii, remarc luxul rafinat al încăperii. Pe două etaje, cu pereții acoperiți de cărți, cu șemineuri și scaune masive, grele, din lemn. Mi-e foarte ușor să mi-l imaginez aici pe Embry al meu, un tânăr adolescent răsfățat. Citind cu picioarele atârnate dezinvolt peste brațele scaunelor, strecurând înăuntru pe furiș băieți și fete, ca să facă prostii în fața șemineului... Privind pe ferestrele căscate dinspre lac, pierdut în tot felul de gânduri negre născute din mintea aceea de Embry.

Doar că el nu fusese singurul băiat care crescuse între zidurile acestor încăperi. Și Lyr sălășluise pe aici, convins că mama lui este Nimue, că Vivienne îi este mătușă și Morgan, verișoară. Și că tatăl său era o fantomă, un trântor, un nimic.

Și, în vreme ce mă apropii de el pentru prima dată în șaisprezece ani, mi-e greu să nu îi dau dreptate. În definitiv, tăcerea mea i-a distrus viața.

Îmi este ușor să-l identific, în ciuda umbrelor pe care focul le desena pe pereți și prin unghere. E ca și cum inima mi-ar fi atrasă ca de un magnet... Intru în alertă imediat ce-l observ, așezat pe o bancă de la fereastră, cu capul plecat asupra unei cărți, cu profilul conturat de contrastul

dintre pielea palidă și negrul nopții de afară. Mă întreb cum de nu mi-a dat seama până acum. Trecusem de atâtea ori pe lângă portretul de familie masiv pe care Embry îl avea în biroul vicepreședintelui, cum de nu observasem din postările de pe rețelele de socializare cu Embry și ai săi la casa de pe lac?! Lyr fusese pentru mine doar o persoană din clanul lui Embry, un alt vlăstar care avea să urmeze școli scumpe, să poarte haine de marcă și să se pregătească, la rândul său, să conducă lumea.

Cum fusese posibil să nu remarc de atunci? Părul negru. Pomeții înalți. Nasul roman, gura plină, sprâncenele negre deasupra ochilor verde-strălucitor? Îmi seamănă atât de mult, încât e ciudat să-l privesc, e stânjenitor. Este reflexia mea, cu unele umbre și unghiuri ușor diferite, insesizabil diferite. O văd în el și pe Morgan: trăsăturile lui sunt puțin mai rafinate, mai elegante decât ale mele, limpezi, îngerești, iar mâinile cu care închide cartea sunt subțiri, delicate. Ridică privirea spre noi.

Ne privește în ochi, mai întâi pe mine, apoi pe Morgan. Nu spune nimic, dar parcă aud toate cuvintele care fac presiunea asupra buzelor sale pentru a fi pronunțate, toate întrebările pe care le ține pentru sine, pe limbă. Însă expresia sa nu este ostilă, iar când începe să vorbească, tonul este cald, dar precaut.

– Bună.

– Bună, îi răspund.

Morgan se limitează la a da din cap drept răspuns.

Nimue se ridică de pe canapeaua din apropiere, subțire ca o salcie și la fel de înaltă ca mine. E cu doar cu câțiva ani mai mică decât mine, dar arată mult mai tânără. Are ochii strălucitori, pielea curată și părul lung, negru, îi curge pe umeri. La gât îi lucește un cristal. Merge ca o dansatoare, mlădios, cu pas lejer, chiar dacă nu se aude nicio notă muzicală. Înțeleg acum de ce o iubește Merlin

– Vă las singuri, spune. Zâmbește ușor către Lyr, dar el nu răspunde zâmbetului ei, și-mi dau seama că situația este la fel de dificilă și pentru Nimue. Lyr simte, probabil, că toată lumea l-a mințit, toți oamenii pe care-i iubește dintotdeauna, și n-aș putea să-l contrazic

Era adevărat. Toată lumea îl mințise.

Eu și Morgan ne așezăm pe scaunele din apropierea ferestrei. Pentru un moment, mă aștept ca Lyr să rămână acolo unde este. Și nu l-aș învinovăți. Banca de la fereastră este acum pentru el probabil cel mai sigur loc din lume: are doar șaisprezece ani și înțeleg motivele pentru care ar dori să țină distanța. Să rămână într-o poziție care să-l facă să se simtă în siguranță, un loc familiar.

Dar el se dă jos grațios de pe banca de la fereastră și se așază într-un scaun de lângă mine, cu un curaj și un stoicism pe care le aplaud și pe care le respect profund. Sunt mândru că e așa arătos, puternic, sănătos, serios și sobru. Mă face mândru să-i văd expresia de bărbat, deși mi-aș dori să nu fi fost obligat să și-o asume.

Morgan vorbește prima, cu vocea tremurând.

– Bănuiesc că ai multe întrebări să ne pui.

Lyr încuviințează din cap, cu expresia de pe chip încă precaută.

– Am.

Mă uit spre Morgan exact când ea se uită spre mine, de parcă ar trebui să decidem care dintre noi să vorbească primul, iar momentul devine aproape hilar, parodiind o situație familială reală. Doi părinți și fiul lor adolescent, stând așezați, împreună, ca o familie. Ar fi amuzant dacă n-ar fi atât de sordid și de teribil.

Încep eu.

– Nu mi-am cunoscut părinții biologici, spun, încercând să găsesc cuvintele potrivite. Acum știu că Penley Luther a avut o relație cu Imogen Leffey și că ea

a murit dându-mi naștere. Acum știu că Penley Luther a fost prea rușinat sau prea egoist să încerce să mă găsească. Crescând, însă, tot ce știam era că nu am fost dorit și că am fost lepădat. Gândul acesta era atât de amar, încât nu am încercat să-mi deslușesc trecutul.

– Iar eu am știut că a existat un copil, un frate vitreg, intervine Morgan. Dar nu-i știam numele, și mă gândeam că era nevoie de ani și ani de zile de căutări pentru a da de el. Nu m-am gândit, nu m-am așteptat niciodată să-l întâlnesc pe Maxen în circumstanțele în care l-am întâlnit.

Lyr ascultă, iar chipul său nu trădează nimic.

– Și apoi? După ce am fost conceput? întreabă el.

– Am dat greș. Am dezamăgit-o pe mama ta, spun, pentru a o scuti pe Morgan de a povesti ce se întâmplase. S-a întâmplat într-un loc numit Glein. A avut loc o bătălie, iar Morgan aproape și-a pierdut viața. Tu aproape ți-ai fi pierdut viața odată cu ea, atunci.

– Nu i-am spus tatălui tău despre tine, spune Morgan, ridicând capul pentru a-l privi pe Lyr. Și ai tot dreptul de a mă urî pentru asta. Eram furioasă și mă simțeam... oh, nici măcar nu mai știu. Că așa era corect, să nu știe despre tine, pentru că am fi ars de vii dacă nu ne-ar fi salvat în ultima clipă. Am crezut că-l urăsc pentru asta.

Își întoarce privirea spre mine.

– M-am mințit multă vreme în legătură cu asta. Bănuiesc că acum sunt suficient de matură cât să înțeleg că există lucruri pe lume pe care nu le poți controla și că o bătălie este cu siguranță una dintre ele.

Nu știu de ce, dar m-am întins să o strâng de mână. Sora mea, fosta mea iubită, actuala mea oponentă politic... și fiul nostru. Isuse Hristoase! Mă surprinde că nu ne-a trăsnit deja un fulger până acum.

Mă lasă să-i strâng mâna și ne zâmbește timid amândurora.

– Eram tânără și, o cunoști pe Vivienne, a fost de neclintit. Iar eu nu mă simțeam pregătită să devin mamă, și chiar și în momentul de față cred că a avut dreptate. Dar a fost numai și numai vina mea că Maxen nu a știut de tine. Și-mi asum responsabilitatea pentru asta.

Lyr se uită la mâinile noastre împreunate care apoi se despart.

– Dar tu nu ai știut nimic până acum? mă întreabă el. Până să aflu eu?

M-aș fi aruncat pe fereastra aceea, dar nu am făcut-o. Merit asta. Îl privesc în ochi, pregătit să suport toată durerea sau mânia sa, și-i spun adevărul. Măcar atâta lucru îi datorez.

– Am aflat adevărul acum doi ani. Abilene, soția vărului tău Embry, a fost cea care a aflat adevărul scotocind prin documentele personale ale bunicului său. S-a folosit de acest adevăr pentru a-l șantaja pe Embry să-i devină iubit, iar Embry a acceptat, de dragul tău și al lui Morgan. Dar până la urmă mi-a spus.

– Maxen a vrut să-ți spună. A vrut să te vadă, spune Morgan dintr-o suflare, și mi-aș dori tare mult să-i spun cât de mult apreciez onestitatea de care dă dovadă în momentul acesta. Imediat ce a aflat. M-a sunat chiar în seara aceea cerându-mi să te întâlnească. Iar eu am spus nu.

Lyr tresare. Este primul semn de emoție pe care îl afișează de când suntem aici.

– De ce? susură.

– Pentru că..., Morgan își strânge buzele și-și ridică ochii spre tavan, pe punctul de a începe să plângă. Pentru că tot ce mi-am dorit a fost ca tu să crești liber, să nu duci greutatea felului în care ai fost conceput. Pentru că te iubesc și nu am vrut să suferi. Și-mi dau seama că toate acestea pot suna abstract și fără sens pentru tine acum,

știu că la vârsta ta tot ce vezi este un adevăr fără echivoc și toate modurile în care te-am dezamăgit. Este natural să vezi greșelile adulților din jurul tău și să nu crezi în motivațiile lor. Și poate ai dreptate, dar - și știu că o să strâmbi din nas la asta -, când apare un copil în viața talumea se întoarce cu susul în jos, totul e pe dos, și toate motivele pe care înainte le considerai semne de slăbiciune sau necinstite devin dintr-odată extrem de importante. Nu vreau să spun că motivele mele au fost corecte, încheie ea, cu ochii plini de lacrimi de-acum, dar erau importante. Te iubesc și am vrut să te protejez de păcatul pe care tatăl tău și cu mine l-am comis.

Lyr nu răspunde. Procesează tot ce i-a spus Morgan cu privirea în jos.

Și, din nou, mă simt mândru de el. Îmi place că se gândește înainte să răspundă, că preferă să asculte, în loc să vorbească. Este exact cum mi-aș fi dorit să fie fiul meu, dacă l-aș fi crescut eu.

– Te-am dezamăgit, Lyr, spun. Și poate încă o facem. Nu ți-am spus adevărul, nu te-am protejat de Abilene și ne este rușine amândurora. Sper să ne poți ierta, deși ești pe deplin îndreptățit să n-o faci.

– M-ați mințit amândoi... atâta timp! Și voi, și mătușa Vivienne, și mama mea, vreau să zic, Nimue.

Vocea îi tremură ușor când pronunță cuvântul mamă, pentru că a devenit ceva complicat pentru el acum.

– Și Embry. Și aș fi dat orice să nu faceți asta. Să nu mă mințiți. Era mai bine dacă..., și inima mi se frânge când îi văd chipul chinuit de emoții pe care nu le mai poate controla. Era mai bine dacă nu mă mai nășteam.

Focul trosnește în spatele nostru. Afară, luna strălucește pe oglinda apei pentru o clipă, apoi dispare din nou după nori. Cuvintele lui Lyr sunt mai dureroase decât orice reproș sau insultă, mai dureroase decât orice lovitură pe care ar fi decis să mi-o dea. Eram pregătit să suport furia

sa, dar niciodată nu mă gândisem să mă pregătesc pentru asta, nu mă gândisem că durerea sa se va transforma în ceva atât de cumplit de auzit pentru un părinte.

– I-am mulțumit lui Dumnezeu în fiecare zi că exiști, în fiecare zi de când am aflat despre tine, îi spun cu blândețe. Desigur, e diferit, toate acestea sunt neobișnuite, dar asta nu le transformă în ceva rău. Nu te transformă pe tine în ceva rău.

Își trece degetul mare peste frunte, exact cum fac eu, și inima îmi tresare.

– Dar toată lumea crede acum că reprezint ceva rău. Că sunt ciudat... nu știu, de parcă aș avea degetele de la picioare palmate sau ceva...

Își îndepărtează mâna de pe frunte într-un gest vag, cu o mișcare atât de aristocratică, plină de dispreț și nu mai seamănă cu mine acum, ci cu Morgan.

– O corcitură născută din incest. Asta spun pe internet despre mine. Că sunt născut din incest.

Simt că Morgan mă privește și știu exact la ce se gândește, pentru că și eu mă gândesc la același lucru. Nu știu cum să repar asta. Cum să repar modul în care a fost conceput iar acum, din cauza mea, este expus și cântărit pe toate părțile și insultat. Sentimentul că mi-am dezamăgit fiul în halul acesta este dezgustător, visceral, mă depășește complet, îmi umple fiecare parte a ființei. Niciodată nu am simțit o rușine mai greu de spălat, niciodată nu m-am simțit atât de viciat.

– Faraonii egipteni s-au căsătorit cu propriile surori timp de secole, spune Morgan. Și niciunul n-a avut degetele palmate. La fel făceau și incașii, și membrii familiei regale din Hawaii. Tabuurile sunt un construct social care variază de la cultură la cultură și sunt create pentru a consolida comportamente selective, ar trebui să știi deja astea trăind lângă Nimue, doar e sociolog. Nu înseamnă că tu ești ființă umană defectă, mai puțin valoroasă decât toa

celelalte pentru că modul în care ai fost conceput este considerat tabu. Pentru mine, tu ești totul.

Emoția din glasul ei este pură; Lyr își coboară privirea în încercarea de a-și stăpâni lacrimile.

– Și oricum ți-am văzut degetele de la picioare, spune, tușind să-și limpezească vocea și să-și recapete stăpânirea de sine. Sunt normale. Tu ești normal. Ești un elev de zece pe linie, complet sănătos, absolut normal. Tu ești cel care trebuie să aleagă ce înseamnă toate acestea pentru tine, ce te definește... Nu-mi pasă dacă vei alege să mă urăști pentru totdeauna, atât timp cât niciodată, dar niciodată, nu te vei urî pe tine.

Își ridică timid privirea spre amândoi, printre genele lungi, cu ochii verzi umezi.

– Nu știu ce pot promite în momentul ăsta, spune după câteva minute, pe un ton încă vulnerabil și precaut. Dar pot promite că voi încerca.

– Mulțumesc, răspunde Morgan cu vocea înecată de emoție, ștergându-și cu grijă ochii, ca să nu își întindă machiajul. Este suficient.

– O să..., vreau să zic... își mușcă ușor buza de jos pe interior. O să încercați să fiți părinții mei acum? O să te pot revedea, domnule președinte Colchester?

Mă strâmb un pic la auzul titulaturii.

– Spune-mi cum vrei tu, Lyr, dar nu așa.

– Asta înseamnă că trebuie să-ți spun *tată*?

Percep nota defensivă din vocea lui, amărăciunea care risca să rupă bariera pe care o ridicase să se apere.

– Nu ți-aș cere niciodată asta, deși m-ar face foarte fericit. Dar îmi poți spune Maxen, dacă vrei, sau Ash. Persoanele apropiate îmi spun Ash.

– Ash, spune încet. Cred că îți pot spune așa.

– Cât despre revăzut, voi fi lângă tine, în măsura în care tu ți-o dorești. Voi vorbi despre tine, în măsura în care tu îmi vei permite. În ce mă privește, te poți muta și mâine la Casa Albă. Nu îmi este rușine cu tine, Lyr.

Cuvintele mele stârnesc în el un val puternic de emoție și, în sfârșit, începe să plângă.

– Voi fi aici cât de mult sau cât te puțin mă vei voi. Sunt al tău atât de mult sau atât de puțin cât mă vei dori. Ne-am permis să facem prea multe alegeri în locul tău, dar, în ce mă privește, ai toată libertatea de a alege.

Înghite cu greutate, încă plângând, și se ridică, iar eu știu exact ce-și dorește. Mă ridic la rândul meu și, pentru prima dată în viața mea, îmi strâng fiul în brațe. Pentru fiecare clipă importantă din viața lui pe care am ratat-o, pentru fiecare îmbrățișare pe care i-a dăruit-o altcineva și nu eu, pentru fiecare moment gol și amar pe care l-a trăit azi, când a aflat adevărul și a trebuit să-l suporte singur.

Îl îmbrățișez. Închid ochii și-mi înfund chipul în umărul său deja puternic și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru această binecuvântare neașteptată. Pentru milostenia nemeritată.

Mulțumesc.

Mulțumesc.

Mulțumesc.

16

ASH

Atunci

Belvedere îmi spune că lucrurile s-au schimbat de pe vremea când eram eu de vârsta lui, dar la începutul anilor 2000 am avut de înfruntat această idee că bisexualitatea ar fi o fază, o perioadă tranzitorie. O fază confuză și bizară. Și că, odată cu trecerea anilor, îți aflai inclinația sexuală reală, fie homosexuală, fie heterosexuală, încetând astfel cu experimentele și mergând înainte cu identitatea ta reală, oricare ar fi fost aceasta. Ideea de a rămâne bisexual odată ajuns la maturitate mi se părea mai degrabă o posibilitate teoretică. Până la urmă, David Bowie însuși s-a stabilizat și s-a căsătorit cu Iman. Și dacă David Bowie însuși își putea ține în frâu sexualitatea, atunci, în mod clar, oricine putea. Sau, cel puțin, asta părea a spune mesajul subliminal.

Dacă ești homosexual, atunci fii homosexual, iar dacă ești hetero, atunci fii hetero.

Tot ce se afla la mijloc însemna negare și închipuire.

Desigur, aceasta este o normă absurdă, iar paradigmele au fost redefinite pentru a da un spațiu real inclusiv bisexualității. Dar, crescând cu MTV, cu VH1 și cu toate elementele culturale ale anilor '80 și '90, în creierul meu și-au făcut loc multe cutume vechi, așa că, după ce Embry m-a părăsit în Carpatia, m-am trezit într-o stare de neliniște care nu-mi era în fire. Embry a fost prima persoană

pe care am iubit-o, ceea ce era extrem de important pentru mine. Poate că bisexualitatea chiar fusese doar o fază. Poate că, de fapt, eram homosexual, cineva care trăise o perioadă într-o stare de confuzie și care, după mai mulți ani de încercări, ajunsese la o concluzie. Poate că acea convingere puternică pe care o simțisem în adolescență avea de-a face cu certitudinile tinereții, pentru că am știut, în vreme ce-l urmăream pe Embry plecând de la bază în lumina cenușie a zorilor, că îl voi iubi până la moarte. Și pentru că el fusese primul, am presupus că va fi și singurul; astfel, am căzut la înțelegere cu inima, acceptând situația ca atare. Prin urmare, nu eram bisexual.

Pentru că nu-l puteam iubi decât pe Embry.

Iar acesta a rămas adevărul meu vreme îndelungată. Până la Londra.

Până la Greer.

M-AM TÂRÂT de colo-colo cu inima frântă timp de trei ani. Mi-am cărat-o așa, ca pe un soldat rănit, șchiopătând și sângerând, spre o destinație care părea apropiată, dar care s-a demonstrat a fi de neatins. Am pansat-o, hrănit-o, deși motive să o fac, nu aveam. Tot ce împărtășisem eu și Embry fusese... Fusese ce? Un dans, o dată? Un sărut în pădure? Cum putea fi de ajuns atât de puțin, ca să simt atât de mult? De ce mă îndrăgostisem tocmai de el, când mulți alții încercaseră, fără să reușească? Tot ce Embry îmi oferise fusese doar dispreț, semnale confuze și un vals.

Cu toate acestea, fusese suficient, inima mea îl alesese pe el și, vreme de trei ani, am îngrijit iubirea pentru el așa cum se îngrijește o grădină. De fiecare dată când îmi

era posibil, căutam noutăți despre el pe internet, ceream vești prietenilor comuni ori de câte ori aveam ocazia. M-am reîntors la pseudoabstinența pe care o practicam deja dinainte de experiența cu Morgan. Nu m-am culcat cu nimeni, pentru că nimeni nu era Embry, cu excepția lui Embry, or el nu mă voia. Iar după ce mă jucasem cu sentimentele lui Morgan, am înțeles că sexul fără emoție nu are niciun sens. Nu țineam neapărat să fie vorba de iubire, dar aveam nevoie să fiu implicat afectiv, să simt respect pentru partenerul meu.

Însă după trei ani de zile în care Embry nu dăduse niciun semn de viață, după toate bârfele despre aventurile sale sexuale care ajungeau de peste ocean, ceva a început să se sfărâme în mine, mi-am pierdut controlul și am cedat. Nu că aș fi încetat să-l iubesc, în niciun caz, dar aveam douăzeci și șase de ani și nici măcar nu mai sărutasem pe cineva de când Embry dispăruse din viața mea. Mă masturbam de prea multă vreme, refuzând bărbați sau femei disponibili, doar din principiu. Iar principiul a devenit din ce în ce mai abstract odată cu trecerea timpului. Și mă simțeam singur.

Sau poate că nu era vorba de singurătate. Era, mai degrabă, o formă de anemie, de hămeseală. Eram blocat în întuneric de atâta vreme, încât trupul meu urla după lumina soarelui, era o nevoie pe care o simțeam la nivel celular. Aflasem cu Morgan ce însemna să eliberez bestia din mine. Îl sărutasem pe bărbatul iubit știind că mă va lăsa să-i fac orice doresc. Învățasem ce înseamna intimitatea, puterea dorinței și nu mai exista cale de-ntoarcere pentru mine, nici uitare.

Cu cât se prelungea abstinența de la ce-mi doream, cu atât mai apatic și mai nefericit deveneam. În plus, insomnia și amintirea încețoșată plină de sânge și noroi înlocuiseră somnul și-mi atârnau amândouă de gât, trăgându-mă la fund.

Aveam o pauză de o lună între Cracovia și o nouă detașare în Carpatia și mi se păruse că n-avea sens să mă duc acasă. Mi-era dor de mama și de Kay, dar măcar în Europa se găseau tot timpul lucruri noi de făcut și de văzut, or, dacă m-aș fi întors acasă, aș fi cedat nefericirii și apatiei care păreau a mă urma oriunde m-aș fi dus. Mai bine mă țineam ocupat.

Dar a apărut Merlin. M-a cules dintr-o stație de autobuz din Cracovia, invitându-mă în mașina sa suplă și neagră. Dădu jos geamul.

– Nu ar trebui să fii însoțit la aeroport?

I-am zâmbit deschis. În ultimii ani, Merlin devenise o prezență constantă în viața mea, îmi scria, mă vizita frecvent, dându-mi uneori sfaturi foarte utile, înțelepte. Îl consideram mentorul, dar și prietenul meu.

– Le-am spus că iau autobuzul spre oraș, am zis. Aș vrea să mai văd puțin Cracovia, înainte să plec. Și mă bucur că te-am întâlnit.

Merlin dădu din cap.

– Și eu mă bucur să te revăd.

Mă privi înclinând ușor capul.

– Ce-ai zice să vii cu mine la Londra?

Și uite-așa am ajuns eu în Anglia.

Merlin m-a dus la întâlniri, și la dineuri, și la petreceri, prezentându-mă uneori drept asistentul său, alteori drept prieten de familie sau o cunoștință din cadrul armatei, folosindu-se de orice scuză care se potrivea situației; așa am ajuns, pentru prima dată în viața mea, să văd cum funcționează războiul la nivelurile înalte. Am văzut cum oameni îmbrăcați în costume scumpe luau decizii în restaurante scumpe în legătură cu soldații obosiți, înghețați, aflați la mii de kilometri distanță, am asistat la modul impersonal în care se socoteau victimele sau răniții și am realizat că nimeni nu lua în seamă situația reală, urletele și sângele.

Am observat curenții marginali și subtili ai diplomației în mișcare, cât de puternic influențau o replică la o cină sau o greșeală într-un raport viețile bărbaților și ale femeilor care luptau, de fapt, pe front.

Mă deranja.

Merlin era conștient de asta și, când rămâneam singuri, mă lăsa să-mi descarc sufletul, încurajându-mă să identific rațiunile nevăzute care stăteau ascunse sub motivele pe care le expuneam; luna aceea petrecută la Londra a reprezentat pentru mine adevăratul început. Am fost obligat, pentru prima dată, să observ cum funcționau politica și războiul și-atunci s-a născut în mine dorința de a le îmbunătății pe ambele. Înțelegeam, pentru prima dată, cine trăgea sforile puterii la nivel național și internațional, descifrând răspunsurile ascunse în tot acel labirint.

Bineînțeles că pe atunci nu m-am gândit că acela era începutul.

Tot ce știam era că petrecusem ultimii patru ani din viața mea printre gloanțe, în noroi, și că de trei ani nu mai știam nimic despre bărbatul pe care-l iubeam, și nici măcar Londra fremătând neobosită nu reușea să transforme neliniștea mea în ceva productiv sau bun. Tot ce simțeam, în timp ce asistam la mașinațiile lui Merlin, era o durere surdă cauzată de singurătate și zero speranțe în ceea ce privea viitorul acestui război.

Apoi, într-o seară, am simțit că nu mai suport. Războiul, lumea lui Merlin, dorul ucigător de Embry, devenit, de acum, familiar... M-am dus la un bar de pe strada unde locuia Merlin și am decis că n-o să mă ridic de-acolo până nu mă-mbăt criță. Că n-o să mă opresc din băut până nu dispar și Embry, și războiul.

Cel puțin astea mi-erau intențiile în momentul în care un bărbat s-a așezat lângă mine, la bar. Era unul dintre localurile acelea la modă, impersonale, specifice cartierelor de blocuri de lux din Londra, care, cel mai

probabil, fusese deschis pentru a satisface cerințele locuitorilor tineri din vecinătate. Iar bărbatul era îmbrăcat în ton cu peisajului, ca toți londonezi când ieșeau seara (de parcă ar fi simțit nevoia să dovedească prin vestimentație că erau atât de ocupați să muncească până târziu ca să facă bani, încât nu mai aveau timp să se schimbe în haine de ieșit în oraș).

Sau poate chiar lucrase până târziu și simțea nevoia să se relaxeze în fața unui pahar de gin, înainte de a se întoarce la apartamentul său cu balcon de sticlă din blocul turn în care, probabil, locuia. Oricum, era chipeș și plin de încrederea pe care o capătă bărbații care reușesc să facă bani cu lopata înainte de treizeci de ani. Iar modul în care costumul i s-a întins pe brațe și pe spinare când s-a-ntors spre mine, trebuie să admit, m-a surprins plăcut.

Îmi zâmbi. Era de origine indiană, cu pielea de culoarea lutului ars, ochii aproape negri și o tunsoare îngrijită.

– Zi lungă? spuse ca să se bage în vorbă.

– Mda.

Ochii îi străluciră de interes.

– Ești american?

Am dat din cap că da.

– În vacanță?

– Ceva de genul.

Mi-am coborât privirea pe paharul meu de gin cu pere, scump.

– Sunt militar. Între două misiuni.

– Ooo, un soldat, spuse el, plimbându-și neascuns privirea pe cămașa mea, pe pantalonii cu croială dreaptă, întârziind pe locul în care materialul se întindea pe coapse.

– Prima dată în Anglia?

– Prima dată când am stat o perioadă mai îndelungată.

– Turist?

I-am întors privirea cercetătoare, iar el mi-a răspuns mușcându-și buzele.

– Poți să spui și așa, am răspuns, într-un final. Pot să-ți ofer ceva de băut?

Se aplecă spre mine, proptindu-și mâna cu degete lungi pe partea din spate a scaunului pe care stăteam.

– Am o idee și mai bună. Vii la mine să bem ceva?

Mi-am privit iar paharul, cântărind în minte situația. La dracu'! Și ce dacă va da bir cu fugiții când îi voi spune că îmi place să domin... Eram în străinătate, probabil n-aveam să-l mai revăd vreodată și, în plus, el nu era Embry, așa că nu avea importanță

– Mi-ar plăcea, da, am spus precaut. Doar că trebuie să știi că eu... ei bine, îmi place să dețin controlul. Te deranjează asta?

Rânji cu dinții albi în contrast cu buzele maronii și ceafa închisă la culoare.

– Ești începător, nu-i așa?

Nu m-am pus în defensivă, dar voiam să clarific lucrurile.

– La ce te referi?

– La agățat bărbați într-un bar. La agățat bărbați, în general.

– Sunt militar, am subliniat. Nu prea sunt baruri pe unde mă aflu eu de obicei.

Începu să râdă.

– Ai dreptate. Să știi că sunt flatat să fiu primul bărbat agățat de tine într-un bar, dacă are vreo importanță

asta, și nu, nu am nicio problemă în a te lăsa să controlezi situația. De fapt...

Întinse mâna și mi-o puse pe braț. Pentru cei din jur care ne-ar fi putut privi, arăta a bătaie fraternă pe umăr, dar eu simțeam modul provocator în care-mi testa musculatura. Dacă vrei să știi, domnule *Sunt militar*, în momentul ăsta nu-mi doresc nimic mai mult decât să te las să preiei controlul.

Partea aceea deja fragilă din mine plesni. Am aruncat câteva monede pe bar și m-am ridicat.

– Condu-mă la tine.

Și o făcu. Locuia în apropiere, într-un apartament cu balcon de sticlă, exact cum îmi imaginasem. Și chiar m-a lăsat să preiau controlul. S-a îndreptat spre bar să ne pregătească de băut, dar eu l-am urmat imediat și m-am lipit de el, trăgându-l ușor de haina de la costum. S-a aplecat spre mine cu un geamăt care mi-a plăcut foarte mult. Aproape le fel de mult cât mi-a plăcut să-i simt corpul maleabil și modul în care-și freca fesele de mine.

Ne-am sărutat, apoi am băut, apoi ne-am pipăit cum se cuvine, ne-am scos pantofii, ne-am desfăcut cămășile, ne-am trecut mâinile prin păr unul celuilalt, ne-am trântit pe pat și apoi i-am tras cravata de la gât.

– Aș vrea să-ți leg încheieturile, am spus. Dar nu le voi strânge de tot, astfel încât să te simți liber, dat fiind că nu mă cunoști.

– Ești îngrozitor de politicos, domnule *Sunt militar*. Fă-o, spuse, întinzându-și încheieturile.

Și am făcut-o. Apoi i-am pus palma pe penis, frecând și mângâindu-l pe toată lungimea, până jos de tot, până începu să se zvârcolească sub mine.

I-am descheiat pantalonii.

– E în regulă?

– E în regulă, mi-a răspuns.

Apoi i-am eliberat penisul și l-am cuprins cu gura.

Sentimentul era cunoscut și nou în același timp. Nu eram la prima felație, dar era prima dată când un bărbat mă lăsase să-l leg în timp ce-o făceam, prima dată când controlam scena, când nu era o luptă care pe cine. Ca să nu mai zic câtă vreme trecuse de când nu mai avusesem niciun fel de contact sexual.

I-am dat pantalonii jos, începând să-l mângâi în zona de sub testicule, de-a lungul liniei de carne care ducea spre anus.

– E în regulă? am întrebat.

– Dah, gemu el.

Și apoi, cu degetul meu în el, legat la mâini cu cravata, ejaculă în gura mea, gâfâind și gemând. Când m-am ridicat, mă privea cu un zâmbet amețit.

– Găsești lubrifiant și prezervative în sertar. Și aș vrea, adică... pielea maronie îi ascundea roșeața, dar eram sigur că dacă i-aș fi atins obrajii, i-aș fi simțit frigând, nu mă deranjează dacă mă lași legat și pentru ce urmează. Ca să știi.

Mi se întărise. Mi se întărise și aveam în fața mea un bărbat arătos și doritor, cu buze pline, deja legat, pregătit pentru mine.

Și cu toate astea.

Nu era Embry.

Trecuseră trei ani, iar eu încă nu puteam face asta. N-am reușit. Și, da, deja la vremea aceea începusem să înțeleg că structura mea interioară construită în jurul conceptului de onoare îmi punea niște piedici când venea vorba de sex cu penetrare, dar în momentul acela faptul că înțelegeam asta nu-mi era suficient. În momentul acela singurul lucru la care mă gândeam era cât de mult îmi doream să fie Embry primul bărbat cu care să fac sex și că nu conta cât de supus sau arătos sau disponibil era

străinul acesta. Nu era Embry. Nu-i puteam dărui unui străin prima mea dată. Știu că toată treaba asta cu primele dăți e desuetă, dar pentru mine era prea târziu. Pentru mine au fost și sunt importante, așa că l-am dezlegat pe frumosul străin fără să mă apropii de sertar.

– Cred că mi-e bine așa. Dar îți mulțumesc oricum, i-am spus. Și mulțumesc pentru că m-ai lăsat să... știi tu. Să preiau controlul.

Îmi zâmbi trist.

– Ești sigur că ești bine?

– Da.

Apoi m-am întors la apartamentul lui Merlin, cu penisul erect și cu inima nefericită.

Ce dracu' aveam? Găsisem un tip senzual, respectabil și, pe lângă faptul că arăta bine și normal, și doritor, își dorise *inclusiv* acea parte din mine. Și-atunci, de ce mi s-a părut că era totul greșit? Procedasem exact cum ar proceda un bărbat homosexual, sănătos emoțional, dar, când ajunsesem la momentul cel mai important, tot simțisem că-mi lipsește ceva.

Ceea ce însemna că nu era vorba doar de a satisface dorința mea de a domina. Și-atunci, ce?

Nu știam.

Și nu am știut nici în dimineața care a urmat, când m-am trezit după un somn agitat și plin de coșmaruri, cu penisul rigid și enervat că ratasem ocazia care mi se oferise. M-am masturbat gândindu-mă la Embry, așa cum făceam mereu, mi-am făcut un duș, m-am îmbrăcat și l-am găsit pe Merlin citind ziarul în propriul balcon de sticlă, asemănător cu al străinului din noaptea trecută. Merlin m-a privit într-un fel pe care nu l-am priceput, o privire plină de neliniște și îngrijorare, pe care am respins-o pentru că Merlin nu trebuia să-și facă griji pentru mine.

Își împături ziarul și-l puse jos. Undeva, pe lungul Tamisei, se auzeau zgomote specifice de șantier în lucru.

– Va avea loc o petrecere la care vreau să participi. Îmbracă-te în uniformă.

TOATĂ SEARA respectivă am avut senzația că ceva era în neregulă. Sau, poate, nu neapărat în neregulă. *Diferit*. Aerul era parcă mai greu, și nu era vorba de luna argintie, nici de răcoarea bizară, umedă, de vară care se împingea în geamurile taxiului. Am pus-o pe seama serii precedente, pe tentativa mea nereușită de a cunoaște pe cineva nou. Am pus-o pe seama frustrării acumulate în legătură cu politica și din cauza bărbatului pe care-l sărutasem o singură dată.

Abia mult, mult mai târziu am realizat că avusesem exact aceeași senzație atunci când mă culcasem cu Morgan și când îi prinsesem încheietura lui Embry sub bocanc. Același sentiment pe care-l trăisem când extrăsesem spada aceea din piatră. Senzația că ceva, undeva în adâncul meu, se transforma, ca prin alchimie, sentimentul că avea să mi se întâmple ceva ce va rămâne cu mine pentru totdeauna.

Însă la vremea respectivă am presupus că era vorba despre libidoul meu sufocat și de plictiseală la gândul întâlnirilor care mă așteptau, alături de Merlin. Presupunere confirmată de petrecerea în sine, la care erau prezenți politicieni de seamă, toți la fel de obtuzi și de ignoranți în ceea ce privea urmările deciziilor pe care le luau și, deși știam că Merlin mă adusese aici ca să mă prezinte mai multor persoane importante cu care să fac conversație, nu am putut suporta ideea. Nu mai suportam să mai stau nici măcar o secundă lângă oamenii aceștia,

eram sătul de ignoranța lor, de indiferența lor, de modul în care nesocoteau viața omenească, așa că mi-a fost ușor să caut o cameră liberă care ducea spre o terasă goală, unde să pot respira liniștit pentru un timp. Doar să mă uit la luna răsărindă și să mă întreb ce-o fi făcând Embry în momentul ăsta.

Se uita și el la lună? Se gândea și el la mine?

Să crezi tu, am auzit o voce interioară plină de sarcasm. *Cum să nu...*

Un râs de femeie m-a smuls din gânduri, urmată de o voce masculină, melodioasă și persuasivă, cu accent italian. I-am auzit înghesuindu-se în camera prin care abia trecusem și zgomotul inconfundabil de buze care se sărutau, străbătând până pe terasa unde acum eram blocat, ascuns de un zid de piatră și de o grădină drăguță.

Ah, pe mă-sa!

Am băgat capul înăuntru, după colț, să verific dacă nu cumva m-aș fi putut strecura afară, pe lângă ei. Dar nu. Biblioteca era plină de mobilă și singura cale de acces spre ieșire era ocupată de unul dintre diplomații de care încercasem să scap și de o fată care arată suficient de tânără cât să fie fiica lui. Era foarte drăguță, păr drept, roșu, picioare lungi acoperite parțial de o rochie albastră. Nu părea deranjată de atențiile diplomatului, așa că nu-l puteam acuza de lipsă de politețe.

Cu un oftat, m-am întors pe terasă, resemnat, și-am mai stat așa, cu ochii la lună. Poate când cei doi vor fi terminat, Merlin va fi deja plecat sau măcar nu va fi deranjat de absența mea timpurie. Prezența mea aici nu avea rost. Aproape nimic n-avea rost, cu excepția războiului, care părea singurul loc din viața mea unde contam pentru cineva sau ceva. Păcat că tot războiul era și motivul pentru care nu puteam dormi.

Reușisem, în sfârșit, să mă pierd iar în gânduri, privind luna, când am auzit ușa bibliotecii deschizându-se și pe cineva pășind ezitant înăuntru. O persoană intrase în bibliotecă, deranjând cuplul care se giugiulea. Ușurarea de a nu fi singurul pus în situația asta jenantă dură mai puțin de un minut. Se auzi o voce feminină spunând în ton ascuțit și tare:

– Cine dracu' te crezi?!

Și-am realizat că situația mea tocmai devenise și mai jenantă și că ascultam ceva ce aducea a ceartă extrem de încinsă între două tinere femei. Din câte părea, bărbatul părăsise scena, și nu-l puteam învinui de asta. Mi-am întors privirea spre grădina bine îngrijită, căutând o ieșire secretă, o ușă, ceva ca cea din dulapul din Narnia.

Nici urmă de ieșire. Cearta continua și-mi era imposibil să nu aud, oricât mi-aș fi dorit să nu fie așa.

– Nu le poți repara, a șuierat vocea ascuțită. Stai departe de mine!

– Nu am de gând s-o fac, *nu pot* s-o fac...

– Lasă-mă în pace!

Urmă sunetul unui pahar care se făcu țăndări pe podea, într-o ploaie de cioburi care m-a surprins mai tare decât un foc de armă. Ce naiba avea fata aia? Să trânțești cu paharele de pământ, când te afli la o petrecere...

Apoi am auzit-o pe a doua fată, cea mai liniștită, susurând ceva, urmat de ticăit de tocuri și de ușa trântindu-se. Una dintre ele ieșise din cameră sau poate amândouă. Oricum, am simțit impulsul de a merge să curăț mizeria pe care o făcuseră. Așa era corect. Căci, deși făcusem atât de multe lucruri rele în Carpatia încât nu reușeam să pun geană pe geană noaptea, îmi plăcea să încerc totuși să fiu o persoană cumsecade. Care face lucruri corecte, cum ar fi să cureți cioburi de pahar la o petrecere.

Doar că, dând colțul să intru, am văzut că cineva mi-o luase deja înainte.

DOUĂ LUCRURI AM OBSERVAT MAI ÎNTÂI și acele două lucruri m-au pus în genunchi.

Primul a fost cascada de păr de pe umărul ei, mătase de culoarea platinei albe, cum nu mai văzusem vreodată. Promitea abundență, catifelare, strălucire; o parte din mine era convinsă că, de l-aș fi atins, aș fi căzut lat la pământ, mort. Părea genul de păr de care muritorii nu au parte, ceea ce făcea din ea o zeiță sau ceva asemănător. Mișcându-se să adune cioburile, lumina caldă din cameră se mișcă prin părul ei ca apa. Sau poate chiar avea părul de apă, aur și alb, ondulat, fluid.

Al doilea lucru care m-a lovit direct în plex a fost faptul că stătea îngenuncheată. Într-o piscină de cioburi de sticlă.

Era ca o fantezie pe care nici măcar nu știam că o puteam avea; dar, odată ce am găsit-o acolo, sub ochii mei, am știut că viața mi s-a schimbat pentru totdeauna. Mă simțeam ca șters cu guma și rescris de la capăt, remodelat, sau, mai mult, eram remodelat în forma care fusese întotdeauna a mea. O ușă s-a deschis larg în mine, o cheie a intrat ușor în încuietoarea ce o aștepta, iar aerul s-a umplut de greutatea senzației de predestinare.

Făptura aceasta minunată, în genunchi. Suferind pentru cineva la care ținea. Durere și forță în fiecare linie a corpului, în grația cu care-și apleca fruntea întinzând mâna pentru a strânge cioburile, unul câte unul.

Simțeam că mă înec în ea. Nu-i văzusem fața, nu știam cum o cheamă, dar am simțit pe loc că o cunosc. Ca și cum, alunecând ușor, ar fi ocupat locurile goale din mine.

Doar cu Embry mai simțisem așa. A trebuit să trag aer profund în piept realizând ce însemnau toate acestea. Penisul mi se îngroșa încet la vederea fetei aceleia îngenuncheate. Eram erect din cauza unei femei. Pieptul mi se strângea pentru o femeie. Mintea îmi vuia, imaginându-mi toate modurile în care aș fi putut-o face a mea pe această micuță, pentru totdeauna.

Nu aveam timp să evaluez implicațiile personale și culturale pe care toate acestea le aveau, și chiar dacă aș fi avut, n-aveam nevoie. Rapiditatea cu care convingerile mele s-au aranjat la locul lor coincidea cu fascinația crescândă pe care o simțeam pentru ea. Și am decis, pe loc.

Am intrat în cameră.

– O să te tai, dacă nu ești atentă, i-am spus.

17

EMBRY

Acum

– Nu, tati, mă ceartă Galahad, luându-mi din mână mărul de lemn și punându-l înapoi în valiza deschisă de pe podea. *Aița*, spune, satisfăcut. *Aița*, tati.

Are doar doi ani și vorbește stâlcit. *Aița, tati.* Simt că mă topesc când îl privesc, atât e de drăgălaș.

Mi se frânge inima de așa minunăție. Zi de zi. Minut de minut. Din clipa în care l-am luat în brațe la spital, înfășat ca o păpușă de pe vremea mea, un mic burrito adormit, cu obraji mătăsoși și părul negru ieșit pe sub căciulița de spital. Dacă fusesem convins că nu voi putea trăit fără Ash și Greer, greșisem. Îl aveam pe Galahad, fiul meu care purta numele ales de Greer. Din prima clipă în care l-am văzut, atât de dulce și de curios, am știu că este cavalerul care va găsi Sfântul Graal, exact cum spusese regina mea, copilul al cărui destin va fi binecuvântat de Dumnezeu, indiferent cât ridicol sună ceea ce spun acum. Mi s-a părut corect să fie Greer cea care îi alege numele. Necesar. (Abilene nu știa asta, bineînțeles; a presupus că am ales numele eu însumi, și nu m-am deranjat să o corectez.)

– Dar dacă iau mărul cu mine, nu-l vei mai avea aici, ca să te joci cu el, îi explic. Ești sigur că vrei să-l ia tati cu el?

Galahad dă din cap cu convingere, cum fac copiii, apoi se întoarce să plece din dormitor. Se oprește după un pas, întorcându-se cu fața spre valiză, indicând cu degețelul. *Aița, tati.* Mesajul era clar: *Lasă naibii mărul unde l-am pus eu!*

Și pentru că este atât de drăguț, cu mocasinii mici și fundul pantalonilor de reiat umflat de scutec, alerg după el, îl iau în brațe și-mi bag fața în burtica lui până-l face să râdă, și să râdă...

– O să întârzii, spune Abilene în timp ce-și fixează cercelul pe lob, ieșind din baie. Ești sigur că nu vrei să iei un zbor mai târziu și să vii cu mine?

Mă opresc din giugiulit burtica lui Galahad și ridic capul.

– Prefer cazanul cu smoală, spun vesel, întorcându-mă la gâdilat și giugiulit. Galahad râde plin de bucurie.

Abilene dă ochii peste cap. Sperasem că nașterea copilului nostru va trezi în ea măcar o urmă de instinct matern, dar mă înșelasem amarnic. Rămăsese aceeași Abilene, preocupată de sine ca întotdeauna, deși, spre marea mea surprindere, se dovedise extrem de responsabilă în ceea ce-l privea pe fiul nostru. Chiar dacă era clar că nu reușea să simtă afecțiunea care în mine se născuse natural, se dovedise de la bun început organizată și hotărâtă să-i ofere fiului nostru siguranța de care avea nevoie. Când era bebeluș, se asigurase că avea parte de cea mai bună îngrijire, angajase cea mai căutată dădacă din District, o femeie pe nume Enid, pe care nicio sumă nu ar putea-o răsplăti cum se cuvine pentru căldura și înțelepciunea de care dădea dovadă. Dincolo de răceala sa incurabilă, Abilene nu pusese nicio clipă copilul în pericol, nu-l otrăvise emoțional, nu ridicase vreodată vocea în prezența lui.

Sunt conștient de faptul că toate acestea sunt lucruri normale pentru orice părinte, dar eu mă simțeam recunos-

cător. Cu ajutorul lui Enid pot nutri speranța, deși slabă, că fiul meu va depăși teafăr vârsta copilăriei.

– Ar fi o ocazie bună să mai periezi donatorii de la Comitetul Național Republican, spune Abilene terminând cu cercelul și plecând apoi spre camera ei, de cealaltă parte a băii comune. Banii în plus nu strică niciodată.

– Am strâns deja suficienți, spun, lăsându-l jos pe Galahad și privindu-l cum trage de ușă în căutarea lui Enid. În plus, ți-am spus deja că vreau să profit de seara de dinaintea dezbaterii, pentru a mă pregăti.

O aud bombănind în dormitorul ei.

Merg spre camera unde se afla, trecând prin baia comună și mă opresc în prag cu brațele încrucișate. Nu intru în camera ei de regulă, și nici ea într-a mea, de obicei. Iar faptul că mi-a acceptat limitele este unul dintre motivele pentru care nu am luat-o razna în ultimii doi ani, deși din când în când tot încearcă să mai tatoneze terenul.

– Apropo, spun cu dulceață, sper să ajungi direct în Iad pentru declarația de presă de ieri.

Ridică ochii spre mine cu o expresie prefăcut inocentă.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Faptul că ai trimis informațiile sub forma anonimatului nu schimbă nimic. Atât eu, cât și Morgan știm că ai fost tu. Și sunt sigură că știu și Ash, și Greer. Tocmai am vorbit cu Morgan, e furioasă.

– O să vă treacă, și lui Morgan, și ție. Va afecta campania lui Ash mult mai profund decât pe a noastră.

– Nu mă îngrijorează *campania*, spun uluit. Sunt îngrijorat pentru soră-mea. Pentru nepotul meu. Le-ai distrus viața dintr-o singură mișcare. Chiar te doare în papuci de asta?

– Era timpul. O să le treacă.

– Băga-mi-aș!

– Bagă-ți-o. Doar ți-o cer de atâta vreme. Te-ai răzgândit cumva?

Mă uit țintă în ochii ei, dar nici măcar nu clipește. N-are urmă de rușine. Sau de regret. Nu că aș fi așteptat așa ceva de la ea.

– Știu ce-ți trece prin cap, îmi spune. În clipa asta te gândești ce bine te-ai simți să anunți că divorțezi de mine. Să-l iei pe Galahad și să pleci de aici fără să te uiți înapoi.

– Ar fi minunat, recunosc. Și aproape că simt ușurarea, sentimentul dulce de libertate...

Am visat cu ochii deschiși atât de des la asta, încât aș putea umple un caiet cu toate scenariile pe care mi le-am imaginat. Părăsind-o în public, ori noaptea, pe ascuns, trimițându-i actele de divorț prin curier sau aruncându-i-le în farfurie, la masă. Nu există scenariu posibil pe care să nu-l fi plăsmuit în imaginație, gustându-l cu o nesănătoasă desfătare.

Abilene înclină capul într-o parte, cu expresie de falsă milă.

– În același timp, însă, te gândești la toate motivele care te forțează să n-o faci. Nu poți câștiga alegerile în plin divorț, mai ales știind bine că nu aș alege să o facem discret, nici să-ți ușurez lucrurile. Aș face un tămbălău public cum nu s-a mai văzut. Și nu doar că ai pierde alegerile, dar nu ai mai avea niciodată acces la vreo funcție publică. Nu există minciună pe care nu aș fi capabilă s-o spun în fața judecătorului, Embry. Droguri, alcool, prostituate... Prostituate adolescente. Pe care le-ai drogat chiar tu. Pe care le-ai plătit să avorteze. Nu e chiar așa greu de creat dovezi, dacă e necesar.

– Isuse, Abilene!...

Ridică indiferent din umeri întorcându-se spre oglindă să-și ciufulească elegant părul. Aceasta se mișcă pe umerii ei în valuri perfecte de culoarea cuprului.

– Mai vrei să divorțezi?

Nu-i răspund. Nici măcar nu mă deranjez să o salut de la revedere. Îmi iau valiza, îl îmbrățișez pe Galahad cât de mult mă lasă și-i spun lui Enid să mă anunțe dacă are nevoie de ceva, orice.

Apoi iau avionul spre New York.

ASISTENTA MEA, o tânără pe nume Dinah, se ocupă de formalitățile de cazare, se asigură că am toate notițele cu mine, apoi ne despărțim. Ea în camera sa, eu în a mea. Când apropii cardul de încuietoarea electronică a ușii, îmi dau seama că mai e cineva pe hol.

Nu-i recunosc fața, dar recunosc atitudinea, costumul, casca bluetooth: este un agent de la Serviciile Secrete. Ceea ce înseamnă...

Deschid ușa cu sufletul la gură; nu mai pot respira, gâfâi ascuțit, nerăbdător.

Greer e aici.

Greer este aici, la mine în cameră, privind prin fereastră orizontul din Manhattan. Respirația mi se oprește. Nu pot gândi. Se întoarce cu fața spre mine și-mi zâmbește. În spatele ei, orașul licărește de parcă ar iubi-o cum o iubesc eu, de parcă s-ar întinde s-o atingă cum m-aș întinde să o ating eu.

– Pare un déjà-vu, mă tachinează ea. Tu intrând într-o cameră de hotel, eu la fereastră...

La auzul cuvintelor sale, toată căldura, și dorința, și nerăbdarea îmi coboară direct în vintre. Pentru că are dreptate, este un déjà-vu. Ultima oară când ne întâlnirăm așa, Greer, îmbrăcată în rochia de mireasă, sfârșise

aşezată pe gura mea, iar eu terminasem în pantaloni, după ce soţul ei îmi linsese de pe buze gustul ei. Poartă o rochie albă şi acum, tricotată, scurtă, şi cizme peste genunchi care-i fac picioarele lungi să arate kilometrice. Vreau se le simt în jurul mijlocului meu, să-mi bag capul acum, acolo, între ele, să-i ridic rochia, să-i descopăr sânii ca să-i pot mușca.

Dar rămân pe loc, lăsând valiza încet jos, în timp ce uşa se închide singură în urma mea.

– De ce eşti aici? o întreb reuşind cu greu să menţin un ton neutru, ca să ascund cei doi ani de singurătate şi dor.

– M-a trimis Ash, răspunde ea.

Bineînţeles că o trimisese Ash. Şi nu ştiu de ce, dar mă simt în acelaşi timp excitat şi dezamăgit.

Excitat pentru că, dacă a trimis-o Ash iar ea a acceptat să vină, ştiu deja cum se va sfârşi seara asta.

Atunci, de ce nu este şi el aici? De ce nu venise, de ce nu eram aici toţi trei?

– În noaptea asta este în Seattle, mă lămureşte Greer cu voce blândă, de parcă-mi citise gândurile. Lyr i-a cerut să rămână, iar Ash ar face orice pentru el.

Dezamăgirea se dezumflă puţin, înlocuită de o durere ascuţită. Îl iubesc îngrozitor de mult pe bărbatul acela. Normal că prefera să fie cu fiul său în momentele acestea, normal că era capabil să sacrifice orice pentru fiul său.

Greer îşi mușcă buza, urmărindu-mă cum procesez informaţiile.

– Au trecut doi ani, şopteşte. Dacă vrei să plec, spune-o.

– Şi dacă nu vreau să pleci?

Simt cum sângele îmi fierbe în vene, bubuind, cum penisul împinge în fermoar de parcă ar încerca să rupă dinţii metalici.

Greer încetează să-şi muşte buza, o linge uşor şi zâmbeşte larg.

– Atunci cuvântul meu de siguranţă este Maxen.

M-arunc asupra ei. Trebuie să fac câţiva paşi lungi să acopăr distanţa dintre noi, dar ajung acolo, mă lipesc de ea, strivind-o de perete şi-i acopăr gura cu a mea.

– Nu pot s-aştept, îi murmur pe buze.

– Atunci n-o face, răspunde.

O răsucesc şi o împing pe pat, nu-i dau timp să se ridice spre perne, nici să respire. Mă aplec asupra ei cu mâinile bâjbâind pe fermoar. Cu partea opusă palmei simt piele udă.

– Nu porţi nimic sub rochie, mârâi, oprindu-mă să-mi desfac fermoarul şi să-i ridic rochia, ca să văd cu ochii mei. Aşa de mult mă doreşti?

Se arcuieşte drept răspuns, încercând să ajungă la mine cu şoldurile, dar i le blochez pe pat cu putere, limitându-mă la a o *privi*. Despărţitura elegantă dintre picioare, forma rotundă şi umflată a pubisului care modelează materialul tricotat al rochiei, unghiurile şi curbele acolo unde vaginul ei întâlneşte coapsele şi locul unde coapsele se unesc cu fesele. Anusul în formă de roză şi clitorisul ei ca de zmeură ivindu-se dintre labii. E deja udă, atât de udă încât s-a scurs pe-afară; carnea ei cea mai intimă este atât de umflată, de dornică.

– Embry, geme ea. Intră în mine. Te rog... Nu mai pot.

La dracu', nici eu nu mai pot!

– O să termin imediat, iubito, murmur încet, scuzându-mă.

Mă sprijin cu o mână pe pat și scot penisul din pantaloni cu cealaltă. O să termin atât de repede, încât mi-e rușine s-o spun cu voce tare. Embry Moore, cunoscut de-a lungul coastei de vest pentru performanțele sale în pat, va termina de la prima alunecare în ea. Sau chiar mai repede. A trecut mai bine de un an de când singura mea alinare fuseseră mâna mea și o jucărie de silicon pe care o cumpărasem din frustrare, de pe net, în timp ce ochii mi se umpleau de lacrimi și chipul mi-era luminat doar de ecranul laptopului. Singura pauză de la abstinență fusese noaptea aceea cu Belvedere, ceea ce face din mine, practic, un fel de călugăr. Iar acum, când mă aflu în fața unei femei doritoare, cu picioarele desfăcute, habar nu am cum să fac să nu termin pe loc. Testiculele îmi sunt deja ridicate, pregătite să o umple.

O ating cu glandul și trag aer în piept. Chiar și atingerea aceasta simplă mi se pare imposibil de suportat.

– Pot să intru fără prezervativ? reușesc să întreb printre dinții strânși.

Greer râde de mine ca o strengăriță mică, mă apucă de cravată, trăgând jucăuș.

Apoi devine serioasă ca păcatul.

– Umple-mă, spune cu vocea aceea semeață pe care o folosește uneori, vocea ei de regină. Vreau toată sperma pe care ai strâns-o pentru mine. Toată ziua m-am gândit la asta, la cum o să mă simt când mă vei umple. La cum vei picura din mine.

Aaah, băga-mi-aș, da... N-a spus *vreau să te simt complet* sau alte lucruri banale pe care și le spun iubiții când fac sex neprotejat. Fără prefăcătorie, fără pretenții de doamnă. Doar dorința pură, biologică, eliberarea fizică și scopul natural al împerecherii.

Unghiul e chinuitor, picioarele ei atârnând pe jumătate din pat în timp ce pulpele mele sunt blocate de pantalonii strimți, dar nu-mi pasă. Își ridică șoldurile spre

mine, intru în ea un centimetru, apoi mă adâncesc tot, împingând puternic, o singură dată. Este atât de udă, încât nimic nu-mi blochează alunecarea. Îi apăs mâna pe stomac s-o împiedic să se miște în timp ce cu mâna cealaltă încerc să-mi trag în jos testiculele, în tentativa de a opri orgasmul care deja mi se prelinge prin mușchi și vene, prin fiecare canal din corp.

În ciuda mâinii cu care o blochez, se arcuiește, împingându-se în mine, și contactul direct, după doi ani, este imposibil de descris. *Doamne, ce dor mi-a fost de tine, cât de dor mi-a fost, cât de dor mi-a fost*, spune, iar eu îi dau drumul și ies aproape complet.

– Mie mi-a fost și mai dor, gâfâi și mă înfig din nou în ea; pe toți dracii, vederea mi se umple de licurici, de stele, de supernove și de pitici albi și de pulsări care eliberează raze de energie pură de simt că orbesc, apoi o pătrund de tot, aplecat peste ea ca un adolescent, împiedicat de haine, minunându-mă de senzația pe care mi-o dă atingerea testiculelor de fesele ei de parcă ar fi a opta minune a lumii.

Fiecare mușchi din corp este atât de încordat încât am impresia ca voi plesni, dar prefer să plesnesc decât să pierd senzația asta, cadoul acesta neașteptat de care aveam atâta, atâta nevoie. O iubesc, o iubesc...

– Te iubesc, murmur, sărutând-i sălbatic gura, mușcând-o de maxilar. Te iubesc.

– Embry, îmi șoptește, avem timp. O să stau cu tine toată noaptea. Ia-mă repede, apoi eu te voi lua încet, dar nu te abține. Nu trebuie să te abții niciodată cu mine.

Mâinile mi se mișcă peste tot, deși stau nemișcat ca o statuie, ca un stop-cadru. Cea mai mică tresărire m-ar putea duce dincolo de limită și nu vreau încă, deși vreau, dar vreau să și dureze pentru totdeauna și vreau și să eliberez înăuntrul ei toată presiunea care s-a adunat în

mine, să-i arăt cât de cast am fost. Să-i arăt exact cât de dor mi-a fost de ea.

Simt nevoia să-i ating fiecare părticică din corp, fiecare părticică la care a avut acces doar soțul ei în ultimii doi ani. Talia ei subțire, sânii fermi, chiar și umerii ei incredibili, trebuie să ating, să prind, să strâng.

Umerii ei.

Îi mângâi părul, trecându-mi degetele prin el, apoi îi cuprind fața în palme și o sărut, o sărut, o sărut. Și nu păsărica ei udă este cea care îmi provoacă orgasmul, ci atingerea de mătase a limbii ei ude pe a mea, atât de intimă, de autentică.

– O să termin, îi mârâi la ureche.

Drept răspuns, ea mă sărută și mai apăsat și, la dracu', asta e, acum, primul meu orgasm adevărat după ce-l regulasem pe asistentul președintelui în urmă cu un an. Simt cum presiunea îmi apasă furios în testicule, apoi gem din adâncul gâtului, umplând-o pe Greer cu sperma caldă. Mă simt de parcă cineva sau ceva m-ar smulge din propriul trup, cu forță, trăgând, iar fruntea mi se propteşte de a ei în vreme ce restul corpului îmi este cuprins de o furtună nemiloasă. Ejaculez și ejaculez, mă simt aproape jenat de cât de mult se scurge din noi, dar ea nu, nu e deloc jenată. Întinde mâna și o bagă acolo, în locul care ne unește și mi se pare prea mult de suportat, prea multe. Cad cu toată greutatea corpului peste ea, terminând de juisat cu abdomenul și pieptul apăsat pe ale ei, mișcând din șolduri neputincios ca un tinerel lipsit de experiență.

Apoi, în sfârșit, după ce pare a fi o oră sau mai mult, se termină, mă simt golit. O apuc de mâna care pipăie impudică și curioasă între noi și i-o duc la gură ca să lingă dezastrul pe care îl făcusem. Ochii îi sclipesc precum argintul topit când o fac, provocându-mi fiori fierbinți din nou.

– Îți place asta, deșănțată mică? o întreb cu răsuflarea întretăiată.

Dă din cap că da, cu degetele pline de spermă în gură, ochii larg deschiși și nevinovați și ah, la dracu'!...

– Ești îngrozitor de indecentă, îi spun, ieșind din ea și lăsându-mă să alunec din pat în genunchi fără să mă deranjez să-mi ridic pantalonii. Îi apuc fesele cu palmele și mi-o ridic la gură, simțind atingerea cizmelor de piele pe umeri. O ling lung, dintr-o singură mișcare, de la anus până la clitoris, simțind gustul nostru amestecat, amărui și dulce, iar totul pare atât de natural și de potrivit, gustul acela de noi. Dulce-amărui, pervers, amestecat, exact ca viața noastră, exact ca iubirea noastră.

Pulpele i se strâng în jurul capului meu, simt împunsătura tocurilor pe spinare în timp ce o sărut și sug, ling și împing cu limba, gust totul, o gust pe ea toată, și nu trece mult până când mâinile i se încleștează în așternuturile patului de hotel, cu verigheta sclipind sub lumina veiozei pe când ea geme și mi se zbate sub limbă. În timp ce plăcerea ei crește, nu reușesc să-mi iau ochii de la sclipirile de aur și diamant, apoi privesc verigheta mea și-i trec brațul peste coapsă apăsând-o pe osul pubian pentru a o ține nemișcată. Sclipiri gemene de aur mat, sigilii care declară că suntem ai altcuiva. Ea este soția altui bărbat, iar eu, soțul altei femei și Doamne, gândul ăsta nu ar trebui să fie atât de greșit și de palpitant încât să-mi provoace din nou erecția.

Dar este. Și-mi provoacă erecția.

Mâinile i se împletesc în părul meu, ținându-mă apăsat cu gura pe ea. Îmi mișc limba și dinții, mâncând-o de parcă n-ar mai exista altă femeie de mâncat și termină cu atâta forță, încât picioarele îi tremură pe obrajii mei, tocurile mă zgârie pe spinare și știu că mi-o va decora cu semne și vânătăi.

Iar gândul este ca o limonadă rece într-o zi de caniculă. Ușurare. Doamne, te rog, fă să mă marcheze, să am dovezi că noaptea aceasta a fost aievea.

Te rog.

Încet, încet contracțiile i se potolesc pe gura mea și-mi desprinde mâna din păr. Îmi ridic fața dintre picioarele ei, fericit să-mi simt buzele și barba și chiar obrajii uzi de ea. Greer se înfioară văzându-mă așa, iar picioarele încălțate cu cizme îi alunecă simultan pe covor, cu un zgomot camuflat.

– Doamne, da!

– Chiar că da.

– Dah.

Râde fără suflare, iar eu mă cațăr la loc pe ea, ridicând-o pe perne și trăgând-o la piept, strângând-o cu putere, cu picioarele, hainele și părul ei încâlcindu-se în jurul nostru.

– Mi-a fost îngrozitor de dor de tine, spun, cu gura pe părul ei și cuvintele voalate de contactul dintre noi. Atât de îngrozitor de mult.

– Știu, oftează ea, cuprinzându-mă cu brațele de mijloc. Are fața îngropată la pieptul meu și mi se pare că este perfect, că totul este perfect și mă-ntreb cum de am supraviețuit fără toate astea. Mă întreb ce fel de dragoste este asta: supraviețuiește unei perioade de castitate de doi ani și mă devorează cum mă prinde.

Bănuiesc că și ea se gândește la același lucru pentru că spune:

– Începusem să cred că felul în care mă faci să mă simt era o invenție, că-mi înfrumusețam amintirile, dar...

Își ridică fruntea privind în sus la mine cu un zâmbet care ar face și pietrele să cânte.

– A fost exact ca la Chicago, exact ca în noaptea nunții mele, ca în Carpatia. O să fiu întotdeauna fata care se îndrăgostește de cavalerul ei în armură strălucitoare.

– O să fii întotdeauna, mormăi, aplecându-mă să o sărut. Mă voi asigura de asta.

NE-AM IUBIT DIN NOU în duș și, de data asta, mulțumesc lui Dumnezeu și tuturor sfinților, am rezistat destul cât să termine ea prima și să mă pot privi din nou în oglindă. Apoi am iubit-o lipită de fereastră, privind cum luminile orașului îi sărutau pielea încă udă, apoi ea m-a folosit, așa cum promisese, împingându-mă pe un scaun și călărindu-mă până am asudat și rămas fără suflare amândoi. A terminat în timp ce degetele de la picioare mi se încleștau în covor și unghiile ei zgâriau mânerele scaunului, apoi am ținut-o de șolduri și m-am mișcat în ea până am făcut-o să urle de plăcere, cuprinsă de alt orgasm, în vreme ce eu juisam puținul care mai rămăsese în mine.

Ceea ce a făcut necesar un alt duș, fără sex de data asta, doar spălat cu blândețe și mângâieri de iubiți satisfăcuți, după care ne-am strecurat în pat, îmbrățișându-ne în întuneric.

– Mă bucur că Ash te-a trimis la mine, spun, strângând-o în brațe, cu bărbia sprijinită pe creștetul ei. Nu pot... e... Sunt bucuros, chiar sunt. Și recunoscător.

Greer îmi desenează cercuri cu degetele pe spinare.

– Cât timp a trecut? De când nu ai mai fost cu cineva?

– De la Belvedere, mărturisesc, și-i simt uimirea.

Ceea ce mă umple de ciudă, deşi *ciudă* nu sunt sigur că este cuvântul corect. Mă simt obosit. Obosit că mă crede promiscuu şi că o şochează să afle că nu sunt, de fapt.

– De ce eşti aşa uimită? o întreb fără să reuşesc să-mi maschez iritarea.

Îşi schimbă poziţia pentru a mă putea privi.

– E dureros, spune cu blândeţe. Să te ştiu atât de singur. Ştiam că nu te vei culca cu Abilene, dar am crezut... sperasem... că nu ai rămas singur de tot.

Oftez. Atitudinea defensivă se potoleşte şi mă calmez.

– Vechiul *eu* nu ar fi stat singur. Şi, la început, cu campania şi cu Galahad, mi s-a părut mai înţelept aşa. Să-mi văd de ale mele şi să-mi ţin penisul în pantaloni. Nu aveam nevoie de alte schelete în dulap în timpul alegerilor.

– Şi apoi?

Îi mângâi linia sprâncenelor şi apoi a nasului.

– Apoi am avut ocazia să mă culc cu cineva, la modul discret şi sigur, dar m-am trezit că nu pot. Nu doar că nu vreau, ci că nu pot, fizic. Mă lua cu rece numai gândindu-mă. Într-un final am realizat că tu şi Ash m-aţi stricat, că nu mai puteam fi cu nimeni altcineva. Odată ce devenisem trei, nu mai puteam fi altfel. Noaptea în care a venit Belvedere la mine a fost singura dată când am putut să mă culc cu cineva, pentru că am simţit că sunteţi voi, tu şi Ash.

– A trebuit să te prefaci că era Ash? mă întreabă.

– Nu, spun scuturând din cap. E greu de descris... l-am regulat pe Ryan Belvedere, nu a fost nevoie să mă prefac c-ar fi altcineva. Pentru că voi eraţi cei care l-aţi trimis la mine. Şi-atunci, era ca şi cum eram cu voi.

Fac o pauză, reamintindu-mi noaptea aceea. Plină de sudoare, aspră, lungă.

– V-a povestit apoi Ryan ce s-a întâmplat?

– Ne-a povestit, răspunde Greer cu un zâmbet. Ash s-a excitat atât de tare, încât n-a mai avut răbdare nici măcar să se închidă uşa în urma lui când a plecat.

Deşi obosit, simt cum penisul mi se contractă.

– Ash mi-a tras-o direct pe podea până m-a făcut să ţip. Apoi m-a pălmuit la fund şi mi-a tras-o din nou. Ne-am gândit tot timpul la tine cu Belvedere.

Gem.

– Mă doare prea tare ca s-o facem din nou, dar sunt erect.

– Te ajut eu, spune Greer cu dulceaţă, căţărându-se peste mine, punându-şi păsărica umedă pe faţa mea şi cuprinzându-mă cu gura. Şi din nou rezistenţa mea e zero, dar, de data asta, din fericire şi a ei. Nu-mi trebuie decât câteva mişcări ale gurii ei să termin din nou şi ea să se contracte de plăcere pe limba mea.

Apoi mi se strecoară la loc în braţe de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, băgându-şi nasul în pieptul meu. Dacă aş fi fost o pisică, una mare, aş toarce acum. Încălzit şi somnolent, satisfăcut, cu femeia mea lângă mine, la fel de somnolentă, şi caldă, şi satisfăcută.

– Embry, o aud spunând pe când alunecam spre somn. Trebuie să îţi spun ceva. Despre Abilene.

Pofta de tors îmi dispare pe loc.

– Ce?

Nu-i pot vedea faţa pentru că şi-o ţine pe pieptul meu, dar simt că ezită.

– Acum ceva vreme, am avut o discuţie cu doctorul Ninian.

Doctorul Ninian. Doctorul Casei Albe, cel care a ajutat-o pe Abilene să mă drogheze în noaptea în care a fost conceput Galahad. Ash o concediase discret, deşi ar fi dorit să facă mai mult, dar l-am convins să se limiteze la

atât. Pentru că nu voiam să am așa ceva pe cap în timpul campaniei.

– A acceptat să meargă la poliție, după ce am amenințat-o că, altfel, o voi face chiar eu. Dar am ezitat, pentru că nu am vrut să iasă la iveală povestea în plină campanie.

– Apoi Abilene a dezvăluit totul în legătură cu Lyr, anticipez eu.

– Trebuie oprită cumva, Embry. Și chiar dacă tu refuzi să depui plângere, falsificarea dosarelor medicale și complicitatea la un act ilegal pot fi suficiente pentru a o trimite la închisoare. Sau cel puțin să o defăimeze suficient cât oamenii să nu mai aibă încredere în ea.

– Nu contează, îi spun lui Greer. Indiferent dacă merge la închisoare, dacă va fi umilită public și toți prietenii îi vor întoarce spatele, va continua să reprezinte un pericol. Nu e mai sigur dacă facem în așa fel încât să se simtă în continuare mulțumită?

– Nu-ți cer părerea despre asta, răspunde Greer. Doar te avertizez că se va întâmpla. Probabil în următoarele două săptămâni. Nu vreau să-ți afecteze campania, dar nu am de ales, nu știu ce mai e în stare să facă... Uneori mă tem că va ajunge la un gest extrem. Că va face rău cuiva așa cum a încercat să-mi facă mie, folosindu-se de Melwas.

O strâng și mai tare în brațe.

– Nu voi permite niciodată să se întâmple asta. O țin sub supraveghere, Greer, toate liniile ei posibile de comunicare sunt urmărite. Nu va putea răni pe nimeni atât timp cât eu sunt aici.

Greer nu răspunde și sunt conștient de faptul că nu mă crede. Mă gândesc la ce alte argumente aș putea folosi pentru a o liniști, dar și pentru a o face să se răzgândească în privința mersului la poliție, când ea spune:

– Am văzut protestatarii din fața hotelului, aseară.

Mă-ntorc pe spate și-mi țintesc privirea în tavan.

– Știu.

– Embry, ai grijă, te rog. Extremiștii carpatieni sunt periculoși.

Părinții ei fuseseră uciși de extremiști din Carpatia pe când ea era doar o copilă, are toate motivele să o sperie prezența lor. Și aș vrea să-i pot spune ceva care s-o liniștească, dar nu găsesc nimic. Am adoptat în mod intenționat o platformă agresivă anti-Carpatia. Este atitudinea pe care o cred necesară, motivul pentru care candidez, deși sunt conștient că-mi va crea dușmani și în țară, și peste hotare. Protestatarii de aici, din țară, însă, nu reprezintă o problemă reală, sunt doar oameni înarmați cu pancarte și lozinci antibeligerante sau împotriva industriei armamentelor ori a xenofobiei și alte chestiuni similare. Însă extremiștii carpatieni pot reprezenta o problemă reală.

Nu că aș fi foarte îngrijorat. În primul rând pentru că de mâine voi fi protejat de Serviciile Secrete, în al doilea rând, e cale lungă între niște amenințări primite online și un pericol real. Mi-am petrecut mulți ani printre gloanțele și bombele lor, prin orașele lor în ruine, pline de fire capcană. Nu mă îngrijorează câțiva cretini care mă amenință pe Twitter.

– Te rog, Embry, spune ea plimbându-și degetele de-a lungul tâmplelor, pe lângă urechi și ajungând apoi la obraz. Nu ești invincibil.

– Știu că nu sunt.

Pufnește.

– Am uitat că nu e vorba de pericolul de a fi rănit, ci de faptul că, pur și simplu, nu-ți pasă dacă ești rănit.

– Vorbești ca Ash.

Simt în tonul cu care mi se adresează cum temperamentul ei începe să se manifeste.

– De ce? Pentru că îndrăznesc să-mi pese de tine? Pentru că îndrăznesc să te vreau în viaţă?

– Ai fi singura, murmur, şi nu pentru că ar fi adevărat, ci pentru că atinge puncte sensibile care nu vreau să-mi fie atinse şi mi-e mai uşor să mă ascund în spatele urii de sine.

– Oh, mai taci, spune ea, pe jumătate plictisită, pe jumătate amuzată. Nu încetează nimeni să te iubească doar pentru că faci bot. Nu funcţionează nici cu mine, nici cu Ash, şi nici cu Galahad.

Mă înmoi când aud numele fiului meu. Pe buzele lui Greer. Simt o dorinţă înnebunitoare, şi dureroasă, şi egoistă ca ea să-mi cunoască băiatul. Să-l ţină în braţe, să-i citească, să-l facă să chicotească. Vreau să văd dacă o face să se lumineze aşa cum mă face pe mine, să văd dacă şi pe ea o atinge până în inimă dulceaţa şi curiozitatea lui timidă, aşa cum mi se întâmplă mie.

– M-ai... o să mă poţi ierta vreodată pentru el? o întreb cu gura uscată.

Brusc, simt nevoia să ştiu, să aflu chiar acum.

– O să-l ierţi vreodată că are mama pe care o are?

– Nu e nimic de iertat, spune ea cu voce limpede, plină de căldură şi de onestitate, de adevăr.

Îmi duce mâna pe abdomenul plat, pe talia îngustă.

– Îmi doresc, vreau să spun, n-am cum să explic cât de intensă este dorinţa mea de a avea un copil cu tine şi cu Ash, cât de mult îl vreau. Am aprins toate lumânările de la Sf. Thomas Becket, m-am rugat la fiecare sfânt ocrotitor al femeilor şi copiilor. Nu pot să spun că nu sunt geloasă când mă gândesc la el, pentru că sunt. Simt asta, dar simt şi că-mi doresc să-l iubesc, că nimic nu mă va împiedica vreodată să te iubesc pe tine. Indiferent ce a făcut, Abilene este verişoara mea, ceea ce înseamnă că Galahad face parte din familia mea.

– O să fac în aşa fel încât să-l cunoşti, îi promit. Trebuie să-l cunoşti. Eu... simt nevoia să îl cunoşti.

– Mi-ar plăcea, spune Greer. Şi ar trebui să-l cunoască şi Ash.

Mă ard pleoapele şi clipesc repede.

– Da.

– Îţi aminteşti prima noastră dată după ce m-ai salvat şi m-ai dus înapoi la Camp David? Noi trei împreună?

– Da, desigur.

– La un moment dat mi-ai spus că mă iubeşti, îţi aminteşti? Ai spus-o astfel încât să te aud doar eu.

În mintea mea rulează încă imagini cu Ash strângându-mi fiul în braţele puternice şi nu înţeleg imediat ce îmi spune. Dar când, în sfârşit, înţeleg, faţa îmi ia foc de ruşine. Îmi amintesc bine momentul respectiv şi nu sunt foarte mândru de ce am făcut.

– Da, îmi amintesc.

– De ce?

Îmi strâng buza între dinţi în căutarea cuvintelor potrivite. Vreau să vorbesc deschis.

– Voiam să ştii că te iubesc, că iubirea mea pentru tine, că sexul cu tine, sunt independente de sentimentele mele pentru Ash... şi am vrut să ştii, pentru că eram gelos pe el. Pe modul în care l-ai privit în ziua aceea. Deşi eu eram cel care te salvase, părea joacă de copii în comparaţie cu grija pe care ţi-a arătat-o el după aceea. De parcă era el cel care te salva cu adevărat. Iar Ash este... totul, e ca apa care umple orice spaţiu, iar eu am avut un moment în care mi-am dorit un lucru doar pentru mine. Să te iubesc.

Trag aer în piept.

– Ştiu că eu şi Ash, povestea noastră, durează de mulţi, mulţi ani şi că din cauza asta poţi crede cu uşurinţă că tot ce simt pentru el este mai important decât ce simt

pentru tine, și a trebuit să-ți spun clar că nu era așa. O parte din mine era doar a ta, numai a ta. Și încă este.

Oftează, încuviințând din cap.

– Știu, îmi răspunde. Adică m-am gândit că asta voiai să-mi spui.

– Atunci de ce întrebi?

Se gândește îndelung înainte de a-mi da un răspuns. Apoi o face, cu blândețe.

– Pentru că uneori mă întreb dacă relația noastră în trei ar fi durat și dacă tu nu plecai. Ne iubim atât de mult, suntem atât de legați, încâlciți unul în celălalt, încât mă întreb dacă am avut vreodată vreo șansă reală să funcționeze.

– Ash, spun. Ar fi funcționat, pentru că el este Ash, și noi suntem noi. Cred cu tărie asta, Greer. Chiar cred. Indiferent cât de geloși am fi fost, cât de frânți sau cât de încurcată ar fi fost situația, am fi reușit.

– Și dacă am fi reușit, atunci ce?

– Atunci m-aș fi aflat în același pat cu tine în fiecare seară, spun, zâmbind. Și ți-aș fi adus cafeaua în fiecare dimineață, te-aș fi trezit în mângâieri. Iar apoi, când toată treaba cu politica s-ar fi încheiat, am fi găsit un loc undeva la țară pe care să-l umplem cu copii, un loc unde să îmbătrânim împreună.

– Copii, spune ea, zâmbind. Ce frumos sună.

– Poate te-am lăsat însărcinată în seara asta...

Abia îndrăznesc să-o spun, dar sunt prea captivat de ideea posibilei noastre vieți împreună pentru a mă putea opri.

– Poate se întâmplă chiar acum.

– Oh, Embry, spune ea rostogolindu-se peste mine.

Părul ei este întins peste tot pe noi, moale, mirosind a dulce.

– Sper... Sper din toată inima.

Nu mai vorbim foarte mult după aceea. Lăsăm speranța să ne umple inimile și, cu respirațiile unite, alunecăm într-un loc întunecat și pașnic. Un loc unde femeia pe care o iubesc îmi poate ține copilul în brațe, unde burtica ei se face cuib pentru un copil al nostru. Iar Ash este cu noi, și toți patru suntem fericiți, râdem relaxați, în siguranță și nimic nu se află în acest loc, în afară de noi, de iubirea care ne leagă și de familia de care ne îngrijim împreună.

Carpatia nu există. Nici Abilene.

Nici alegerile, nici dezbaterea.

Nici teama că, odată urcat pe scenă, aș cădea în genunchi în fața lui Ash, înainte ca el măcar să apuce să spună un cuvânt.

Nu există nici tentația entuziasmului că l-aș putea înfrunta, că aș putea câștiga, că m-aș putea simți mai puternic, mai inteligent, măcar timp de o oră, o oră crucială.

Nu există teama că mă voi trezi într-un pat gol și că nu-mi vor rămâne decât juliturile de pe spate cauzate de tocurile ei și mirosul persistent de șampon proaspăt folosit, pentru a-mi reaminti că nu a fost un vis.

Nu există teama că mâine voi fi singur.

Și înfrânt.

18

EMBRY

Acum

Dar mâine sosește și eu sunt singur.

Și înfrânt.

Nu sunt surprins când mă trezesc singur, iar faptul că sunt conștient de asta nu face singurătatea mai puțin dureroasă. Dar sunt surprins că Ash nu doar câștigă dezbaterea, ci mă strivește. Mă distruge.

Mă înjunghie și-mi pune leșul și inima la vedere, să afle întreaga lume.

În definitiv, el este regele, iar singurul vinovat că am uitat asta sunt eu.

NU-MI AMINTESC decât fragmente din timpul dezbaterii. Scena de la Universitatea Hofstra, plină de freamăt, de oameni care aranjau cabluri audio și-și reglau camerele de luat vederi certându-se în legătură cu conexiunea Wi-Fi. Mă uit după Ash, în vreme ce o persoană se ocupă de machiajul pentru cameră.

Mă uit după Greer. Dar nu văd decât străini și lumini. Îmi recitesc notițele de pe telefon, iar Vivienne Moore îmi trimite infinite sfaturi sub formă de mesaje:

Privește direct în cameră. Vorbește clar. Nu-l lăsa să te înfurie.

Nu strica totul.

Îmi amintesc că am intrat pe scenă primul, făcând cu mâna și zâmbind grupului restrâns de oameni prezenți. Apoi mă întorc. Și-l văd.

În carne și oase.

De aproape.

Ochii verzi. Buze pline, conturate. Părul negru pudrat de câteva fire argintii, atât de îndepărtate unul de celălalt, încât ai impresia că sunt doar efectul luminii. Un costum croit atât de perfect pe trupul său masculin, înalt, încât cred că cel mai probabil croitorul a plâns și a ejaculat în timp ce tăia materialul cu foarfeca. O prezență de sfânt, de cuceritor sau semizeu, o prezență care umple spațiul precum căldura, pornind de la umerii lați, șoldurile înguste,și chipul acela insuportabil de frumos.

Mi-amintesc că ne-am dat mâna, a sa uriașă într-a mea, aspră și puternică. Că ne-am strâns mâna de parcă am fi fost doi străini. Nu ne strânsesem mâna nici măcar prima dată când ne întâlniserăm, decât, poate, dacă un antebraț înfipt în gât se poate considera o strângere de mână. Ni se întâlnesc ochii și uit mereu că sunt puțin mai înalt, dar, cumva, cu Ash nu se simte așa, ci mă simt de parcă m-aș afla la picioarele lui Zeus, privind în sus, a rugăminte. Este efectul prezenței sale, sunt complet neajutorat lângă el sau așa am fost întotdeauna. Apoi Ash mă prinde de cot, se apleacă spre mine și-mi șoptește în ureche:

– Te iubesc, micul meu prinț.

Nu mă insultă.

Nu mă amenință.

După ce în ultimul an făcusem tot ce-mi stătuse în putință să-i subminez puterea, să curtez politicieni și donatori pentru a-i convinge să treacă de partea mea, declarând neobosit că este un lider nepotrivit, folosindu-mă de orice mijloc pentru o face, încălcându-mi public toate jurămintele noastre, legămintele toate, trâmbițând despre slăbiciunea sa... după toate astea, tot ce vrea să-mi spună este că mă iubește?

Dumnezeule! Sunt terminat. Ter-mi-nat. Eram pregătit pentru o dezbatere bazată pe ce ne dezbina, nu pe iubirea care ne lega.

Dar nu.

Mă retrag și-l privesc în ochii verzi ca sticla.

– Ahile..., reușesc să murmur înainte ca publicul să erupă în aplauze politicoase. Moderatorul ne invită să ne așezăm la locurile noastre. Inima i se frânge când mă aude. I-o văd în ochi.

Iar eu mă frâng, la rândul meu. În bucățele. Care dispar, transformându-se în nimic.

Îmi amintesc că iau notițe în timp ce el și Harrison Fasse vorbesc. Îmi amintesc că mâzgălesc puncte și greșeli, că desenez linii aiurea pentru că am nevoie să nu mă uit spre chipul regelui meu, să mă concentrez pe ceva ce nu e vocea sa pârjolitoare și melodioasă. Dar n-a funcționat. N-are cum. E vocea lui. E el. N-am cum să nu-l privesc.

Îmi amintesc că mi-am prezentat argumentele destul de bine. Sunt un bun orator, zâmbesc frumos. Sunt convingător. Provin dintr-un stat liberal, mama mea face parte din partidul Democrat, sunt, de asemenea, un veteran decorat, practic amestecul perfect de albastru și roșu, ca să nu mai spun că sunt și tânăr, și arătos, și inteligent. Sunt candidatul ideal, moderat și inofensiv. Dacă aș fi candidat împotriva oricui altcineva, care să nu fi fost Ash, aș fi avut victoria în palmă.

Dar candidez împotriva lui Ash.

Iar Ash este regele.

Are un răspuns mai potrivit la fiecare întrebare. Un contrapunct mai bun la fiecare punct. Și nu e vorba doar de elocvența sa, deși efectul nu este de neglijat, ci este vorba de limpezimea sa, de onestitatea care se revarsă din el ca lumina - Ash iradiază seninătate și forță. Sunt irezistibile până și pentru mine, și știu că publicul simte, se scaldă în ele, se hrănește din ele pentru că este vorba de sentimentul acela că puterea politică se află în mâna unui om bun. Că au în față un om bun, care încearcă să facă lucruri bune, care nu va precupeți niciun efort, care va lupta pentru binele comun, cu condiția simplă de a crede în el.

Partea îngrozitoare este că mă face să par excesiv de nerăbdător și de lipsit de experiență, nepotrivit, deși știu că nu intenționează asta. Și mă simt stângaci, ca un băiețel care probează costumul tatălui său.

Iar la sfârșit, îmi amintesc lovitura finală a lui Ash.

– Domnul Moore a fost camaradul meu de arme, vicepreședintele și prietenul meu cel mai drag. Nu pot să simt pentru el altceva decât respect și afecțiune. Dar trebuie să vă mărturisesc că, deși a jurat să-mi rămână aproape până la sfârșitul mandatului, a demisionat pentru a-și urma propriile ambiții. Puteți avea încredere că nu va face același lucru și cu încrederea dumneavoastră? Aveți încredere că va jura să servească țara și că nu-și va urma apoi ambițiile personale?

Încăperea se umple de o tăcere grea, iar moderatorul se întoarce către mine.

– Domnule Moore, doriți să replicați?

Îmi amintesc că am bâlbâit ceva despre conștiința mea și Carpatia, un subiect care nu fusese atins în timpul dezbaterii, și că am simțit să mă retrag de dragul țării mele, din aceleași motive care mă împinseseră să o apăr în timpul războiului.

Și, deși fusesem luat prin surprindere, deși regele meu mă pusese la pământ, știu că răspunsul meu a fost suficient de bun cât să-mi permită să părăsesc scena cu demnitate. Dar că pierdusem. Că descrisese demisia mea în cel mai urât mod posibil, iar partea proastă era că nu greșea întru totul. Că partea de adevăr din cuvintele sale avea să-i convingă pe votanții indecișii.

Nu că mi-ar fi păsat de cei indecișii.

Dar îmi păsa că vorbele sale găsiseră ecou în mine.

Îmi amintesc c-am părăsit scena, că Dinah mi-a întins o sticlă de apă rece și că mi-am scrântit gâtul uitându-mă după Ash, încercând să văd unde se dusese. Mi-amintesc că Morgan s-a apropiat și mi-a spus:

– Ce dracu' s-a întâmplat acolo?!

Mi-l amintesc pe Belvedere, așteptând răbdător în spatele amândurora, până când a reușit să se apropie suficient cât să-mi strecoare în mână cardul de la camera unui hotel.

– Dacă sunteți disponibil, președintele Colchester ar dori să veniți în camera sa, în această seară.

Și-mi amintesc că l-am înjurat și am băgat cheia în buzunar, rugând-o pe Dinah să-mi pregătească mașina care mă ducea la hotelul unde stătea el.

ÎN DRUM SPRE MANHATTAN, telefonul nu s-a oprit din sunat. După ce a apărut în *Post* știrea că Ash câștigase dezbaterea și după șaizeci-șaptezeci de mesaje de la Vivienne Moore, l-am aruncat pe canapeaua de lângă mine, apăsându-mi degetele pe pleoape, ignorând prezența agentului de la Serviciile Secrete de pe bancheta din spate.

Umilința mă frige în vene precum smoala încinsă, îmi dă înțepături în gât, înăbușă toate zgomotele și pârjolește totul, în afara sentimentului de rușine.

Am pierdut.

Am făcut tot ce am putut și am pierdut.

Ash a câștigat.

Ieșim din Hempstead, trecem de Queens, apoi dincolo de East River, îndreptându-ne spre hotelul unde este cazat Ash. Privesc orașul din beton și oțel derulându-se la fereastră, cu dezaprobarea tipică oamenilor născuți în Seattle, iar gustul de smoală încinsă se întețește, cu cât mă apropii mai mult de omul care mă pusese în dificultate în fața întregii națiuni. Omul care m-a zdrobit cum se zdrobește o navă de stâncile ascuțite. Ironic că agonizez în halul ăsta, că mă simt dezonorat, deși l-am lăsat să mă lovească cu tot felul de bice, să mă reguleze până la leșin, să mă excite și apoi să mă batjocorească până la ejaculare, să-mi folosească inima și sufletul cu toată brutalitatea cu care-mi folosea corpul, nu?!

Dar prefer să fiu biciuit. Să fiu regulat până la sânge, să fiu legat de penis și plimbat de colo-colo, decât să mă pregătesc atât, și totuși să fiu învins cu atâta ușurință. Și am fost *bun*, știu că am fost. Știu că aș fi părăsit scena ca învingător, dacă ne-am fi aflat acolo doar eu și Harrison Fasse.

Dar Ash va fi întotdeauna mai bun.

Băga-mi-aș! Băga-mi-aș!...

Cum poate să mă strivească, dacă mă iubește? Ce fel de iubire e asta?!

Este felul lui de a iubi, mă gândesc cu amărăciune. Iubirea lui seamănă cu iubirea Dumnezeului său Catolic, nemilos, Dumnezeul care-ți pedepsește păcatele și sângerează apoi ca să fii iertat. În etern iubitor și judecător.

O contradicție pe care o prețuiam și pe care acum am ajuns s-o disprețuiesc pentru că m-a făcut să mă urăsc.

Automobilul SUV parchează în spatele hotelului, îi spun șoferului să-și ia o cameră pentru noapte și să se relaxeze, apoi, împreună cu agentul care-mi fusese încredințat, ne îndreptăm spre lift, trecând prin intrarea de serviciu. Cheia din buzunar simt că mă arde, un dreptunghi de plastic care reprezintă, metaforic, cei treizeci de arginți.[13] Dar pe cine trădez?

Pe Ash?

Pe mine?

Pe niciunul dintre noi?

Pe amândoi?

Agentul care mă însoțește, o femeie cu figura dură pe nume Leonella, nu spune nimic cât liftul urcă, iar eu îi sunt profund recunoscător pentru asta. Chiar și cea mai mică întrebare, cea mai scurtă remarcă ar fi turnat gaz pe foc, iar pielea mea este deja plină de bășici și cojită de rușine. Când ajungem la ultimul etaj și ușa se deschide, mă simt bolnav și tremur de umilință. Agenții lui Ash mă așteaptă.

Îmi sunt familiari. Le știu fețele, numele, chiar și numele copiilor lor.

Pentru ei sunt opozantul în vizită la președintele în funcție, cel pe care l-am abandonat, care tocmai mă făcuse praf la televizor, și sunt aici singur, să-l văd. Iar sexul ar fi motivul cel mai puțin bizar dintre toate motivele care m-ar putea aduce aici. Mă trezesc că le evit privirea în timp ce trec cardul pe cititorul ușii și intru.

Primul lucru pe care îl observ este că Greer nu e acolo. Absența ei se simte, e aproape palpabilă, ca și cum ar fi lăsat un gol, un mulaj al corpului ei.

[13] Conform Noului Testament, Iuda Iscarioteanul l-a vândut pe Isus din Nazaret pentru treizeci de arginți, pentru a fi judecat (n. tr.).

Al doilea lucru pe care îl remarc este că Ash arată dumnezeiește și mă urăsc că-l doresc, că tânjesc după el, deși nu sunt decât un vierme învins care se târăște spre picioarele sale. Stă la fereastră, cu un pahar de scotch atârnându-i nepăsător între degete, dar eu știu că nu e vorba de nepăsare, cu Ash nu este vorba niciodată de nepăsare, știu că-l ține bine, așa cum ține bine în mâinile sale orice. Nu poartă haina, cravata e desfăcută, mânecile cămășii suflecate, iar expresia sa, când se întoarce spre mine, este deopotrivă furioasă și flămândă.

– Ți-a luat ceva să ajungi, spune.

– Am venit direct aici.

– Nu mă refer la azi.

Nu știu ce să-i răspund, iar el e conștient de asta. Lasă paharul jos și se îndreptă spre mine cu pas de prădător. Totul în mine urlă să fac un pas înapoi, ori să alerg spre el, ori să fug, ori să sar la atac.

Nu fac nimic din toate astea, însă percep ușa din spatele meu ca pe o barieră de fier, mă simt încătușat, în lesă, doar stând așa, în fața lui, și urăsc că încă iubesc această senzație, că mi-a lipsit, că mi-o doresc. Mă urăsc. Îl urăsc. Urăsc veiozele din cameră care-l iluminează de parcă ar fi un înger. Urăsc cât de bine arată cu cravata desfăcută și luminile orașului pe fundal. Urăsc intensitatea cu care ochii săi verzi ard pentru mine la fel de puternic ca atunci, în pădure, în Carpatia, când își pusese bocancul pe încheietura mâinii mele.

– De ce m-ai adus aici? întreb de parcă n-aș ști.

De parcă nu l-aș provoca în mod deliberat.

– Tu de ce crezi?

– Să mi-o tragi.

– Chiar crezi, spune pe un ton periculos, apropiindu-se de mine, că meriți să fii regulat?

– Altfel, ai fi venit cu Greer, aseară, subliniez. Ce alt motiv ai avea, în afară de dorința de a mă regula?

– Dacă aș fi fost aseară cu Greer la tine, azi nu ai fi fost în stare să stai jos și ai fi rămas erect până acum. Nu știi ce-aș fi făcut dacă aș fi fost acolo, dar îți garantez că în seara asta nu vei mai fi așa obraznic cu mine.

Îmi vine să pufnesc în râs. Tocmai petrecusem o oră și jumătate discutând cele mai importante chestiuni care privesc lumea noastră azi, și el mă face obraznic? Dacă până acum nu mă simțisem dezorientat, acum eram. Toate eforturile mele și toți banii investiți de Partidul Republican erau doar o *obrăznicie* pentru el? Mă mir că nu mă face *pușți*.

– Nu reușesc să decid dacă-mi doresc mai mult să-ți trag una sau să te sărut, îi spun deschis.

Face un pas mai aproape. Pantofii săi îi ating pe ai mei și, preț de o clipă teribilă, mi-amintesc fiecare dată când s-a mai întâmplat același lucru, atingerea intimă de piele pe piele. În armată și în timpul primei campanii. La nunta sa cu Jenny, când m-a rugat să-i așez floarea de la butonieră, iar vârful pantofilor mei i-a atins pe ai săi și a trebuit să mă prefac că nu văd cum îmi privește buzele în timp ce-i fixam porcăria aia de floare.

– Ha, mă gândeam la același lucru, spune într-o singură respirație.

– Ai câștigat, îi arunc în față. Cum ai putea să gândești exact ce gândesc și eu?!

– Am câștigat? întreabă. Zău? Vreme de un an de zile te-am ascultat împroșcându-mă cu mizerii, și tu numești asta victorie? Să mă lupt cu tine în seara asta poate fi numită victorie?

– Pe vremuri îți plăcea să te lupți cu mine, spun cu voce întunecată. Știu că mă comport de rahat în mod deliberat, dar nu mă pot abține, nu pot să trec peste, nu reușesc să mă opresc. Nu ne mai văzurăm de doi ani

și tot ce am făcut în seara asta a fost să ne certăm, și în public, și în privat. E o prostie. Sunt un prost, pentru că nu mai devreme de aseară îmi dorisem să putem fi singuri, fericiți, iar acum tot ce îmi doresc e să-mi bag mâna-n gâtul lui. Sau el într-al meu.

Îi freamătă nările. Maxilarul e tensionat.

Mi se face pielea de găină, ca și cum aș intra în stare de alertă, dar continui să țin barba-n sus și ochii mijiți.

– Iar acum ai câștigat cinstit în fața tuturor, fără măcar a face o cută la costumul ăla impecabil al tău. Eu zic ca e destul, nu?

N-ar fi trebuit s-o spun, îmi dau seama imediat. Cuvânt *destul* a fost întotdeauna un fel de factor declanșator pentru noi, un cuvânt care aducea cu sine amintiri cu dulapuri, cuști, limite, era cuvântul pe care care-l folosisem ca să-i spun că era destul de bun de regulat, dar nu cât să mă căsătoresc cu el, și era o minciună, bineînțeles că era, dar mințisem cu pricepere nemăsurată.

Prima dată când îl folosisem, mă pălmuise de văzusem stele verzi. Dar de data asta e și mai rău.

Pentru că nu face nimic.

– Hai, îl provoc. Trage-mi una. Bate-te cu mine. Regulează-mă. Ai câștigat, deci ai dreptul, nu?

– Deci așa ai fi vrut să fie? spune cu voce rece, scăzută.

– Nu am vrut să fie în niciun fel, domnule președinte, spun cu un ton între zâmbet și mârâit. Sunt doar obraznic.

– Tu, spune el sumbru, ți-o cauți cu lumânarea.

– Și te deranjează?

– Nu ai un cuvânt de siguranță.

– Mi-amintesc.

Pumnul i se înfige în perete exact lângă capul meu și tresar fără să vreau.

– Alege unul acum, Embry, mârâie. Acum. Imediat.

– Până acum nu a fost necesar.

– Eu..., spune făcând în sfârșit ultimul pas care ne mai despărțea, și, ah, pe toți dracii, e atât de excitat și tot corpul său emană căldură, e atât de delicios de ferm...

Își plimbă nasul pe maxilarul meu și-mi proptește buzele de ureche.

– Cu tine nu am avut nevoie niciodată, până acum, de un cuvânt de siguranță.

– De ce?

Îl simt inhalând, adulmecându-mi pielea; penisul i se umflă, îl simt tare pe pulpă. Al meu este o cauză pierdută, atât de tare încât simt că o să sară singur din pantaloni ca un arc, picurând peste tot.

– Pentru că până acum nu a fost necesar să știu că ai un mod de a mă opri.

Mă înec cu aerul pe care îl respir. De teroare, poftă și senzația de posesie. O voce subțirică îmi spune să nu stabilesc niciun cuvânt de siguranță, pentru că doar așa nu se va atinge de mine. În ciuda mâniei, e prea iubitor (din nou, exact ca Dumnezeul său Catolic). Dacă îi spun *nu*, mă va asculta, și chiar de nu spun nu, dacă tac, tot va face un pas înapoi, își va ține respirația, își va strânge mâna în păr și-mi va spune cu voce sufocată să plec. Dacă nu-i dau un cuvânt de siguranță, mă pot târî gol pușcă în fața lui, punându-i orice orificiu la dispoziție, penisul picurând, și tot n-ar ceda.

Și-l urăsc că nu-și dorește să mă pună în pericol. Că este atât de bun. Urăsc gândul că ar avea grijă de mine, în ciuda faptului că simte nevoie să mă facă bucăți. Îmi doresc să mă distrugă, chiar dacă asta mi-ar da un motiv în plus să-l urăsc.

– Stabilește tu unul pentru mine, spun. Alege-mi un cuvânt de siguranță și va fi al meu.

Ochii i se aprind.

– Ar trebui să fii tu cel care alege.

Îi răspund cu ultima urmă de rezistență de care sunt capabil.

– Nu.

– *Nu*? Nu e deloc original, dar merge.

– Știi foarte bine că nu asta am...

Dar e prea târziu. Pumnul său e deja strâns pe gulerul cămășii mele. Mă-mpinge în genunchi, iar eu m-aștept să-i văd cealaltă mână desfăcându-i fermoarul, să-mi înfigă penisul direct în gură, mă aștept la orice, dar nu mă aștept să o văd pe Greer intrând, frumoasă ca zâna toamnei din seara trecută, regală cum doar ea este. Poartă o pereche de pantaloni negri țigaretă care-i strâng pulpele și fesele și o cămașă neagră asortată, cu revere, descheiată până în dreptul despărțiturii sânilor. Piciorul fin este încălțat în sandale cu toc cui, părul blond îi unduiește pe un umăr, iar buzele sunt acoperite de ruj roșu ca păcatul.

Pentru o clipă, și eu, și Ash ne holbăm ridicoli la ea. Ridicoli nu pentru că Greer nu ar merita să te holbezi la ea, ci pentru că eu mă aflu în genunchi, iar Ash îmi ține mâna în gât, amândoi roșii de o furie plină de foame. Își pune poșeta neagră pe măsuța din apropiere și vine spre noi cu chipul luminat de plăcere carnală.

– Ce fac băieții mei aici, fără mine? întreabă.

Nu pot vorbi. Sunt plin de adrenalină și Dumnezeu știe ce alți hormoni. Și de rușinea și furia de mai devreme. Ash vorbește în numele amândurora.

– Am câștigat, spune simplu. Prin urmare, pot face ce vreau cu el.

– Oh, exclamă ea plină de interes și obrajii i se acoperă de culoare. O să-l regulezi?

– Nu merită.

– Ai putea să te folosești de gura lui.

– Nici asta nu merită.

Încerc să-mi dreg glasul, dar nu la modul *hei, vorbiți despre mine de parcă n-aș fi aici*, ci pentru că sunt nervos, jenat, sunt speriat, și furios, și excitat și nici măcar nu reușesc să înțeleg care dintre sentimentele astea mă domină. Sunt toate amestecate, strivite și tocate mărunt, ca într-un smoothie.

Dar zgomotul pare a-i aminti lui Ash că sunt încă aici, încă îngenuncheat la picioarele sale, cu ceafa prizonieră în mâna lui. Își mută privirea în jos, către mine.

– Cred că știu, spune încetișor. Cred că știu exact ce trebuie să fac cu tine.

– Du-te-n mă-ta! răspund.

– Hm, nu asta am în minte, micul meu prinț, să știi. Apoi mă trage spre pat ca pe un câine. Prea jos pentru a-mi da timp să mă ridic, prea repede să mă pot târî și știu că o să mă aleg cu vânătăi în genunchi și aud cum cusăturile costumului îmi pârâie și mă fulgeră gândul că aș putea să mă ridic și să-l pronunț.

Nu.

Nu, n-am chef să mă joc cu tine în seara asta. Nu, nu sunt animalul tău de companie, jucăria ta. Nu sunt iubitul tău. Nu sunt prințul tău. Sunt dușmanul tău. Mi-ai spus te iubesc și apoi m-ai sufocat cu puterea ta, m-ai strâns de gât până m-ai făcut să mă lupt cu degetele tale în căutarea aerului, m-ai lăsat să explodeze sângele din mine și să simt că are gustul tău.

Ar fi așa ușor să spun cuvântul ăla. Atât de ușor să-l opresc.

Și-atunci? De ce n-o fac? De ce îl las să mă arunce pe pat? Să se târască spre mine? Să-mi smulgă și haina, și cravata, și pantofii de parcă i-ar fi făcut ceva?

Era mult mai ușor când nu aveam niciun cuvânt de siguranță, când nu eram obligat să decid chiar eu dacă voiam sau nu să fiu umilit. Când puteam să mă lupt cu el știind că va învinge oricum, dar având scuza că nu-mi lăsa de ales. Or acum am la dispoziție unul dintre cuvintele cel mai ușor de rostit, *nu*, și simpla sa existență e ca un cui, ca un țăruș bătut în inimă, care mă face să sângerez și să asud. Nu mă poate ucide pentru că sunt deja mort sau, cel puțin, respectul meu de sine este, pentru că aș putea opri totul. Dar nu vreau.

Nu vreau, nu vreau.

Sunt dezgustat de mine.

Sunt dezbrăcat la piele, iar în momentul în care penisul mi se eliberează din boxeri, Ash îl plesnește, drept pedeapsă, făcându-mă să strig de durere și să mă arcuiesc. Penisul meu însă răspunde în cel mai jenant mod, umflându-se și udându-se bucuros, testiculele mi se ridică de parcă ar fi gata să se descarce în orice moment.

Îl pălmuiește din nou. Erecția sa devine masivă, drept răspuns. Și-o așază în pantaloni fără să facă prea mult caz de ea, prea ocupat să mă umilească, spre plăcerea proprie.

Altă palmă. Burta mi se acoperă de lichid preseminal, degetele de la picioare mi se afundă în așternuturi, iar Greer se dezbracă lent lângă pat, cu ochii lipiți de penisul meu pedepsit.

– De ce faci asta? îl întreb răgușit.

– Pentru că e posibil să fi uitat după doi ani de despărțire că îmi aparții, spune.

Altă palmă. Penisul mi-e plin de semne roșii, iar eu tremur din cauza șuvoiului de endorfine cauzate de durere.

– Ai putea spune *nu*, îmi zice. Chiar în clipa asta. Spune-mi că nu vrei să te ating. Că nu vrei să-ți vorbesc. Să te privesc.

Închid ochii.

– Du-te dracu'! murmur.

– Ăsta nu e cuvântul tău de siguranță.

Altă palmă, mai încet de data asta, însă pe testicule. Gem de durere.

– Trebuie să ți-l amintesc? Începe cu *n* și se termină cu *u*. Spune-mi nu, Embry. Spune-mi acum. Nu ți-a fost niciodată greu până acum să-mi spui *nu*.

– Te urăsc!

– Eu te iubesc și te voi face să plângi în seara asta, dacă nu-mi spui *nu*. Îmi răsucește sfârcurile sălbatic, apoi mă întoarce pe burtă și-mi trage o palmă exact în locul moale unde fesele se unesc cu picioarele și lovește atât de tare, încât simt cum lovitura reverberează prin foliculii perilor de pe corp. Probabil și-a spart vase de sânge în palmă din cauza forței cu care m-a lovit.

Strâng din dinți cu fața în așternuturi. Mă doare ca dracu'; mă poate bate până urlu, dar nu voi plânge pentru el. Nici în seara asta, nici în vreo altă seară.

– Pe toți dracii, Embry, spune cuvântul, șuieră Ash. Palma sa e ca o ploaie de foc; nici Moise n-a pomenit focul pe care Ash l-a dezlănțuit asupra feselor mele, și nu se oprește, nu vrea să se oprească până nu-mi va smulge din gură cuvântul de siguranță, dar nu i-l voi da, așa cum nu-i voi da nici lacrimile mele, n-am să-l las în seara asta să acopere cu victoria sa și ultimul ungher al sufletului meu. În niciun nenorocit de caz.

– Te urăsc, mormăi din nou în așternuturi, apoi simt degetele lui Greer, răcoroase și fine, pe gâtul meu, prin părul meu. Simt cum se curbează peste mine, cum părul ei mătăsos îmi mângâie pielea și, ca prin ceață, îmi dau seama că și ea este goală și că-mi murmură blând la ureche, în vreme ce Ash continuă să mă pălmuiască așa cum n-a mai făcut-o vreodată. *Totul e în regulă, iar tu ești*

așa curajos, atât de bun cu el că-l lași să-ți facă asta... ești atât de frumos în clipa asta și eu sunt atât de excitată să te văd așa, Embry, atât de udă...

– Spune-l, mârâie Ash, scrâșnind din dinți. La dracu', spune-l!

– N-o să reușești să mă faci să-ți spun să te oprești, icnesc, și nu mă poți face să plâng.

– Iar tu nu mă poți face mincinos. O să plângi.

– Ai mințit deja, spun cu ultimele forțe și cu gura lipită de pat. Ai spus că mă iubești, chiar înainte de dezbatere.

Se oprește din pălmuit; patul se scufundă de la greutatea corpului său când se cațără spre mine, iar materialul pantalonilor săi mă zgârie îngrozitor pe fesele sensibile.

– Te iubesc, îmi murmură la ureche.

– Minți.

– Tu crezi că nu te pot iubi în timp cec sunt furios din cauza ta?

– Ce vrei de la mine?

Își trage cravata de la gât și o aruncă amenințător lângă fața mea. Simt cum își desface cămașa și o dă jos. Cum desface fermoarul pantalonilor și îi trage jos pe coapse, apoi mă întoarce cu fața în sus și mă încalecă. Gem când se apleacă înainte. Penisul său se atinge de al meu, făcându-l să zâmbească răutăcios.

– Exact ce am spus mai devreme, îmi susură aplecându-se să-și treacă nasul pe maxilarul meu din nou. Să știi că, indiferent cât de departe ai fugi, indiferent cât te vei lupta cu mine sau cât de convins ești că mă urăști, vei fi întotdeauna al meu.

Mă mușcă de lobul urechii, apoi se îndreaptă și-și freacă penisul de toată lungimea penisului meu dureros.

– La dracu'! gâfâi. Băga-mi-aș!

O face din nou, catifea fierbinte peste catifea fierbinte, și simt cum carnea penisului meu cântă, jelește și se bucură cuprinsă de extaz. Durerea și plăcerea mi se preling pe șira spinării. Pielea îmi strălucește.

– Greer, spune el, ținându-mi capul cu brațele și, ah, la naiba, se freacă cu tot corpul de mine, mișcându-se ca un bărbat care regulează alt bărbat, doar că pe mine nu mă regulează, mă provoacă. Penis pe penis, căldură frecându-se de căldură, carne tare pe carne tare. Băga-mi-aș, n-ar trebui să fie în halul ăsta de plăcut, dar este, la naiba, chiar este!

Greer stă lungită lângă mine, cu picioarele întinse într-o parte, aplecată puțin într-o poziție adolescentină plină de indolență care nu ar trebui să fie atât de seducătoare, dar este. Sfârcurile tari trec dincolo de perdeaua părului lung care-i acoperă sânii. Strânge așternuturile cu mâinile.

– Da, răspunde.

– Dă-mi cravata.

I-o întinde ținând în mână un capăt. Ash se ridică de pe mine, făcându-mă să gem cu părere de rău. Apoi măsoară și studiază lungimea cravatei, penisul meu și testiculele, mai concentrat și mai serios decât un croitor sau un arhitect. Nu trece mult până simt atingerea mătăsii rece pe interiorul coapselor, pe testicule, pe gland... Mă zvârcolesc și tremur.

– Știi ce-ți voi face cu asta, Embry, da? Spune-mi să n-o fac.

– Du-te-n mă-ta! gem, ridicându-mi șoldurile pentru a simți mătasea cravatei mai bine.

E prea mult, prea moale și-mi place mult prea tare, și este atât de înjositor și, Isuse, o să juisez dacă mă mai atinge o dată cu cravata aia...

Dar Ash se oprește. Și se ține de cuvânt. Începe să îmi lege penisul și testiculele, într-o strânsoare lipsită de milă, ceea ce înseamnă că orgasmul pe care-l simțisem crescând în mine a fost blocat neîndurător. Ash strânge, și strânge din nou, și-mi spune pe un ton răgușit, plin de mirare și plăcere că aproape termin, în ciuda faptului că penisul mi-e legat.

– Privește-te. Privește-te.

Și mă privesc. Îmi privesc penisul îngrozitor de umflat, roșu-închis, trist. Îl privesc pe Ash, care mă domină cu prezența sa, cu pantalonii mai jos de coapse, atât de erect și gros încât glandul pare a indica direcția tavanului. Pieptul îi urcă și îi coboară în respirații adânci, febrile. O privesc pe Greer, așezată lângă noi, îmbrăcată doar cu rujul ei roșu și cu obrajii îmbujorați.

– Ash, îl implor. Nu mă lăsa așa. Te rog.

– Începi să te apropii de cuvântul corect, dar continui să greșești ținta. Este *nu*, ți-amintești? Trebuie să spui *nu, Ash, nu-mi lega penisul, nu mă mai tachina*. Ori spune *da, domnule*, dacă nu.

– Altfel ce-mi faci?

– Altfel, spune cu o privire răutăcioasă, apropiindu-se de Greer, n-o să ai voie să-i guști păsărica.

Îmi las capul să cadă pe spate și gem.

– Nu e corect.

Ash o ridică pe Greer în genunchi, fără să-mi răspundă. În schimb, o întreabă pe ea:

– Care-i cuvântul tău de siguranță, iubito?

– Maxen, răspunde ea prompt.

– Și ai vrea să-l torturăm pe Embry împreună?

Cu un zâmbet prefăcut timid privește spre mine și spre penisul meu. Gem din nou.

– Nu-mi doresc nimic mai mult.

– Mă bucur.

O ajută să se așeze peste mine și o clipă mai târziu genunchii ei se află pe lângă capul meu, cu mâinile sprijinite de tăblia patului. Păsărica ei se deschide ca un boboc deasupra feței mele. Din instinct, ridic capul să o ating, dar Ash mă blochează, acoperind-o cu palma. Degetele sale ferme între gura mea și vaginul ei îmi blochează orice acces.

Mârâi.

– Spune-o! Spune *da, domnule* și păsărica asta va fi a ta.

– Embry! implor Greer și numele meu picură de pe buzele ei ca mierea. Te rog, linge-mă. Te rog.

Sunetul neputincios și dulce al nevoii sale împreună cu modul timid în care parcă împinge în palma lui Ash pentru a ajunge la gura mea mă fac să cedez.

Ash m-a învins și știe. Avea dreptate mai devreme, îi aparțin, vreau să-i aparțin, și-l iubesc la fel de mult pe cât îl urăsc, or eu îl urăsc doar pentru că este mai bun decât mine, pentru că este a treia latură a inimii noastre în formă de triunghi, pentru că nu pot trăi fără el.

Monstrul de el.

– Da, domnule, spun. Apoi mă sfărâm în bucăți, pentru totdeauna.

Ash scoate un sunet adânc, satisfăcut că m-a distrus, și-și ia mâna de pe păsărica lui Greer. Mai iute decât o scânteie care sare din foc, mâinile mele se înfig în șoldurile ei, aducându-mi vaginul acela așa frumos la gură. O ling lung, obscen, dintr-o singură mișcare, exact cum făcusem cu o seară înainte, apoi trasez fiecare pliu cu limba, apăs cu vârful limbii, mi-o bag în ea, o sug, ținându-i clitorisul între dinți, atingând-o de parcă mă născusem să fac asta. O fac fără urmă de reținere și nu mă opresc nici atunci

când ea îmi călărește gura, împiedicându-mă să respir orice nu este ea.

– Așa, spune Ash. Știu că ți-a fost dor de prințesa noastră și că o noapte nu ți-a fost de-ajuns, nu-i așa?

Se pune la rândul său peste pieptul meu, acoperindu-mi mâinile cu ale sale și, fără nicio avertizare, se poziționează la intrarea în vaginul ei, împingându-se înăuntru.

Greer strigă de plăcerea de a simți umplută, iar Ash respiră greu când îmi trec limba peste penisul său, sugând-i apoi ușor testiculele.

– Daah, mormăie, Dasah.

Și ne mișcăm așa, eu pe spate, cu penisul legat și picurând, Ash și Greer peste mine, iar gura mea pe amândoi în același timp.

– Linge-mă, Embry, mă imploră Greer gemând. Linge-mă, linge-mă. Fă-mă să termin, ah, te rog, te rooog.

Își dă drumul cu Ash în ea și pe limba mea, simultan, în timp ce eu, cu mințile pierdute, mă mișc în aer, cu fesele, penisul și coapsele încordate până la durere. Se lasă în jos privind peste umăr la Ash, care privește punctul acela care le unește carnea unde, de pe dedesubt, îmi trec limba aplatizată peste penisul lui de fiecare dată când iese.

– Ai spus că nu merită să-i intri în gură, spune Greer, cu voce de miere și plăcere. Dar poate a făcut suficient cât să-ți merite sperma.

Ash își ia mâinile de sub fesele lui Greer și mi le pune după gât.

– Ți-ar plăcea?

Unde s-a dus acum rușinea de a admite? A câștigat el.

A câștigat el, a câștigat el.

Drept răspuns, îmi deschid gura larg, cu toată limba afară și penisul pe cale să-mi plesnească doar la ideea că eram folosit în modul acela.

– Băga-mi-aș, mormăie Ash la vederea gurii mele așteptându-l, și-ncepe să se miște cu putere în Greer, împingând brutal. Din poziția în care mă aflu, pot vedea cât este de puternic, îi văd pulpele sculptate, abdomenul plat, penisul gros și tare. Văd biologia actului, intimitatea: vaginul ei strângându-se în jurul lui, mișcarea balansată a testiculelor, alunecarea cărnii umede de excitare.

– Deschide gura, micul meu prinț, geme Ash, ieșind din păsărica strâmtă a lui Greer ca să-mi pătrundă în gură adânc, până în gât, erupând cu un geamăt gros pe care-l simt în tot corpul, un geamăt pe care nu cred să-l uit vreodată. Primordial, masculin, triumfător.

Sperma fierbinte mi se scurge în gât. Juisează atât de puternic încât îi simt, pur și simplu, carnea pulsând când strâng buzele în jurul lui, îi simt contracțiile și încordarea și tot ce se întâmplă în penisul ăla al lui, pe care-l ador.

– Ah, ce gură frumoasă ai, mormăie, trecându-și degetul mare pe colțul gurii pentru a aduna o picătură de spermă care se scursese și pe care o linge apoi de pe deget, continuând să-și miște șoldurile în ultimele răbufniri ale orgasmului. Atât de îngrozitor de frumoasă. Aș regula-o în fiecare zi.

Iese din gura mea, dar rămâne nemișcat.

Își ia penisul în mână și îl trece pe conturul buzelor mele.

– Greer, spune. Știu ce-ți dorești. Fă-o. Iar tu, spune, apăsând cu degetele glandul înapoi în gura mea din nou, curăță-mă.

Greer se-ndreaptă spre penisul meu ca un iepuraș fericit și-ncepe să se miște și, ah, e peste mine, mă atinge, adâncindu-se pe penisul meu abuzat, cuprinzându-l cu tot corpul. Nu mă pot abține, mă arcuiesc și împing, gemând cu gura plină de el și îi place, ochii îi sclipesc de excitare și amuzament, de iubire, afurisitul! și Greer se adâncește în mine repede, cu putere, mângâindu-și clitorisul cu

degetele, iar umezeala ei este peste tot, stricându-i cravata lui Ash, dar cui dracu' îi mai pasă de cravată acum?!

– Suge, spune Ash cu voce întunecată, împingându-mi din nou penisul pe gât, și atunci, așa, înecându-mă cu carnea lui, cu Greer care tremură cuprinsă de un nou orgasm, juisez, și e cel mai rău și cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, atât de dureros și atât de îngrozitor de bine, încât sunt sigur că-mi pierd cunoștința și la fel de sigur că Ash nu se oprește, continuând să-mi reguleze gura chiar și în jumătatea aia de secundă când mă pierd, apoi iese în vreme ce și eu, și Greer ne înfiorăm, nemișcați, satisfăcuți. Își cuprinde penisul cu mâna aceea masivă, masturbându-se cu furie, cu forță, cu cealaltă mâna înfiptă în părul meu și termină, marcându-mi chipul cu sperma sa.

E TĂCERE ÎN DUȘ.

Ce-am putea spune?

Dar chiar și așa, cu umbra alegerilor deasupra noastră, nu ne putem abține să nu ne atingem, să nu ne dorim... În tăcere, Greer se apropie de mine și își ridică piciorul, proptindu-și-l de marginea înaltă a dușului. Și tot în tăcere o iubim împreună, eu și Ash, în același timp. El pe la spate, eu în față, iar ea ne primește pe amândoi, acceptându-ne devoțiunea și inimile amândouă. Îi iubesc pe oamenii ăștia doi atât de mult, încât simt că mă ucide, și o voce inconsolabilă din capul meu se întreabă dacă nu cumva era mai bine să nu ne fi întâlnit niciodată. Dacă nu ar fi fost mai bine să nu aflu ce înseamnă abandonul, împreunarea și nuntirea asta de suflete, pentru că atunci nu i-aș mai fi simțit atât de profund lipsa, nici golul pe care îl simt de câte ori mă întreb *cum ar fi fost dacă...*

Și încă o dată nu ne ajunge. Când ne-a ajuns vreodată? Așa că urmează o a doua, și o a treia oară, iar ultima este de o tandrețe ucigătoare, când toți trei ne sărutăm și ne gustăm, bucurându-ne de simplul fapt că suntem împreună. Și atunci plâng.

Ash învinge.

Plâng, și Ash îmi gustă lacrimile, și Greer își bagă nasul în mine, cu fața plină de lacrimi la rândul ei, iar el le gustă și pe ale ei. Și e bizar să juisezi cu fața plină de lacrimi, dar este și atât de frumos. Să atingi climaxul simțind bucurie este banal, dar să termini plin de angoasă, suferință și durere, ce bijuterie rară este!... Șlefuită în multe fețe și strălucitoare. De neuitat.

Exact cum făcurerăm cu doi ani în urmă, o cuibărim pe Greer între noi, și adorm legănat de atingerea lină a pieptului ei mișcat ușor de respirație, sărutat de părul ei răcoros înnodat pe deget și de ritmul egal, de metronom, al respirației lui Ash. Și, la fel ca noaptea trecută, adorm visând un alt loc, o viață diferită. Noi și Galahad și toți ceilalți copii pe care i-am putea crește împreună, și poate un cățel, de ce nu? Și fiecare trădare, fiecare tragică neînțelegere, fiecare oportunitate pierdută se disipă pentru totdeauna. Nu mai rămâne decât ceea ce ar fi trebuit să fie de la bun început, adică iubirea aceasta a noastră, pe care toți trei am găsit-o ca un oraș în deșert, ciudat și sfânt. Gol, așteptându-ne.

Somnul mi-e superficial și tulburat, iar când vocea lui Ash mă trezește de tot, simt de parcă nu aș fi dormit deloc, cu excepția senzației persistente a unui loc care nu există, cu copii care nu s-au născut și cu o bucurie plină de ușurătate care nu va fi niciodată a mea. Se trezește și Greer, ca o pisicuță atunci când cineva iese din cameră. Se întinde și cască aruncând o privire leneșă în jur, apoi adoarme la loc.

Eu nu.

Ash se află în partea cealaltă a camerei, vorbește în germană cu voce joasă și nu înțeleg decât câteva cuvinte, în starea în care mă aflu. Unul este *Berlin*, celălalt este *gipfelkonferenz*, un cuvânt pe care rămășițele mele de cunoștințe din vremea liceului îl traduc drept *summit* sau întâlnire, și apoi *nächste woche*. *Săptămâna viitoare*.

Săptămâna viitoare, Germania, un fel de întâlnire sau conferință? Îmi scotocesc prin minte după detalii, date despre programări și evenimente, pentru că sigur ar trebui să știu dacă Ash merge în Germania săptămâna viitoare; ar trebui să îmi amintesc informația asta, nu?

Aud că Ash întreabă în germană cum se simte persoana, dacă i-a trecut răceala, dacă e nevoie de ajutor sau altceva, și ce mă surprinde cel mai tare este tonul său, nu faptul că vorbește la telefon în plină noapte. Dacă ar fi fost vorba de afaceri de stat, aș fi recunoscut asta în vocea sa. Puternică, limpede și prietenoasă, așa cum se spune despre vreme când e prietenoasă, nu din cauza imprevizibilității sale, ci pentru că frontul este încă departe. Este atât de ușor să câștigi respectul lui Ash, colaborarea sinceră, afecțiunea și căldura sa autentice? Dimpotrivă, e ca și cum ai încerca să prinzi reflecția lunii pe mare cu mâinile goale. Ai simți că e o prostie doar să vrei să încerci.

Dar acum, așa, în întuneric, vorbind nemțește, plănuind, vocea lui e blândă și îngrijorată. Nu cum e cu prințul și cu prințesa sa, ci cum îmi aduc aminte ca era cu victimele războiului. *VY v bezpetsi, vy v bezpetsi*, ești în siguranță, ești în siguranță.

Pe cine dracu' cunoaște el în Germania care să merite tonul acela blând?

Închide telefonul și rămâne îndelung în picioare lângă fereastră, privind spre întinderea orașului. Știu ce vede. Este o lume nocturnă în mișcare, portari de noapte, taxiuri, gunoieri care vin să strângă munții de mizerie care se adună pe străzile din New York, după miezul nopții.

Mic, miniatural văzut de la acea înălțime, dar vast și zumzăind de viață în același timp, copleșind chiar și cele mai extrovertite persoane cu o doză de singurătate pură, existențială.

– Nu trebuie să te prefaci că dormi, spune Ash după ceva vreme. Mi-ar face bine puțină companie.

Mă ridic din pat, indiferent de-acum la faptul că sunt gol, cu corpul acoperit de semne de la pălmuit și de la supt în noaptea înfrângerii mele, așa că mă duc să stau lângă el.

Își întoarce privirea spre mine.

– Dacă ți-aș cere să îngenunchezi, nu ai face-o, nu?

Îi studiez profilul luminat de luminile colorate ale orașului, firele argintii din păr și ridurile fine, abia vizibile, din jurul gurii și al ochilor. Circulă o glumă cum că președinția îmbătrânește prematur bărbații și femeile care își asumă această funcție, dar în momentul de față nu mi se mai pare o glumă. Pentru că-mi amintesc tânărul viril din munți, pentru că în ultimii doi ani nu am făcut altceva decât să mai adaug și eu ceva la acea povară.

– Simți nevoia?

– Doar pentru un moment.

Îngenunchez. Simt cum se relaxează în momentul în care genunchii mei ating covorul, când capul meu se pleacă, de parcă și-ar aminti cum e să respire doar pentru că mă vede în poziția aceea umilă. Își trece drăgăstos mâna prin părul meu, o dată, și apoi încă o dată, proptind-o apoi pe creștetul meu, grea și plină de bunăvoință. Rămânem așa vreme îndelungată. Cu covorul de hotel apăsat sub genunchi și orașul Manhattan pâlpâind adormit dincolo de fereastră.

După ce tăcerea devine apropiere și confort, îmi șoptește:

– Privește-mă.

Îmi ridic privirea spre el.

În lumina aceea, pare aproape ireal, umbrit, masculin și puternic precum zeul acela cu coarne de cerb pe care mătușa mea Nimue îl îndrăgește așa mult, și n-aș putea spune cu certitudine că Ash nu ar fi un zeu, un fel de infuzie păgână de forță aducătoare de viață în corpul unui bărbat plin de energie și putere. E o idee cretină, mai mult decât cretină, asta aș spune oricui la lumina zilei, când distanța dintre mine și Ash s-ar număra în mii de kilometri, dar în momentul acesta, la picioarele sale, cu orașul care pătează întunericul cu sclipiri, am o puternică senzație de déjà-vu, deși n-aș putea spune de unde vine, unde sau când s-a mai întâmplat. Tot ce știu este că e real, că am mai trăit scena aceasta, că am îngenuncheat acoperit de ceața propriei trădări în fața unui rege obosit și că și atunci m-am gândit că este ceva mai mult decât uman, că are ceva dumnezeiesc și că, dacă cumva nu este decât un simplu om, atunci este cel mai bun om care a existat vreodată printre noi.

Ash mă privește privindu-l, și, nu știu ce vede, dar tot chipul său pare a se topi de ușurare. Fața i se deschide într-un zâmbet atât de frumos, încât inima mi se frânge, mi se pare imposibil de suportat.

Murmură ceva atât de încet, că abia îl pot auzi.

– Lumea mea întreagă e aici, spune.

Și apoi ne lăsăm transportați de moment, un rege, un prinț și lumea întreagă, până când lumina zilei ne obligă să ne întoarcem la realitatea dureroasă, iar eu mă strecor afară din camera sa, plin de semne și de rușine, pentru a mă întoarce la o campanie în care mă poziționez doar la câțiva pași în urma lui.

În definitiv, niciun om nu poate deține lumea întreagă pentru totdeauna. De aceea e mai bine s-o distrugi din temelie, înainte de a o lăsa să-ți alunece printre degete.

19

ASH

Atunci

Într-o noapte răcoroasă de vară, la Londra, inima mi-a alunecat din piept, rostogolindu-se pe o podea. Iar eu am lăsat-o, în ciuda cioburilor de pe jos. Am lăsat fiecare ciobuleț și așchie să mă taie, pentru că experiența avea ceva religios, plin de devoțiune. Timp de o oră, prințesa aceea cu părul bălai m-a făcut să simt ceva ce doar Embry fusese capabil să trezească în mine. Și însemnase atât de mult pentru mine, dar și pentru ea, pentru bărbatul care credeam că sunt și pentru regele care voiam să devin.

Pentru prima dată în viața mea de adult, m-am bucurat și am înțeles pe deplin modul complicat și minunat în care simțeam dorință, nodurile și împletiturile unei inimi care crescuse astfel în timp; pentru că, probabil, mă născusem cu o sexualitate complexă, dar o și modelasem, transformând-o în ceea ce era acum. Și fiecare descoperire, fiecare fundătură, fiecare prăbușire, fiecare cărare care se deschisese devenind o cale sau un vârf cucerit, fiecare pas fusese alegerea mea, iar la vârsta de douăzeci și șase de ani, puteam, în sfârșit, vedea totul limpede, cu ochii și cu inima. Nu că aș vrea să insinuez că sexualitatea este ceva înnăscut, total sau parțial, dar nici să neg adevărul celor cărora această alegere le-a fost interzisă. Tot ce vreau să spun este că în ceea ce privește viața mea, am avut privilegiul de a putea să-mi urmez dorințele, iar pentru

ca aceasta să se întâmple, a trebuit să mă îndrăgostesc de două ori ca să înţeleg pe deplin ce înseamnă. Pentru a vedea dincolo de limite, acceptând nevoia mea de putere şi de control, de devoţiune şi de capitulare neînfrânate.

Iar acest nou adevăr m-a făcut să înţeleg că fata aceea era făcută pentru mine, că hrănea cele mai elementare, mai adânci dintre nevoile mele, că mă făcea să simt din nou că trăiesc, ceea ce nu mai crezusem posibil după ce-l pierdusem pe Embry. Mă deşteptase după un somn îndelungat, arătându-mi soarele dincolo de nori după săptămâni de ploaie, şi mult mai mult de atât. Pentru prima dată mă vedeam pe mine însumi cu limpezimea cu care-mi dorisem dintotdeauna să mă văd, văzându-i, în acelaşi timp, şi pe toţi ceilalţi cu aceeaşi claritate.

Asta a făcut Greer pentru mine.

Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil şi aveam logica unui copil. Odată devenit bărbat, am întors spatele copilăriilor. Totul pare neclar acum; dar, la timpul potrivit, adevărul mă va privi în ochi.

În clipa în care am văzut-o îngenunchind, în clipa în care i-am lins sângele de pe vârful degetului, în momentul în care ne-am sărutat, am încetat să mă văd ca printr-un geam fumuriu, prin oglinzi şi reflecţii. Am văzut adevărul. Şi am devenit bărbat.

TOTUŞI... Greer avea şaisprezece ani. Iar eu douăzeci şi şase. Sărutasem şi-mi apăsasem penisul înfometat de o fetiţă de şaisprezece ani.

Ceea ce era greşit. Imoral. Am plecat de la petrecere sperând să nu o mai întâlnesc niciodată, pentru că tentaţia era irezistibilă, insuportabilă.

Orice, spusese. *Fă-mi orice vrei.*

Isuse Hristoase!

Dacă aş fi revăzut-o, nu m-aş fi limitat să-i fur doar primul sărut, aş fi luat de la ea orice putea însemna *prima dată*, i-aş fi legat gleznele şi aş fi înlănţuit-o de pat ca pe o jucărie, m-aş fi jucat la infinit în părul ei şi aş fi venerat fiecare centimetru al corpului ei. M-aş fi căsătorit cu ea, aş fi construit case cu ea, aş fi călcat plajele în picioare cu ea, apoi, luând-o în braţe, aş fi dus-o cu mine în cele mai întunecate locuri pe care le cunoşteam, aş fi deschis fiecare părticică a ei pentru a o face a mea şi aş fi deschis orice parte din mine pentru a i-o dărui, până când inima ei ar fi bătut în pieptul meu şi a mea, în pieptul ei.

Ştiam că nu trebuia s-o mai revăd vreodată. Aşa era cel mai sigur pentru ea, cel mai bine pentru ea, măcar până devenea adultă. Deşi oricum cred că aş fi dorit întotdeauna mult prea mult de la inima ei tânără şi deschisă, aşa că era mai înţelept să mă îndepărtez pentru totdeauna de ea.

După aceea, flacăra războiului a izbucnit din nou. Cracovia a fost bombardată, iar eu m-am întors în Carpatia, şi apoi, Dumnezeule, cât de complicată, cât de încurcată avea să devină loialitatea mea! Embry s-a întors la mine. Imediat după ce mă îndrăgostisem de altcineva, deşi fără vreo speranţă de a o avea, el s-a întors şi, dacă-mi mai rămăsese vreo umbră de îndoială în legătură cu dorinţele mele, totul a fost măturat în clipa în care Embry mi-a sărutat bocancul.

Încă îl iubeam! Îl iubeam atât de mult, încât simţeam că mă sfâşii, bucăţi. Şi aş fi dorit ca el să simtă acelaşi lucru, şi el, dar şi Greer, şi voiam să împart totul, totul, totul cu amândoi, şi mă-ntrebam cum e posibil ca atâtea sentimente, atâtea dorinţe să încapă într-un singur om şi dacă iubirea era la fel pentru toată lumea. Eram eu ciudat? Obscen? Sau, pur şi simplu, aşa eram eu, cu această nouă inimă a mea în formă de triunghi? Şi dacă crescuse aşa

în mine, oare îmi supradimensionasem eu râvnele și voluptățile, cât să o umple pe deplin?

Eram, oare, capabil să iubesc o singură persoană?

Devenise, oare, aceasta o nouă problemă? Sau era, pur și simplu, ceva ce nu știusem despre mine până acum?

Pe Embry n-aveam voie să-l iubesc, spusese asta foarte clar când se întorsese în Carpatia. Nu voia dragostea mea, nu voia viitorul pe care i le-aș fi putut oferi. Dar, ah, de mi-ar fi spus, dacă și-ar fi apăsat buzele pe pieptul meu gol și mi-ar fi murmurat *m-am răzgândit, vreau să mă iubești, iubește-mă*, atunci le-aș fi iubit cu toată inima mea în formă de triunghi, nimic n-aș fi dorit mai mult. Și poate mi-ar fi rămas întotdeauna un junghi pentru fata aceea care-mi scrisese toate gândurile ei cele mai luminoase și cele mai întunecate, dar l-aș fi ignorat din dragoste pentru el, l-aș fi ascuns atât de adânc în mine, încât s-ar fi prăfuit și ar fi sfârșit acoperite de mușchi verde și iederă.

Dar nu a fost așa. Eu l-am iubit oricum, încercând să-mi ascund sentimentele, spre binele lui și al meu, pentru că durea prea tare să arăt atâta iubire, când nu era dorită. Și am continuat să mă gândesc la Greer, la ochii ei mari cenușii și la părul ei ca lumina lichidă. La cât de grațios sângerase, la gustul dulce al sângelui ei pe limba mea, la cum dorise să îngenuncheze, să fie condusă și expusă întunericului. Nu am făcut din ea niciodată mai puțin decât ceea ce era, ardeam pentru ea. Citeam și reciteam mesajele ei pe e-mail, le imprimasem, de parcă eu eram cel care avea șaisprezece ani și nu douăzeci și șase, le-am ținut cu mine ani de zile, ca pe o amuletă și formă de pornografie în același timp.

Auzeam întrebările ascunse printre rânduri, nescrise, dar murmurând printre cuvintele ei.

Te exciți când te gândești la mine?

Îți dai drumul?

Îmi spui numele când termini?

Da, da, da. Până și vederea numelui ei pe ecranul laptopului mă excita, liniile G-ului din semnătură, r-urile și e-urile din numele ei. Și da, terminam, terminam înnebunit de plăcere, iar ea habar nu avea că un soldat, de cealaltă parte a lumii, o adora, adora amintirea ei folosindu-și mâna, degetele... Și, da, îi pronunțam numele cu voce tare când eram singur sau în gând, când aveam lume primprejur.

Nu mi-a scăpat detaliul că de fiecare dată mă îndrăgostisem în situații limită demne de tot râsul, de Embry după o bătălie de antrenament și un vals, și de Greer, după un singur sărut. Dar nu-mi păsa. Pentru prima dată, de la adolescentul încrezut care fusesem, am știut limpede ce-mi doream și am acceptat lucrurile așa cum erau. Poate singurul lucru cu care nu mă puteam împăca era să *nu* iubesc pe cine iubeam. Așa s-au sfărâmat zidurile pe care le înălțasem cu micul meu prinț. Din vicios, sexul între noi a devenit un schimb intim de forțe, care ne lăsa pe amândoi tremurând și fără suflare. În micile noastre vacanțe împreună, departe de ochii publici sau de armată, când puteam fi doar doi iubiți anonimi, în Europa, unde lumii nu părea să-i pese prea mult, am început încet-încet să lăsăm garda jos. Ne luam de mână în Piazza della Signoria din Florența, stând la coadă la înghețată, eu cu capul sprijinit de umărul său. Comandam și pentru el la restaurant, îl sărutam oriunde și oricând doream, mă holbam la el în loc să mă uit la tablouri, la sculpturi și la clădirile pe lângă care treceam.

Iar el mă lăsa s-o fac.

Mă lăsa, îmi strângea mâna când i-o luam într-a mea, se sprijinea de mine când stăteam în spatele lui. Când mă prindea privindu-l insistent, îmi făcea cu ochiul, murmurându-mi cuvinte provocatoare care mă făceau sa-l

apuc de-un braţ şi să-l trag în cea mai apropiată alee sau baie, unde ne iubeam fără nicio frână.

Încet, încet, mi-am dat seama că şi el mă iubea. Că mă iubea la fel de mult. Când îl priveam în ochi, vedeam oglindit tot ce simţeam eu. Vedeam viitorul pe care amândoi ni-l doream şi pe care el şi-l refuza, şi-am fost îndeajuns de nesăbuit încât să cred că l-aş putea convinge să accepte dacă îi demonstram cât de profund îmi doream şi eu acelaşi lucru. Credeam că e doar înspăimântat de ideea de a face următorul pas, sau îngrijorat că nu înţelegeam implicaţiile sociale ale unei relaţii homosexuale, sau poate un amestec din amândouă.

Am aşteptat multă vreme. M-am rugat să se întâmple, am socotit pe toate părţile, i-am studiat fiecare cuvânt, fiecare zâmbet, iar când a apărut oportunitatea de a fi promovat, am ştiut că trebuia să acţionez. Trebuia să-i demonstrez că nu aş fi ales niciodată cariera sacrificându-l pe el, că nu-mi doream *nimic* mai mult decât pe el, nici grade, nici poziţie socială, nici măcar un certificat de la primărie care să spună ca este al meu. Nu-mi doream decât să-l iubesc cu sufletul tot, pentru tot restul vieţii, doar să mă lase s-o fac. Atât. *Te rog, te rog,* l-am implorat, cu arma la spate, în genunchi pe pământul rece din Carpatia, cu o cutie mică de catifea în mână, lasă-mă să-ţi fiu alesul, lasă-mă să rămân lângă tine. Tu lasă-mă, şi eu o voi face.

Iar Embry a spus nu, de parcă ar fi fost absurd simplul fapt de a-i cere asta.

– LUCREZ la un mic proiect, îmi spuse Merlin, un an mai târziu. Ne aflam în Chicago, unde trăia el pe atunci; eram într-o scurtă permisie şi mă invitase pe la el câteva zile. Ne aflam pe balconul elegantului său apartament din

cartierul vechi Gold Coast[14] în faţa unui sticle de gin fin englezesc şi a resturilor cinei.

– Despre ce este vorba? am întrebat, învârtind absent din pahar în vreme ce ascultam zgomotul apei şi al valurilor de sub noi.

– Vreau să creez un nou partid politic în America şi vreau să câştig preşedinţia în următorii zece ani. Cinci ar fi ideal.

– Ăsta nu-i un proiect mic, Merlin, am râs, amuzat. Este un proiect imposibil.

– Nu am terminat de vorbit, spuse, foarte serios. Vreau să îl conduci tu.

Am râs.

– Merlin, am spus, sunt măgulit, dar, dincolo de faptul că am deja o slujbă, eu nu sunt politician. Nu am o educaţie politică şi nici nu mă interesează să o capăt.

– Nu-ţi cer să fii politician, răspunse cu blândeţe. Îţi cer să schimbi lumea în mai bine.

– Merlin...

– Când războiul acesta va fi încheiat, America se va afla la răscruce şi avem nevoie de persoana potrivită pentru a o conduce spre stabilitate şi pace. Şi cine poate fi mai potrivit decât un erou de război?

Cuvântul mă stânjeneşte.

– Nu sunt un erou.

– E doar un cuvânt, Maxen. Un cuvânt care înseamnă că eşti un bărbat curajos, corect şi bun. Exact genul de persoană de care avem nevoie la Casa Albă.

Tot ce simţeam era ezitare. Defensivă. Nu-mi doream să devin politician, nu mi-o dorisem niciodată, genul acela

14 *Gold Coast* este un cartier rezidenţial de lux situat în mare parte pe malul Lacului Michigan şi definit de case impunătoare şi blocuri turn (n. tr.)

un stilou și o semnătură pe o hârtie
îmi se părea banală, un clișeu. Arivist și fără vreo semnificație, pe deasupra. Tocmai ce-mi petrecusem ultimii ani dispreţuind orice politician care lua decizii în legătură cu războiul șezând comod în biroul său acoperit de covoare. Dezgustat de lipsa lor de consecvență și de dorința de a schimba lucrurile.

Nu. Tot ce eram și ceea ce voiam să devin respingea ideea...

...totul, mai puțin o deschizătură minusculă, ascunsă undeva, adânc, în mine, dincolo de dispreț și refuz. Și *dacă...?* părea a se auzi o voce dincolo de deschizătura aceea. *Cum ar fi dacă?*

Merlin păru a auzi vocea aceea mică și spuse:

– Dacă ai capacitatea de a face lumea mai bună, ești dator să o faci.

Mi-am lăsat privirea pe paharul de gin, gânditor.

– Nu trebuie să răspunzi imediat. De fapt, nu vreau să-mi răspunzi prea curând. Vreau să fii absolut sigur.

Cum ar fi dacă?

Cum ar fi dacă?

Însă nu-mi puteam răspunde fără să mă gândesc la întrebările care mă bântuiau cu adevărat. Dacă Embry ar fi spus da? Dacă aș găsi-o pe Greer Galloway și ea și-ar aduce aminte de soldatul întâlnit în urmă cu patru ani? Dacă și-ar dori încă toate lucrurile pe care mi le mărturisise în scris?

Ce sens avea să iau în seamă planurile îndrăznețe ale lui Merlin când, de fapt, singurele lucruri pe care mi le doream cu adevărat erau atât de departe de mine?

Când mi-am ridicat privirea, l-am surprins pe Merlin urmărindu-mă.

– Aș vrea să cunoști pe cineva mâine, spuse.

Dar pe mine nu mă interesa nici cât negru sub unghie să cunosc pe cineva, femeie sau bărbat. Eram decis să mor masturbându-mă cu gândul la amintirile mele, să-mi petrec nopțile cu inima plină de dor și cu mintea plină de gânduri, fericit că măcar aflasem că eram capabil să iubesc așa cum îmi doream, și nu-mi doream alt fel de viață.

Dar, în același timp, n-aveam suficientă energie în seara aceea să-l conving pe Merlin să mă lase în pace. Așa că aveam să întâlnesc persoana respectivă, doar de dragul lui, știind bine că voi simți exact ce simt pentru oricine nu este Embry sau Greer, pe urmă aveam să mă scuz și să-i explic lui Merlin că-mi părea rău, dar nu ne potrivisem, că el, ori ea, era o persoană minunată etc.

Numai că a doua zi, când am întâlnit-o pe Jenny, chiar am simțit ceva. Nu era întunecat, nici brutal, nici bizar, nu mă transfigura, nu era nici amețitor, nici plin de ură. Nu am simțit de parcă vălul dintre paradis și mine s-ar fi ridicat, că aș fi fost mai aproape de a înțelege voința lui Dumnezeu prin iubirea mea pentru această persoană, așa cum se întâmpla cu Greer sau cu Embry.

Dar îmi era familiar. Cunoscut, dar și nou, în același timp. Jenny vorbea și zâmbea ca orice persoană normală, flirta subtil, plină de grație, fără subînțelesuri, foame sau disperare. Mi s-a părut normal să flirtez cu ea în aceeași măsură și m-a făcut să mă simt din nou eu, după ce Embry sfâșiase o bună bucată din ființa mea.

Oare mă va ierta Dumnezeu vreodată pentru că am iubit-o doar fiindcă era mai ușor? Iubirea pentru ea nu a fost altceva decât negare de sine. O negare de sine care mi-a adus alinare după ce mă demonstrasem vulnerabil, onest și plin de speranță cu Embry. Ușurare, după ce, acolo, în munți, îngenuncheasem pentru a sfârși cu inima frântă. Mă puteam preface că sunt o persoană normală, că dorințele mele erau aceleași ca ale tuturor.

Am zis mai devreme că aveam să mă mulțumesc cu amintirile mele și cu satisfacția pe care mâna mea mi-o putea oferi. Dar mințeam. Pentru că eram departe de-a fi fericit, iar acum, lângă această femeie plină de blândețe, inteligentă, grijulie, cu o sexualitate absolut normală, am văzut o șansă.

Și nu mă refer la șansa de a fi fericit, ci la șansa de a face fericită o altă ființă. Iar singurul preț de plătit ar fi fost doar suferința mea. După ce am fost nevoit să renunț la Greer, după refuzul lui Embry care ne-a nefericit pe amândoi, a avea ocazia de a dărui fericire unei persoane doar iubind-o așa cum își dorea să fie iubită, mi s-a părut un dar.

Când m-a întrebat dacă aș vrea să ieșim pe seară să bem ceva împreună, am spus da și, când ne-am sărutat, mai târziu, în noapte, într-un colț de stradă întunecat și ocrotitor, am lăsat-o să-și apese buzele pe ale mele fără să o apuc de păr, fără s-o mușc, fără să mârâi sau să mă înfig în ea. A fost discret și liniștit, departe de senzațiile puternice de care mă bucurasem înainte, și tocmai de aceea, liniștitor. Senzațiile puternice aduc cu sine prăbușiri, dacă stai bine să te gândești. Or să iubești așa era mult mai sigur.

Delicat.

Fără cruzime. Nicio necesitate brută, deschisă.

În retrospectivă, ar fi ușor să consider că iubirea mea pentru Jenny nu a fost la fel de reală, de adevărată, comparativ cu sentimentele mele pentru Greer și Embry. Ar fi tentant să afirm că doar *am crezut* că o iubesc sau că dragul de ea a reprezentat o luptă constantă și dureroasă pentru că nu puteam iubi așa cum o face un Dominator, prin disciplină fermă și afecțiune plină de tandrețe. Dar am iubit-o cu adevărat și am dorit-o cu adevărat și nu mi-a fost greu decât rar. Ca o durere de cap cauzată de presiunea atmosferică, apărea și dispărea, amintindu-mi din când în când că voi rămâne întotdeauna ceea ce sunt. Fără să știe,

Embry îmi făcuse totul mai greu. Apropierea de el, simplul fapt că era *el*, momentele în care coapsele ni se atingeau stând pe canapea când ne uitam împreună la televizor, sau când degetele ni se întâlneau când ne întindeam după același lucru făceau să se ridice în mine dragostea pe care o simțeam și toate modurile în care l-aș fi iubit, până l-aș fi făcut să plângă.

Însă, în ciuda sentimentelor pentru Embry, în ciuda chinului prin care am trecut în ziua aceea când am întâlnit-o pe Greer la Chicago, când forța iubirii pe care o simțeam pentru ea m-a lovit, din nou, direct în plex, în ciuda a tot, pe Jenny am iubit-o cu adevărat. Am iubit-o cu tot ce sunt eu, mai puțin o bucată. I-am fost fidel, nu am precupețit niciun efort pentru a mă asigura că o fac fericită, iar moartea ei a fost cel mai crunt dintre iadurile prin care trecusem. Iar când a murit, nu doar că m-a părăsit în momentul în care aveam cel mai mult nevoie de iubirea ei blândă, dar a luat cu ea și acea parte din mine capabilă să iubească din nou în același mod.

Moartea lui Jenny a reușit să facă ceea ce nici războiul, nici refuzul lui Embry nu făcuseră: m-a distrus complet.

20

ASH

Acum

– Eşti foarte aproape, spune Merlin. Merită să te mândreşti, măcar puţin.

Mă uit la vechiul meu prieten. Ne aflăm într-o încăpere care oferă discreţie, într-un restaurant din Kiev, aşteptând doi carpatieni să ni se alăture într-o întâlnire la care nici noi, nici ei nu aveam ce căuta. Dar Merlin pare calm şi stăpân pe sine ca întotdeauna. Eu, pe de altă parte, sunt obosit ca dracu' şi sigur se vede cu ochiul liber. De parcă tot ce s-a întâmplat în ultimii trei ani s-ar fi adunat într-o povară unică, toate datoriile mele emoţionale au ajuns la termen şi trebuie plătite. Iar eu n-am cum. Oboseala acumulată din cauza funcţiei şi campaniei, singurătatea lui Greer şi trădarea lui Embry, depărtarea de fiul meu şi multe, multe altele...

Un şir infinit de „multe altele" la capătul căruia simt că nu voi ajunge niciodată.

Odată ca niciodată, tot ce-mi dorisem fusese o fermă de cai şi pe tânărul soldat pe care-l iubeam, iar acum mă simt blocat în litografia lui Escher[15], în plină criză, epuizat.

---

[15] Maurits Cornelis Escher, 17 iunie 1898 – 27 martie 1972, cunoscut sub numele de M. C. Escher, a fost un artist grafic olandez, celebru pentru lucrările lui care constau din complexe formulări geometrice cu o mare încărcătura filosofică (n. tr.)

– O să mă mândresc când totul se va încheia, spun, trecându-mi degetul mare peste frunte. Încă nu sunt sigur că e adevărat.

– Ai construit totul cu atenție timp de trei ani, mă liniștește Merlin. Sigur că e adevărat.

Cu atenție este o metaforă pentru *în secret* și, cu toate că Merlin nu a avut niciodată probleme cu secretele, eu am. O fi soldatul din mine, dar mie unul toate intrigile și apelurile în miez de noapte și călătoriile, pe care le-am ținut ascunse de presă și de toți ceilalți cât mai mult posibil mă obosesc și mă umplu de dubii. Mi-am dorit să evit un alt război cu orice preț, dar subterfugiile nu mă reprezintă, și tot furișatul ăsta începe să mă coste scump. Mai ales dacă dăm greș.

Ușa separeului se deschide și intră un bărbat pe care nu l-am mai văzut până acum, scund și chel, extrem de blând, urmat de figura de păpușă a delicatei Lenka Kocur, soția lui Melwas Kocur. Ea este cea care-i va aduce sfârșitul lui Melwas. Nu eu, nu Embry. Va fi o victorie a ei și numai a ei.

Mă ridic și-i cuprind mâinile, sărutând-o pe obraz. Se-mbujorează timid și-mi zâmbește.

– Bună ziua, domnule președinte Colchester, spune în ucraineană. Permiteți-mi să vi-l prezint pe Denys Shevchenko.

Îi las mâinile pentru a o strânge pe-a lui Shevchenko. O strânge pe a mea ferm, uscat, iar chipul său exprimă deopotrivă onestitate și crispare, îngrijorare. Și are toate motivele să fie îngrijorat. I-am chemat aici pe amândoi pentru a pune la cale o trădare, și dacă nu ar fi realizat gravitatea situației în care această întâlnire îi punea, aș fi avut o altă părere despre el.

– Să luăm loc, spun tot în ucraineană. Domnule Shevchenko, presupun că doamna Kocur v-a informat de ce ne aflăm astăzi aici.

Încuviințează din cap.

– Și ce părere aveți despre toate acestea?

– Despre Melwas? Despre planurile sale?

Oftează arătând exact așa cum orice bărbat de vârstă mijlocie ar arăta într-o situație delicată și dificilă ca aceasta. Atât înfățișarea sa comună, cât și oftatul său îmi întăresc încrederea în el. Când Lenka mi-a povestit despre el, am înțeles imediat că era o alegere înțeleaptă.

Shevchenko este actualul ministru de stat al Carpatiei; are experiență în guvernul ucrainean de dinainte de război și a colaborat cu diverse agenții interguvernamentale din Europa. Este un birocrat, un diplomat veritabil și, oricât de banal ar arăta ținând discursuri națiunii sale, este așezat, blând din fire și știe cum să conducă o țară.

– Despre ambele, spun.

– Melwas este un monstru, spune, ridicând din umeri. Și acest plan ar putea părea o nebunie, dar cred că este nebunia de care avem nevoie. Carpatia nu va supraviețui sub conducerea sa, iar poporul știe asta. Cred că vor fi extrem de dornici să scape de el, mai ales după ce vor afla adevărul.

– Aveți sprijinul parlamentului? Dar al armatei?

– Sunt de partea mea, spune Shevchenko, cu încredere prudentă. Sunt pregătiți să se pună în mișcare imediat ce informațiile devin publice.

– Și vă vor susține ca președinte interimar?

Shevchenko zâmbește trist, șovăind. Recunosc în zâmbetul său exact reticența pe care o simțisem eu când Merlin îmi ceruse să conduc noul său partid.

– La bine și la rău, sper, spune. Încă mai cred că ar trebui să fie altcineva, cineva cu mai multă carismă.

Gura i se lasă ușor, într-o expresie care spunea că este foarte conștient de sine.

– Știu că nu am o figură de lider.

Lenka clatină din cap, acoperindu-i mâna cu a sa.

– Melwas era întruchiparea liderului, și uite unde am ajuns din cauza lui. Ce ne trebuie acum este cineva cu inimă de lider.

Îi privesc pe amândoi îndelung, apoi mă uit spre Merlin, care stătea sprijinit cu spatele de scaun, picior peste picior, cu capul proptit în palmă și o expresie care spune *ei bine?*.

Trag aer în piept. Poate că fusese o formalitate să insist să-l cunosc personal pe Shevchenko, dar mă bucur că am făcut-o, pentru că... mă încred în el.

– Aveți toată susținerea mea, spun. Și a țării mele, cu condiția să acționați cât mai curând. Există posibilitatea ca peste câteva luni să nu mai ocup această funcție, prin urmare nu pot garanta ce urmează. Dar dacă faceți totul acum, voi face la rândul meu tot ce îmi stă în putință să vă ajut.

Lenka răsuflă ușurată.

– În seara aceasta, atunci. O vom face în seara asta.

Îmi îndrept privirea spre ea.

– Și vei fi în siguranță?

Dă din cap că da.

– Melwas crede că sunt în vizită la familia mea acum, dar am cerut deja azil aici până când el va fi prins și mă voi putea întoarce acasă în siguranță.

– Ești foarte curajoasă, Lenka, îi spun. Faci un lucru extrem de curajos.

Ochii îi strălucesc când spune:

– Nu aș fi găsit niciodată curajul necesar fără dansul acela de acum multă vreme. Vă mulțumesc pentru răbdare și pentru prietenia pe care mi-ați demonstrat-o.

– Întotdeauna.

Apoi aranjăm detaliile și acțiunile care-l vor detrona pe cel mai mare dușman al meu. Totul s-a întâmplat în timpul unei cine elegante, cu oameni îmbrăcați la costum și femei pe tocuri și, cu toate că reprezintă tot ce-mi displace mai mult când vine vorba de politică, sunt convins că am făcut bine alegând să ne mișcăm discret și încet.

În definitiv, am reușit să evităm războiul.

CU APROAPE TREI ANI ÎN URMĂ, la Geneva, am invitat-o la dans pe Lenka Kocur. Și, în ciuda faptului că eu o întâlneam pentru prima dată, nu se putea spune același lucru despre ea.

– Școala Bassas, spuse ea încet, în timp ce ne mișcam pe ringul de dans. Vă amintiți?

Desigur că-mi aminteam. Insurgenții se năpustiseră în Bassas pentru a bloca un drum important, împușcând pe oricine încercase să-i oprească și dând foc la aproape tot ce putea arde, pentru a ne bloca viziunea. Majoritatea locuitorilor orașului reușiseră să se adăpostească în clădirea liceului, iar între mine și superiorul meu avusese loc o discuție înverșunată, pentru că dorea să securizeze întregul perimetru înainte de a evacua școala, iar eu voiam să asigur un pasaj de siguranță și să încep evacuarea imediat. În cele din urmă, m-am prefăcut că n-am auzit ultimul ordin primit prin radio și am evacuat clădirea fără a asigura perimetrul din jur, ceea ce a fost un lucru bun, deoarece clădirea a luat foc la doar câteva clipe după ce am reușit să scoatem ultimii oameni de-acolo. Aș fi putut ajunge la curtea marțială; dar, în schimb, am fost declarat erou. Dovadă că, în definitiv, relațiile publice cântăresc mai mult, ceea ce m-a făcut să-mi permit un moment de cinism. Îmi fusese suficient să știu că făcusem ce trebuia

făcut și, dacă aveam să fiu pedepsit pentru asta, aș fi acceptat urmările cu bucurie, știind că oamenii aceia erau în viață și în siguranță datorită deciziei mele.

– Sunt una dintre persoanele care erau blocate în clădire, continuă. Mi-ați salvat viața în ziua aceea.

– N-am făcut nimic deosebit, am răspuns puțin stânjenit. Încercam să fim de ajutor.

– Pentru mine a fost ceva deosebit, spuse ea. Revoluția ar fi trebuit să ne aducă un trai mai bun. Noi, cei din Bassas, la asta aspiram. Însă revoluția a adus cu totul altceva, tinerii care se alăturaseră parcă uitaseră de unde veneau, incendiind fermele propriilor familii doar dacă suspectau că aceștia ar fi putut fi contrarevoluționari.

– Știu, doamnă Kocur.

Chipul ei deveni trist și întunecat.

– Nu există justiție care să pedepsească ce s-a întâmplat și, da, avem țara noastră acum, dar jumătate dintre oameni au murit, am rămas doar cu ruine și cu multă, multă durere care încă persistă. Nimeni nu a fost pus să plătească pentru toată suferința cauzată. S-au îmbogățit, au devenit conducători.

– Ca soțul dumneavoastră.

Se uită în sus spre mine.

– Ca soțul meu.

– Îmi permiteți să vă întreb, îi spun cu blândețe, de ce v-ați căsătorit cu el?

– Nu am avut de ales, spuse ea, clipind des pentru a alunga probabil amintiri teribile. S-au întors în Bassas din nou, i-au ucis pe fratele și tatăl meu. Atunci m-a văzut Melwas, jelind peste corpurile lor și m-a amenințat că o va ucide și pe mama, dacă nu-l urmez. La început nu eram decât jucăria lui, pradă de război, o amantă pe care o împrumuta ori de câte ori dorea; apoi s-a fixat pe ideea că nu putea fi președinte fără să fie căsătorit. Iar eu eram la îndemână.

– Îmi pare tare rău, i-am spus.

Și chiar îmi părea.

– Vă pot ajuta cumva?

– Cred că da, spuse precaut. Vă amintiți ce s-a întâmplat la Glein?

M-am încordat din reflex, înghițind cu greutate.

– Da.

– Episodul a fost filmat. Un rebel adept al lui Melwas a filmat incursiunea în sat, în speranța că documenta un moment glorios pentru cauză. În schimb, i-a filmat pe Melwas și pe adepții săi strângând copiii din sat pe o barcă și condamnându-i la moarte.

Am făcut ochii mari la ea.

– Există dovezi?

M-a privit la rândul ei.

– Dovezi incontestabile.

– Și le aveți?

Încuviință.

– Ce s-ar întâmpla dacă le-ați face publice?

Oftă, drept răspuns.

– Nu știu încă. Și nu știu nici ce ar putea urma. Dacă vine la putere cineva chiar mai rău decât soțul meu? Dacă țara noastră se scufundă din nou în haos?

– Trebuie să fiți foarte precaută, i-am spus, deși ce-mi trecea mie prin cap nu era deloc precaut. Mintea îmi lucra cu viteză, calcula. Dacă puteam dovedi că Melwas este un asasin, dacă ajungea la închisoare sau era pus sub acuzare, dacă ar fi existat un înlocuitor mai bun... se rezolvau atât de multe probleme!

Dar totul trebuia făcut cu extremă precauție și nimeni, niciodată, nu trebuia să afle că eram băgat în asta.

– Mă veți ajuta? întrebă ea.

– Vă voi ajuta, am răspuns imediat.

Pentru că poți fi precaut și poți fi pasiv, or eu refuzam să stau cu mâinile în sân.

– Când mai puteam discuta?

– Nu foarte curând, recunoscu ea. Dar peste câteva luni voi merge la Berlin, să-mi vizitez familia. Acolo pot găsi o modalitate de a vă contacta fără a risca să fiu ascultată.

– Sunați-mă de la Berlin când puteți și promit că voi răspunde apelului.

Zâmbi, primul zâmbet adevărat pe care i-l văzusem pe chip.

– Mulțumesc, îmi spuse.

– Nu, eu vă mulțumesc.

MI-A LUAT aproape trei ani să-l distrug pe Melwas. Se întâmplă chiar acum, în vreme ce eu îmi gust paharul de scotch și-mi revizuiesc notițele pentru dezbatere în avion, la mii de kilometri distanță. Nu produce zarvă... și așa trebuie să fie. Așa mi-am dorit să se întâmple. Democrația nu produce zarvă și nici pacea. Pace înseamnă să muncești, să muncești, să muncești știind că, dacă-ți faci treaba cum se cuvine, aproape nimeni nu va afla nimic despre ce-ai făcut.

– Ăsta este motivul pentru care te-am ales, spune Merlin dintr-odată.

– Ce vrei să spui?

– Că nu te-am ales doar pentru că ești inteligent și arăți bine în costum, Maxen. Te-am vrut în funcția asta tocmai pentru că știam că vei face lucruri precum acestea. Adică să îți dăruiești timpul și energia pentru lucruri pe care nimeni nu le vede. Nu cauți laurii gloriei, ci faci ce faci pentru că așa este bine și asta, mai presus de orice, face din tine un bun lider. Și un om de treabă.

– Ești amabil. Mulțumesc.

Pufăie, exasperat.

– Ai voie să te simți mândru, să știi. Să te simți fericit. Bucură-te, măcar un moment, pentru ceea ce ai reușit.

Mândru?

Sunt prea obosit să mă simt mândru, să mă laud, deși aș minți dacă aș spune că o parte din mine, una mică, nu-și dorea să se împăuneze puțin, să exprime satisfacția de a fi rezolvat totul fără pierdere de vieți omenești, fără violență, fără Embry. Se îndoise de mine, iar eu reușisem.

Ar trebui să mă simt bine acum.

Dar nu simțeam nici satisfacție, nici mândrie. Doar oboseală și o ușoară îngrijorare că, așa stând lucrurile, pe termen mai lung Embry ar putea fi în pericol. Extremiștii carpatieni îl urau și continuau să-l amenințe neobosit în ultimele două luni, iar dacă Melwas era dat jos de la putere, dacă țara era pusă în mâinile unui birocrat și extremiștii nu aveau să obțină mult doritul război... ce se va întâmpla?

Nu, nu vreau să mă gândesc la asta acum. Că salvând și țara mea și tara lor de la război îl pusesem în pericol pe Embry.

Doar că nu-mi pot scote gândul din cap.

Îmi apăs degetele pe ochi, încercând să caut un mod potrivit pentru a-i explica lui Merlin că nu mă simt nici pe departe *mândru de mine*.

– Am o dezbatere de înfruntat peste douăsprezece ore și nu am dormit de peste douăzeci și patru. Presa îmi târăște numele prin noroi chiar în clipa asta; pe al meu, pe al fiului și pe al surorii mele și nu reușim să-i facem să ia în considerare problemele adevărate pentru că sunt prea obsedați de incestul pe care l-am comis acum șaisprezece ani. În momentul de față, nu știu ce se va întâmpla cu Lenka, cu Melwas sau cu Carpatia. Nu știu, deocamdată, dacă am motive să fiu mândru, pentru că trebuie să vedem ce urmează. Îmi doresc binele oamenilor, dar în clipa de față sunt obosit și cu inima grea, am impresia că nu se va mai termina niciodată. Lista cu lucruri de făcut pare infinită și la fel pare lista de lucruri pe care le-am pierdut. Am ieșit în pierdere.

– Pierderi? Te referi la Lyr? La Embry?

Îmi frec fața cu mâinile, lăsându-le apoi să cadă.

– Da.

– Poate că Lyr va fi întotdeauna o umbră pe inima ta, dar în ceea ce-l privește pe Embry, a meritat să-i suporți furia dacă ai reușit să rezolvi așa problema Melwas.

Aș vrea să ridic vocea, să urlu, dar sunt prea obosit, prea în bucăți.

–Poate, spun, doar ca să pun capăt conversației.

Peste noi cade o tăcere îndelungată și aș vrea să-mi pun capul pe birou și să dorm. Dar mă mulțumesc cu a privi undele mici create de vibrații în paharul meu de scotch, pe care apoi le dau pe gât. Merlin îmi urmează exemplul.

– Maxen, spune, după câteva minute, trebuie să-ți spun ceva. Tonul vocii sale s-a schimbat din calm și limpede în altceva. Părea aproape nesigur și asta, mai mult decât orice, mă face să-nlemnesc.

– Eu..., râde nefiresc. Nici nu știu de unde să încep, dar trebuie s-o fac pentru că e important. Și așa îți va fi

imposibil să crezi. Însă, dacă vrem să ne ducem planurile la capăt, va trebui să mă crezi.

Belvedere alege exact acel moment pentru a deschide ușa biroului meu.

Ne întoarcem spre el la unison, și eu, și Merlin.

– Domnule, trebuie să vă informez că știrea despre Melwas tocmai a devenit publică. Filmarea de la Glein e peste tot, oamenii din Carpatia au ieșit deja în stradă să protesteze. Se pare că unii îi cer deja demisia.

Merlin se ridică.

– Terminăm altă dată. Ryan, asigură-te că domnul președinte reușește să doarmă câteva ore după ce a fost informat. Are nevoie.

NU REUȘESC SĂ DORM DELOC.

Dar insomnia mi-e tovarăș de pat de multă vreme și nu mă surprinde. Însă mă irită. Încerc patul din avion fără succes. Apoi aterizăm la Denver și merg la hotel. Este dimineața dezbaterii și trag draperiile pentru a împiedica lumina să intre în cameră, apoi mă dezbrac. Închid ochii și meditez, așa cum m-a învățat o prințesă de șaisprezece ani acum multă vreme. Urăsc să nu o am cu mine acum, dar e plecată pe undeva prin California, ocupată cu campania pentru mine. Îmi bag picioarele în ea de campanie, o vreau în brațele mele, vreau să simt cum trasează cercuri pe pieptul meu să mă adoarmă.

Respir. Încerc să-mi liberez mintea. Cu Melwas am rezolvat-o.

Am câștigat deja o dezbatere și sunt bine pregătit pentru cea de azi.

Nu pot dormi, nu reușesc deloc și merit să dorm, am nevoie să dorm, n-am motive să nu dorm.

Ce n-aș da să fie Greer aici... Ce n-aș da, ce n-aș da, ce n-aș da...

Aţipesc vreo oră, iepureşte, şi visez, visez o barcă, o barcă ce mă duce undeva unde trebuie să merg. Sunetul apei îmi traversează visul, o sabie reflectă o rază de soare și apoi este aruncată într-un lac adânc, nemișcat.

Clipesc repede și gâfâi. Încă simt mirosul de ceață și de iarbă, aroma bizară de sânge...

E doar un vis, Ash, îmi spun. Mă-ntorc pe burtă încercând iar să meditez.

Și trec orele. Gânduri învârtindu-mi-se în cap, nervozitate, respirație. Îmi dau seama că au trecut aproape două zile, iar eu nu am dormit deloc, și acum trebuie să mă ridic din pat, să-mi fac duș și să mă îmbrac pentru că este timpul să merg la dezbatere.

Mi-ar plăcea să pot spune că pe drumul spre Universitatea din Denver am reușit să mă înviorez, că mintea mi-e limpede și că oboseala a trecut. Mi-ar plăcea să pot spune că, deși nu mă simt mai înviorat, tot voi fi capabil să stau alături de Embry și să fac față subiectelor pe care le vom atinge în seara asta.

Aș vrea să pot spune că voi câștiga. Dar nu pot.

În schimb, caut cu disperare răspunsuri care de obicei îmi vin imediat. Mă străduiesc să țin pasul cu modul fermecător în care Embry își prezintă argumentele, dar nu reușesc să mă adun, ideile se îndepărtează de mine ca frunzele pe un lac, îmi scapă printre degete. Vocea mea sună exact cum mă simt: obosit și confuz. Am impresia că dezbaterea durează săptămâni întregi. Așa e viața mea - luminile reflectoarelor și bărbatul frumos, tandru, pe care îl iubesc, devenind sub ochii mei și mai frumos, și mai tandru, mai sigur de sine, pe măsură ce înțelege că va câștiga. Observ că-mi aruncă o dată sau de două ori o privire în care îngrijorarea pentru mine se suprapune siguranței de sine, de parcă ar fi îngrijorat văzând că nu prea sunt în formă, și-i sunt recunoscător pentru privirile acelea, iertându-l că va câștiga, iertându-mă în același timp și pe mine pentru că voi pierde.

Apoi totul ia sfârșit, ies de pe scenă și nimeni nu spune nimic. Nici Belvedere, nici Merlin, nici Trieste. Nu spun nimic nici în drumul spre mașină, și tac și eu pentru că, de fapt, nu e nimic de spus. Am pierdut. Călătoria în Carpatia m-a obosit cumplit, la fel și campania, și situația cu Lyr, și totul. S-au adunat prea multe. Merit să pierd.

O tânără femeie aleargă spre mine. Este Dinah, asistenta personală a lui Embry.

– Domnule președinte!

Ne oprim cu toții. Cu o mână îl blochez pe Luc care făcuse un pas înainte să o blocheze pe ea. Abia respiră, de parcă alergase până aici, mâna ei este umedă când îmi trece în palmă un card rectangular de plastic.

– The Four Seasons, spune, privind spre Merlin și Trieste care se uitau la ea cu ochii mari. O intimidau. A spus că va fi acolo și mâine.

Apoi, roșind, se întoarce și pleacă.

– Acum chiar că n-o să mai dormi, spune Merlin.

21

EMBRY

Acum

Cred că nu o să vină. De fapt, *sunt sigur* că n-o să vină. Nu știu dacă aș face-o în locul lui, mai ales cu veștile care circulă la știri în momentul ăsta...

Mă copleșește din nou o furie complicată, exact așa cum se întâmplase când o trimisesem pe Dinah să-l caute, după dezbatere. Nu, trebuie să vină. E obligat, pentru că așa funcționează între noi, așa a funcționat dintotdeauna. Nu fugim unul de celălalt și apărem când unul îl cheamă pe celălalt. Indiferent câtă durere, câtă ură simțim, ne întâlnim când celălalt cheamă.

Păşesc nervos prin cameră trăgând de cravată, când aud sunetul electronic pe care-l face dispozitivul care deschide ușa. Mă întorc și-l văd pe Ash intrând.

Arată ca dracu'.

Nu, arată numai bun de mâncat. Nu, arată ca dracu' și, în același timp, arată numai bun de mâncat.

Poartă urmele insomniei ca un afurisit de Heathcliff[16] și chinul de parcă ar fi Edward Rochester[17]. Cearcănele îi

---

[16] *Heathcliff* este personajul masculin principal din romanul *La răscruce de vânturi (1847)*, de Emily Brontë, considerat prototipul antieroului (n. tr.)

[17] *Edward Rochester* este personajul masculin principal al romanului *Jane Eyre* (1847), de Charlotte Brontë, cinic, arogant și istovit (n. tr.)

fac ochii și mai verzi, și mai strălucitori, expresia obosită a gurii te provoacă să-l faci să zâmbească, să-l faci să râdă.

Părul său ciufulit, mai negru ca Styxul[18], ar face-o pe Charlotte Brontë să-și ude chiloții ei victorieni, la fel și modul în care puloverul i se așază pe curbele ferme ale pieptului, pe abdomenul plat și pe brațe. Pantalonii făcuți la comandă îi cad pe coapse de parcă i-ar adora întregul corp.

La fel și boxerii. La fel.

Aerul de profundă epuizare care-l înconjoară e toxic. Arată distrus, nesăbuit, înfrânt și periculos. Simt fiori pe toată pielea, fiori de teamă care îmi susură, mă avertizează.

Dar ignor avertizările.

– Am învins, spun, după ce ușa se închide și el se-ntoarce spre mine. Prin urmare, pot face ce vreau cu tine.

– Așa, deci? spune.

Este primul lucru pe care mi-l spune în seara asta care să nu mă contrazică.

– Da, îi răspund. Exact așa.

– Ce ai de gând să-mi faci?

Ca și cum n-aș fi avut două săptămâni să mă gândesc la asta. Ca și cum n-aș fi avut ultimii șaisprezece ani să mă gândesc la asta.

– O să îngenunchezi în fața mea și o să mi-o sugi, spun.

O urmă de zâmbet îi curbează buzele, primul zâmbet pe care l-am văzut la el toată seara.

– Dacă asta vrei, va trebui să vii să-ți încasezi victoria.

[18] Râul care desparte lumea viilor de cea a morților, în mitologia greacă (n.tr.)

– E o provocare?

Își ridică bărbia, deja umbrită de o urmă delicioasă de barbă, iar eu fac un pas în față. Și apoi altul. Și încă unul, până-l blochez de perete.

– Este adevărul, spune.

Mă folosesc de acel centimetru și jumătate cu care-l depășesc pentru a-l obliga să privească în sus, apoi îmi pun mâinile de-o parte și de alta a corpului său, aplecându-mă peste el.

– Crezi că nu o voi face?

Sprâncenele i se arcuiesc ușor și un zâmbet mic îi modelează buzele perfecte.

– Uite cum văd eu lucrurile, micul meu prinț. De fapt, ce *știu*, și sunt sigur că știi și tu. Nu e necesar să-mi spui *domnule* sau să îngenunchezi ca să mi te supui. Ești oricum al meu. Poate nu ai o lesă la gât, dar suntem conștienți și eu, și tu că, în momentul în care am pocnit din degete, ești al meu. Și te poți lupta cu mine la infinit. Nu va schimba niciodată lucrurile între noi.

Cuvintele sale fac aerul din jurul nostru să ardă, iar eu sunt al dracului de excitat, sunt tare și sunt furios. Furios că am câștigat, dar am câștigat prin suspendare[19]. Furios că are dreptate în ce ne privește.

– Acum nu va fi vorba despre asta, mârâi, dar e prea târziu, pentru că în vocea mea se simte un dram de ezitare care nu-i scapă.

Zâmbetul i se adâncește și privirea i se face mai intensă. Simt pericolul crescând și crescând.

– Crezi că în seara asta, în sfârșit, vei fi tu cel care mă va domina, spune, aplecându-se pentru a-mi putea respira în ureche. Dar greșești. Crezi că legătura dintre

[19] jur. avertisment legal adresat unui ofițer judiciar pentru a suspenda o procedură până când opoziția va fi audiată (n.tr.)

noi are de-a face cu titlurile, cu vorbele? Cu cine i-o trage cui? Crezi că nu te pot domina în timp ce mă regulezi? Atunci n-ai înțeles nimic. Ascultă-mă bine: mă poți regula anal și cu un căuș în gură, dar tot al meu vei fi.

Se retrage, satisfăcut.

– Așa că dezlănțuie-ți mânia asupra mea, Embry. Luptă-te cu mine, lovește-mă, leagă-mă și regulează-mă ca pe un animal. Apoi, când îți vei da drumul, să-mi spui cine aparține cui.

Nu-i pot răspunde, nu vreau să-i răspund. Îl urăsc la nebunie pentru că are dreptate. Pentru că e suficient de slab în seara asta cât să mă lase să-mi gust victoria, dar puternic în aceeași măsură încât să facă victoria mea la fel de insuportabilă ca învingerea. Îi bag mâna în gât și-mi strivesc gura de a lui într-un sărut care arde și ne lasă fără respirație, care face să dispară distanța dintre șoldurile noastre. În timp ce limba mea, și buzele mele, și dinții mei se luptă cu ale lui, la fel fac și șoldurile noastre, apăsând și frecându-se și alunecând, masculin și dur, doar mușchi și coapse și penisuri captive în haine.

– Mi-ar fi plăcut să fie și ea aici, îmi spune gură la gură. I-ar plăcea la nebunie să te vadă așa. Și, poate, să mă vadă așa pe mine.

Drept răspuns îl sărut și mai apăsat, imaginându-mi-o pe Greer, mâinile ei mici și curioase, păsărica ei udă și știu că și el se gândește la asta, ceea ce ne face și mai disperați, mai dornici de ea. O vrem, și ea nu este aici, avem nevoie de ea. Orice combinație de doi a fost întotdeauna instabilă, volatilă, pentru că am simțit întotdeauna nevoia să fim trei și, cumva, știu că seara asta nu se va termina bine pentru că Greer nu este aici. Fără ea nu suntem decât niște flăcări, cenușă suflată de vânt peste orașe.

Îmi strâng și mai tare mâna pe gâtul lui și, ah, cât de bine e! Gâtul acela gros, puternic sub degetele mele,

modul poticnit în care i se mișcă mărul lui Adam pe palma mea.

– Pe marginile gâtului, murmură.

– Ce?

Își ridică mâinile pentru a o poziționa pe a mea, astfel încât degetul mare să-mi stea pe o partea a gâtului său și celelalte pe partea opusă. Este cumplit de erotic să-l privesc cum mă învață să-l asfixiez, atât de intim, încât simt că-mi dau lacrimile. Îi privesc mâinile acoperindu-le pe ale mele, în jurul gâtului său, învățându-mă cum să-l pedepsesc.

Apăs așa cum îmi spune, mușcându-i buzele și bărbia în timp ce-o fac și după câteva secunde, văd cum ochii încep să clipească des și, cum buzele i se deschid. Relaxez strânsoarea privind cum ochii i se limpezesc la loc, cum limba îi trece peste buza de jos de parcă ar aștepta-o pe a mea s-o atingă. Apoi apăs din nou și-l sărut, simțindu-i gura incredibil de moale pe a mea. Își coboară mâinile și mă apucă de cămașă. Relaxează și strânge în același ritm în care eu mă joc cu respirația lui, asfixiindu-l ușor, apoi lăsându-l să respire...

Îl privesc înroșindu-se, amețit de parcă ar fi băut, clătinându-se pe picioare, și mi se pare incredibil de frumos să vezi un rege așa. Ascultător și cald, atât de încrezător și de vulnerabil încât mă simt speriat și plin de uimire.

Oare așa simte el? De parcă ar fi un cadou? Un secret?

L-aș putea privi astfel pentru totdeauna, fără să mă satur de modul în care chipul său se înmoaie și apoi revine la realitate, dar vreau mai mult, am nevoie de mai mult. Apăs o ultimă dată până când ochii aproape că i se închid de tot, apoi dau drumul și-i pun piedică.

Cade în genunchi cu un mormăit mirat și, înainte de a avea timp să-și revină, mâna mi se duce la fermoar, îmi scot penisul și i-l bag printre buzele pline, arcuite. Singura parte din el care cedează, moale, sunt buzele sale. Doar ele par dispuse să iubească, nu să domine.

În momentul în care glandul meu le atinge, expir într-un geamăt adânc, apoi penisul trece dincolo de dinți și sunt pierdut, mi-e imposibil să-mi amintesc cum e să respir. Iar privelișteа, Hristoase, câte nopți am juisat în pumn imaginându-mi asta, iar acum se întâmplă, armăsarul meu puternic, aici, în genunchi, ochii verzi ca lacul privind în sus printre evantaiul genelor negre.

Ies o clipă, pentru că risc să termin pe loc.

– Ți-ar plăcea mai mult dacă m-ai ține în loc, se oferă, ridicându-și brațele și înțeleg imediat ce vrea să-mi spună. Îi încrucișez încheieturile blocându-i-le deasupra capului; poziția mă obligă să mă aplec înainte, făcându-mă să-i alunec în gură cu și mai mare ușurință.

Și, dintr-odată, mă simt din nou mânios și rușinat și plin de furie. Cum îndrăznește să mă ajute? Cum îndrăznește să privească așa în sus la mine, cu falsă docilitate, trădat de privirea aceea arzătoare?! Cum îndrăznește să fie învins?! Cum îndrăznește să fie el, când tot ce pot să fiu eu e doar *eu*?!

Mă-mping în gura lui cu o mișcare aspră care mă face să-i pătrund în gât, dăruindu-mi plăcerea de a auzi cum se îneacă puțin.

– Deci până și marele Maxen Colchester are reflex faringian, murmur, ceea ce-l face să mă privească cu reproș. Ei bine, acum știi și tu cum ne simțim noi, ceilalți, continui pe ton răutăcios, împingând din nou pentru a-i provoca aceeași reacție, dar, spre uimirea mea, își deschide gura ca un profesionist și, dintr-odată, glandul mi-e captiv în strânsoarea gâtului său.

Îl simt cum înghite în jurul meu, zvâcnind cum n-aș fi putut niciodată visa să se întâmple, și strig de plăcere, mișcându-mă pentru că vreau mai mult, și mai mult, și mai mult.

Încerc să simt profund fiecare moment, să mă bucur de gura domnului președinte, de senzația pe care mi-o dăruiesc încheieturile sale încrucișate blocate sub mâna mea, de faptul că uneori barba scurtă mă zgârie pe penis ori pe testicule, când mă împing până în fundul gâtului său. Ah, ochii care îi lăcrimează, părul ciufulit ca de tâlhar!... Sunetele pe care le scoate, icnete ude, chiar mecanice, alunecarea buzelor sale pe erecția mea...

Vreau să simtă fiecare gând plin de mânie, fiecare moment în care m-am înfuriat, fiecare imagine care m-a bântuit de-a lungul anilor, fiecare dată în care mi-am dorit să-l rănesc sau să mă rănesc doar ca să nu mai simt atât de mult, atât de multe. Îl las să simtă tot ce e de simțit, chiar și uimirea care-și face loc prin toată această înverșunare, uimirea de a avea un rege la picioare, cu penisul îndesat pe gât, și fiecare gest are ceva miraculos, chiar și trecerea accidentală a dinților săi pe pielea mea sau fiorul contracțiilor care-l traversează când îi intru pe gât în unghiul greșit.

– O să termin, spun răgușit, privind în jos la el. Și o să mă golesc în gâtul tău.

Dă din cap insesizabil, de parcă prea puțin l-ar interesa. Dă din cap cu ochii înlăcrimați de efort și buzele apăsate în jurul meu. Apoi fac ceva ce îmi doresc de șaisprezece ani: îl regulez pe cât de tare mă regula el pe mine de obicei, îl regulez și vreau să se simtă sfâșiat, al meu până la ultima fibră, exact cum mă face el să mă simt.

Că nu există fără mine.

Și vine, vine repede, gem adânc, ah, Doamne, ah, da, de tot, până la fund, da și simt contracțiile și crampele

în abdomen, în coapse, le simt cum se ridică precum scântei în degetele de la mâini și coboară apoi în cele de la picioare, și simt cum Ash abia reușește să înghită tot ce ejaculez, și privesc în jos la el, iar el privește în sus la mine și-mi dau seama că, nu știu cum, poziția mâinilor ni se schimbase, poate când orgasmul se apropia, cert e că nu mai sunt eu cel care-i blochează încheieturile.

Ci el le blochează pe ale mele.

Mă holbez la mâinile noastre scurgându-mă în gura lui, apoi mă retrag, împiedicându-mă, căutând sprijin pe măsuța din apropiere.

Ash se ridică încet, ștergându-și gura cu spatele palmei cu un gest care-mi provoacă din nou erecția.

– Ai văzut? spune.

– Du-te-n mă-ta!

– Ce gură murdară ai.

Spus de el, poate fi un compliment și o remarcă usturătoare în același timp. *Ce gură murdară ai.* Știu că se gândește să mi-o reguleze acum.

– Nu înseamnă nimic.

– Dacă zici tu...

Își lasă mâna să cadă, să-și poată aranja penisul tare într-o poziție mai comodă. Și-mi vine o idee, o idee nemernică.

– O să te las să ți-o freci între coapsele mele, spun, cu un rânjet.

Mă aștept să refuze, să-i sară țandăra, să se simtă jignit de oferta mea, în schimb, își dă imediat jos puloverul și-și aruncă pantofii din picioare.

Amuțesc așa cum mi se întâmplă ori de câte ori îi văd pieptul gol, mușchii abdominali, fuiorul de păr ...ară de la buric spre pelvis... Se dezbracă și de

pantaloni, rămânând doar în boxerii strânși pe mușchii coapselor, întinși pe fesele rotunde.

Apoi dispar și boxerii, iar eu înghit cu dificultate. Penisul său arată brutal, închis la culoare, spre roșu, aproape, cu o picătură de lichid preseminal pe vârful glandului. S-a excitat atât de rău sugându-mă și gândul mi se pare insuportabil de excitant: să am asemenea efect asupra unui bărbat atât de puternic, doar oferindu-mi plăcere cu ajutorul gurii lui.

Mă dezbrac la rândul meu, încercând să ascund cât mă amuză privirea sa înfometată plimbându-se pe corpul meu gol. Mă îndrept spre pat și el mă urmează. Mă așez în poziția în care se așeza el de obicei, când mă lăsa să-i regulez coapsele, întinzându-mă pe spate. Modul în care se punea pe pat, prefăcându-se plictisit, părea atât de condescendent când o făcea el. Mă făcea să mă simt un adolescent dornic, un puștan înfometat care se urca peste iubitul său experimentat, juisând după doar câteva mișcări.

Însă în clipa aceasta, privindu-l pe Ash cum se cațără pe mine, îmi dau seama că rolurile se inversaseră din nou. Eu ar trebui să fiu cel condescendent, eu ar trebui să fiu cel care se pune la dispoziție cu generozitate și plictis, însă, când el își întinde trupul masiv peste al meu, piele pe piele, balanța puterii dintre noi este aceeași dintotdeauna. Și înclină spre el.

Dar nu rămâne multă vreme pe loc. Coboară, lingându-mă până când sfârcurile mi se întăresc, și continuă să coboare lingându-mă pe stomac până când penisul meu se trezește din nou la viață, ridicându-se. Trece dincolo de penis până ajunge la coapse. Le sărută și le linge îndelung.

Pentru a le uda.

Apoi se ridică din nou pe mine, își bagă mâna între noi pentru a-și poziționa penisul între coapsele mele și se sprijină în mâini pentru a putea privi. Privesc și eu și gem.

E atât de obscenă priveliștea acelui penis frecându-se între picioarele mele penisul meu tare, prelingându-se, dornic să se alăture petrecerii. Apoi Ash se lasă pe mine astfel încât fiecare parte a lui să atingă fiecare parte a mea, își bagă fața în gâtul meu și piepturile ne sunt lipite și, ah, simt abdomenul tare strivit pe penis și firele de păr care mi-l zgârie ușor și nu-mi pasă, dimpotrivă, îmi place chiar mai mult tocmai pentru că este un pic aspru.

Ash își mișcă șoldurile ca un bărbat care face dragoste cu adevărat, îmi respiră în ureche în vreme ce ochii mei se bucură de priveliștea mișcării mușchilor spinării sale, ai feselor și picioarelor. Fiori care mă fac să-mi pierd mințile îmi ling pielea de fiecare dată când penisul său îmi apasă carnea, alunecând... Apoi îmi apucă lobul urechii între dinți și-mi șoptește:

– O să termin.

– Da, îi răspund, tot susurat, și oricât ar suna de jenant, nu sunt prea departe nici eu. Fă-o pe abdomenul meu, spun dintr-un impuls, amintindu-mi prima dată când făcusem asta cu el. Pe abdomenul meu.

Cu un geamăt animalic, se ridică și-mi strânge coapsele, își apucă penisul cu mâna mare mișcând-o furios în jos și-n sus, apoi, fără nicio avertizare, îl apucă și pe al meu. Gem și mă arcuiesc, apoi aaaaah, băga-mi-aș, băga-mi-aș, băga-mi-aș, juisez direct pe pieptul meu și el face la fel, mormăind și înjurând în vreme ce se descarcă pe mine, pe burtă, pe piept și pe față, chiar și în părul meu, iar ochii noștri se întâlnesc și înțeleg. Mi-e clar. Totul se întâmplase la cererea și la ordinele mele, și totuși, cumva, mă domină stând așa, deasupra mea, în timp ce eu sunt acoperit complet de plăcerea lui.

Dar nu este doar atât. Nu e vorba de poziție, nici de urmele vizibile ale orgasmului care-mi spun clar că avusese dreptate; este felul în care mă simt, modul în care mă privește și în care eu îl privesc pe el. Îi voi aparține

întotdeauna; ce stupid a fost din partea mea să cred că lucrurile se vor schimba doar pentru că i-am cucerit corpul! S-a lăsat cucerit pentru că i-a făcut plăcere să facă asta, dar dacă m-ar fi apucat de bărbie, în orice moment, și mi-ar fi spus că vrea să preia controlul, l-aș fi lăsat, pe loc. M-aș fi luptat cu el, mereu o fac, pentru că îmi place s-o fac, dar tot mi-aș fi dorit ca el să învingă.

Ash se apleacă și-mi sărută buzele. Pe buzele noastre se prelinge spermă, nu știu a cui, și parcă tocmai de-asta îmi place și mai mult. Apoi se duce după un prosop umed, ne curățăm în tăcere, trecându-ne prosopul unul celuilalt așa cum făceam pe vremuri. După ce mă curăț, mă acopăr cu un cearșaf sprijinindu-mă de tăblia patului.

Ash începe să se îmbrace, acoperind penisul pe care îl ador și fesele la care râvnesc mereu. Și cu cât se acoperă mai mult, cu atât mai obosit și impenetrabil arată din nou.

– Ești supărat pe mine că am câștigat? îl întreb din pat.

– Nu. Tu ești supărat pe mine că am pierdut?

– Da.

Asta chiar îl surprinde. Își trage puloverul pe el, confuz.

– De ce?

– De ce?! Pentru că tu ești cel puternic. Pentru că nu trebuie să îți pot face rău. Să ne luptăm și să câștig eu mă face să mă simt...

Mă opresc pentru că nu știu ce să spun. Nici nu știu dacă există ceva de spus.

– Mi-am dorit să câștig, chiar mi-am dorit-o, dar am considerat victoria întotdeauna ca pe ceva abstract, ceva ușor de dorit, dar teribil de obținut. Și dacă tu poți fi înfrânt, atunci toate lucrurile în care cred sunt greșite.

– Filosofia ta are câteva defecte, spune pe ton uscat, așezându-se să se încalțe.

– În plus, adaug, sunt furios pentru că știu de ce ai pierdut.

– A, da?

– Am văzut știrile despre Melwas azi.

Corpul i se tensionează pentru un moment, mișcările i încetinesc și știu că am pus punctul pe i.

– Eram sigur că tu ai fost! Ea era persoana de la Berlin cu care vorbeai, acolo era planificat să mergi. Deci ți-ai sacrificat energia, odihna, până și capacitatea de a face față dezbaterii, totul pentru ceva ce nu vei putea destăinui nimănui. La dracu', Ash! Una era să te fi învins cinstit, dar să știu că ai pierdut fiindcă erai prea ostenit pentru că tocmai salvaseși lumea, e de rahat. Este un sentiment crunt.

– N-am făcut-o să te fac pe tine să te simți așa, spune, în același ton sec, în timp ce-și strânge șireturile la celălalt pantof. Am făcut-o ca să rezolv problema.

– A fost stupid, spun. Ridicol.

– Ce mai vrei de la mine, Embry?! mă-ntreabă, ridicându-se în picioare. Să-ți cer scuze că m-ai înfrânt? Să-ți cer scuze că am rezolvat problema Melwas fără să folosesc violența?

Obrajii îmi ard, mă pun în defensivă.

– Nu mi-ai spus niciodată nimic despre planul tău secret, care oricum a necesitat ani de zile să se înfăptuiască și nu mi-e rușine de modul în care ne-am construit campania.

– Nu contează, spune, scoțând cardul de la ușa camerei și aruncându-l pe pat. S-a rezolvat. Și să-ți verifici mesajele pe e-mail. Am însărcinat-o pe agenta Gareth să creeze un dosar cu toate amenințările care ți-au fost adresate de carpatieni. Vei primi informații în fiecare dimineață până la noi ordine. Dacă Melwas e dat jos de

la putere, amenințările la adresa ta pot deveni reale mai devreme decât crezi.

Oftez.

– Nu sunt îngrijorat, Ash.

– Ei bine, eu da! izbucnește el. Poate ție nu ți-o păsa de ce poți păți, dar mie da! Ești al meu și voi face pe dracu' în patru să mă asigur că ești în siguranță, indiferent cât o să fugi tu de mine!

Îl privesc cu furie și el îmi întoarce o privire la fel de mânioasă. Nu mai spunem o vorbă. Apoi iese. Pleacă, iar ușa se închide încet în urma lui, pentru că Maxen Colchester nu trântește uși! Are prea mult control de sine pentru a face așa ceva. Și, în ciuda discuției, în ciuda faptului că făcusem sex, adorm obsedat de un singur gând.

Nu m-a sărutat de noapte bună, înainte să plece.

22

ABILENE

Acum

Am auzit că nefericirea are culoarea gri. O nonculoare, un fel de purgatoriu, ca senzația de nori grei, iarna, joși, ca mirosul de apă stătută. O stradă umedă și rece sub un cer umed și rece, nu suficient de ud cât să sclipească, nici suficient de rece cât să se transforme în cristale de gheață, nici ieșit din comun sau frumos. Doar un drum fisurat, curbe obosite și buruieni ivite prin crăpături. Doar străzi întunecate iluminate zgârcit de lampioane bâzâind, estompate. Doar un jet jalnic de apeduct ridicându-se ridicol spre cer.

De ce mă aflu aici?

Uit.

Un biciclist mă depășește cu un zumzet, îmbrăcat în culori primare, plin de determinare, genul de persoană care se încăpățânează să facă mișcare chiar și în întunericul rece, împins de disperarea rutinei, sau de autodisciplină, sau de aroganță, și-l privesc îndepărtându-se, dispărând la orizont. Totul în jurul meu pare nemișcat și plat, chiar și podul Key, care, la ora patru dimineața, nu e traversat de nicio mașină.

Mă cațăr pe apeduct mergând pe margine. Orașul Virginia privește dincolo de râul Potomac, încă somnoros, licărind de la luminile de veghe. Am avut și eu în camera

mea, când eram mică. Malul micuț cu căsuțele micuțe, ca de păpuși, și clădiri cu puține etaje în care trăiau oameni micuți care sunt foarte, foarte fericiți.

De ce mă aflu aici?

Mă așez fără să bag în seamă răceala pietrei care-mi pătrunde prin rochie. Este o rochie foarte frumoasă, alb cu auriu, cu o curea neagră, lungă, încrețită puțin. Am purtat-o la petrecerea de logodnă a lui Greer cu Maxen, și el îmi spusese că eram drăguță. O spusese de formă, probabil, căutând-o din ochi prin cameră pe Greer, dar se vedea că fusese sincer. Cine știe, dacă am fi fost singuri, dacă Greer n-ar fi fost acolo, dacă mi-aș fi dat mai mult silința, poate l-aș fi făcut să vadă...

Fericirea are culoarea ochilor lui Greer. Culoarea pe care Maxen o iubește.

Înainte de a veni aici, am îmbrăcat rochia asta. Îmi amintesc acum. Mi-am pus cerceii, dar am uitat de pantofi. Țin încă în mână cheile de la mașină. Unde e Galahad?

Enid. L-am lăsat dormind cu Enid. Așa e. Îmi amintesc acum cum picioarele mi se adâncesc în covor, îmi amintesc fâșâitul ușor provocat de rochia de pe mine când m-am aplecat peste pătuțul lui, să-i dau părul la o parte de pe frunte. O aud pe Enid sforăind în camera alăturată.

Ah, ce n-aș da să te fi iubit mai mult, m-am gândit. *Ce n-aș da să fi fost al lui Maxen.* Măcar să fi avut părul negru, nu castaniu, și ochii verzi, nu albaștri. Morgan nu-l merită pe Lyr, nu merită să-l aibă pe fiul lui Maxen, dar eu da. Eu aș fi meritat.

L-am lăsat pe micul Embry la visele sale micuțe, am luat mașina și am plecat singură.

Sub picioarele mele, râul Potomac se unduiește rece, o privelițte plictisitoare, sunete plictisitoare, nu e suficient de murdar cât să atragă atenția, nici suficient de curat cât să fie frumos.

Îmi privesc silueta picioarelor goale deasupra apei. Așa e interesant. Poate chiar romantic. Parcă ar fi o scenă dintr-un film: rochia minunată, picioarele goale, râul întunecat. Dar în filme e mai frumos; aici e prea răcoare să stai prea mult să privești, iar vântul nu mi se joacă în păr așa cum mi-aș dori. Îmi biciuie șuvițele în răbufniri bizare, făcându-l să-mi intre în ochi și-n gură, încurcându-mi-l.

Mă trezesc că-l urăsc. Îl urăsc pentru că-mi distruge nefericirea. Nefericirea mea ar trebui să arate frumos, tragic, ar trebui să fie ca Ofelia cea cu miros de floare, nobilă ca Lucreția și regală precum Cleopatra. Ce vreme rece și vântoasă! Cum îndrăznește?!

Încă nu reușesc să-mi amintesc de ce stau aici. E ca un cuvânt care-ți stă pe limbă, pe care te chinui să-l spui, pocnind din degete, exclamând exasperat, sau ca o melodie care îți plăcea, dar care s-a pierdut pe undeva prin mintea ta, lăsând în urmă doar o vagă frântură.

Mă ridic și merg pe unde am venit, cobor de pe apeduct spre aleea de lângă râu, cu gândul la rochia mea și la cât de mult îi plăcuse lui Maxen. Știam că așa avea să fie, o alesesem pentru el. De fapt, pentru el am făcut totul, din clipa aceea când i-am văzut prima dată chipul la televizor. Pentru el făcusem totul de când descoperisem că vom fi la aceeași petrecere din Londra, doar cu câteva săptămâni înainte ca el să fie declarat erou.

Cum ar fi fost dacă l-aș fi sărutat pe el în noaptea aceea, nu pe diplomatul acela? Cum ar fi fost dacă m-ar fi văzut mai întâi pe mine, corpul meu acoperit de rochia albastru electric, cum ar fi fost dacă m-ar fi văzut și sărutat pe mine? Dacă mi-ar fi strecurat în mâna cheia sa de la hotel? Sau dacă nu ar fi spus nimic, dar ar fi visat la mine ani și ani la rând, cum am visat eu la el?

Sigur a făcut-o. Așa s-a întâmplat, n-are cum altfel. M-a văzut și a rămas captivat, dar știa că sunt prea tânără pentru el, așa că a trebuit să mă aștepte la fel cum eu îl

aşteptam pe el, iar Greer fusese singura cale de a se apropia de mine, aşa cum politicienii şi lobbyişti cu care m-am culcat nu reprezentaseră altceva decât un mod de a fi mai aproape de el.

Cum puteam să-i explic cât de mult îl iubeam? Cum dragostea aceea a crescut, şi a crescut încă de când eram elevă la Cadbury, şi apoi la facultate, ca şi cum, cu cât nu-l întâlneam, cu atât mai mult îl iubeam? Ca şi cum, cu trecerea anilor, însemna din ce în ce mai mult pentru mine, fără măcar să-l fi întâlnit vreodată personal. Era atât de luminos, atât de perfect, atât de al meu! Orice alt băiat din jurul meu părea o copie ieftină, un fals inutil, pe când eu nu-l aveam în minte decât pe el, pe Maxen...

Şi el se gândea la mine, ştiu că se gândea.

Maxen.

Cum de nu vezi? Pentru că eu văd. Cum de nu simţi? Pentru că eu simt. Ţi-aş fi mai potrivită decât orice altă femeie şi m-ai fi iubit pe cât de mult te iubesc eu, dacă m-ai cunoaşte.

Poate că mă iubeşti deja.

Marginea fluviului este îngrozitor de aproape; privesc un borcănel portocaliu de medicamente plutind.

Şi o amintire pluteşte odată cu ea.

Tuburi de medicamente într-o cadă. Un pahar de vin sfărâmându-se pe jos şi vocea tatălui meu, furios, atât de furios, urmată de zgomot de apă şi de o palmă pe chipul mamei. Nu o lovise niciodată până atunci, nici nu a mai lovit-o vreodată după, dar ea aflase singurul lucru care-l putea frânge.

Uitasem de cadă, de pastile. Momentele când mama zăcea cu ochii în tavan, cu faţa golită de orice expresie, iar eu mă urcam în pat lângă ea să o îmbrăţişez şi era ca şi cum aş fi luat în braţe un cadavru. Crizele de plâns care durau cu zilele. Ce uşor uitasem... Dar cine ar vrea să-şi

amintească aşa ceva? *Nu se simte bine astăzi,* era modul delicat în care vorbeam despre mama.

Nu se simte bine.

Nu se simte bine însemna zile întregi petrecute în pat, sau accese de furie atât de intense încât ardeau ca focul tot ce era în jurul ei, sau ecou de râsete bizare venind de dincolo de pereţii camerei ei, umplând holurile. *Nu se simte bine* însemna că nu va trece mult până când mă vor trimite din nou departe de casă, pentru că o supărasem în feluri care nu-mi fuseseră niciodată explicate, pentru că eram altfel decât ceilalţi şi toată lumea spunea că avea nevoie de linişte pentru a se face bine.

Dar *eu* sunt bine?

Mă apropii de mal şi-ncerc apa cu piciorul. Este atât de rece, încât îmi trece prin piele direct în oasele picioarelor. Simt îndoială, o îndoială chiar mai rece decât apa. Aş vrea să-mi amintesc de ce mă aflu aici, acum; ştiu de ce, dar nu pot înfrunta adevărul, pentru că dacă aş face-o, aş înnebuni. Nu mă voi simţi bine.

Nefericirea are culoarea ochilor lui Greer când a pronunţat numele doctorului Ninian, în seara asta. Stătea pe canapeaua din sufrageria mea, cu agentul ei secret dominând uşa, când m-a informat că avea să-mi reteze picioarele cu o sabie care fusese a mea.

Ura pe care o simţeam se estompase, plutind ca o ceaţă uşoară, luminoasă chiar, pentru că eram mândră de ea chiar şi aşa, urând-o. Numai eu o ştiam pe fata ca o umbră palidă care abia reuşea să vorbească cât să fie auzită şi care acum devenise regină. Acum învăţase să fie puternică, nemiloasă. Şi toate datorită mie.

Aş fi putut-o suporta pe Greer. Aş fi putut suporta ceea ce avea să facă doctorul Ninian şi bătălia legală, aş fi suportat orice ruşine. M-am luptat şi am învins în situaţii mult mai rele de-atât.

Dar apoi Greer se ridicase, netezindu-și rochia și făcuse un semn către agentul de la Serviciile Secrete, care deschisese ușa făcându-i loc să intre lui Maxen. Maxen, înalt, și rece, și aspru, exact așa cum mi-l dorisem din totdeauna. Tânjisem după răceala sa, după asprimea sa, pentru că știam că se vor transforma într-o afecțiune și mai specială atunci când avea să mi le ofere... și poate tocmai de aceea se afla aici, să mi le ofere.

Maxen nu a luat loc. Nu s-a apropiat, dimpotrivă, a ținut distanța, asigurându-se că nu mă atinge.

– Înțeleg că tu ai fost cea care a dezvăluit lumii adevărul despre fiul meu, spuse el.

Folosise un ton care-mi spunea clar că nu fusese o întrebare, iar răceala aspră cu care îmi vorbise m-a făcut să mă înfior. Sub aparența aceea de calm fierbea de furie și am simțit dintr-odată un sentiment fulgerător de victorie. Reușisem să-l fac să simtă ceva, să-l fac să simtă ceva pentru mine.

– Da, am răspuns. Eu am făcut-o.

– De ce, Abilene?

Mi-a pronunțat numele. Și, ah, aerul dintre noi avea exact gustul bun pe care-mi imaginasem că-l va avea. Vocea aceea rece și stoică.

Abilene, Abilene, Abilene.

– Pentru că, am spus plină de curaj, te iubesc. Iar Greer nu, nu ca mine, și acum poți vedea asta.

Dar apoi chipul său și-a schimbat expresia în ceva ce nu reușeam să deslușesc... Iar când, în sfârșit, am înțeles, m-am simțit dezgustată.

Milă.

Îi era milă de mine.

Mă cuprinde o senzație de greață și simt cum organele se îndepărtează de inimă și inima de creier ca niște continente care se scindează îndepărtându-se unele

de altele de rușine. Cum îndrăznește să-i fie milă *de mine*?! După ce am demonstrat atâta tărie? După ce am ajuns atât de departe?

– Am venit să-ți spun că nu te-aș alege niciodată pe tine.

Face o pauză, gura frumoasă i se ascute și văd chipul unui bărbat care poate răni oameni fără cel mai mic efort.

– Și că ai pierdut. Nimic din ceea ce ai făcut n-a știrbit iubirea mea pentru Greer și pentru Embry.

Ceva în vorbele sale mă irită.

– Embry?

Nu-mi răspund nici Maxen, nici Greer. Și, dintr-odată, înțeleg. Știusem. Mă simt bulversată, simt cum lumea se învârte, aruncându-mă când de pereți, când de tavan, când de podea.

Îl iubea și pe Embry.

Asta explica atât de multe. Triunghiul sordid pe care îl formau. Normal că nu aveam cum să câștig împotriva lor, că nu puteam concura cu doi oameni... Cum de nu-mi dădusem seama până acum?! Că toată neliniștea care se simțea între ei era ceva diferit, ceva... deplorabil.

– S-a terminat, Abi, spuse Greer, ridicându-se și alăturându-se soțului ei. Nu ai reușit să-l obligi pe Maxen să te iubească și, indiferent dacă Embry câștigă sau nu alegerile, oricum mă voi folosi de doctorul Ninian pentru a pune capăt carierei tale, influenței tale și chiar libertății tale. S-a terminat pentru tine.

Mă uit la Maxen și simt cum mă recompun, cuprinsă ca de febră. El era totul, fără el nu exista motiv să fac tot ce făceam și știam că, dacă va ieși pe ușă acum, nu voi putea supraviețui.

– Te iubesc, am spus cu voce șovăielnică. Maxen, fă-mi orice. Orice vrei. Dar nu pleca.

– Ține-te departe de familia mea, spuse calm.

Apoi au ieșit. Iar eu m-am făcut bucăți. Bucăți cuprinse de haos.

Și am venit aici. Aici unde apa este rece, unde curenții trag de tivul rochiei mele. Îmi bag din nou piciorul în apă, făcând un pas decis, de data asta. Simt pietre și noroi, la fel de reci ca apa. Apoi și celălalt picior. Apa Potomacului îmi ajunge la glezne.

De ce mă aflu aici?

Probabil ați ghicit deja. Nu știu dacă a fost expresia aceea de milă, sau rușinea pe care mi-a provocat-o, ori cuvintele acele reci, severe: *Nu te voi alege niciodată.* Nu vede tot ce am făcut pentru el, cât de mult l-am iubit, exact cum au făcut părinții mei, sau bunicul, sau toate persoanele care ar fi trebuit să-mi dăruiască iubire și să mă lase să-i iubesc la rândul meu, dar m-au alungat.

De data asta plec singură, mă gândesc, tremurând. Pe jumătate furioasă, pe jumătate eliberată. Va fi modul meu de a-i pedepsi pe toți, de a-i răni direct în inimă, pentru ca merită.

A murit pentru că l-a iubit prea mult, asta vor spune. *A murit de inimă frântă.*

Înaintez în apă până la genunchi, iar râul trage din ce în ce mai insistent de rochia mea. Apoi de la genunchi, la coapse. Nu mai simt frigul. Probabil buzele mi-au devenit albastre. Tremur atât de tare, încât dinții îmi clănțăne. Până la șolduri. Până la buric. La sâni. Rochia mi-a devenit atât de grea încât, deși picioarele mele încă ating fundul râului, simt cum curenții împing, trag de mine.

Vino, hai, vino, par a spune. *Pe aici. Vino, că avem treabă cu tine. Pe aici.*

Apa înghețată își înfige colții în nervii mei, dar rezist, merg înainte până când părul meu începe să se unduiască pe suprafața întunecată a râului și nu mai reușesc să țin piept curenților. Picioarele îmi dansează pe fundul

apei, simt că nu-mi mai pot ține echilibrul, mă întorc să privesc spre mal și, pentru o clipă, am viziunea unei alte vieți, a unei alte Abilene. Acea Abilene își croiește drum înapoi luptându-se cu puterea curenților, se dezbracă de rochie precum o selkie[20] de piele și, împiedicându-se, cu picioarele amorțite, se întoarce la mașina ei. Poate găsește o cale de a-l iubi pe băiețelul cu ochi albaștri și pe soțul ei cu ochi albaștri pe care îl constrânsese să-i facă un copil. Poate această Abilene e capabilă să-l ierte pe Maxen. Poate se întoarce la casa ei și începe o viață nouă, după un Botez de gheață în Potomac care o face să renască.

Dar eu o disprețuiesc pe Abilene din acea viziune. O disprețuiesc pentru că acceptă să trăiască fără Maxen, fără speranța de a-l avea într-o zi, iar eu sunt blestemată, exact ca Doamna de Shalott din poemul pe care îl predă Greer.

Blestemul a căzut asupra mea, spune doamna de Shalott când se îndrăgostește. Iar eu sunt ca ea. Blestemată. Dragostea pe care o simt *nu-mi face bine*.

Întorc spatele malului și, nu știu de ce, tot ce îmi vine în minte este chipul mamei sub oglinda apei din cadă, flacoanele de medicament plutind ca niște pești morți, ciudați, și curba elegantă a paharului de vin abandonat. Strigasem după tata, încercasem cu toate puterile mele de copil să o trag afară, la aer, îi salvasem viața, și drept răsplată, fusesem alungată din nou, ca o insectă îngrozitoare pe care o îndepărtezi cu un bobârnac.

Or acum nu e nimeni aici care să strige pentru mine. Oricâte greșeli am comis în viața mea, măcar îl scutisem pe Galahad de asta.

Este ultima dată când sunt alungată.

---

[20] Creaturi mitologice din folclorul scoțian, irlandez și feroez care trăiesc sub formă de foci în mare, iar pe uscat își dau pielea jos și se transformă în oameni (sursa: Wikipedia) (n. tr.)

Frigul se transformă în altceva acum, membrele îmi sunt grele și ușoare în același timp.

Curenții trag de rochia mea așa cum mi-aș fi dorit să o facă Maxen, cu insistență și afecțiune, și eu îi las exact așa cum l-aș fi lăsat pe Maxen. Îi las să mă afunde și să mă îndepărteze, îmi desfac picioarele pentru a lăsa apa să intre în mine acolo unde el ar fi trebuit să intre. O las să mă tragă de sfârcuri, să se hrănească din mine ca un copil, ca un copil pe care l-aș fi făcut cu el, dacă m-ar fi lăsat. Las râul să-mi lingă gâtul și buzele și deschid gura ca să-mi atingă limba.

Râul rece devenit iubitul meu și mă atinge pe peste tot, mă mângâie, îmi ajunge în părțile cele mai intime, și da, da, da, exact asta mi-am dorit, să mă umple până când eu să nu mai fiu eu, să mă simt dorită, să știu că dincolo de porți mă așteaptă iubirea unei persoane. Apa este tandră cu mine, prietenoasă.

Eternă.

Și o las să-mi sărute pleoapele de noapte bună.

23

ASH

Atunci

Trecuse un an între pierderea primei mele soții și momentul când am găsit-o pe cea de-a doua, între moartea lui Jenny și momentul când am zărit un păr lung, blond deschis, atunci, la slujbă, și am simțit inima rostogolindu-mi-se din nou prin cioburi de sticlă spartă.

Anul acela a fost cel mai dificil din viața mea. Nicimăcar războiul nu m-a putut pregăti pentru durerea văduviei, persistentă, care-mi pătrunsese până-n oase dar, mai presus de orice, nimic nu mă pregătise să suport toate acesta în mod public, deschis. Moartea lui Jenny a coincis cu povestea alegerii mele în funcția de președinte, cu instalarea în funcție, cu primele o sută de zile, totul se învârtise în jurul morții tragice a tinerei, frumoasei soții și, exact ca acum, lumea salivase asistând la durerea mea. În zilele acelea mă simțisem un fel de ciudățenie de circ, oamenii se adunau să-mi vadă ochii încercănați și roșii, grimasa de durere din jurul gurii. Mă priveau pe mine, dar vedeau fantoma unei dulci ființe, pe care o dezamăgisem. Mă dăruisem ei cu tot ce putusem și, cu toate astea, o dezamăgisem. În acele ultimele săptămâni vedeam cu ochii mei cum viața o părăsea picătură cu picătură, dar ea rămăsese, până în ultima clipă, un suflet altruist și luminos, încă vizibil în ochii ei de chihlimbar. Iar sufletul acela m-a făcut să mă rușinez mai mult decât

orice. O iubisem cu toată tandreţea şi atenţia de care eram capabil şi totuşi fusese atât de puţin pe lângă ce ar fi meritat!

Războiul mă pregătise pentru un lucru, însă, acela de a-mi face datoria chiar şi atunci când simţeam că lumea mea se sfârşeşte. Eram obişnuit să muncesc fără tihnă, în mijlocul situaţiilor de criză, în vreme ce şocul şi confuzia care mă consumau după o bătălie încă îmi încercau simţurile. Aşa că m-am afundat în muncă şi, după moartea lui Jenny, mă hrăneam, beam şi respiram doar muncă, din noua mea poziţie, renunţând la somn, la pacea sufletească şi la plăcere în general. Atât timp cât munceam şi eram ocupat, doliul rămânea acolo unde-i era locul; până într-o zi, când mi-am aruncat privirea într-acolo şi am simţit că nu mai era aşa greu de îndurat. Am descoperit că mă simţeam trist, doar trist, şi că mi-era dor de ea, dar nu mai simţeam golul acela întunecat, ca înainte. Mă putea preface că timpul sau munca mă vindecaseră, ori poate ambele, dar ştiam de pe atunci că nu era deloc aşa.

Fusese Embry.

Noaptea aceea, la o săptămână după înmormântarea lui Jenny, când Morgan mă dusese la clubul lui Mark întâia dată şi mă lăsase să o biciuiesc, nu se încheiase la club. Se încheiase în patul lui Embry, eu disperat, iar el zvelt şi dornic. Jelisem fiecare dintre cei şapte ani de despărţire prin semne de muşcături şi sărutări pe fiecare centimetru din pielea iubitului meu. Se încheiase cu el cerându-mi atât de frumos, *mai mult şi mai tare şi fă să mă doară, fă-mă se te simt zile întregi*, se încheiase cu mine conştient de faptul că era greşit să mă bag în patul unui fost iubit la doar o săptămână după înmormântarea soţiei mele... dar la fel de conştient de faptul că oricum nu aveam să încetez s-o fac.

Şi nu m-am oprit.

Indiferent de piedici, de resentimente care nu făceau altceva decât să intensifice dorinţa care ne ardea, totul s-a sfărâmat, topindu-se în vinul întunecat al nevoii de celălalt, revărsându-se peste tot, pătând totul cu dorinţă, neastâmpăr şi iubire, o iubire pe care nu fusesem niciodată capabil s-o înăbuş, nu după ce se scursese o decadă întreagă, nu după război, nici măcar după ce mă căsătorisem cu altcineva.

Îmi doresc ca relaţia noastră să devină publică, îi murmuram. *Haide să le spunem tuturor*. Pentru că doream acest lucru, mi-l dorisem şi înainte, nu încetasem niciodată să-l doresc. Era stupid să negăm a doua oară iubirea care ne lega, mai ales acum când relaţiile homosexuale erau acceptate de lege, când fusesem deja ales. Cui îi păsa? Moartea lui Jenny mă învăţase într-un mod cât se poate de nemilos că timpul pe care-l avem cu oamenii iubiţi nu este etern, că nu existau promisiuni, că singurul lucru de făcut era să ţii strâns ceea ce ai.

Iar eu nu-mi doream altceva decât să-l ţin strâns pe el, în sfârşit, în sfârşit, în sfârşit.

Dar el roşea, se eschiva şi schimba subiectul, cu ochii plini de durere, în defensivă, şi am decis să nu-i forţez mâna, deocamdată. Pentru că aveam de gând să mă căsătoresc cu el, dar puteam avea răbdare... pentru o vreme. Chiar dacă însemna să ne furişăm exact ca atunci când eram în armată, să facem dragoste pe ascuns, să ne zâmbim doar când eram singuri şi să ne ţinem ascunse sentimentele. Fiecare zi şi fiecare noapte, fiecare moment bun de furat, fiecare tras de cravată să-i aduc gura la a mea, fiecare atingere a coapselor când stăteam pe aceeaşi canapea, fiecare muşcătură de lobul urechii în aşteptarea momentului când eram singuri... când nimic nu rămânea nedescoperit, nefăcut.

Cu o excepţie.

RELAXEAZĂ-TE, spuse Mark.

Am încuviinţat şi am strâns din ochi, încercând să respir, să mă eliberez de dorinţa de avea control asupra corpului meu, dar mi-era greu aşa, întins pe spate, cu mâinile încătuşate deasupra capului şi cu genunchii la gură.

Am deschis ochii. Am tras aer în piept. Am încercat să mă concentrez asupra spaţiului din jurul meu, opulent, familiar, plin de toate obiecte aducătoare de durere şi plăcere imaginabile. Eram într-una dintre camerele de la Lyonesse, în camera privată a lui Mark, de fapt. Decorul reflecta gusturile sale: luxurios, atent la detaliu, decadent. Precum curtea unui rege de pe vremuri.

– Bine, am zis. Cred că sunt pregătit.

Mark îşi trecu plin de admiraţie mâna peste corpul meu gol, rânjind pentru că eram cam încordat. Mâna îi întârzie pe penisul meu flasc, frecându-mi-l pe abdomen şi strângându-l provocator. S-a ridicat doar pe jumătate, Mark era, în definitiv, un bărbat extrem de atrăgător, dar cu dildo-ul[21] acela care-mi apăsa testiculele şi modul condescendent în care atingerea sa mă domina, penisul continua să rămână moale.

El, în schimb, era cam erect şi nu mă puteam abţine să simt un pic de mândrie că aveam efectul ăsta asupra lui. Chiar dacă la momentul respectiv eu nu simţeam niciun fel de plăcere şi tot ce-mi doream era să se sfârşească odată lecţia.

– Ce păcat că nu eşti submisiv sau măcar dispus să inversezi rolurile, oftă el, dezmierdându-mi îndelung testiculele. Eşti un bărbat foarte frumos. Mi-ar plăcea

[21] Jucărie sexuală, vibrator. (n. tr.)

extrem de mult să te regulez. Ca să nu mai zic că nu oricine s-ar putea lăuda cu faptul că l-a regulat pe preşedintele ţării.

– Chiar de-aş fi fost submisiv, mă tem că domnul vicepreşedinte mă ţine suficient de ocupat, am răspuns, zâmbind.

Zâmbi şi Mark, dar expresia sa încă exprima dorinţă.

– Zilele astea, murmură, strângându-mă cu mâna de muşchii coapsei, va trebui să-mi găsesc un bărbat submisiv care să-ţi semene. Să-mi fac pofta.

Îmi cuprinse testiculele în palmă ridicându-le pentru a-mi expune complet anusul.

– De câteva ori pe săptămână îţi vei dori, probabil, să faci dragoste anală cu partenerul tău, spuse, revenind la tonul de profesor. Cu ai mei folosesc dopuri[22] în prima parte a unei scene, uneori chiar în public sau acasă, înainte de joacă, pentru a spori intensitatea aşteptării, dar, ai grijă, nu trebuie să poarte dop mai mult de o oră, maximum două, chiar dacă îţi vor spune că pot suporta. Se riscă rupturi anale, ulceraţii sau chiar să compromiţi funcţia sfincterului. Şi dacă tot a venit vorba, acum o să aplic presiune cu dildo-ul, aşa că te rog să te împingi în el, la rândul tău.

Era rece, tare neplăcut, iar când mi-a alunecat înăuntru, mi s-a părut că făceam ceva ce nu trebuia.

– Am crezut că e ceva plăcut, am spus.

– Nu a intrat decât puţin, spuse Mark. Nu am ajuns la partea frumoasă, încă.

– O să fie şi o parte frumoasă?

Gura i se curbă într-un zâmbet auzindu-mă şi, din nou, privirea sa trecu peste penisul flasc şi peste corpul meu încordat.

[22] Jucărie sexuală sub formă de dop (n. tr.)

RELAXEAZĂ-TE, spuse Mark.

Am încuviințat și am strâns din ochi, încercând să respir, să mă eliberez de dorința de avea control asupra corpului meu, dar mi-era greu așa, întins pe spate, cu mâinile încătușate deasupra capului și cu genunchii la gură.

Am deschis ochii. Am tras aer în piept. Am încercat să mă concentrez asupra spațiului din jurul meu, opulent, familiar, plin de toate obiecte aducătoare de durere și plăcere imaginabile. Eram într-una dintre camerele de la Lyonesse, în camera privată a lui Mark, de fapt. Decorul reflecta gusturile sale: luxurios, atent la detaliu, decadent. Precum curtea unui rege de pe vremuri.

– Bine, am zis. Cred că sunt pregătit.

Mark își trecu plin de admirație mâna peste corpul meu gol, rânjind pentru că eram cam încordat. Mâna îi întârzie pe penisul meu flasc, frecându-mi-l pe abdomen și strângându-l provocator. S-a ridicat doar pe jumătate, Mark era, în definitiv, un bărbat extrem de atrăgător, dar cu dildo-ul[21] acela care-mi apăsa testiculele și modul condescendent în care atingerea sa mă domina, penisul continua să rămână moale.

El, în schimb, era cam erect și nu mă puteam abține să simt un pic de mândrie că aveam efectul ăsta asupra lui. Chiar dacă la momentul respectiv eu nu simțeam niciun fel de plăcere și tot ce-mi doream era să se sfârșească odată lecția.

– Ce păcat că nu ești submisiv sau măcar dispus să inversezi rolurile, oftă el, dezmierdându-mi îndelung testiculele. Ești un bărbat foarte frumos. Mi-ar plăcea

[21] Jucărie sexuală, vibrator. (n. tr.)

extrem de mult să te regulez. Ca să nu mai zic că nu oricine s-ar putea lăuda cu faptul că l-a regulat pe președintele țării.

– Chiar de-aș fi fost submisiv, mă tem că domnul vicepreședinte mă ține suficient de ocupat, am răspuns, zâmbind.

Zâmbi și Mark, dar expresia sa încă exprima dorință.

– Zilele astea, murmură, strângându-mă cu mâna de mușchii coapsei, va trebui să-mi găsesc un bărbat submisiv care să-ți semene. Să-mi fac pofta.

Îmi cuprinse testiculele în palmă ridicându-le pentru a-mi expune complet anusul.

– De câteva ori pe săptămână îți vei dori, probabil, să faci dragoste anală cu partenerul tău, spuse, revenind la tonul de profesor. Cu ai mei folosesc dopuri[22] în prima parte a unei scene, uneori chiar în public sau acasă, înainte de joacă, pentru a spori intensitatea așteptării, dar, ai grijă, nu trebuie să poarte dop mai mult de o oră, maximum două, chiar dacă îți vor spune că pot suporta. Se riscă rupturi anale, ulcerații sau chiar să compromiți funcția sfincterului. Și dacă tot a venit vorba, acum o să aplic presiune cu dildo-ul, așa că te rog să te împingi în el, la rândul tău.

Era rece, tare neplăcut, iar când mi-a alunecat înăuntru, mi s-a părut că făceam ceva ce nu trebuia.

– Am crezut că e ceva plăcut, am spus.

– Nu a intrat decât puțin, spuse Mark. Nu am ajuns la partea frumoasă, încă.

– O să fie și o parte frumoasă?

Gura i se curbă într-un zâmbet auzindu-mă și, din nou, privirea sa trecu peste penisul flasc și peste corpul meu încordat.

[22] Jucărie sexuală sub formă de dop (n. tr.)

– Știi ceva? Așteaptă un moment, te rog.

Extrase jucăria din mine, ceea ce mă făcu să respir ușurat, și părăsi camera. În ultimele șapte luni mă antrenasem la club pentru a învăța cum să-mi controlez dorințele, transformându-le în joacă bine gândită și sigură. Nu toți erau de acord cu filosofia lui Mark cum că un dominator ar trebui să se supună tuturor experiențelor prin care propriii parteneri vor trece, dar eu mă găseam de acord și, sincer, majoritatea lucrurilor mi s-au părut destul de ușor de suportat. E adevărat, nu-mi găseam eliberarea și plăcerea prin durere, așa cum se întâmplă cu persoanele submisive, dar m-am bucurat de forța și de disciplina pe care le-am descoperit. Poate că nu experimentam sentimentul acela amețitor de eliberare când eram legat, dar toate exercițiile în care trebuise să mă las legat meritaseră, pentru că urma să i le aplic lui Embry.

Numai că acum era prima dată când exercițiul chiar îmi displăcea și, indiferent cât de incisiv săpam în mine să găsesc un răspuns, refuza să mi se arate.

Era din cauza faptului că preferam să domin? Eram incapabil să mă supun unui bărbat ca Mark?

Sau era vorba de penetrare? Dumnezeu știe că abia începusem să fac ordine în felul în care internalizam mesajele legate de masculinitate și sex. Dar când mă gândeam la Embry în mine, încordarea și încleștarea dinților dispărea. Nu simțeam decât căldură, excitare și, ah, ce-ar fi însemnat pentru el! Și cât de mult ar fi însemnat pentru mine să fie el primul, o primă dată din care să lipsească gloanțele și sângele, o primă dată cu ochii larg deschiși, fără îndoieli în inimă, luându-ne tot timpul de care aveam nevoie.

Ușa se deschise și, împreună cu Mark, intră Embry. Venise, în mod evident, direct de la birou, cu părul ciufulit de stres, insigna cu steagul american la reverul costumului și tot restul...

– L-am sunat mai devreme, spuse Mark. Am considerat că vei avea nevoie de un stimulent suplimentar. Dar, bineînțeles, ești liber să refuzi dacă nu vrei să faci asta în fața partenerului tău.

Embry rămăsese blocat în pragul ușii. În timp ce Mark vorbea, îi priveam chipul iubit procesând ceea ce vedea. Pe mine încătușat, întins pe spate, cu picioarele desfăcute. Un dildo, un prosop și lubrifiant.

Am văzut într-o secundă cum i se usucă gura.

– Nu, am spus cu blândețe. Vreau să stea.

Mark ne aruncă o privire amândurora și apoi zâmbi ca pentru sine.

– Știi, cred ca treaba asta ar funcționa mai bine dacă v-aș lăsa singuri. Pot să am încredere în tine că vei preda lecția cum se cuvine?

Ultima întrebare îi fusese adresată lui Embry, care se uita la Mark de parcă tocmai îl întrebase dacă îi place felația.

– Sigur, da..., se bâlbâi Embry.

– Ca la carte, da? Va trebui să încerce ambele jucării, spuse Mark, indicând cu capul masa de lângă pat. Acolo se aflau dopul pe care-l folosite mai devreme și un penis de cauciuc cu dimensiuni și aspect reale.

Embry înghiți cu greutate. Cu forța.

– Și în câteva poziții diferite, adăugă Mark. Asigură-te că va rămâne legat măcar în una sau două dintre poziții, ca să experimenteze cum este.

– Embry, respiră, am spus amuzat din pat.

Cu vocea sugrumată, reuși să răspundă.

– Bine. Bine. Da, legat. Dildo-uri. Poziții. O să mă descurc.

– Așa mă gândeam și eu. Pe mai târziu, râse Mark, lăsându-ne singuri.

Embry se apropie de marginea patului, trăgând de nodul cravatei absent și clipind repede, în timp ce privirea

i se plimba când la coapsele mele goale, când la masa cu jucării sexuale. Mă distra teribil să-l văd așa, aproape că uitasem să fiu nemulțumit de lecția care avea să urmeze.

– Nu te mai rânji cu gropițele alea la mine! mormăi. Și-așa mi-e greu să fac față.

Dar eu nu puteam să mă abțin din rânjit cu gropițe. Era afurisit de adorabil în timp ce-și dădea jos cravata și haina de la costum cu mâinile tremurând, cu dinții înfipți în buza de jos de parcă nu ar fi avut încredere în el nici cât să vorbească. Era ca un copil care vede cadourile de sub bradul de Crăciun, doar că nu era un copil, ci un bărbat în toată firea, viguros, care vibra de dorință incontrolabilă.

Reuși într-un final să scape de cravată și de haină, aruncându-le într-o grămadă scumpă pe un scaun din apropiere, își suflecă mânecile și reuși să respire pentru prima dată de când intrase în cameră. Își poziționă un genunchi între picioarele mele întinse ca să se urce pe pat și n-aș fi crezut niciodată că-mi va plăcea atât demult să-l văd apropiindu-se așa, de deasupra, complet îmbrăcat, cu atât mai puțin când eu eram gol pușcă și legat. Chiar și așa, a trebuit să-mi domolesc respirația. Poate cu Embry nu conta ce făceam. Sau poate simțeam că făceam ceva cu permisiunea mea, că dădeam ceva, nu că mi se lua ceva. Oricum ar fi, penisul mi se întărise și îngroșase. În clipa în care-l văzu, se bloca.

– La dracu'! exclamă, închizând ochii.

Cred că număra până la zece. Puteam vedea, chiar și din poziția în care mă aflam, că pantalonii nu făceau față decât cu greu presiunii erecției sale.

– Să-i dăm drumul, spuse, după circa un minut. Bun.

Se urcă de tot în pat, îngenunchind între picioarele mele, suficient de aproape cât să simt atingerea materialului hainelor pe interiorul coapselor. Își puse mâinile în partea de sus a picioarelor mele, cu degetele mari proptite în zona sensibilă unde mușchii abdomenului se uneau cu pelvisul,

iar penisul meu reacționă ridicându-se și căzându-mi înapoi pe burtă. Embry își lăsă capul să cadă între umeri.

– Iartă-mă, murmură. Mi-e greu să mă abțin în situația asta.

– De ce? Că sunt legat? Sau că trebuie să folosești jucării pe mine?

– Fă să dispară gropițele alea, nemernicule. Bine. Hai că pot. O să reușesc fără să juisez direct în pantaloni. Cred. Se întinse după dop și lubrifiant.

– Ai mai făcut asta? îl întreb, privindu-l.

– Te referi la jucării?

Se înroși un pic.

– Cred că nu mi-au rămas multe nefăcute, recunoscu. Da, am mai folosit dildo-uri înainte.

– Și te excită mereu în halul ăsta? întreb curios.

Aveam oricum să pun deoparte informația asta, pentru mai târziu.

Dădu din umeri foarte cosmopolit, cel puțin cât putea da din umeri în timp ce aplica lubrifiant, cu mișcări experte, pe capătul unui dop anal.

– Este mereu plăcut, spuse privindu-mă în ochi, dar știi bine că de data asta e complet diferit.

Mi-am lăsat capul să cadă înapoi pe pernă.

– Mă bucur. Și pentru mine este.

– Ash, eu...

Mă ridic înapoi, să-l privesc. Înghite cu greutate din nou, dar de data asta nu de poftă nerușinată. Am simțit cum gâtul mi se strânge la rândul meu; tot ce-mi doream era să-l implor iar să se căsătorească cu mine, indiferent cât de ridicol arătam, eu gol și legat, iar el cu un dop în mână. Și la dracu' cu tot restul!

– Mulțumesc, continuă. Pentru că ai încredere în mine și mă lași să-ți fac asta. Pentru cadoul ăsta.

– Desigur.

– Nu, spuse, închizând ochii. Vorbesc serios. Simt că nu... merit. Își deschise ochii făcându-mă să simt că nu mai exista altă culoare în toată camera aceea. Doar albastru, albastru, singura culoare pe care o mai puteam vedea.

– Vreau să mă dăruiesc ție complet, îi spun simplu. Ceea ce nu înseamnă că nu mai simt că ești micul meu prinț făcând ce faci, pentru că tu ești micul meu prinț. Prin *tot* înțeleg că vreau să te las să-mi faci orice dorești, să împart totul cu tine, să nu rămână nimic nefăcut între noi doi.

Îmi aruncă o privire plină de speranță.

– Vrei să spui că mi-am câștigat dreptul?

Nu mă pot abține să nu zâmbesc, văzându-l atât de dornic.

– Nu, îl tachinez.

Nu pentru că nu mi-aș fi dorit, ci pentru că tocmai decisesem că își va fi câștigat dreptul în momentul în care-mi va spune *da*. În clipa în care va accepta să ne căsătorim, vom marca acel moment prin această primă dată a noastră. Îl voi lăsa să intre în mine.

Penisul mi se ridică doar imaginându-mi, ceea ce-l făcu să râdă.

– Te excită să-mi spui nu?

– Nu, i-am răspuns serios. Mă excită să-mi imaginez cum ar fi dacă ți-aș spune da.

Embry încremenește din nou.

– Isuse Hristoase! murmură. Nu poți să spui așa ceva acum, mă face să mă simt penibil. Apoi, nu știu cum, dar mă privi printre gene, de jos, în ciuda faptului că se afla deasupra mea.

– Deci știi deja ce ar trebui să fac pentru a-mi câștiga dreptul ăsta? Ce o să te facă să spui *da?*

– Da, știu.

Spune-mi da tu, Embry, spune da, fii al meu, soțul meu și voi face tot ce-mi stă în putință să nu regreți niciodată că ai acceptat. Mă voi asigura că vei fi cel mai fericit bărbat de pe pământ, numai spune-mi da.

Continuă să mă privească printre gene, ca un personaj al lui Jane Austen care privește de dincolo de sala de bal, dacă ar exista un personaj creat de Austen obsedat să reguleze anal un alt bărbat.

– Și o să-mi spui ce trebuie să fac ca să obțin asta de la tine? întrebă. Sau o să fim doi boșorogi când o să mă lași, în sfârșit, să te regulez?

– În primul rând, nu e vorba de regulat, ceea ce vei afla și tu la momentul potrivit. În al doilea rând, tocmai am decis să nu-ți spun.

Rânjesc la el.

– Cred că oricum o să-ți dai seama destul de curând.

Și chiar credeam asta. Eram atât de sigur!... Când îi voi cere, va înțelege cât sunt de vulnerabil cu el, dintotdeauna, cât de mult îmi doresc să-i cedez complet, să-i dau mândria mea și inima mea și că așa este de paisprezece ani și că nu a fost niciodată altfel. Va înțelege că tot ce-mi doresc de la el este să-mi spună da. Să fie de acord, doar să fie de acord și i-aș pune lumea la picioare.

Embry își îngustă ochii spre mine.

– Ești cam evaziv în seara asta, spuse. Chiar și în situația asta care implică dopuri pentru fund, reușești să fii evaziv. Cred că e ceva ce vă învață la G8.[23]

[23] *Grupul celor Opt (G8)* a fost format între 1997 și 2014 din țările *G7* (Canada, Franța, Germania, Italia, Japonia, Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord și Statele Unite ale Americii) plus Rusia, care, ulterior, a fost exclusă. Grupul reprezintă un forum internațional al guvernelor statelor dezvoltate din punct de vedere economic, tehnologic și militar (sursa: Wikipedia) (n. tr.)

– Fă-o odată, am spus, deschizând picioarele larg, iar modul în care pupilele lui Embry s-au dilatat, privindu-mă, a meritat fiecare durere în inimă care ne adusese la acest moment.

– Bine, spuse, lăsându-şi o mână pe interiorul coapsei mele. A fost de ajuns o singură atingere a degetului său mare pe anus să mă facă să mă înfior, cu glandul penisului picurându-mi pe abdomen.

– Expiră şi împinge în jos.

– Bine.

Vârful tare al jucăriei sexuale apăsa rece şi străin pe carnea mea.

– Uită-te la mine, spuse atunci Embry cu blândeţe.

Iar eu m-am uitat la el.

Ochii precum cerul, buzele aristocratice, pometii şi nasul rafinat, părul uşor buclat, ca în perioada Regency, care părea a implora să fie îndepărtat cu dragoste de pe frunte. Şi expresia sa care spunea totul: extaz, uimire, foame, disperare. Îşi dorea asta la fel de mult ca mine, dacă nu chiar mai mult, ceea ce a transformat complet situaţia. O făceam pentru el, de dragul lui, iar momentul în sine a devenit ceva despre noi. Chiar şi acum pot spune cu precizie ce a însemnat, cum s-a întâmplat şi cum plăcerea sa m-a făcut să simt plăcere, la rândul meu. Dintr-odată, de parcă cineva apăsase pe un întrerupător, am început să simt că e bine. Vârful jucăriei care apăsa uşor pe anusul meu începuse să se încălzească, să împingă în terminaţiile nervoase din pielea cutată exact aşa cum trebuia şi când, în sfârşit, m-a penetrat, senzaţia a fost atât de intensă şi de obscenă încât mi-a scăpat un geamăt.

– Băga-mi-aş! exclamă Embry, gâfâind în timp ce mă privea. Da. La dracu', Ash. Aşa.

Mişca dopul cu atenţie şi pricepere, suficient cât să nu forţeze situaţia, încet cât să nu doară, dar destul de

repede cât să continui să percep un uşor disconfort. Iar disconfortul în sine era fascinant, modul în care îmi forţa corpul să se deschidă, modul în care se împingea în mine, faptul că mă făcea să simt un fel de ruşine pe care nu o mai simţisem de ani de zile.

Apoi dopul s-a poziţionat complet, iar Embry s-a aşezat pe călcâie, cu ochii lipiţi pe anusul meu.

– Cum te simţi? mă întrebă.

Mă zvârcolesc în timp ce-i răspund.

– Plin.

Mişcându-mă, penisul mă plesni pe abdomen, plin de vene şi rigid, cu glandul ud.

Embry gemu.

– Nu ştiu dacă pot să te privesc mişcându-te în felul ăsta.

– Simţi nevoia să te atingi?

– Oh, Doamne... da, te rog! oftă uşurat cu mâna deja pe curea, dăruindu-mi o dublă stimulare: dopul din mine şi viziunea penisului său minunat.

Îşi plimbă mâna pe el de câteva ori, repede şi tare.

– Vrei să încerci câteva poziţii noi? mă întrebă după ce nevoia de atingere i se potoli puţin.

– Cred că ar trebui, am reuşit să răspund, deşi mi-era greu să-mi imaginez cum mi-ar fi fost posibil să mă mişc, când abia mai puteam respira din cauza senzaţiei de plin. Dar am reuşit; în timp ce Embry ţinea dopul la locul său, m-am răsucit cu mâinile încă legate, ajungând în genunchi.

În spatele meu Embry gemu şi, din nou, am simţit un fior de mândrie masculină. Că reuşeam să fac un bărbat atât de frumos, de fermecător, de curtat, să geamă doar privindu-mi corpul gol.

– Mă poți atinge, i-am spus peste umăr. Cred că m-ar ajuta dacă ai face-o.

Ajunse imediat lângă mine, de parcă cu greu reușise să se abțină până acum. Genunchii poziționați pe interiorul genunchilor mei, îmi mângâie șoldurile cu mâna, făcându-mă să simt urma umedă a penisului său mișcându-se pe spatele coapselor mele.

– Vrei să încerci dildo-ul mare acum? mă întrebă în șoaptă.

– Da.

Dopul lunecă afară înlocuit de degetul său, care-mi trasa, expert, cercuri în jurul anusului.

– Mai pun niște lubrifiant, îmi explică. Numai puțin.

Apoi am simțit jucăria nouă și brusc m-am încordat, dându-mi seama că era mult mai mare decât dopul, iar Embry îmi trecea mâna pe spinare, să mă calmeze.

– La început s-ar putea să simți durere, îmi spuse, și va trebui să-i amintești corpului tău că nu este durere. Este presiune. Este doar presiune și îți dorești asta.

– Îmi doresc pentru că o faci tu, i-am spus deschis, iar el mormăi ușor de plăcere.

– Te rog, *încetează* să-mi spui lucruri d-astea, altfel o să juisez peste tot pe picioarele tale, spuse un pic iritat. Bun, acum expiră și apasă-te spre mine. Și nu uita că mintea ta va avea nevoie de un moment pentru a converti senzația.

Apăsă penisul de silicon pe anusul meu, iar eu am făcut cum mi-a spus. Avusese dreptate. A durut la început și a trebuit să mă lupt cu senzația de durere, respirând adânc, pentru a o îndepărta. Apoi m-am uitat peste umăr la el, la chipul său, în timp ce mișca jucăria aceea în mine, și durerea se transformă în altceva, într-o senzație electrizantă. Mult mai interesantă. Până când glandul falusului de silicon atinse un loc din adâncul meu, făcându-mă

să gem, cutremurându-mă; Embry expiră de parcă ar fi primit o lovitură.

– Da, asta e, spuse cu voce tremurată. Concentrează-te pe senzația asta.

– Micul meu prinț?

– Da?

– Regulează-mă așa.

– Dumnezeule! Te rog, nu-mi arăta iar gropițele alea, nu acum, cu jucăria asta în tine! Încerci să mă faci să mor sau ce?! O să îl mișc mai întâi încet, și apoi din ce în ce mai repede.

Și exact asta făcu, răsucind cu blândețe și apăsând și mânuind jucăria. O mișca lent, provocându-mi fiori, făcându-mă să gâfâi, apoi mișcările se adânciră, le simțeam forța și asprimea, până când siliconul se încălzi de parcă ar fi fost un penis adevărat, iar eu tremuram, acoperit de perle de sudoare. Continuă până când abdomenul mi se încleștă mai rău decât pumnul, până când penisul mi se întări mai mult ca niciodată, știam deja că mă voi elibera prin tot patul, cu o cantitate jenantă de spermă.

– Ah, Embry, am gemut împingându-mă apăsat pe falusul de silicon, care devenise o extensie a mâinii sale, adică o extensie a lui Embry. Îmi puteam imagina asta, chiar reușeam și i-am spus-o.

– E ca și cum ai fi tu. Tu, tot.

– Băga-mi-aș! înjură Embry.

În spatele meu se auzea sunetul provocat de mâna stângă cu care se masturba furios, pompând, în timp ce cu dreapta mișca jucăria din mine.

– Te apropii?

– Da, la dracu'!... și orgasmul fu complet nou, venea dintr-o parte a corpului meu pe care aproape nu o știam înainte, mi-l provocase Embry, iar eu îmi doream să-i ofer totul la schimb. Am privit din nou peste umăr.

– Scoate-mi cătușele, vreau mai mult, vreau, ah, la dracu'!

M-a descătușat, bâjbâind cu mâinile suficient de mult timp cât să începem amândoi să înjurăm, cu penisurile prelingându-se; în clipa în care mă eliberă, m-am ridicat în genunchi apucându-i mâinile cu ale mele. Cumva, în ciuda faptului că dildo-ul continua să alunece în mine, în ciuda pantalonilor săi care ne încurcau și a dimensiunilor trupurilor noastre, am reușit să ajungem exact în poziția în care îmi doream să fiu: pieptul său pe spatele meu, eu așezat pe coapsele sale, el cu ambele mâini strânse pe penisul meu, iar ale mele strânse pe al lui.

De fiecare dată când mă mișcam în jos, falusul de silicon, cu baza sprijinită de el, mă pătrundea. Simțeam plăcere și afară, și înăuntru. Embry, aflat în spate, își abandonase bărbia pe umărul meu.

– Nu pot, murmură. O să mă ucizi.

– *Tu* o să mă ucizi pe mine, am gâfâit, pentru că nu aveam cum să supraviețuiesc orgasmului care se apropia și care avea să mă sfâșie în două. Apoi m-am împins o ultimă dată în strânsoare mâinilor sale, reculând în poala sa și făcând jucăria de plastic să mă pătrundă cu forță.

Și am ejaculat. În mod penibil.

Am erupt în toate direcțiile, în dâre lungi și groase care i-au acoperit pumnii lui Embry și s-au împrăștiat în patul lui Mark, dar și pe coapsele și pe abdomenul meu, șiroiri de spermă nesfârșite și Embry care nu se mai oprea din înjurat, de parcă l-aș fi torturat făcându-l să vadă toate astea, ceea ce m-a stimulat și mai abitir, m-a făcut să mă gândesc la penisul lui tare, dornic în spatele meu și la cum ar fi să-l las să intre în mine.

Dar mi-am amintit, în ciuda încleștării orgasmului, că trebuia să-și câștige dreptul.

Când contracțiile climaxului s-au liniștit, în sfârșit, m-am răsucit pe spate.

– Vrei să termini pe mine? m-am oferit. Freacă-te de mine cum vrei.

Și o făcu, fără vreo ezitare. Mi s-a împins în coapse, trasând cu penisul un cerc în jurul jucăriei care-mi întindea pielea anusului. Apoi, în sfârșit, s-a lăsat peste mine și, frecându-se pe abdomenul meu plin de spermă, a terminat după doar câteva mișcări, schițându-mi urme noi, albe, pe piele.

Iar apoi, ca doi pușți, ne-am pus pe hlizit. Nu pe râs, ci pe hlizit, cu nasurile în sus disperate după aer și dureri în maxilare din cauza zâmbetelor largi. La urmă, Embry se lăsă să cadă peste mine, făcând abdomenele să alunece unul pe celălalt pe amestecul lipicios de lichid seminal.

Câteva minute mai târziu, când hlizitul s-a potolit, îmi împleteam picioarele cu ale sale, ghidându-i capul pe pieptul meu. Și-am rămas așa un timp, eu mângâindu-i părul, el sărutându-mi pieptul, cu trupurile încă strălucind după această aproape-primă-dată a noastră.

– Îți imaginezi, spun cu blândețe, cum va fi când te voi simți cu adevărat în mine? Abia aștept.

Și-a ridicat privirea spre mine cu lumea toată în ochi, apoi oftă.

– Iar faci chestia aia cu gropițele. Nu e cinstit.

CÂTEVA LUNI MAI TÂRZIU, mă plimbam cu Embry pe marginea lacului lui Vivienne Moore, de lângă Seattle. Era o dimineață răcoroasă, deși era septembrie abia, iar ceața plutea aproape de suprafața apei sau stătea înfășurată în jurul copacilor din apropiere. Deasupra

noastră, aceeași ceață cobora din nori, acoperind munții ca o pelerină gri-deschis. Îmi amintea cu durere de ziua acea din valea Carpaților, când îi cerusem mâna.

Apa clipocea ușor, lovindu-se de rocile de la mal, iar Embry suspină de mulțumire.

– Ești fericit aici, spun eu.

– Bineînțeles. Sunt acasă.

– Știi că te-aș urma oriunde ai vrea să trăiești.

Se opri din mers, cu privirea pierdută pe suprafața apei acoperită de ceață.

– N-ai cum să alegi unde vei trăi. Cel puțin nu în următorii șapte ani.

M-am oprit lângă el și mi-am trecut degetele printre ale lui. Nu mă privi. Dar corpul său răspunse oricum apropierii de mine.

– Nu trebuie neapărat să candidez pentru un al doilea mandat, să știi. Și nu aș face-o, dacă asta ți-ai dori.

Pufni.

– Și de ce să vreau asta?

– Așa. Din toate motivele de pe lume.

Nu răspunse.

În ciuda tăcerii sale, simțeam că stomacul mi se strânge de emoție. Fusese așa toată dimineața. Când ne trezisem, Embry îmi spusese că vrea să ieșim să ne plimbăm. Lăsasem agenții de la Serviciile Secrete destul de departe în urma noastră, să ne bucurăm de puțină intimitate. Inelul, același pe care i-l oferisem cu ani în urmă, îmi ardea buzunarul, și voiam să o fac acum, aici, lângă lacul său mult iubit, cu ceața învăluindu-ne ca o pătură de pe altă lume.

Nu departe de malul lacului se afla un buștean mare, uscat, și m-am dus într-acolo să mă așez, trăgându-l pe Embry de mână după mine. După ce m-am așezat,

cu picioarele larg desfăcute, i-am făcut semn cu capul, indicând locul plin de pietre unde-mi erau pantofii. Embry îmi aruncă o privire furioasă, dar în ciuda morocănelii, se așeză în genunchi în fața mea.

– Ce atitudine! i-am murmurat după ce s-a așezat așa, ridicându-și privirea la mine.

– Poate într-o zi o să găsești pe cineva care chiar își dorește să ți se supună, spuse pe un ton arțăgos.

Am râs ușor, întinzând vârful pantofului pentru a-i atinge pantaloni dincolo de care apăruse o erecție evidentă.

– Mie unul mi se pare că îți place destul de mult.

Oftă plângăreț dar nu i-am mai lăsat timp să adauge ceva. I-am luat fața în palme și l-am sărutat ușor, pentru a compensa asprimea pietrelor de sub genunchii săi. Atât de blând, încât l-am făcut să-mi geamă în gură, atât de delicat, încât furia care se dezlănțuia în el de fiecare dată când încercam să-l domin s-a topit, dispărând așa cum dispărea întotdeauna.

– Uiți cât de bine te cunosc, i-am susurat pe buze. Îți place să te lupți, dar să fii învins te face mult mai fericit. Ăsta este locul tău.

Un sunet rănit îi ieși de undeva din piept, apoi se apăsă de mine, cuprins de emoție, iar eu l-am lăsat să-și bage nasul în gâtul meu, în pieptul meu, să-și frece obrajii de coapsele mele, de penisul meu.

– E adevărat, aici sunt cel mai fericit, spuse cu chipul îngropat în coapsa mea. Dumnezeu să mă ajute.

Am tresărit de emoție. Acum era momentul și știam că nu va spune nu, că nu este posibil, cum ar fi putut când tocmai mărturisise că eu eram locul lui fericit? Când mai făcuse el asta? Mai ales că relația noastră din ultimul an îl făcuse la fel de fericit pe cât mă făcuse pe mine.

Am scos inelul din buzunar fără ca el să observe, într-un moment perfect, exact ca bijuteria din mâna

mea. Când el încă își ținea chipul proptit de coapsa mea, plin de încredere și devoțiune, în abandon de sine, când întrebarea îmi stătea pe buze dar cuvintele nu fuseseră încă pronunțate, când totul vibra de nerăbdare și bucurie.

Și da, o voce interioară mă întreba încet dacă eram pregătit să mă refuze. Dacă aș fi supraviețuit unui al doilea refuz al lui Embry. Nu eram sigur că aș fi reușit. Dar știam cu certitudine că era mai nobil să iubesc deschis și cinstit, decât să stau ascuns de frică, știam că iubirea cere curaj și vulnerabilitate, și dacă trebuia să-mi expun inima bătând, să-l las pe Embry s-o batjocorească de mii de ori pentru a-i putea câștiga dragostea, atunci aș face-o și ar merita. De un milion de ori. De un miliard de ori.

– Embry, îl chem încet.

– Da, Ash.

Ridică privirea spre mine și, dintr-odată, m-am simțit atât de tânăr și el mi s-a părut atât de tânăr, de parcă am fi fost doi băiețandri care abia trecuseră pragul bărbăției, încă plini de speranțe și disperați după dragoste.

Nu m-am putut abține; l-am sărutat din nou. L-am sărutat cuprins de un sentiment atât de aprig încât gâtul mi s-a uscat și pleoapele au început să-mi ardă.

– Te rog, i-am murmurat pe buze. Te rog.

Și i-am strecurat inelul în palmă.

Embry rămase nemișcat și, timp de o secundă, doar o secundă, când mi-am redeschis ochii să-l privesc, am văzut bucurie amețitoare, intensă. Drept răspuns, am simțit la rândul meu cum bucuria crește în mine, cum sângele o ia la goană și, da, l-aș fi lăsat să mă reguleze chiar aici, cu pietrele rănindu-mi spatele, pentru că ar fi spus da, pentru că va fi căsătorit cu mine, al meu, în sfârșit.

Apoi încet, ca o scânteie care alunecă spre pământ, murind, totul s-a transformat în durere.

Embry îmi puse inelul la loc în mână. Nu voia să mă privească.

– N-o face.

La început, nu am reușit să scot un sunet. Eram încă blocat de senzația de bucurie, auzeam cuvinte de fericire, simțeam sărutările care urmau să vină... Așa că n-am putut să spun nimic.

Înghiți în sec.

– Nu putem, Ash. Știi că nu putem.

– De ce? am întrebat, scoțând vorbele din mine cu forța.

– Pentru că, spuse Embry furios, ridicându-se în picioare, privindu-mă în ochi, ești președinte, pe toți dracii!!

Mă holbez la el fără să înțeleg dacă era serios sau glumea.

– Și? Nu pot fi homosexual și președinte în același timp?

– Exact, se răsti el. Mai ales așa. Dacă erai ales știindu-se deja că ești homosexual, poate ar fi fost diferit.

Începusem să mă-nfurii.

– Uite că acum sunt ales. Ce contează cu cine vreau să mă căsătoresc? Nu te pun sub acuzare ca președinte doar pentru că ești homosexual.

– Dar ar putea găsi un motiv pentru a te pune sub acuzare pentru că ți-o tragi cu vicepreședintele. Sau oricare altul. Ar găsi ei *ceva*, Ash. Nu ar trebui să renunți doar la realegere, ci la mandatul actual.

– N-au decât să se lupte cu mine, în cazul ăsta. Și știi că eu am câștigat întotdeauna toate bătăliile dacă te-am avut aproape.

Îi cuprind bărbia cu mâna forțându-l să mă privească. Era ca un animal sălbatic în clipa de față, un cal speriat, nărăvaș, ridicat pe picioarele din spate.

– Embry. Încetează cu rahaturile astea. M-ai păcălit prima dată, dar nu o să mai permit să se întâmple a doua oară. *Știu* că mă iubești, *știu* că vrei să fii cu mine. Nimic altceva nu contează.

Embry își trase cu forță mâna dintr-a mea încercând să se elibereze.

– Totul contează, Ash. Doamne, aș fi dat orice să nu conteze. Aș fi dat orice să putem dispărea din lumea asta, să nu ne mai pese de nimic altceva în afară de noi doi, dar nu putem. Am promis..., și aici se opri, de parcă s-ar fi trezit spunându-și ceva ce nu ar fi trebuit să spună.

Am lăsat să-mi cadă mâna de pe bărbia lui.

– Ce ai promis, Embry? Cui ai promis?

Am aflat atunci, din privirea sa, mi-am dat seama că era vorba de mult mai mult decât un moment intim pe marginea unui lac. Că privea totul, cumva, și că, dacă mi-ar fi răspuns, atunci aș fi aflat, aș fi aflat în sfârșit, de ce am suferit atâta timp din cauza lui.

Dar apoi privirea i s-a schimbat, devenind defensivă și atentă.

– Mi-am promis că nu-mi voi sacrifica niciodată cariera pentru tine, spuse, dar ochii săi urlau că e minciună.

Cu toate astea, nu am reușit să le răstălmăcesc, pentru totul mă durea, mă ardea atât de rău.

– Mi-am promis că nu voi înceta să-mi urmăresc obiectivul, adică rândul meu, într-o zi, la Casa Albă. Poate că tu ești pregătit să fii un politician bisexual, Ash, dar eu nu sunt. Îmi pare rău.

Nu-mi rămânea nimic de adăugat. Lacul vorbi pentru noi, blând și fără de vreme, măturând malul cu valuri mici.

– Bănuiesc că nu-ți pot ordona să te căsătorești cu mine, am spus, după un timp.

Embry îmi prinse pumnul în mâna sa, pumnul în care încă țineam inelul pe care ar fi trebuit să-l poarte el.

– Aș vrea atât de multe lucruri, Ash, dar uneori nu-mi doresc altceva decât să nu te fi întâlnit, să nu fi fost niciodată obligat să-ți spun nu.

– Chiar atât de groaznic sunt? am întrebat cu voce frântă. Cel mai rău dintre toți, de nu-mi poți spune da?

– Doamne, Ash, nu. La dracu'.

– Aș renunța la orice pentru tine, Embry. Nu trebuie decât să o spui. La dorința de a domina, la președinție, chiar și la viața mea, aș pune-o la picioarele tale, doar să știu că mă iubești la fel de mult cum te iubesc eu pe tine.

Embry își lăsă capul să cadă peste mâinile noastre împreunate. Îi simțeam lacrimile calde; pe cât de rece apa lacului, pe atât de fierbinți lacrimile sale.

– Nu este suficient, murmură el în mâinile noastre. Și am făcut o promisiune.

– Deci este... ca data trecută? am întrebat cu vocea deja sugrumată de durere. O să-i pui capăt, nu-i așa?

– Cred că așa e cel mai bine, șopti el.

– Eu...

Dar nu mai aveam cuvinte. Mă simțeam sugrumat, nu puteam vorbi.

Embry se ridică și își curăță praful de pe genunchi.

– E cel mai bine așa, repetă, de parcă ar fi încercat să se convingă pe sine. Dar a fost frumos, nu? Îmi zâmbi trist. Măcar atât cât a durat.

Mi-am ridicat privirea spre el știind că-mi putea vedea suferința, n-aveam niciun chef să o ascund de el. N-avea decât să mă vadă suferind și, dacă tot nu pleca de

aici cu inelul meu pe deget, poate avea să plece cu durerea mea în inima lui. Era mai bine decât nimic.

– Ne vedem în casă, spuse, băgându-şi mâinile în buzunare şi pornind înapoi pe malul lacului.

Eu am rămas acolo îndelung, până când ceaţa a dispărut şi soarele s-a ridicat fierbinte, apoi m-am ridicat la rândul meu şi mi-am întins braţul, pregătit să arunc inelul acela odios în lac, de unde nu mă va mai putea răni vreodată.

24

ASH

Acum

– Embry, sunt Ash. Ştiu că e târziu... sau devreme, bănuiesc. Tocmai mi-a spus Greer despre Abilene şi voiam să îţi transmit că sunt aici dacă ai nevoie de ceva. Te iubesc, micul meu prinţ.

Am închis şi aruncat telefonul pe masa din faţa mea, simţind moartea lui Abilene ca un pietroi atârnat de gât. Deşi nu regret faptul că, în sfârşit, m-am confruntat cu ea, regret că Abilene a murit. Măcar de dragul lui Greer şi al lui Embry, care vor fi nevoiţi să aibă de-a face cu toate golurile complicate pe care le-a lăsat dispariţia ei. De dragul unui băieţel pe nume Galahad, care şi-a pierdut mama.

Ce ciudată e viaţa..., mă gândesc, învârtind absent telefonul cu un deget pe masă. Şi eu, şi Embry am rămas văduvi într-un moment crucial al campaniei electorale. Ştiu exact în ce circ se va transforma totul. Într-o oră, maximum două, presa va fi cuprinsă de frenezie, Embry va trebui să facă o declaraţie oficială, va trebui să se arate mai îndurerat decât se simte, probabil, şi va fi hăituit tot restul campaniei. Singurul aspect pozitiv este că presa îşi va îndepărta atenţia de la Lyr.

Mă ridic să-mi întind oasele, privind în jurul meu prin camera de hotel, cuprins de oboseală şi singurătate, cu dorinţa de a mă duce direct la aeroport, să mă întorc acasă.

După întâlnirea cu Abilene, în primele ore ale dimineții, pe când era încă întuneric, eu plecasem într-o direcție și Greer în alta, pentru a participa la diferite evenimente legate de campanie, iar acum sunt în Kansas City. Am fost prezent la un miting, am ținut un discurs, am cinat cu mama și mi-am petrecut restul nopții singur și plin de neliniște. Când Greer m-a sunat la patru dimineața să-mi spună că trupul fără viață al lui Abilene fusese găsit în râul Potomac, am renunțat să mai încerc să dorm. După ce m-am asigurat că soția mea e bine, l-am sunat pe Embry, iar acum stau treaz și singur în orașul meu natal.

Deschid ușa camerei și-l chem pe Luc.

– Aș vrea să ies la o plimbare, spun.

– Desigur, domnule, răspunde el, de parcă nu ar fi nimic ieșit din comun să ieși la plimbare înainte de zori, pe un frig groaznic. Spuneți-mi unde și pregătesc totul.

O oră mai târziu, înfofolit într-un palton gros și cu fularul la gât, mă plimb pe o alee acoperită de frunze, într-un parc care-mi plăcea când eram mai tânăr. Agenții stau în jurul meu ca un evantai, lăsându-mi suficient spațiu. După o vreme, e ca și cum aș fi singur. Doar eu, întunericul limpede al dimineții și sclipirile unui pârâu care curgea exact pe lângă alee.

Apa clipocește vesel, plină de viață, atât de diferită de răceala râului Potomac... Mi-e milă de Abilene. A încercat s-o ucidă pe Greer, l-a șantajat pe Embry, mi-a expus fiul unui proces public și infamiei presei, și totuși, simt milă pentru ea. Singura formă de dragoste pe care o cunoscuse era una manipulatoare și mecanică, nu o experimentase niciodată în adevărata sa formă, ca pe darul divin care este și, indiferent de câte ori inima mi-a fost frântă de iubire, eu măcar puteam afirma că nu-mi lipsise niciodată, dimpotrivă.

– Știam că te voi găsi aici, spune o voce în spatele meu.

Mă întorc și-l văd pe Merlin, suplu și perfect în largul său în pădurea întunecată. Printre ramuri, lumina albăstrie a zorilor îi aruncă umbre pe chip, ca printr-o plasă. Umbrele se mișcă în timp ce el se îndreaptă spre mine și, pentru o clipă, am senzația că am mai văzut asta înainte, ca prins vis. Da, trebuie să fi fost un vis, pentru că în imaginea din mintea mea Merlin nu purta un palton de lână și o eșarfă la modă, cu atât mai puțin ochelari la modă. Purta altceva, ceva de pe vremuri, dar jocul de umbre era identic, iar pădurea semăna foarte mult cu aceasta și... parcă vedeam o grotă.

Ce ciudat...

Doar un vis.

– Presupun că ai auzit de Abilene Corbenic, spune Merlin, întrupându-mi firul gândurilor.

– Am auzit.

– Trist lucru, spune, foarte trist, și pornim la pas pe alee, unul lângă celălalt.

– Mi-a spus că mă iubește. Și, într-un fel, asta mă face să mă simt vinovat, deși nu regret ce am făcut.

– Ce i-ai spus când v-ați întâlnit seara trecută?

Împing o ramură din calea noastră, continuând să mergem.

– Că nu o voi alege niciodată. Și că nu o voi ierta. I-am spus să se țină departe de familia mea.

– Era periculoasă, Maxen, și era vremea să știe că toate mașinațiile ei nu funcționau. Iar tu ai datoria de a-i proteja pe oamenii pe care-i iubești, spune. Nimeni nu este responsabil pentru moartea ei în afară de ea.

– Mi-ar fi plăcut să se fi terminat altfel.

– Și mie, dar nu a existat nicio posibilitate. Nu de data asta.

Felul în care o spuse trezi în mine o senzație insistentă de déjà-vu.

– Nu de data asta? întreb, dorindu-mi în secunda următoare să nu o fi făcut. Dintr-odată, simt că nu mai vreau să fiu în pădurea asta, că nu vreau să fiu cu Merlin în dimineața asta. Vreau să dau timpul înapoi la seara trecută sau la ultima dată când Embry, Greer și eu am fost împreună, să blochez acel moment pentru totdeauna, pentru că presimțeam că în dimineața aceasta se va schimba ceva, și că va fi o schimbare profundă, teribilă.

– Nu contează, spun repede. Nu-mi explica.

– Ah, spuse Merlin cu grijă. Ba eu cred că a sosit momentul să-ți explic lucruri.

Ajunseserăm la un pod de lemn care se arcuia peste un pârâu lat, cu adâncime mică, și m-am oprit în mijloc, aplecându-mă peste balustradă să privesc apa de sub noi.

– Este vorba despre secretul acela despre care mi-ai spus că va trebui să aștept doi ani înainte de a mi-l dezvălui? întreb.

– Da. Și au trecut doi ani. E timpul.

– Secretul ăsta al tău va schimba ceva?

– Va schimba totul.

– Și trebuie neapărat să-l știu?

– Nu văd altă soluție. Nu una bună, cel puțin.

Ultimul secret pe care mi-l ascunsese Merlin fusese că mă culcasem cu sora mea. Că făcusem un copil. Și că existența acestuia îmi fusese ascunsă timp de paisprezece ani.

De obicei, secretele lui Merlin înseamnă vești rele.

Îmi sug buza, privind cum apa se ondulează după rocile care îi modelau suprafața ca o dantelă și mă decid. Este greșit să ne temem de necunoscut, este laș și josnic. Mai arunc o privire apei, inspir ultima respirație de

dinainte de a afla ce îmi ascunsese, apoi mă întorc cu fața la el, adunându-mi tot curajul pe care-l aveam.

– Fie, atunci. Sunt pregătit să te ascult.

MAI TÂRZIU, ÎN NOAPTEA ACEEA, ce-mi rămăsese întipărit în minte era pârâul. Clipocitul limpede, obișnuit, frumusețea apei care-și urma cursul propriu, mergând unde voia. Părea atât de firesc, de normal, încât mi-era imposibil să o compar cu lucrurile pe care Merlin mi le destăinuia. Erau lucruri pe care le citeai prin cărțile scrise prost sau pe care le vedeai prin telenovele. Nu fuseseră încă spuse pe podul acela unde stătusem de atâtea ori când eram copil, nu fuseseră spuse în micul parc din Kansas pe când soarele se ridica deasupra copacilor încercând cu înverșunare să îndepărteze frigul care indica apropierea sărbătorii de Halloween.

Dar nu e încă *mai târziu, în noaptea aceea,* ci se întâmplă chiar acum. Îl ascult pe Merlin spunându-mi un secret. Un secret de necrezut. Și abia aud apa trecând pe sub noi, așa cum abia aud orice alt zgomot.

– Știam de când m-am născut cine sunt, spune, sprijinindu-se cu spatele de balustradă, într-o poziție relaxată, destinsă care nu-i era deloc caracteristică.

Ochii săi priveau spre ceva ce nu puteam vedea.

– De cum am devenit conștient de mine, cum se întâmplă copiilor, am devenit conștient de faptul că eram altcineva. Ori, mai bine spus, că fusesem altcineva.

Îl studiez. De-a lungul prieteniei noastre, Merlin a fost definiția omului pragmatic, cu picioarele pe pământ, interesat doar de detalii practice. Este adevărat că Greer mi-a spus că fusese extrem de criptic cu ea, odată, demult;

am cunoscut-o pe Nimue, mătușa lui Embry și fosta iubită a lui Merlin, și mi se păruse normal să fii o persoană cu înclinații spirituale ca să iubești pe cineva care poartă atâtea cristale cum făcea ea. Dar cu mine Merlin se dovedise întotdeauna un tip pragmatic. Război, politică, informații. Nu interacționaserăm niciodată în moduri abstracte, el și cu mine, și nu sunt sigur cum să reacționez acum.

– Adică într-o viață precedentă?? spun.

Știu că vocea mi-este calmă și deschisă, este o calitate pe care mi-am clădit-o încercând să cad la înțelegere cu democrați și republicani cârcotași, dar ceva pe chip probabil mă trădează, pentru că Merlin zâmbește.

– Da, știu cum sună, spune amuzat și pielea din jurul ochilor i se încrețește. Iar ce va urma va fi chiar mai greu de crezut, dar am nevoie să mă asculți în continuare.

– Desigur, spun. Continuă.

Merlin își duce din nou privirea spre firul apei.

– Bunicul meu se trage dintr-un lung șir alcelor ceea ce pe vremuri erau numiți vindecători, magicieni. Când m-am născut, i-a fost de ajuns o privire să știe că eram un *dyn hysbys*.[24] Un om înțelept. Un mag.

– Un mag, repet ca un ecou.

Îmi surâde din nou.

– Vrăjitor, dacă preferi și ți-e mai ușor așa. În orice caz, galezii iau chestiunile astea foarte în serios, sau cel puțin așa se întâmpla în satul meu. Astfel, eram adesea încredințat bunicului meu, ca să mă poată învăța cum să-mi antrenez puterea de a prezice. Să o pun în slujba binelui. Să văd ce trebuia văzut.

---

24 Nume utilizat în folclorul britanic atât pentru femei cât și pentru bărbați, considerați înțelepți, exorciști, vrăjitori, clarvăzători, magicieni, practicanți ai magiei albe. (n. tr.)

Părea perfect calm, perfect normal, deși vorbea de vrăjitori și puteri magice de parcă ar fi fost chestiuni banale, de zi cu zi.

– Cum ar fi, spre exemplu, că era crucial ca președintele Statelor Unite să ajungă în camera consilierei sale într-o noapte de acum patruzeci de ani.

Stomacul mi se strânge când aud de Penley Luther; este efectul pe care așa-zisul meu tată îl are asupra mea.

– Știai ce se va întâmpla între Penley și Imogen?

– Nu știam că se va naște un copil pe nume Maxen Colchester, că va câștiga un război și că va deveni președinte la rândul său, asta nu, spune Merlin mucalit. Dar, deși eram foarte tânăr, știam că trebuia să se întâmple. Și că de nu făceam să se întâmple, toate s-ar fi înclinat, creând dezechilibru.

– Și-au mai fost multe lucruri pe care le știai?

– Da, spune. Da, au fost mai multe. Cu cât creșteam, cu atât lucrurile deveneau mai limpezi. M-a ajutat bunicul și eu... adică celălalt eu care se născuse odată cu mine își amintea lucruri. Sunt conștient că poate suna schizofrenic și tot restul, dar te asigur că nu este, și că este real.

– Înțeleg, îi răspund încet. Deci acesta este secretul? Că ești capabil să vezi viitorul? încerc eu să găsesc cel mai puțin nebunesc mod de a reformula ceea ce-mi spusese, de dragul prieteniei noastre și, de asemenea, grație anilor petrecuți în politică.

– Știu, Maxen, știu. Crede-mă, dacă aș fi găsit o cale de a te convinge să faci ceea ce trebuie făcut fără să-ți spun toate astea, această conversație nu ar fi avut loc. Dar, din păcate, nu văd altă cale.

– Și ce anume trebuie făcut, Merlin?

– Om de acțiune, ca întotdeauna, zâmbi el. Așa ai fost și ultima dată. Fascinat de Dumnezeu, dar plin de dispreț pentru lucrurile pe care nu le puteai vedea.

Sunt reticent să întreb, dar cred își dorește s-o fac.

– Ultima dată? Ce vrei să spui cu asta?

– Sunt sigur că ai remarcat deja că viața ta este una deosebită. Extraordinară și bizară. Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

– Nu am considerat niciodată că eu sau viața mea ar avea ceva extraordinar, spun. Este ceea ce este. Iar eu sunt ceea ce sunt.

Merlin își apasă vârfurile degetelor pe buze, privindu-mă.

– Faptul că ești fiul secret al unui lider mondial? Sau că ai câștigat un război? Că ai conceput un copil cu sora ta? Iubirea care te leagă și de Greer și de Embry? Toate astea sunt obișnuite pentru tine?

– Bine, orice poate suna remarcabil spus așa.

– Nu, nu așa. Nu ți s-a întâmplat niciodată să ai senzația că unele lucruri ți se mai întâmplaseră? Ca un ecou repetat din altă viață a ta?

Înainte să pot răspunde cu un nu, Merlin continuă:

– Ai simțit vreodată că aerul devine mai greu? Ca și cum Universul și-ar ține răsuflarea? Ca și cum ceva ar vibra în oasele tale?

Nu răspund.

– Ca acum, spre exemplu. Nu simți asta chiar acum?

O simt. Simt exact cum zice. Senzația de gravitate, ca și cum Dumnezeu ar fi aici, ca și cum totul se cristalizase și fusese șlefuit pentru a deveni un tablou magic, ca din cărțile de povești.

– De unde știi tu despre asta? întreb încet. Nu am spus niciodată, nimănui, despre senzația asta. Nici măcar o dată, nici măcar lui Embry sau lui Greer, nu pentru că nu ar fi fost o senzație reală, ci pentru că apărea întotdeauna în momentele cele mai importante pentru mine, cele mai

intime, cele mai... Și nu mai pot continua, pentru că nu știam cum să le descriu. L-am simțit dintotdeauna ca pe un secret între mine și Dumnezeu, și nu înțeleg de unde știi, fără ca eu să fi spus ceva...

Îl privesc pe Merlin cu alți ochi.

– Sunt ecouri, Maxen. Și poate chiar vin de la Dumnezeu, cum ai crezut întotdeauna în sinea ta, iar dacă e așa, atunci Dumnezeu le-a permis ca atare. Ancore într-o viață pe care ai trăit-o cu mult timp în urmă.

– Nu cred în vieți anterioare, spun, dar vocea îmi sună ciudat în aerul dens, neîncrezătoare.

Și, poate, așa este.

De unde știa el despre senzațiile acelea?

– Nu e vorba de o viață anterioară, de fapt, spune Merlin. Ci de o viață. Una singură.

Aceeași.

– Nu înțeleg, spun, încruntându-mă. Aceeași ca ce? Ca cine?

– Chiar nu ghicești? întreabă. Nu te-ai uitat niciodată peste cercetările lui Greer? Nu te-ai întrebat niciodată?

Îl privesc ca și cum ceva și-ar face loc spre suprafață, ca niște vise de care-mi amintesc abia acum. Amintiri care nu pot fi amintiri. Strigătul slab al unui bebeluș, introdus pe furiș undeva, într-un loc secret. O sabie strălucind în lumină.

Soarele apunând în spatele unei insule. O diademă de aur așezată pe capul unei femei cu părul lung, ca de aur.

Și toate chipurile care-mi sunt dragi, toate chipurile din jurul meu, dar în alte locuri în care sunt sigur că n-am fost niciodată, din amintiri care nu pot fi reale.

Greer.

Embry.

Morgan.

Kay.

Belvedere.

Vivienne Moore și Luc, Galahad și Gawayne, Nimue și...

– Stai, spun, întorcându-mă brusc cu spatele și apucând balustrada podului în mâini. Și nu știu dacă vorbesc cu el sau cu gândurile mele. Așteaptă. Am nevoie de un minut.

Cu coada ochiului îl văd pe Merlin încuviințând elegant.

– Desigur.

Îmi privesc degetele încleștate pe balustrada de lemn semnată de vreme, privesc cuiele ruginite. Inspir profund, încercând să îndepărtez tot ce se întâmplă.

Este puterea sugestiei, îmi spun. *A început să vorbească despre vieți trecute și acum îmi imaginez că așa e. Este o reacție naturală, nu?*

Dar o imagine continuă să se ridice la suprafață și simt că nu-mi vine s-o îndepărtez. Embry, Greer și cu mine singuri, sub un copac uriaș, amândoi iubiții mei întinși pe iarbă, arătând șifonați și bine iubiți. Eu stau sprijinit de trunchiul copacului și privesc spre un deal cu vârful teșit, aflat în depărtare. Aerul miroase a mere și a sex, iar lângă picioarele mele se află două coroane și două spade, o grămadă de metal aruncată cât colo în graba noastră de a ne iubi. Embry picotește cu brațele în jurul lui Greer, iar ea se întinde după mâna mea. Rochia îi este încă ridicată deasupra coapselor, iar Embry nu are cămașă pe el.

– Ia-ne din nou, murmură ea. Înainte să fim nevoiți să ne întoarcem.

Și-mi umplu plămânii cu mireasmă de vară și de iubire, și mă târăsc înapoi spre ei.

Și atât, atât durează amintirea, sau ecoul, sau visul care mă transfigurează complet. Încă îmi privesc mâinile,

gândindu-mă la copacul acela, la dealul teșit și la picioarele lungi ale soției mele și ale amantului meu, când Merlin începe din nou să vorbească.

– Arthur.

Când îl privesc, este atât de instinctiv, de parcă aș răspunde la numele meu.

Imposibil să fie real.

– Înțelegi acum?

– Nu, nu este real, Merlin. Dau din cap încercând să alung toate falsele amintiri. N-are cum să fie adevărat, este practic imposibil să fie real.

– Arthur...

Tresar.

– Nu-mi spune așa.

– Ești supărat.

– Nu sunt supărat, spun pe un ton care indică exact cât de supărat sunt, de fapt.

Îmi dreg glasul și o iau de la capăt.

– E nebunie curată. Nu-mi vine să cred că stăm aici și discutăm despre vieți anterioare inexistente, când ar trebui să discutăm de campanie, despre țara asta, despre orice altceva decât...

Nu reușesc, pur și simplu, să pronunț cuvintele alea. Sună copilăros și caraghios din gura mea.

– Decât faptul că tu ești persoana la care oamenii se referă ca fiind Regele Arthur?

Mă îndepărtez de balustradă și dau să plec. Este ridicol. Am stat și am ascultat ce a avut de spus, adică o prostie lipsită de sens, așa că acum plec. Sunt prea ocupat să stau să hrănesc fantezia asta.

– Mai am ceva de spus, apoi poți pleca, zice Merlin, interpretându-mi corect limbajul trupului. Un ultim lucru.

Nu, gata cu lucrurile, aș vrea să-i strig, dar n-o fac, și încuviințez, trăgându-mi fularul de la gât. Mi s-a făcut cald, dintr-odată. Mă simt plin de anxietate și mi-e cald.

– Ce?

– Embry va muri.

Mâna îmi cade de pe fular și totul încetinește, inclusiv clipocitul apei de sub noi. Cuvintele astea nu au sens în capul meu.

Embry.

Mort.

Doamne ferește!

– La ultima dezbatere, adaugă Merlin. Un terorist din Carpatia se va infiltra la eveniment.

Îmi forțez mintea să lucreze, să prelucreze informația, să o absoarbă, întotdeauna am știut să prind lucrurile din zbor, să evaluez un câmp de luptă într-o clipă, dar acum e diferit, atât de diferit, pentru că este nebunesc. E curată nebunie să cred că Merlin poate vedea viitorul, că el, și eu, și Greer, și Embry suntem ca un fel de plantă anuală, care renaște periodic sub formă de flori noi, dar din aceeași rădăcină.

Însă în clipa în care-i pronunță numele lui Embry, ceva se deschide în mine. Sunt dispus să mă înșel în privința asta? Indiferent cât de absurd sau cât de mici ar fi șansele ca Embry să moară, aș fi dispus sa refuz să ascult? Nu. N-am cum. Pentru micul meu prinț ascult orice aberație.

– Nu pot vedea detaliile, spune Merlin pe un ton de scuză. Nu am putut nici data trecută. Bănuiesc că așa trebuie să fie. E ca și cum restul ar fi acoperit de un văl pe care, indiferent cât aș încerca, nu reușesc să-l dau la o parte.

Oftează, ridicându-și ochii spre cer.

– Este îngrozitor de frustrant.

– Merlin?

– Da?

– Am nevoie să o iei de la început și să-mi explici exact ce știi.

– Da, da, desigur.

Privește balustrada și gesticulează cu mâinile înmănușate.

– Ai reușit să oprești amenințarea războiului cu Carpatia și pe Melwas, aproape în întregime. Cu excepția extremiștilor. Într-o situație normală, nu ar trebui să fie mai periculoși decât orice alt disident politic al tău, dar sunt furioși pentru că l-ai dat jos de la putere pe Melwas. Embry este ținta evidentă pentru că și-a exprimat public opiniile în legătură cu Carpatia. Dacă ar reuși să-l ucidă, ar putea, în sfârșit, obține războiul mult dorit. Un război ar pune Carpatia din nou în mâinile unui tip ca Melwas, oprind ceea ce carpatienii extremiști interpretează ca fiind influența coruptă a integrării europene.

– Nu vom intra din nou în război cu Carpatia, spun printre dinții strânși.

Doamne, dacă o fi să reușesc să fac ceva din viața asta a mea păcătoasă, te rog, fă să fie asta! Să fiu eu cel care a adus pace, indiferent cât de puțin va dura.

Merlin ridică din sprânceană.

– Chiar dacă îl ucid pe Embry? Chiar dacă l-ai ține în brațe în timp ce viața îl părăsește, cu sângele curgând prin cămașa de pe el, și ultimul său cuvânt va fi porecla aceea grecească a voastră, și...

Ridic din mână ca să-l opresc, strângând tare din ochi. N-are cum să înțeleagă în ce hal mă terifiază acea imagine, n-are cum. Exact ca atunci când eram în nenorocitul ăla de iad din Carpatia, când mă tortura gândul că Embry va muri și că va muri sub ochii mei.

Trag aer în piept. Ascult apa.

– Nici măcar atunci, spun, într-un final. M-ar omori cu zile, dar nu aș face-o nici atunci.

– Eram sigur, spune Merlin cu delicatețe și un pic... ușurat?

Ca și cum nu ar fi fost sigur de răspunsul meu.

– Dar, evident, spun decis, nu voi permite să i se întâmple nimic.

– Știu. Și vei face tot ce-ți stă în puțină să împiedici asta, așa cum ai făcut și data trecută, deși data trecută nu a fost vorba de Embry.

– Dar de cine?

În clipa în care o spun, știu exact cine. Un câmp verde sub un cer întunecat, cu nori grei de ploaie. Chipul lui Lyr în timp ce ochii noștri se întâlnesc, maxilarul său încleștat, tremurând, dar decis.

– Băga-mi-aș! bâlbâi, trecându-mi degetul pe frunte de parcă aș putea îndepărta imaginea aceea nechemată.

– Ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Ți-ai folosit toată puterea de convingere, ai pledat pentru pace, ți-ai oferit jumătate de regat. Capacitatea ta de sacrificiu de dragul păcii este nemăsurată. Dar ai dat greș, Arthur.

– Nu mai spune așa, îi răspund gânditor. Mintea mea se pusese deja la lucru socotind absolut fiecare măsură practică pe care aș fi putut-o lua pentru a-l salva pe Embry. Încă nu știu dacă îl cred pe Merlin, dar refuz să stărui asupra incertitudinii când vine vorba de viața prințului meu.

– Schimbăm data dezbaterii. Sau o facem de la distanță, fiecare într-o locație sigură, fără public.

– Cu condiția ca el să accepte, îmi amintește Merlin.

– Trebuie să accepte, mârâi. Dacă-i...

– Dacă-i ce? Ordoni? Dacă-l obligi?

Mă uit la Merlin.

– Dacă-i demonstrez că există o amenințare credibilă.

– N-o s-o poți face, pentru că nu va exista niciodată dovadă palpabilă. Poți schimba data și locul evenimentului, poți securiza totul, poți aduce o armată de agenți de la Serviciile Secrete, dar, chiar dacă este de acord, tot nu va fi suficient.

– Vrei să-mi spui, îi răspund cu furie crescândă, că nu pot spune sau face nimic pentru a împiedica să se întâmple? Că ar trebui să mă împac cu ideea că bărbatul pe care-l iubesc va muri?

–Nu, nu asta vreau să pun, replică Merlin. Ci că, la momentul potrivit, ți se va oferi o alegere.

Îmi ridic privirea spre el. Îi studiez ochii negri, chipul acela încă vibrant și frumos în ciuda ridurilor fine din jurul gurii și al ochilor.

– Deci asta e, nu? întreb. Urmează să-mi spui ceea ce, de fapt, trebuie să aflu.

Merlin mă privește plin de compasiune.

– Alegerea care ți se va oferi, Maxen, va fi tu sau el. Îmi pare rău. Aș vrea să-ți pot spune exact cum se va întâmpla și de ce și când, sau cum am putea să facem să nu se întâmple deloc, dar nu văd nimic din toate astea. Singurul lucru pe care îl pot vedea este chiar momentul alegerii. Viața lui Embry sau a ta.

Mă așez. Nu-mi pasă cât de ridicol arată, eu pe podul ud, cu paltonul adunat în cute pe piept în timp ce-mi sprijin capul pe balustradă. Am nevoie să stau jos un moment, doar să stau și să mă gândesc.

– Dacă moare Embry, tu nu vei declanșa un război cu Carpatia și roadele muncii tale de până acum nu vor dispărea. Dar dacă îți dai viața pentru el și el va deveni Președinte..., atunci probabil va porni războiul pentru a-ți răzbuna moartea.

Merlin are dreptate. Dacă Embry a fost dispus să mă lase și să-și clădească drumul spre putere doar pentru a răzbuna răpirea lui Greer, nici nu-mi pot imagina ce ar fi în stare să facă dacă aș muri de mâna carpatienilor. Râd amar, pentru că mi-a venit rândul să fac aceeași alegere pe care a trebuit s-o facă el acum doi ani: o persoană sau o națiune întreagă. Un suflet sau trei sute de milioane.

Regele din mine cunoaște răspunsul corect. Dar bărbatul din mine, nu.

– Există, bineînțeles, spune Merlin precaut, șansa ca Embry să nu declanșeze un război. Că s-a maturizat și s-a schimbat suficient în ultimii doi ani. Sau dacă ar ști că ultima ta dorință este aceea de a păstra pacea...

– Nu cred nimic din toate acestea, spun cu jumătate de gură, pentru că o mică parte din mine începuse să creadă.

Nu știu de ce. Și nu ar trebui, pentru că e, în mod clar, o aberație. Cu toate astea, o mică, minusculă parte din mine îmi spune că e adevărat. Și nu știu cum s-o fac să tacă. Am sentimentul că are dreptate, indiferent cât de lipsit de noimă, cât de nebunesc sună, că drumul meu în această viață este unul pe care am mai umblat în urmă cu o mie cinci sute de ani.

– Nu pot să cred.

Merlin se așază lângă mine.

– Închide ochii, spune, iar eu o fac, nu înainte de a-i arunca o privire care pe de o parte îl imploră să înceteze, pe de alta e disperată să afle mai multe.

Simt cum Merlin se mișcă în jurul meu, apoi se așază peste picioarele mele într-o poziție intimă, dar nu senzuală, ci mai de grabă vulnerabilă. Apoi își proptește fruntea de a mea.

– Inspiră, spune. Respiră odată cu mine.

Respir cu el, apoi își apasă buzele pe ale mele, iar gestul nu are, din nou, nimic senzual, nu este vorba de un sărut, buzele noastre rămân nemișcate în timp ce respirăm unul prin gura celuilalt. Iar apoi, cortina sau orice ar fi fost bariera aceea care despărțea mintea mea de a lui se ridică și văd tot. Săbii, arme, castele, cazărmi, o regină frumoasă și rece și un prinț impetuos, Casa Albă și dealul teșit, casa de pe lac a lui Vivienne Moore, un vârf stâncos de un verde-strălucitor care se ridică dintr-un lac transparent, acoperit de ceață.

Văd totul.

Pe mine, toate persoanele pe care le-am iubit, toți cei cu care m-am luptat, și cum viețile noastre s-au replicat. Văd cum am fost prima dată și cum suntem acum, și firul strălucitor de argint care ne leagă unul de celălalt, firul destinului care leagă și ancorează fiecare inimă de cealaltă.

Văd începutul. Și văd sfârșitul.

25

ASH

Atunci

– Ar fi politicos, spuse Merlin, să vizitezi și altă parohie din D.C. dacă tot vrei să demonstrezi ceva mergând la slujbă în fiecare duminică.

Mă las pe spate în scaun. Ne aflam în Biroul Oval, discutând strategia aleasă pentru a diminua efectele unei remarci nechibzuite pe care unul dintre senatorii Noului Partid o făcuse și, de nicăieri, Merlin aduse vorba de obiceiul meu de a merge la biserică.

– Nu încerc să demonstrez nimic, am spus un pic amuzat. Este o chestiune de credință și de cum o practici. Încerc să merg de fiecare dată când pot.

Merlin flutură neinteresat din mână.

– Dă bine și în politică, nu încerc să te descurajez. Dar slujba e aceeași peste tot, nu? N-ar fi rău să mai faci și alte parohii să se simtă speciale prin prezența ta.

– Bine, o să-l rog pe Belvedere să se ocupe, am spus, dornic să trecem la următorul subiect.

Merlin schiță un zâmbet care-mi spunea că-mi scăpase un detaliu important, că el știa ceva ce eu nu știam.

– Am aranjat deja totul, spuse. Mâine mergi la biserica Sf. Thomas Becket.

Trecuseră trei săptămâni de când Embry refuzase cererea mea în căsătorie și uneori mi se părea că nu sunt sigur dacă voi supraviețui. Dacă voi supraviețui iubirii pe care o simțeam pentru el. Dorinței de el. Gândului că nu mă iubea și nu mă dorea pe cât îl iubeam și îl doream eu. Sau că nu voi afla niciodată motivul real al refuzului său, dacă, într-adevăr, mă iubea. Sigur nu era vorba de politică, puteam să jur. Bărbatul pe care-l iubeam nu ar fi ales niciodată ceva atât de meschin și trivial, renunțând la ceea ce ne lega. Sigur era vorba de altceva, ceva ce nu înțelegeam, nu puteam percepe.

Dar să știu că exista o parte pe care prințul meu mi-o ascundea după paisprezece ani de iubire..., Isuse, asta mă durea aproape la fel de tare ca refuzul său. Eu nu îi ascunsesem niciodată nimic, nimic în afara relației mele cu Dumnezeu și a amintirii acelei fete întâlnite la Londra, deși, dacă mi-ar fi cerut-o, le-aș fi împărtășit cu el chiar și pe acestea.

Prin urmare, când am mers la biserică în ziua aceea, nu-mi căutam viitoarea soție, pe fata care privise împreună cu mine statuia fiicei lui Iefta. Mă uitam la prințul meu. Cum se ruga, cum îngenunchea. Cum deschisese buzele pentru a-i permite preotului să-i dea cuminecătura. La vederea foiței albe pe limba sa roz fusesem nevoit să-mi aranjez erecția pe picior înainte de a mă ridica la rândul meu. Era prea mult de suportat pentru inima mea frântă și dornică de el.

Așa că n-am remarcat strălucirea familiară a părului de un blond imposibil de explicat până nu ne-am întors la locurile noastre din lojă, de unde priveam cum membri ai parohiei se aliniau ordonați pentru îm-

Embry o văzu în același timp. Umerii i se contractară, mâinile i se strânseră și ochii îi deveniră mai strălucitori. Era alert.

Sub loja noastră, o tânără femeie își primea cumînecătura, făcându-și cruce, apoi se întoarse la locul ei. Purta un pulover și o fusta plisată, nu o rochie roz-pudră; nu mai era fata timidă care ardea de dorințe pe care nu le înțelegea. Arăta singură. Rece. Retrasă în sine.

M-am întristat și m-am excitat imediat văzând-o. Eram trist pentru că n-aș fi vrut niciodată să văd acea curiozitate inocentă înăbușită, și excitat pentru că voiam să fiu eu cel care să o aducă înapoi la suprafață. Avea nevoie de un dominator care să aibă grijă de ea, să o facă să se simtă în siguranță și iubită, ca să poată înflori din nou. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de nevoile sale întunecate, să le transforme în ceva real, vital; avea nevoie să primească palme la fund, să fie legată și regulată, dar și alintată, prețuită și îmbrățișată la pieptul unui dominator.

Era vizibil în fiecare pas pe care-l făcea, în fiecare oftat, în fiecare mișcare atentă a sa, în modul în care se ridica de pe banca unde se afla sau în felul în care întorcea paginile cărții de rugăciuni. Era exact ca atunci când o văzusem în camera aceea din Londra, cu ani în urmă, îngenuncheată într-o grămadă strălucitoare de cioburi sau când îmi băgasem pumnul în părul ei iar ea spusese cuvintele magice:

Te rog, da.

Apoi m-am întors spre Embry. Era la fel de răpit ca și mine, o privea cu aceeași intensitate, cu tot trupul tensionat și înfometat; ar fi trebui să-mi dau seama încă de pe atunci. Dar la momentul respectiv am considerat că era din cauza frumuseții ei singulare, atât de regală, singură și calmă. Cine nu s-ar holba la ea? Cine nu și-ar

imagina cum ar fi să-ți simți buzele pe gâtul ei? Ce bărbat nu ar dori să o vadă aplecată între genunchii săi?

Aerul devenise greu de acea senzație fatidică venită de la Dumnezeu. M-am aplecat spre Embry și i-am susurat:

– E Greer Galloway. Eu... ea este. Fata care-mi scria mesaje pe e-mail.

Ochii lui Embry se aprinseră de ceva care semăna a durere, apoi se acoperiră, întunecându-se.

– Dacă vrei, spuse încet pentru a nu acoperi rugăciunile preotului, pot să o caut. Să o întreb dacă ar vrea să te întâlnească.

– Da, am spus, nedezlipindu-mi ochii de la ea. Da.

– E ca și făcut.

– A sângerat pentru mine, am spus, fără niciun motiv special. Doar pentru că simțisem nevoia să o spun cu voce tare. Adică..., nu a fost chiar pentru mine, ci din cauza verișoarei ei, dar eu am fost cel care i-a scos ciobul din deget. Mi-am trecut degetul mare peste indicator, amintindu-mi senzația pe care o simțisem când îi scosesem ciobul din piele, ochii ei adânci, picătura sărată și roșie care-i apăruse pe deget.

– Am scos ciobul și i-am gustat sângele. Iar ea m-a lăsat. Doamne...

Mi-am lăsat capul în jos să-mi trag suflarea. Uitasem, normal că uitasem, după un an cu Embry și mai mulți ani de căsătorie, păstrasem amintirea ei ca pe o bijuterie neprețuită, o moștenire de familie, dar uitasem puterea pe care o avea, de fapt, asupra mea, vie, plină de viață...

– Ți-o voi aduce, spuse Embry pe un ton ciudat. Pe fata care a sângerat pentru tine. Nu trebuie decât să mi-o ceri și ți-o voi aduce.

A TREBUIT să aștept trei zile după ce s-a întâlnit cu ea. Agonie pură. Dar în clipa în care am auzit-o strecurându-se băncuța din spatele meu, respirația sa liniștită în timp ce mă privea rugându-mă, am știut că meritase așteptarea și toate prin câte am trecut înainte de ea. Tot ce-mi dorisem să-i fac din clipa în care o întâlnisem, să o leg de patul meu, să o duc oriunde își dorea să meargă, încă îmi doream totul.

Și, în mod miraculos, și le dorea și ea.

Nu am pretenția de a înțelege planurile sau gândurile lui Dumnezeu nici măcar acum, dar mi-era imposibil să nu simt mâna sa ghidându-mi viața când, pentru prima dată în atât de mulți - ani încât le pierdusem șirul; am reușit să dorm o noapte întreagă pentru că o aveam pe ea în brațe. Se vedea cu ochiul liber cât de bine mi se potrivea Greer, sau cât de bine mă potriveam eu cu ea; apropierea de ea m-a transformat într-o persoană mai bună. Poate că de aceea dragostea este un mister atât de mare. Pentru că și iubirea care mă lega de Embry era misterioasă, doar că hrănea alte părți din mine. Ceea ce mă făcea să simt că-i trădez pe amândoi.

Încă îi doream pe amândoi, îi iubeam pe amândoi.

Inima îmi bătea pentru amândoi, îi doream pe amândoi din adâncul ființei.

Acea primă noapte a fost cea care a așezat toate lucrurile la locul lor; tot ce bănuisem, fără să fi reușit să demonstrez până atunci, s-a dovedit adevărat. Greer mă dorea exact cum o doream eu pe ea, patimile noastre s-au unit, potrivindu-se perfect în exact același loc din sufletul meu și al ei. Ea își dorise să fie împinsă la limită, iar eu

îmi dorisem să o duc acolo, ea își dorise semne pe corp, iar eu îmi dorisem să i le fac, ea își dorise să se târască la picioarele mele, iar eu îmi dorisem să o urmăresc făcând-o, cu ochii pe fiecare curbă și adâncitură a corpului ei.

Cu Embry nu fusese așa.

Prințul meu îngenunchease în fața mea și simțise nevoile care mă pârjoleau, dar știam că mecanismul care descătușa supunerea sa față de mine era unul complicat. Greer își știa dorințele, se vedea, cu o claritate și autocunoaștere care m-au făcut să am imediat încredere în ea, spusese că își dorea tot ceea ce eram și, pentru că mi-era evident că se cunoaște bine, am putut s-o cred.

– I-am putut oferi ce își dorea.

Dar a spune că Embry nu se cunoștea pe sine cum se cunoștea Greer era cumva greșit. Da, savuram lupta cu el, savuram strălucirea din ochii săi plecați când, în sfârșit ceda, dăruindu-mi-se și cedând dorințelor sale adevărate; poate o parte din mine îl iubea tocmai pentru că se lupta mereu cu mine. Dar cu Greer, tot ce se întâmpla era un delir consensual, sau chiar mai mult decât atât, pentru că ne ofeream fără opreliști unul celuilalt. Era de basm... Și cine, oare, nu-și dorește să iubească așa măcar o dată în viață? Fără nicio reținer, când fiecare moment de durere și plăcere și obedienț și putere se hrănește din sine, transformând totul în generozitate?

Era chiar așa ciudat că-mi doream să mă căsătoresc cu amândoi?

Să-mi dau inima și să iau inimile amândurora?

Bineînțeles că nu. Poate că nu orice bărbat își dorește asta, dar eu nu sunt orice bărbat. Eu vreau lumea în întregimea ei și o singură persoană n-ar putea să mi-o ofere.

Și abia în seara dineului oficial mi-am dat seama că era posibil să nu pretind asta de la o singură persoană.

EMBRY SE PLIMBA NELINIȘTIT în jurul camerei. Eu stăteam pe canapea, bucurându-mă de un pahar de Macallan vechi de doisprezece ani. După ce și-a verificat ceasul a treia sau a patra oară, am pus paharul jos.

– Ești bine?

Arăta vinovat, de parcă l-aș fi prins făcând ceva ce nu trebuia.

– Ăăă, da. Da, e totul în regulă. Verific cât e ceasul, atâta tot. Mă gândeam că poate ar trebui să cobor fără tine și Greer, să încep să salut oamenii și să strâng mâini pe-acolo.

Mi-am pus capul în palmă, privindu-l. Era ciudat de vorbăreț în seara asta, aproape agitat. Și nu prea-i era felul. Or un singur detaliu era diferit în seara asta, față de multe altele asemenea.

– Are legătură cu Greer? întreb încet. Știu că a trecut doar o lună de la... lac. Dacă e prea mult, prea curând, pot găsi o altă cale.

Embry oftă sugrumat.

– Mă întrebi dacă mă simt rănit că ți-ai făcut o iubită după ce te-am părăsit? La dracu', Ash!

– Ce vrei să spui?

Își trecu mâna prin păr, apoi îmi luă paharul de unde-l pusesem. Îl dădu pe gât dintr-o înghițitură, ștergând-și gura cu dosul palmei, ceea ce mă făcu să-mi doresc să-l strivesc de perete și să-i fac tot felul de lucruri, cu paharul rostogolindu-se pe podea.

– Trebuie să încetezi să-ți faci griji pentru mine, spuse. Mă face să mă simt și mai de rahat în legătură cu ce s-a întâmplat între noi.

– N-o să încetez niciodată să-mi fac griji pentru tine, i-am spus. Patrocle.

– Nu. Doamne... nu face asta.

– Spune-mi dacă este din cauza ei.

– Și dacă îți spun, atunci ce? Îi pui capăt ca să nu sufăr eu, văzându-te cu altcineva? Sau rămâi cu ea, ascunzând bucuria pe care o simți? Nu-mi doresc nimic din toate astea. M-ar distruge.

– Și-atunci ce-ți dorești, Embry?

– Îmi doresc... Își sprijini paharul de frunte închizând ochii. Nici măcar nu știu. E totul prea încurcat acum. Pe tine. Pe ea. Cu mine.

Ea.

De ce să-l facă ea să simtă că totul e așa încurcat?

L-am urmărit cu atenție, mai mult simțind decât văzând cum ceva ieșea la iveală, ca și cum pardoseala de gheață dintre mine și el devenea din ce în ce mai subțire, crăpându-se.

– Ți s-a supus? întrebă Embry cu ochii închiși. Când a fost aici noaptea trecută? Este submisivă?

– Da.

Urmează o pauză.

– O face mai bine ca mine?

– E ca și cum m-ai întreba care ocean e mai frumos. Modul tău de a mă lăsa să te iubesc este diferit. Ea oferă. Tu lupți.

Iar eu am nevoie de amândoi, aș fi vrut să adaug, dar nu am făcut-o.

– Toată lumea știe că Pacificul este cel mai frumos ocean, răspunse murmurat Embry.

Și, când deschise ochii, gheața deveni și mai subțire. Se uita în ochii mei. Pupilele i se dilatară când mă văzu trecându-mi limba peste dinții de sus.

– Ești gelos pe ea? am întrebat în cele din urmă

– Nu, spuse.

Îmi studiez mâinile preț de o clipă.

– E adevărat ce-ai spus?

Altă pauză.

– Nu.

Îmi desfac picioarele, poziționându-mi pantofii de ceremonie la mare distanță unul de celălalt, astfel încât să fac loc cât pentru un bărbat adult.

– Vino la mine, pune-te în genunchi și spune-mi adevărul.

Puse paharul gol pe masă cu ochii în flăcări.

– Nu.

M-am aruncat pe el înainte ca eu însumi să-mi dau seama ce fac, înfigându-mi mâna făcută pumn în smoching, în timp ce cu cealaltă îl țineam de ceafă. Am continuat să-l țin așa pentru a-l împiedica să se elibereze din strângerea mea.

– Acum spune-mi tot adevărul!

Ridică privirea spre mine cu ochii plini de durere, înfrânt.

– Mai contează?

– Tot ce te privește contează pentru mine. De ce nu și gelozia ta?

Nu răspunse.

Se înfioră în cel mai minunat mod când i-am trasat linia buzelor.

– Deci e mai mult decât simplă gelozie. Altceva, ceva ce nu vrei să-mi spui. Ce-ar putea fi, Embry? Ce vrei să-mi ții ascuns?

Genele i se arcuiră ameţitor şi pe obraji îi apărură două pete roşii, gemene. Şi era atât de frumos, atât de încă al meu, încât, dacă i-aş fi adus gura pe a mea chiar acum l-aş fi putut săruta până mi-ar fi mărturisit toate minciunile şi secretele pe care le avea.

Cum? Cum era posibil să-mi doresc asta atât de mult şi să o doresc pe Greer tot la fel de mult? Simţeam fără să înţeleg, şi simţeam că nu era just pentru ei, dar mie mi-era necesar şi că trebuia să existe o cale ca totul să fie corect, sănătos pentru toţi trei.

Embry era pe punctul de a-mi răspunde, iar eu mă aplecasem şi mai mult pentru că încă nu renunţasem la ideea de a-l săruta, dar am auzit o voce de femeie în apropierea noastră. Era Greer.

Când intră în cameră, încă îl priveam pe Embry în ochi. Şi-atunci am înţeles.

Am văzut adevărul.

Nu era gelos pe ea, era gelos *pe mine*. O dorea şi el şi bineînţeles că asta îl chinuia, fostul iubit şi femeia pe care şi-o dorea, amândoi, acolo, în faţa lui. Cine nu s-ar fi simţit afectat? Mintea mi se umplu de imagini nechemate, fierbinţi: ideea de a-l privi mişcându-se între picioarele ei, de a-l privi alintând-o şi mângâind-o. Ideea de a-l privi satisfăcând-o la ordinul meu.

Penisul mi se întări atât de rău că nu mai puteam respira.

I-am urmărit în timpul dineului din seara aceea; era prima dată când îi vedeam împreună. Iar ceea ce am văzut m-a fascinat, pentru că nu doar Embry era în mod clar atras de Greer. Era reciproc; se vedea din modul în care roşea şi râdea că era la fel de atrasă de el, şi era normal să fie aşa, pentru că era vorba de Embry Moore, arătos, princiar şi delicios.

Dar ce mă fascină realmente fu vibraţia care se simţea între ei. Era ceva subtil, care dura doar un moment, ca trecerea unui peşte argintiu prin apa întunecată, se putea percepe doar preţ de o clipă, mai mult ghicind. Dar era acolo şi indica ceva mai mult decât o simplă atracţie sexuală obişnuită.

M-am gândit la asta.

Aşa cum am cântărit modul în care Greer se îmbujorase când îi povestisem, în timp ce dansam, că Embry fusese cel care mă învăţase, că ne schimbasem rolurile, conducând când eu, când el, şi mi-a fost imposibil să nu observ fiorul de foame din ochii ei, imaginându-şi scena.

Aşa că am luat o decizie. În seara aceea voiam să văd. Era doar o idee, o speranţă, încă neclară şi periculoasă, dar, ah, ar fi fost şi mai periculos să nu o fac, să nu explorez posibilitatea asta, măcar puţin. Nu pentru a-mi confirma bănuielile.

Se văzuse clar pe feţele lor în momentul în care se priviseră, în momentul în care am intrat pe uşă însoţit de Embry. Vibraţia dintre ei era evidentă dar, cumva, mă includea. Nu mă simţeam îndepărtat, dat la o parte din orice ar fi fost foamea aceea a lor unul de celălalt. Nu că n-aş fi fost *gelos*, pentru că eram peste măsură, dar dincolo de gelozie întrevedeam ceva înspăimântător de sacru. Glorios, obscen şi predestinat. Nu-mi dădeam încă seama exact ce este, nu aveam controlul asupra a ceea ce se întâmpla, dar ştiam că era real şi că mi-o doream.

– Eşti sigur că asta vrei? mă întrebase Embry tensionat, nefericit, încercând să privească oriunde, mai puţin la femeia aceea frumoasă îngenuncheată pe podea, cu păsărica udă expusă vederii.

– Ştiu că o vrei, m-am aplecat şi i-am şoptit. Şi că şi ea te vrea.

Embry oftă cu durere.

– Și..., micul meu prinț, eu vă vreau pe amândoi. Și vreau ca voi doi să vă doriți unul pe celălalt. Mă excită îngrozitor. Și cred că ideea de noi trei împreună te excită și pe tine.

Într-adevăr, când m-am retras, chipul lui Embry era imaginea dorinței pătimașe și a înfrângerii. Am știut, atunci, că-l făcusem să cedeze, că victoria era a mea. Ce câștigasem, nu eram încă foarte sigur, dar ori avea să ne aducă în paradis, ori avea să ne ardă ca smoala din iad. Și abia așteptam să văd ce avea să fie.

26

ASH

Acum

Am fost norocos de când mă știu. În ceea ce privește lucruri importante, cum ar fi mama și sora mea, iubiții și prietenii mei, dar și în lucruri mărunte, cum ar fi notele bune și legi pe care am reușit să le fac să treacă și, în general, cursul favorabil pe care viața mea îl avusese. Bănuiesc că sunt și unele părți pe care nu le-aș putea numi tocmai bune, cum ar fi săptămâna mea cu Morgan, când l-am conceput pe fiul meu, dar nu le-am perceput niciodată ca fiind nenoroc. Au fost greșeli de judecată, datorii care în timp s-au adunat și pentru care am meritat fiecare picătură de durere sau dispreț care le-a urmat.

Însă acum mă simt cu adevărat, realmente, dureros de *ghinionist*. De un nenoroc stupid.

Plin de cruzime.

Merlin avusese dreptate, atunci, pe pod. Voi face tot ce-mi va sta în putință să împiedic moartea lui Embry.

Părăsesc parcul cu mintea plină de amintiri necunoscute și de multe, multe dubii. Primul lucru la care mă gândesc este să-i sun pe Trieste și apoi pe Belvedere. Dezbaterea va avea loc exact peste o săptămână. Peste o săptămână, Embry ar putea fi mort.

Nu voi permite ca acest lucru să se întâmple.

Trieste îmi spune că va fi dificil să mutăm evenimentul, dar nu imposibil, Până mâine trebuie să decidem, astfel încât cei de la Serviciile Secrete să aibă timp să verifice clădirea.

Belvedere încearcă să mă pună în legătură, telefonic, cu Embry, dar nu răspunde nici el, nici șeful său de campanie, ceea ce are sens dat fiind ce s-a întâmplat cu Abilene. Însă asta nu-mi potolește frustrarea. Îi las un mesaj cât se poate de clar și de explicit, încercând să nu cad, totuși, în ridicol.

– Embry, scuză-mă că te sun iar, dar am informații în legătură cu dezbaterea. Pare că se va înscena ceva extrem de periculos. Aș vrea să schimb locația sau să găsesc altă soluție. Sună-mă.

Îi pun la treabă pe Triste și pe Uri să găsească o nouă locație și să obțină colaborarea televiziunii care va găzdui dezbaterea. Îi cer lui Gawayne să adune toate amenințările la adresa lui Embry și să facă un control încrucișat în baza locației din Richmond. Solicit ca un număr imens de agenți ai Serviciilor Secrete să fie prezenți la eveniment.

Dar lucrurile ciudate încep să se întâmple. Apelurile telefonice sunt anulate. Mesaje din e-mail dispar pe calea dintre servere. Rețeaua de televiziune strâmbă din nas la ideea de a modifica evenimentul. Nimeni nu dă de Embry, iar Kay și Trieste se comportă de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

După două zile, Embry ne trimite vorbă prin șeful de campanie că este de acord cu schimbarea evenimentului, atâta vreme cât nu interferează cu funeraliile lui Abilene, dar tocmai atunci Harrison Fasse începe să bată din picioare, provocând agitație în presă, în legătură cu schimbările care priveau evenimentul, forțându-ne mâna să dezvăluim noile opțiuni.

După trei zile de cercetare, Gawayne nu reușește să găsească nicio conexiune între dezbatere și un eventual

atac. Mă cert cu Kay în legătură cu mesajul pe care numărul sporit de agenți l-ar putea trimite.

Embry nu vrea să-mi răspundă la telefon.

Reușim să schimbăm data evenimentului și locația și să mărim numărul de agenți, dar tot restul se duce la dracu' și mă îngrijorează faptul că Embry a rămas la fel de expus; Merlin îmi sugerează să încerc soluția la distanță, îl sun pe Embry și-i las un mesaj vocal să-l întreb dacă e de acord.

Niciun răspuns.

Decid că totuși e mai bine să fiu aproape de el, nu sechestrați în cine știe ce locații distante. Vreau să fie lângă mine și să pot acționa dacă va fi nevoie.

Îl întreb pe Merlin dacă ar trebui să le povestesc totul lui Embry și lui Greer. Despre celelalte amintiri. Despre viziunile lui Merlin în legătură cu viitorul nostru. Nu-mi dă un răspuns pe șleau și nu cred că am unul prea clar nici eu. Să le spun povestea asta nebunească în speranța că-l voi salva pe Embry? Ori, dacă le spun, Embry va crede și mai puțin în existența unei amenințări la adresa lui?

Și, mai ales, sunt cu adevărat convins de existența acestei amenințări? Sau de tot restul. Mă agit pentru nimic?

Sau acesta este începutul sfârșitului? O săptămână plină de greșeli stupide și fără rost, în care tot ce se putea întâmpla pe dos s-a întâmplat pe dos, astfel încât, singurul lucru care-mi mai rămăsese de oferit Universului era această nesemnificativă viață a mea?

Nu știu.

Nu mai știu nimic.

Și toată săptămâna visez același lucru: apă, și ceață, și o barcă ce pare a mă aștepta. Patru regine, în așteptare și ele. Iar în vis știu că trebuie să merg undeva.

Într-un loc mai bun, dincolo de ape.

ÎNMORMÂNTAREA LUI ABILENE este una sumbră. Biserica se arătase cumva reticentă în legătură cu slujirea în cazul unei persoane care se sinucisese, dar, dat fiind că nu era împotriva doctrinei bisericești, și după ce Kay dăduse un telefon în numele meu, totul se aranjase.

Tristă realitate, însă aceasta e o altă poveste.

Cel mai greu de privit era Galahad, în micul său costum, strângând tare mâna lui Embry și continuând să întrebe dacă mami era acolo. *Mami aița?* întreba ori de câte ori privea portretul de mari dimensiuni de lângă coșciug. Greer stă acolo suplă și regală pe tot parcursul ceremoniei, cu capul ridicat și ochii limpezi. Doar cearcănele de sub ochi dezvăluie nopțile de nesomn, doar încleștarea mâinilor împreunate arată cât de adânc e sfâșiată de ceea ce s-a întâmplat. O țin cât de aproape pot. Aș vrea să pot face același lucru pentru Embry. Pentru Galahad. Să-i iau pe prințul meu și pe fiul său în brațe și să-i apăr de orice dificultate sau greutate, pentru totdeauna.

În timpul slujbei privesc coșciugul, ținând-o de mână pe Greer, experimentând tot ceea ce sentimentul de doliu aduce cu sine și gândindu-mă la dezbaterea de mâine. La pericolul pe care am făcut tot posibilul să-l evit.

Nu-mi mai rămâne decât un lucru de încercat și-l voi încerca diseară. Adevărul.

Când Greer și cu mine ne alăturăm cozii de persoane care-și prezintă condoleanțele, Embry arată ca o fantomă, strânge mâinile automat, dând din cap și zâmbind forțat, ori de câte ori e nevoie. Dar când Greer ajunge în fața lui, văd cum o undă de șoc îi traversează chipul.

Se apleacă și îl sărută pe un loc care ar putea fi numit cu multă indulgență obraz, dar care este, de fapt, colțul

gurii. El își închide ochii, expirând încet când ea se îndepărtează.

– În seara asta, îi șoptesc. Unde vei fi?

Deschide ochii privindu-mă fix, cu buzele întredeschise.

Pentru o clipă, am impresia că nu-mi va răspunde, dar apoi spune:

– La casa din oraș. O să fiu singur după miezul nopții.

Și-l sărut la rândul meu, indiferent la oricine ar putea privi, dorindu-mi doar să simt pe buze pielea fină, abia bărbierită, a obrazului său înainte de a mă îndepărta.

– O să fim acolo.

ȘAPTE ORE MAI TÂRZIU, când mașina noastră se oprește în fața casei sale, cartierul lui Embry este întunecat și tăcut. Un ger puternic s-a adunat în crăpăturile și marginile trotuarelor și străzilor, ca vene albe întinse pe sub felinare.

Înainte ca agentul să ocolească mașina ca să-i deschidă lui Greer, îi spun:

– Cred că ar trebuie să mergi mai întâi tu. Singură.

Se întoarce spre mine, cu sprâncenele frumoase împreunate.

– Singură?

Mă întorc să-i pot privi chipul, apoi o iau de mâini și îi privesc ochii în timp ce vorbesc. Mă gândisem la seara aceasta toată săptămâna care trecuse, la dezbaterea de mâine, și-mi deveniseră extrem de clare două chestiuni. În primul rând, nu voi permite nimănui să se atingă nici

măcar de un fir de păr al lui Embry, iar în al doilea rând, asta însemna... dacă Merlin are dreptate, că eu eram cel care trebuie să fie sacrificat. Cu alte cuvinte, trebuia să-mi dau viața pentru a o salva pe-a lui.

Ceea ce implica o serie de alte lucruri la care nu voiam să mă gândesc, dar, în principiu, tot ce conta era să mă asigur că atât prințul meu, cât și regina mea vor fi îngrijiți cum se cuvine, dacă toate celelalte măsuri pe care le luasem vor da greș și va trebui să mor mâine. Iar o parte din acea *grijă* începea chiar în seara aceasta.

– Tu și Embry sunteți amândoi legați de Abilene, îi spun cu tandrețe lui Greer. Aveți nevoie să împărțiți un moment doar voi doi. Să jeliți împreună.

– Nu vreau să o jelesc, spune Greer cu voce tensionată.

Dar ochii ei o trădează.

– A încercat să mă omoare, v-a rănit și pe tine, și pe Embry.

– Greer, spun, folosind tonul de dominator pentru a mă asigura că mă ascultă. Doliul nu înseamnă să simți lipsa cuiva. Este vorba despre a reflecta. Despre a examina toate modurile în care persoana respectivă ți-a afectat viața. Doliul nu este pentru cei care se duc, este pentru cei care rămân.

Oftează.

– Da, domnule.

Dar apoi mă fixează cu privirea.

– Dar să știi că avem nevoie de tine. Și el, și eu.

Zâmbesc, dându-i câteva șuvițe la o parte de pe frunte.

– Mă veți avea, iubita mea. Amândoi. Îl voi vedea după ce îl vezi tu. Apoi eu și cu tine ne vom petrece restul nopții împreună. Dar cred că cel mai bine este ca voi doi să petreceți puțin timp singuri.

Și vă vreau separat, sunt egoist, vreau să vă am pe fiecare dintre voi separat, doar pentru mine, când vă voi spune adio.

Și mi-e teamă, mi-e teamă că, de ne vom petrece noaptea toți trei, împreună, nu voi avea curajul să fac ceea ce trebuie făcut mâine.

Greer îmi dă o sărutare pe obraz, dulce, scurtă, neîmpovărată de ceea ce avea să aducă ziua de mâine.

– O să mă aștepți afară?

– Da.

Apoi agentul deschide portiera, iar ea se îndreaptă spre ușa de la intrare, după care dispare înăuntru. Privesc prin geamul mașinii cum silueta lui Embry trece pe lângă fereastra din față a casei, apoi văd umbrele lor unindu-se, văd capul lui Embry căzând pe umărul lui Greer, văd cum Greer îl îmbrățișează și cum, în sfârșit, își ridică fețele și se sărută, iar eu simt sărutul acela până la mine, în mașină.

Zâmbesc în sinea mea, cu drag, puțin trist, privindu-i. E bizar să simți gelozie, dar, în același timp, generozitate și iubire. E bizar și extraordinar de frumos. E bântuitor și e divin să simt bucurie văzându-i împreună, să mă simt copleșit de cele mai bune, de cele mai pure sentimente urmărindu-i cum se sărută și, în același timp, să simt teama înfigându-se în inimă ca mii de ace de gheață. Sentimentele se completează unul pe celălalt, dragoste și frică, cald și rece, lumină și întuneric. Poate că același algoritm care reglează apetitul meu sexual împins dincolo de limite mă face să și iubesc în acest fel, durere și plăcere întrepătrunse.

Privesc umbrele iubiților mei îndepărtându-se de ușă și îmi imaginez ce vor face în continuare. Vor vorbi? Șușotind, plini de stânjeneală, pentru că moartea face vorbele tuturor să fie stângace. Sau poate Embry își va apăsa pe inimă cu mâna lui Greer, iar ea, drept răspuns, o va lua pe a lui apăsându-și-o unde simte nevoia de el?

Va îngenunchea în fața ei, iubind-o cu gura până când o va face să strige de plăcere? Se va urca Greer în poalele lui mișcându-se sălbatic, cu disperarea intensă a doliului?

Pentru că amândoi jelesc, deși amândoi au urât-o pe Abilene. Nicio viață nu părăsește această lume fără a face valuri, dispărând ca și cum nici nu ar fi fost. Chiar dacă Abilene nu a lăsat în urma ei altceva decât cicatrici și cenușă, cicatricile trebuie îngrijite înainte de a putea merge înainte. Mă gândesc mai ales la Embry și la băiețelul său. Mă gândesc la Greer, care o socotea pe Abilene cea mai bună prietenă a ei.

Îmi las capul pe canapea, închizând ochii, imaginându-mi-i pe cei doi împreună. Reevocând noile amintiri bizare pe care Merlin mi le dăruise. În cealaltă viață, plăcerea mea cea mai mare era să-i privesc pe ei doi împreună. Să-l urmăresc pe Embry cum îi provoca râsete lui Greer, s-o privesc pe ea certându-se cu Embry despre politicile de la curte sau despre randamentul culturilor. Ca și acum, și în cealaltă viață, inima mi se umpluse de o fericire imensă și de o gelozie pe măsură. Pentru că iubirea pe care o simțisem pentru ei doi era aproape de divin: simplul fapt că existau, că trăiau, fusese suficient să mă umple de o bucurie fără măsură. Mai mult, faptul că erau atât de fericiți și atât de îndrăgostiți mă făcea să mă simt împăcat, pentru că îi iubeam mai mult decât orice, mai mult ca pe oricine, iar fericirea lor era premiul meu cel mai de seamă.

Dar, ca Dumnezeu, eram, de asemenea, gelos pe iubirea lor, posesiv cu inimile lor. Cred că Dumnezeu este gelos pe poporul său la modul cel mai pur, dar eu, ei bine, și atunci, ca și acum, eram gelos pentru că mi-era teamă. Un rege, un războinic, un bărbat puternic, care trăia în secret cu teama că, poate, persoanele pe care le simțea cel mai aproape nu-l iubeau.

În cealaltă viață am considerat că gelozia era prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru iubirea extraordinară pe care o simțeam. Cine s-ar putea iubi în trei, ani si ani la rând, fără să se simtă, chiar și rar, neglijat sau rușinat? Asta nu însemna ca eram dispus să renunț nici măcar pentru un moment la dragostea mea pentru ei sau la iubirea lor pentru mine, dar, în cealaltă viață, însemnase că nu chibzuisem suficient asupra viitorului. Nu avusesem grijă de oamenii pe care i-am iubit pentru că mă duruse prea tare să mi-i imaginez continuându-și viața fără mine, fericiți doar ei doi.

Dar nu va mai fi așa. De data asta, în viața asta, îmi accept gelozia, durerea, las fiecare spin și fiecare țep să mi se adâncească în piele, desfătându-mă în fiecare clipă, pentru că-mi amintește că încă sunt în viață, că încă pot face ceea ce trebuie.

Și știu ce trebuie să fac pentru Greer și pentru Embry. Îl sun pe Merlin.

– În legătură cu mâine, spun, după ce răspunde.

– Da?

Urmăresc umbrele mișcându-se în dormitorul de la etaj.

– Am nevoie să mai faci un lucru pentru mine.

DOUĂ ORE MAI TÂRZIU, Greer iese din casă cu obrajii îmbujorați și cu părul ciufulit. Îi deschid ușa și nu mă pot abține, o trag spre mine și șterg toate urmele de sex de pe ea, cu buzele.

Îi ling gura, hămesit după gustul ei, îmi trec degetele până sus, pe picioarele ei și simt că Embry a iubit-o cum se cuvine.

– Ah, ce excitant e, geme în gura mea. Să simt că mă atingi acolo unde Embry a fost în mine.

– Mmm, mormăi, mutându-mi gura pe gâtul său, mușcând-o. Și pe mine mă excită.

Și chiar așa e, dar mă face să simt chiar mai mult, mă face să iubesc cum iubește Dumnezeu, altruist, pentru totdeauna. Plăcerea lor este a mea.

– Mulțumesc, îmi spuse. Avea nevoie de asta.

Apoi respiră adânc, ceea ce îmi spune mai multe decât o făcuse ea în cuvinte. Respirația îi tremură, de jale și din cauza hormonilor. Plânseseră și apoi se iubiseră. Mă simt ca un doctor care-și privește pacientul ascultător cum se vindecă, grație recomandărilor sale.

– E pregătit pentru tine, adaugă ea.

Îi mai depun un sărut pe gât, îmi scot degetele din păsărica ei și i le bag apoi în gură, să le curețe.

– Mă aștepți acasă sau stai aici?

– Cred că o să merg acasă. Te întorci în noaptea asta, da?

– Da, regina mea.

Mă voi întoarce să-mi iau adio.

27

ASH

Acum

Embry îmi deschide ușa îmbrăcat doar cu pantaloni de casă; picături de sudoare încă îi acoperă artistic clavicula. Mușchii brațelor, ai pieptului și stomacului sunt perfect modelați, la vedere, și știu că arată așa pentru că tocmai îi pusese la treabă, regulându-mi soția.

Simt nevoia să respir adânc pentru a mă putea controla.

Aș linge imediat sudoarea aceea de pe el, mi-aș băga mâna în pantalonii lui să apuc în mână ce îmi aparține de drept. L-aș trânti pe podea, restituindu-i tot ce el mi-a dat vreodată, toată angoasa, tot dorul, toată fericirea, să le înfig înapoi în corpul său, mișcare după mișcare, până devin ale lui, pentru totdeauna... Dar nu pentru asta mă aflu aici în seara asta.

Am venit să-i spun adio. Indiferent cât de mult sper că-l pot salva spunându-i adevărul, indiferent cât de tare sper că toate măsurile pe care le-am luat în ultima săptămână vor avea succes, trebuie să fiu pregătit pentru ziua de mâine. În cealaltă viață nu fusesem pregătit, nu eram gata, iar când am murit, mi-am lăsat regatul în ruine.

Dar de data asta va fi diferit.

– Ahile, spune Embry închizând ușa.

– Patrocle.

– Vrei ceva de băut?

Vreau, ciudat, dar chiar vreau. Ne îndreptăm împreună spre biroul său, unde deschide un bar în formă de glob pământesc și toarnă pentru amândoi o doză sănătoasă de scotch. Se sprijină de marginea biroului, iar eu mă sprijin de cadrul ușii, luându-mi un moment pentru a mă bucura de el. Pentru a savura imaginea. Mușchii încordați ai abdomenului, ai pieptului și ai brațelor, atât de bine modelați.

Așa a fost dintotdeauna, mlădios și suplu, sculptat, ca o statuie grecească. Avea un corp alcătuit parcă pentru a-mi face inima să tresară. Și penisul să ardă de dorință. Dacă eu sunt aspru, cu păr negru pe piept, el nu are aproape deloc; unde corpul meu e plin de curbe și mușchi puternici, el este suplu și fin.

Diferențele și asemănările dintre corpurile noastre mă fascinează, dar nu pentru că suntem amândoi bărbați, ci pentru că suntem amândoi oameni, pentru că trupul său arată într-un fel și al meu în alt fel și pentru că ne exprimăm iubirea prin aceste trupuri. Și dacă fiecare detaliu al corpului său mă fascinează, este doar pentru că toată ființa sa mă fascinează. Îmi doresc să identific fiecare asemănare și fiecare deosebire și să compun imnuri pentru amândouă.

– Nu reușesc să gândesc limpede când te uiți la mine în felul ăla, se plânge, sorbind din băutură.

Îi zâmbesc, știind foarte bine că va apărea gropița care-l atinge la suflet. Embry geme.

Când mă gândesc că e poate ultima oară când îl aud necăjindu-se pe gropița mea, stomacul mi se strânge de teamă și jale.

Ai putea sta aici holbându-te la el pentru eternitate, mă mustru. Fă ce ai venit să faci. Spune-i adio în cazul în care totul se va sfârși mâine.

– Te-ai întrebat vreodată ce trebuia să faci ca să mă faci să-ți spun *da*?

Modul în care mâinile i se opresc în aer, cu paharul blocat la jumătatea drumului spre buze, îmi spune că știe exact la ce mă refer.

– Ash...

– Vezi tu, la început mă delecta plăcerea de a-ți nega ceva ce-ți doreai așa mult, pentru că, după prima noastră noapte în pădure era ultimul lucru pe care ți-l puteam refuza. Dar intenția mea nu a fost niciodată să mă neg ție atâta vreme. Curând, mă gândeam, se va ivi ocazia perfectă pentru a marca pentru totdeauna și ce îți negasem și așteptaseși îndelung și că o să fie de neuitat pentru amândoi. Știi cât sunt de obsedat când vine vorba de prime dăți.

Embry nu răspunde, genele sale clipesc lent, calm, în vreme ce soarbe o gură din pahar, procesând ceea ce îi spuneam.

– Iar momentul nu s-a prezentat pentru că te-am cerut în căsătorie și te-am speriat. Dar a doua oară, a doua oară a fost o decizie conștientă. Când îmi va spune *da*, m-am gândit. Când va accepta cererea mea în căsătorie și nimic nu ne va mai despărți, atunci vom trăi ultima noastră primă dată. Asta îmi doream să faci ca să o meriți. Voiam să-mi spui *da*.

Fac un pas înainte, iar el închide ochii. Chipul său pare îndurerat.

– Ash.

– Ce nu am înțeles, spun în șoaptă, ignorându-l și apropiindu-mă un alt pas, a fost că tu mi-ai spus întotdeauna doar da.

Aerul dintre noi pare a vibra și zumzăi, destinul, din nou, soarta, doar că nu am amintirea unui moment ca acesta, pentru că în cealaltă viață nu făcusem asta

niciodată. Acest moment se întâmplă pentru prima dată pentru amândoi, în ambele vieți.

– Ash.

Vocea lui Embry este sugrumată.

– De fiecare dată când mi-ai oferit încrederea ta, supunerea ta, capitularea ta. De fiecare dată când te-ai luptat cu mine știind că vei pierde, de fiecare dată când m-ai susținut pentru că singur nu o puteam face, fiecare respirație și sărut pe care l-ai împărtășit cu mine reprezenta modul tău de a-mi spune da. Mi-ai spus de atât de multe ori da, încât sunt surprins că am mai reușit să aud cuvântul *nu*.

Embry își pleacă fruntea, respirând neregulat.

– Încetează, mă roagă. Te implor.

– Îmi spuneai da, Embry, iar eu nu aveam urechi să aud. Dar acum ascult.

Își ridică privirea la mine, sunt destul de aproape acum cât să-l pot atinge și o fac. Îi iau mâna dreaptă și scot din buzunar inelul pe care voiseм să-l arunc în lac cu trei ani în urmă, nereușind s-o fac. Îi strecor inelul pe deget, o versiune asemănătoare, dar mai veche, a celui pe care îl poartă pe stânga.

Se uită în timp ce-o fac, pieptul tremurându-i cu fiecare respirație, iar când termin, duc la buze degetul cu inelul meu pe el.

– Ești al meu în aceeași măsură în care este Greer, îi spun. Iar eu sunt al tău la fel de mult pe cât sunt al ei. Regret din suflet că mi-a luat atâta vreme să realizez asta. Ar fi trebuit să ți-o fi spus acum mulți ani. Să-ți fi oferit asta acum mulți ani.

Îmi privește buzele proptite pe inel, agonizând.

– Te referi la inel?

– Nu, mă refer la ce urmează.

– Ultima noastră primă dată? întreabă amețit.

– Ultima noastră primă dată.

Se aruncă asupra mea, apucându-mă de cravată și aducându-mă la gura lui; și ne sărutăm, ne sărutăm cum o făceam la început, pasional, mistuitor, nesigur. Apoi amândoi ne împiedicăm ieșind din biroul său, apucând-o sus pe scări, sărutându-ne frenetic la fiecare treaptă, cu mâinele lui Embry îndepărtând înfometate îmbrăcămintea de pe mine, mai întâi haina și apoi cureaua și mă face să râd. Apoi ajungem în dormitor.

– Galahad e la mama, spune. Apoi scutură din cap. Nu că ar fi schimbat ceva dacă ar fi fost aici. Aș fi închis ușa și te-aș fi regulat oricum. Ai idee cât de îngrozitor de mult îmi doresc asta?

Râd din nou pentru că îmi cam imaginez cât de mult. Penisul erect împinge în pantalonii de trening, pieptul i s-a înroșit ușor... ține pumnii încleștați pe lângă corp.

Mă țintuiește cu privirea.

– Nu e amuzant.

– Un pic este.

Mă privește și mai atâțat.

– Ești un bastard și un nemernic.

– Adevărat, spun, deși înjurăturile nu se potrivesc contextului. Era mai bine cu băga-mi-aș.

Buza i se ridică într-un fel care-mi oprește respirația. Dacă asta e ultima oară când îi văd rânjetul acela care-mi spune că, pe ascuns, se amuză și el?

– Rahat, nu pot să râd acum, spune. O să strice tot momentul. Dezbracă-te.

– În seara asta vrei să fiu submisivul tău? întreb, desfăcându-mi cureaua și scoțând butonii de la cămașă.

– Nu, răspunde imediat, tandru. Nu. Tu ești și vei rămâne regele meu. Asta îmi doresc.

Simt cum o emoție caldă mă cuprinde, împiedicându-mă să respir.

– Micul meu prinț.

Se apropie, îmi ia butonii și-i așază pe comoda sa, apoi se întoarce să mă ajute să-mi dau cămașa jos.

– Acum doi ani m-ai întrebat cum îmi doresc să fie, spuse, după ce sunt pe jumătate dezbrăcat. Se lasă jos să-mi desfacă șireturile de la pantofi. Văzându-l așa, îngenuncheat la picioarele mele, atât de grijuliu, mă face să simt un fior, inutil de altfel, de căldură direct în pelvis. Eram tare din clipa în care-l văzusem, iar acum deja picuram. Pulsam, plin de nevoie.

Embry îmi scoate un pantof, apoi trece la celălalt picior.

– Multă vreme am crezut că-mi doresc să ți-o trag exact cum îmi faci tu mie uneori. Să fiu eu bărbatul și tu tinerelul, să fiu eu regele și tu cavalerul care îngenunchează în fața mea, implorând. Dar, după ultima dezbatere, mi-am dat seama, spune, scoțând al doilea pantof și trecând la șosete, că nu asta-mi doresc cu adevărat. Chiar deloc.

– Și ce-ți dorești?

Se ridică, luându-mi mâna și ducându-și-o după ceafă, apăsându-ne frunțile una de cealaltă.

– Să-ți fiu supus.

Acum sunt eu cel care respiră amețit; de fapt, cred că nici nu mai știu cum e să respir.

– Știi bine, Embry, că totul este o înscenare. Fiecare părticică, îngenuncheatul, urmele de pe corp, umilința. E un joc. O fantezie.

Și chiar așa e.

– Mincinosule, șoptește, apropiindu-se de mine astfel încât să ne atingem abdomenul și pieptul. Ți-am mai spus deja, cu tine totul a fost real de la bun început.

Și chiar așa e.

Poate de aceea cei mai mulți dintre oameni nu înțeleg foarte bine genul acesta extrem de sexualitate. Amândoi avem dreptate. Este și fantezie, și realitate, este mortal de serios și păcătos de jucăuș, o expresie sinceră a sinelui, dar și un joc complex al imaginației. Este ambele; iar uitarea, care se ascunde în spatele perversiunii, nu este altceva decât simpla dorință de a te simți vulnerabil, fericit și... uman.

Aceasta este esența: dorința de a te simți uman.

Mă sărută din nou, tandru de data asta, și se asigură că-mi sărută marginile gurii, locul acela special din spatele urechii, frecându-și obrazul de al meu. Oftează când barba abia crescută îi irită obrazul fin.

– De când te-am văzut prima dată mi-am dat seama că barba îți crește prea repede și că până seara vei părea neras.

– Ar trebui să mă bărbieresc mai des.

– Și eu unde aș mai găsi sărutări așa aspre ca ale tale? Să nu îndrăznești.

Îmi sărută pieptul și burta, apoi, cu grijă, îmi desface pantalonii, dezbrăcându-mă cu atenție, ca un valet, împăturindu-mi hainele și punându-le frumos deoparte, exact cum îmi place mie, în loc să le arunce direct pe jos. Gemem amândoi când îmi dă jos boxerii și penisul erect mi se eliberează ca un arc, cu glandul alunecos.

– Vreau să fii regele meu când vom face asta, repetă el. Te rog.

– Vrei să preiau controlul?

Expiră adânc, părând a se elibera și rușina în același timp.

– Da.

– Hei, spun, luându-l de mână. Putem schimba rolurile în orice moment, ai înțeles? Dacă vrei să preiei frâiele, peste cinci minute sau peste o oră, nu trebuie decât

să-mi spui și o vom face. Mi te pot supune sau putem fi egali. În noaptea asta, nimic nu este definitiv stabilit.

Parcă o gheară rece smulge o bucată din fericirea pe care o simt doar pronunțând cuvintele acelea. Pentru că noaptea asta nu va dura pentru totdeauna și unele lucruri chiar sunt definitive. Cum ar fi moartea, spre exemplu.

Mă scutur să scap de senzația de frică și-mi readuc atenția la Embry.

– Înțelegi? întreb. Nu mă interesează în ce parte înclină balanța puterii în seara asta. Pentru că nu e vorba de putere, nu e. Ți-am spus odată că pot fi genul de bărbat pe care ți-l dorești și vorbeam serios. Vreau să mă dăruiesc, să-ți dau corpul meu indiferent cum decizi să-l faci al tău.

Embry mă fixează cu privirea în lumina slabă. Camera e luminată doar de lampioanele de pe stradă, de dincolo de fereastră, și de lumina de pe hol.

– Inima îmi bate tare când îmi spui că vei fi oricum îmi doresc, îmi murmură. Dar, ah, Ash, eu nu vreau să fii orice fel de bărbat pentru mine. Îmi doresc să fii bărbatul care ești deja.

Îl sărut pe fruntea iubită, înțelegând.

– Fie, micul meu prinț. Hai să începem. Dar vreau să știi că ne putem opri oricând.

– E nebunie curată. Îmi spui că te pot opri când vreau, când eu voi fi cel care-ți va face lucruri ție?! spune, înecându-se de râs. Bine, dacă stau să mă gândesc, cumva are sens. Ești mai periculos când îți dorești iubire, decât atunci când îți dorești durere.

Așa este, are dreptate, e logic, pentru că iubire este ceea ce mi-am dorit de la bun început. Oamenii nu te privesc de parcă ai fi lumea lor întreagă pentru că se tem de tine, te privesc așa doar din iubire.

Mă îndepărtez, îndreptându-mă spre pat. Mă întind pe perne și mă fac comod.

– Vreau să-ți văd penisul, îi ordon. Nu mă deranjez să mă masturbez, oricum voi fi în gura lui peste câteva clipe. În schimb, toată atenția mea se concentrează asupra lui. Este ultima dată când îl voi vedea înroșindu-se de umilință. E ultima oară când îl voi privi cum își bagă degetele mari sub elastic, descoperind forma de V în care sfârșesc mușchii săi abdominali, părul negru pubian de la capătul firului care-i coboară de sub buric, liniile înguste ale șoldurilor. Legănarea săltăreață a penisului său tare, eliberat.

Se luptă cu sine dându-și pantalonii jos. Și asta este tot o ultimă dată. Ultima dată când îl voi vedea experimentând toate nuanțele umilinței la ordinul meu.

– Ce faci tu acum înseamnă să îți *expui* penisul. Or eu am zis să mi-l *arăți*.

Respiră adânc, apoi își folosește degetul mare pentru a-și direcționa falusul spre mine, perpendicular pe abdomen. Apoi face un pas mai aproape, întorcându-se astfel încât să-l văd din profil - penisul tare și abdomenul încordat de deasupra. Strălucirea de dincolo de fereastră îi învăluie corpul în argint, făcându-i părul să lucească. Ce bărbat! Pur și simplu perfect.

– Mmm, fac. Bănuiesc că așa e în regulă.

O mișcare ușoară a gurii sale mă face să înțeleg că știe ce joc mă voi juca, dar apoi își apleacă din nou capul, amintindu-mi că jocul are o putere a sa, că jocul este real.

Îmi desfac picioarele.

– Am nevoie să mă cureți, spun, pe ton de magistrat, aproape plictisit, deși plictiseală este ultimul lucru pe care-l simt privind cum corpul lui Embry se-nfioară, apropiindu-se de mine. Se cațără în pat cu picioarele tremurând, șoldurile i se ridică atunci când se apleacă și se întinde să-mi bage mâinile pe sub coapse.

Îi urmăresc capul afundându-se către locul meu cel mai secret.

Îi simt atingerea ezitantă a limbii pe carnea plisată a anusului.

Este insuportabil de carnal de privit, părul său șaten între picioarele mele... și-mi dau seama că văd ceea ce, de obicei, văd femeile. Ce vede Greer când o ling. Am mai privit iubiți mișcându-și capul pe penisul meu, jos și sus, fiecare tresărire, fiecare respirație pe pielea mea, dar asta, asta este altceva, atât de intim, de personal, pentru că rămân atâtea detalii *nevăzute*... Tot ce văd sunt genele clipind, încreștitura dintre sprâncene cauzată de concentrarea cu care își plimbă limba pe pielea mea. Dar loviturile ușoare, apăsarea nasului pe mine, le pot doar *simți*, obrajii netezindu-mi interiorul coapselor acoperite de păr, chiar și vârful bărbiei sale este o nouă descoperire când se mișcă într-o parte sau alta pentru a linge și a desfăta.

– Nici asta nu am făcut niciodată, murmur, trecându-i mâna prin păr. Cât de multe am pierdut...

Geme aprobator și simt vibrațiile pe piele, ceea ce îmi provoacă gemete, la rândul meu. Este atât de ud, de obscen, de iubitor și de servil, intim și pământesc, este tot ce-mi place mai mult când vine vorba de sex, și Embry îmi face toate astea. Când îi privesc corpul, pe toată lungimea sa, îi văd gropițele de pe fesele care-mi dezvăluie cât de puternic își împinge penisul în saltea în momentul ăsta. Aș vrea să am timp să-l fac să își dea drumul peste tot pe așternuturi mai întâi, să-i văd corpul tremurând cuprins de un orgasm involuntar când își bagă limba în mine dar, din păcate...

Poate în următoarea noastră viață.

Îl prind de păr și-i trag gura pe penis pentru o clipă, măcar să-l mai simt o dată. Modul în care buzele i se desfac, maxilarul perfect cizelat care-mi face loc înăuntru. Genele negre odihnindu-i-se pe obraji. Gura lui atât de fierbinte, numai bună pe pielea mea.

Ultima dată, șoptește vocea din capul meu. *Ultima dată.*

O ignor.

– Intră în mine, îi spun, de parcă i-aș ordona să-mi facă un masaj.

De parcă aș fi cel mai depravat dintre regi, cerând cele mai depravate lucruri propriilor curteni.

– Fă-mă să mă simt bine.

Embry își ia gura de pe penisul meu cu obrajii încinși, gâfâind.

– Da, spune. Da, vreau, o să intru în tine, vreau.

Alunecă din pat, se îndreaptă spre un dulap și deschide un sertar ascuns. Înăuntru se află un flacon de lubrifiant și o jucărie de silicon. Nu prezervative, nu șervețele umede, nimic care să indice prezența unui partener sau așteptarea unuia. Doar o viață singuratică.

Dar nu va mai fi așa, mă gândesc împăcat, ușurat. Durerea lui va dispărea ușor, pentru că, așa cum un bun dominator trebuie să facă, îi voi putea oferi lui Embry grija pe care o merită după toți acești ani. Cea mai completă formă de grijă de care sunt capabil.

Embry este tandru și atent, își folosește degetul pentru a mă unge bine pe interior și pe exterior, cu ochii ridicându-se din când în când la mine, cântărindu-mi expresia. Penisul i se mișcă în ritmul bătăilor inimii în vreme ce mă pregătește, inserând degetul; pulsul i se zbate pe gât, își mușcă buzele ori de câte ori degetul îi alunecă înăuntru până la prima încheietură, simțind cum îl strâng din cauza contracțiilor.

– Băga-mi-aș! susură. Ce fierbinte ești înăuntru! Ca jarul.

– Dă-mi mai mult, spun pe un ton imperios, deși nu pot păcăli pe nimeni, penisul îmi picură pe stomac

iar şoldurile mi se ondulează încet pe degetul lui Embry. Vreau mai mult.

– Da, domnule, spune el bătând repede din gene. Adaugă al doilea deget.

Mă arcuiesc puţin din cauza senzaţiei de plin, simţind cum muşchii din jurul anusului protestează. Embry îmi aşază o mână liniştitoare pe abdomen, strecurând-o apoi sub penis pentru a mă apăsa pe stomac în timp ce îşi mişcă degetele în sus atingând un punct care mă face să-mi încleştez degetele de la picioare de plăcere.

– Aminteşte-ţi că nu e durere, spune, repetând toate instrucţiunile pe care mi le dăduse cu multă vreme înainte, la Lyonesse. Şi că ţi-o doreşti, pentru că sunt eu cel care ţi-o provoacă.

– Mi-o doresc pentru că tu mi-o provoci.

Degetele împing, explorând, pregătind. În momentul acesta, perversiunea plăcerii este abia intuibilă, uşoară, ca un cearşaf care acoperă mobila, indicând forma de dedesubt.

Când spun *dă-mi plăcere cu penisul tău*, ceea ce vreau să-i transmit este că vreau să împărtăşim totul, *să nu mai rămână nicio barieră între noi.*

Şi când îşi scoate degetele, apucându-şi penisul cu o mână tremurând iar eu îi spun *ce băiat ascultător!...* ce vreau să-i transmit este *ador să te văd tremurând din dragoste pentru mine, pentru că eu tremur dintotdeauna din dragoste pentru tine.*

Şi când, pentru prima dată în ambele mele vieţi, Embry îşi apasă glandul pe locul acela pe care nu-l mai împărţisem cu nimeni şi îi spun *fă-mă să mă simt bine*, ştim amândoi că înseamnă *vreau să-ţi dau plăcere, vreau să simţim plăcere, vreau să-ţi văd chipul transfigurat de plăcere simţindu-mă şi terminând pentru mine.*

Embry închide ochii şi împinge. Doar vreo doi centimetri. Suficient cât să simt un frison electric de durere urcându-mi pe coloana vertebrală.

Apoi încă doi centimetri. Cu ochii încă închişi, îi scapă un geamăt de moarte.

Iar eu inhalez profund, simţind că mă invadează, şi nu mă pot abţine, mă arcuiesc din nou, ceea ce-l face să deschidă ochii şi să mă privească cu o expresie năucită. De parcă nu ar mai şti unde este sau ce se întâmplă. Se retrage puţin, trecându-mi palmele pe interiorul coapselor pentru a mă deschide mai mult, apoi mă apasă pentru a-mi apropia genunchii de piept. Deschizându-mă complet, expunându-mi anusul.

Şi îmi alunecă din nou înăuntru, penisul masiv făcând presiune dincolo de inelul de muşchi ceva mai uşor de data asta.

– Isuse, ce mare eşti! mârâi şi el râde, ceea ce mă doare, aşa că gem, iar el râde şi mai tare.

Mă întind şi-l apuc de gât, bucuros să-i simt pulsul accentuat sub degete.

– Serveşte-ţi regele acum.

– Da, domnule. Şi-mi alunecă înăuntru încă puţin, iese şi apoi împinge până la capăt.

– Băga-mi-aş! mă bâlbâi, strângându-l şi mai tare de gât în timp ce corpul îmi tremură bucuros şi mi se acoperă de sudoare.

Este o senzaţie atât de asemănătoare cu plăcerea, atât de apropiată, dar încă nu este plăcere, este ceva fără formă, o senzaţie primară. Şi este pervers, atât de pervers, să mă reguleze în timp ce eu îl strâng de gât, privindu-i muşchii abdomenului încordându-se şi relaxându-se, muncind să-l împingă în mine, să atingă dinspre interior spre exterior.

– Ah, cât de bine se simte, geme, închizând din nou ochii.

O picătură de sudoare i se prelinge pe tâmplă.

– Isuse Hristoase, ce strâmt este! E mai bine, Doamne, mai bine decât aș fi visat vreodată! Băga-mi-aș!

– Deschi ochii, îi ordon. Privește-mi chipul în timp ce îmi împlinești dorința.

Se supune, deschizând ochii cu greu, are gura larg deschisă, obrajii înroșiți și pupilele complet dilatate. Nu știu ce vede pe chipul meu, dar orice ar fi, îl face să se dezlănțuie.

– Ah, Doamne, Ash, spune cu voce sugrumată și mișcări obscene, delicioase ale șoldurilor. Ah, Doamne...

Este insuportabil de frumos în starea asta, nu rezist. Este pur și simplu perfect. Îl trag spre mine să-l sărut. Fierbinte, neîndemânatic, cu nevoie. Făcând asta, unghiul în care intră în mine se schimbă, trimițând săgeți de plăcere până în mijlocul ființei mele.

– Ah, gâfâi. Aaah!

Cred că acum înțeleg de ce lui Embry îi place atât de mult. Vreau să zic, la modul abstract am știut întotdeauna că trebuie să fie plăcut, și chiar așa m-am simțit când Embry m-a regulat cu falusul ăla de cauciuc la Lyonesse, dar nu se compară cu ce simt *acum*, cu a avea un bărbat viril, extraordinar de frumos între picioare, cu a te simți umplut de un penis fierbinte care scotocește prin locurile cele mai fierbinți, mai vitale din tine. Mai ales când îl iubești pe acel bărbat de aproape două decenii, iar el tremură din cauza plăcerii pe care i-o oferi...

Încă o apăsare pe prostată și la coada ochilor încep să văd steluțe.

– Oh, Embry, gem. Ah, Doamne! Trage-mi-o.

Îmi câștig, astfel, un alt sărut plin de nevoie și încă o serie de mișcări desăvârșite. Apoi ne pierdem unul

în celălalt, perversiunea se îndepărtează ca un cearșaf, lăsând în urmă, complet descoperită, nevoia unuia de celălalt în vreme ce corpurile noaste se adâncesc în acest moment profund și pervers. Embry se sprijină pe un braț deasupra mea, strecurându-mi-l pe celălalt sub fund pentru a mă apăsa și mai tare de el. Apoi ne sărutăm așa cum nu vom mai putea să ne sărutăm vreodată. Fiecare sărut punctat de o mișcare a sa, fiecare mișcare urmată de unda creată de carnea de pe noi, fiecare undă urmată de gemete pe care ni le înghițim unul celuilalt din nou și din nou, înfometați de foamea celuilalt, însetați de setea celuilalt.

Și fiecare sărut, fiecare alunecare, fiecare mișcare în mine, fiecare atingere a coapselor una de cealaltă par a spune *ultima dată, ultima dată*.

Prima și ultima dată.

Își ia gura de pe a mea pentru a putea privi în jos, cu tandrețe, și lumina reflectă câteva fire albe în părul său, pe la tâmple, și riduri fine în jurul ochilor, și mă gândesc la prințul răsfățat pe care-l cunoscusem cu aproape douăzeci de ani în urmă, la cât de tineri și înfometați de sex și de luptă eram amândoi. Cât de puțin ne cunoșteam, pe noi înșine, lumea, iubirea. Cum ne bătuserăm joc de inimile noastre.

Dar nu aș schimba absolut nimic, nici măcar o secundă din ce a fost. Pentru nimic în lume.

Întind mâna și-i mângâi ridurile mici din jurul ochilor.

– Nu mai suntem tineri, murmur.

Își apleacă fruntea astfel încât să-mi poată șopti pe buze:

– Tu mă faci să mă simt tânăr.

Și rămânem fără cuvinte.

Se lasă cu toată greutatea peste mine, întinzându-se deasupra mea cât de lung eram, ca să pot simți fiecare kilogram, fiecare centimetru de el. În fiecare mișcare îi simt greutatea, fiecare bătaie a inimii sale găsește ecou în a mea. Și ne facem să ne simțim mai tineri, făcând ceva ce ar fi trebuit să fi făcut în tinerețe și pe care acum îl împărtășim ca adulți, și e dureros să te gândești la toți anii pe care i-am pierdut, și cu atât mai minunat pentru că am așteptat până la aproape patruzeci de ani ca să facem acest lucru. Ne atingem oarecum cu reverență, cu uimirea și recunoștința care se nasc din corpurile de care ne-am bucurat și din înțelepciunea inimilor.

Termin primul, cu penisul prins între abdomenele noastre, iar el mă sărută pe tot timpul orgasmului, alintându-mă, mulțumindu-mi... apoi, când gurile ni se despart, îmi susură toate cuvintele pe care i le-am spus eu vreodată... *Ești atât de frumos când îți dai drumul, cât de frumos ești acum, mă faci să mă simt atât de bine.* Termin de parcă mi-aș da duhul, aproape leșinând din cauza extazului pe care mi-l provoacă Embry, carnea sa în mine, corpul său peste al meu, în jurul meu, fiecare undă de plăcere udă e mai fierbinte decât cea care a precedat-o, tăindu-mi respirația. Până când aproape îmi pierd cunoștința cu adevărat, văd numai steluțe, urechile îmi țiuie, penisul îmi pompează jet după jet de sperma pe amândoi, în vreme dce orgasmul se dezvoltă într-un loc adânc din mine, care nu știam că există.

Apoi Embry mă urmează dincolo de limită și nu-l las să mă sărute pentru că vreau să-l privesc, să nu pierd o secundă din ceea ce chipul său exprimă, fiecare clipire a genelor, buzele deschizându-se, încruntarea sprâncenelor pe când mârâie de plăcere eliberându-se în mine, ejaculând atât de puternic încât îi simt pulsațiile în anus, simt căldura toridă a spermei sale în mine.

– Te iubesc, spune.

– Te iubesc, spun.

Rămânem nemișcați timp îndelungat, cu sperma uscându-se și devenind lipicioasă pe noi. Ne relaxăm, dorindu-ne să savurăm momentul acesta la nesfârșit, să trăim așa, prizonierii săi, să nu mai plecăm niciodată. Ultimul cadou.

Ultima noastră primă dată.

– ASTA înseamnă că m-ai iertat? întreabă Embry.

Ne-am făcut duș și, pentru că Embry a făcut la mine ochi de cățeluș înfometat, i-am permis să-și mai hrănească o dată pofta de mine... apoi am inversat rolurile, returnându-i favoarea, iar acum ne aflam în pat.

Ceva mic și tare mi s-a înfipt în spate. E una dintre suzetele lui Galahad. Mi se strânge inima și gâtul de emoție. Nu voi avea niciodată parte de asta. Suzete prin pat, copii agitându-se și făcând balamuc prin casă. Mi-am ratat șansa cu Lyr, iar mâine totul se va sfârși, iar eu nu voi cunoaște niciodată sentimentul de a strânge la piept un corpușor cald, nu voi auzi gângurit, nu-mi voi vedea soția sau iubitul ținând în brațe un copil care să fie sânge din sângele meu.

Pun suzeta pe noptieră și mă întorc spre Embry, trăgându-l la mine în brațe, cu obrazul pe pieptul meu.

Ultima dată, ultima dată.

– Ce ai avea să-ți iert?

– Că ți-am refuzat cererea. Că te-am părăsit. Totul.

Îl sărut pe creștet.

– Nu e nimic de iertat. Acum știu de ce ai spus nu. De ce ai plecat. Și, Embry, chiar dacă nu știam, chiar dacă inima mi s-a frânt în două știind că nu mă vrei, nu-ți pot

reproșa că aveai nevoie de ceea ce aveai nevoie. A-ți cere mâna avea implicații care nu au de-a face doar cu faptul că ne iubim. Îți ceream să fii bisexual public. Nici măcar acum nu e sigur și, într-adevăr, nu puteam garanta că nu ne pierdeam funcția sau chiar mai rău, unul pe celălalt. Singurul lucru de care te puteam asigura era că te-aș fi iubit și ți-aș fi rămas alături indiferent de prețul plătit.

– Știu asta, oftează el pe pieptul meu. Tocmai de aceea m-am temut că mă crezi laș, pentru că tu erai dispus să faci asta, iar eu nu.

– A fi în siguranță nu înseamnă să fii laș, Embry. Mă simțeam rănit, desigur, dar nu te-aș fi învinuit niciodată că-ți doreai să fii în siguranță.

– Iar acum nu mai contează. Mâine ne vom lupta unul cu celălalt și toate despărțirile noastre, toate regăsirile noastre vor fi fost în van.

– Nu e adevărat, spun, plimbându-i un deget pe braț. Ne-a adus aici, în noaptea asta.

– Am avut noaptea nunții tale.

– Și noaptea nunții tale.

– Ce am trăit acolo, în pădure, după Caledonia.

– Noaptea de la Roma cu sticla de vin.

– Noaptea de după instalarea în funcție. N-ai putut să mergi câteva zile bune, ți-aduci aminte?

Râde.

– A meritat.

– Toate au meritat, micul meu prinț. Pentru mine.

Își apasă buzele pe inima mea.

– Și pentru mine.

Ultima dată, ultima dată.

– Dacă ți-aș cere să nu te prezinți mâine la dezbatere, m-ai asculta?

Mormăie și se rostogolește pe spate.

– E vorba de așa-zisa amenințare a extremiștilor din Carpatia? Am văzut dosarele, Ash. E totul nefondat.

– Merlin afirmă contrariul. Iar eu sunt îngrozit. Dacă eu nu aș merge, dacă m-aș da bolnav sau aș inventa o urgență sau o criză, ai fi de acord să amânăm dezbaterea?

– Mi-ar da peste cap tot programul campaniei. Nu am cum.

De data asta, e rândul meu să mormăi.

– Nici măcar pentru siguranța ta?

– Am mers prea departe ca să stric totul acum, spune, proptindu-și capul pe brațul meu și privindu-mă. Îmi pare rău Ash, dar nu vreau să arunc pe fereastră șansa de a ajunge la Casa Albă doar pentru că Merlin are un presentiment. Dacă voi vreți să chiuliți de la dezbatere, treaba voastră, dar eu voi fi acolo.

– Îți dorești încă războiul cu Carpatia? Sunt terminați, Melwas nu mai e. Greer este în siguranță.

Embry își apleacă privirea pe pieptul meu, mușcându-și gânditor buza, apoi ridică la loc ochii spre mine și ceea ce văd îmi dă speranță.

– E posibil să ai dreptate în legătură cu Carpatia, spune încet. Și cu războiul. Înmormântarea lui Abilene de azi mi-a amintit că indiferent dacă cel îngropat îți este dușman, tot nu e un sentiment plăcut. Și să-l văd pe Galahad întrebând de ea... respirația i se taie. Cred că mi-a pierit cheful să umplu lumea de orfani, spune, încercând să glumească.

Dar eu rămân serios.

– Ești absolut sigur?

Pot să-mi las țara pe mâna ta?

Încuviințează din cap.

– Da. Sunt absolut sigur.

– Dar încă îți mai dorești să câștigi alegerile.

Ridică din umeri și reușește să o facă elegant deși stă sprijinit pe o parte.

– Chiar dacă nu voi câștiga, e prea târziu să fac un pas înapoi.

– Mă tem că e prea târziu pentru mult mai multe lucruri.

Este ca și cum, dintr-odată, totul se aranjează împotriva mea, totul a sfârșit prost, iar singura persoană care ar putea schimba totul *nu vrea* să asculte.

Oare așa se simte când ți-e sortit? Toți eroii tragediilor despre care îmi povestise Embry la Berlin, așa se simțiseră când viața lor aluneca spre o inevitabilă moarte?

Embry se întinde să mă sărute.

– Nu e prea târziu să ne iubim.

Când îl aud, mă simt tentat să-i spun. În definitiv, de-asta venisem aici, să-i spun adevărul. Sunt la un pas *de a-i dezvălui toate detaliile halucinante despre această cealaltă viață*, care poate fi adevărată, sau poate nu, dar este un secret pe care-l împart cu Merlin și, nu știu exact de ce, dar îl cred. Pentru mine are sens. Este adevărat, real. I-aș putea povesti despre un deal cu vârful teșit și despre o insulă numită Avalon și despre regina pe care am iubit-o amândoi. I-aș putea spune că se sfârșise în cel mai rău mod posibil - totul sfărâmat, neterminat, fiecare dintre noi trădat, fiecare efort irosit de ambiții și decenii lungi de ură.

Dar nu îi spun, deși pentru asta am venit. Mi-e greu și mie să cred, când mă imaginez povestind totul cu voce tare. Nu m-aș crede niciodată. Și nici măcar eu nu sunt absolut sigur care este adevărul.

Așa că-l las să mă sărute, să mă îmbrățișeze, și în întunericul argintat, ne iubim o ultimă dată. El nu știe, dar eu o simt în fiecare sărut, în fiecare suspin al cărnii, cântând cu puterea unui cor de catedrală.

Ultima dată, ultima dată.

28

ASH

Acum

Este aproape de patru dimineața când ajung la Casa Albă, iar Greer este cuibărită în pat, visează ușor cu părul strălucitor și auriu peste perne. Mă așez pe marginea saltelei și o privesc mult timp. Modul în care pieptul i se ridică și îi coboară, micile spasme din spatele pleoapelor, partea trandafirie a buzelor sale.

Lacrimi mi se scurg pe obraz.

Am crezut că o să-mi fie mai ușor să le spun adio separat, că aș simți mai puțină durere, dar aș continua să mă mint: nu e mai ușor deloc. Cu Embry eram antrenat, după atâtea despărțiri, dar să-i spun adio lui Greer...

Mă simt slab ca un copil în clipa asta, ca un miel rătăcit pe câmp după căderea nopții. Cum să-i spun adio ei? Custodele sufletului meu, al inimii mele? Regina cioburilor de sticlă?

Plânsul meu o trezește, se întinde încet, minunat, o frumoasă adormită ieșită dintr-un basm. Când clipește și deschide ochii, mă vede, se întinde după mine, după domnul ei, ca o pisicuță, iar eu o las, mi-o trag în brațe și o strâng cât de tare pot, cu lacrimile căzându-i în păr.

– Ce se întâmplă? susură pe gâtul meu. Ai nevoie de mine?

– Da. Doamne... Te rog.

– Atunci luați-mă, domnule, spune.

Cuvintele sale îmi gâdilă pielea gâtului. O întorc cu fața spre mine, căutându-i privirea.

Mă întreb dacă ar trebui să-i spun. Greer cunoaște miturile și legendele mai bine decât oricine și, spre deosebire de Embry, stima și imaginea sa de sine nu se bazează pe a-mi opune rezistență. Dintre toate persoanele din lumea, doar ea ar putea crede, cu toate că este de necrezut totul. Însă ce-ar schimba dacă m-ar crede? Nu aș face nimic diferit, aș sta oricum alături de Embry mâine și mi-aș pune viața în joc, dacă va fi necesar. Singurul lucru care s-ar schimba ar fi că s-ar simți și ea la fel de mizerabil și de speriată ca și mine, iar dacă o pot scuti măcar de asta, atunci prefer să dau dovadă de compasiune. Poate că este bine să fiu domnul ei și în privința asta, s-o protejez cât de mult cu putință.

Îmi caută privirea, la rândul ei.

– Ce se întâmplă? întreabă cu blândețe. Ce e cu tine?

Cred că în cele din urmă am găsit sacrificiul potrivit, aș vrea să-i spun. *Cred că am aflat care e, în ziua în care mi se va cere să predau sabia și coroana.*

Nu a fost suficient să trăiesc, acum trebuie să mor.

Nu-i spun așa ceva. În schimb, îi sărut buzele, mai tandru ca niciodată, bucurându-mă de atingerea mătăsoasă a gurii ei pe a mea, apoi o răsucesc în poală, cu burta în jos, astfel încât mâna mea să aibă acces la fesele ei.

O pălmuiesc fără vreo avertizare, fără să o pregătesc. După fiecare palmă o mângâi și-i alin pielea usturată, dar nu o las mai ușor, nu mă opresc. O pălmuiesc la fund până simt o dungă de sudoare la baza bretonului iar fundul ei prinde culoarea vișinelor vara. Între lovituri, mă joc cu păsărica ei, atât de disponibilă, umflată și udă,

îmbujorată și aproape obraznică, ivindu-se din partea de jos a feselor. Când îmi bag degetul în ea prima dată, simt că în seara asta a mai trecut cineva pe aici, iar gândul, ah, cât mă excită! Mai ales pentru că simt acel punct sensibil al meu folosit de același bărbat.

Îi frec cu degetele pereții interiori fără milă.

– Mă face să-mi pierd mințile să te simt atât de alunecoasă și răvășită de Embry.

O plesnesc puternic peste fund.

– Îți place? Îți place că soțul tău simte cât ești de udă pentru că ai fost cu un alt bărbat? Să-mi lași doar resturile?

Greer geme în așternuturi, mișcându-și fundul mai sus; îi aplic o ultimă palmă, apoi o trag nedelicat de-a lungul patului și mă urc pe ea. Îi blochez șoldurile cu coapsele și-mi scot cămașa de pe mine.

– Tot ce mi-am dorit, spun gâfâind, din primul moment în care te-am văzut, a fost să te încătușez de patul meu și să te țin pentru mine, pentru totdeauna. Să-ți dau inima, la schimb cu a ta, astfel încât, indiferent unde ne aflăm, să fim mereu unul în celălalt.

Îmi întinde încheieturile, și imaginea este atât de îngrozitor de frumoasă în clipa asta, cu sfârcurile ridicate și tari, pieptul ușor înroșit, părul ei incredibil încurcat tot. Oferindu-se.

– Faceți-mă a dumneavoastră pentru totdeauna, domnule președinte, mă implor. Vă rog, vă rog, vă rog!

Doamne, cum să rezist la așa ceva? Cum să n-o ascult și să o părăsesc mâine?

Îmi desfac cureaua și o scot de pe găici cu un sâsâit de piele, strângându-i bine încheieturile și trecându-i capătul prin cataramă.

– Deschide palma, îi spun, iar ea o face.

O ciupesc de vârful unui deget apoi îmi pun palma pe a ei.

– Strânge-mi mâna.

O face, cu ochii sticloși și corpul tremurând sub mine.

Fusese una dintre cele mai dulci descoperiri ale relației noastre, la început; știam deja că-și dorea întunericul, dar încântarea ei pentru amănunte gratificase Dominatorul din mine. Mai mult decât atât, mă hrănise în feluri în care nici nu știusem că aveam nevoie. Adora cele mai mici atenții și mângâieri, iar eu eram încântat să i le ofer, să privesc cum prințesa mea singuratică înflorise într-o magnifică regină în timp ce eu o îngrijeam așa cum avea nevoie. Fiecare verificare să nu fi pățit ceva, fiecare negociere, fiecare discuție de dinainte de o scenă reprezentau anticiparea plăcerii pentru ea, și fiecare duș, și noapte dormită îmbrățișați și diminețile când am alegeam eu ce voiam să îmbrace, totul reprezenta cea mai tandră formă de grijă. A fi submisiv are tot atâtea nuanțe pe câte are o ființă omenească, iar dacă felul lui Embry de a se supune era unul puternic și amețitor în felul său, rămânea incomparabil cu modul complet, intoxicant, în care Greer mi se abandona.

Greer *vrea* să se supună.

Are *nevoie* să o facă.

Tânărul care visa la Regele Goblin nu și-ar fi putut imagina vreodată că există așa ceva.

Cureaua nu-i oprea circulația și nu exista niciun risc de a-i leza vreun nerv, așa că, mulțumit, îi strâng mâna, la rândul meu.

– Mâinile deasupra capului, iubito.

Când își ridică încheieturile legate, sânii ei, care mă fac să simt apă în gură, se ridică ajungând mai aproape de mine, cu sfârcurile lor tentante.

– Care este cuvântul tău de siguranță?

– Maxen.

Îi pălmuiesc un sân cu putere, iar ea se arcuiește de durere sub mine, ceea ce mă umple de plăcere. Ochii îi sunt încă umezi de lacrimi de la palmele primite la fund și știu că simte așternuturile sub fese de parcă ar fi șmirghel. Mă aplec, cu o mână pe gâtul ei și cealaltă mângâindu-i părul, și simt că mă blochez... buzele mele se află la un milimetru de ale ei; ne mângâiem vârful nasului.

Mă blochez pentru că e prea mult, ea este prea mult, prea interesantă, prea inteligentă, prea amuzantă, prea onestă, prea curajoasă, prea îngrozitor de frumoasă ca să-i pot spune adio. Mi-aș putea petrece săptămâni în șir doar mângâindu-i părul; mi-aș putea petrece ani așa, cu mâna pe gâtul ei, simțindu-i pulsul bătând tare. M-am născut pentru ca trupul ei să stea așa, între coapsele mele; buzele mele ar petrece eternități așa, trecând ușor peste ale ei, respirându-i în gură.

Cum să trebuiască să-i spun adio într-o singură noapte?!

Când mi-aș putea petrece ani, și ani, și ani fără să mă satur vreodată de ea?

Lacrimi încep să-mi curgă din nou pe obraz.

O sărut apăsat, absorbindu-i toate întrebările pe care știu că și le pune și toată îngrijorarea pe care știu că o simte, apoi îi acopăr gura cu o mână și-mi cobor buzele pe maxilar, pe gâtul ei, pe claviculă. Și fac ce știu mai bine pentru ca acest adio să fie de neuitat, mâna sufocându-i gemetele, corpul blocat de al meu în vreme ce mă hrănesc la sânul ei și-i ling adâncitura micuță a buricului. Nu-mi iau mâna de pe gura ei până nu ajung la șoldurile și coapsele ei, și nu las vreun loc nesărutat, neatins, nici măcar partea din spate a genunchilor sau degetele de la picioare.

O întorc cu burta în jos și repet turul, trecând peste fesele pălmuite, pe gropițele de deasupra fundului, până sus la omoplați, acolo unde se ascund aripile ei de înger. Sărut, muşc, ling și sug tot ce întâlnește gura mea înfometată pe carnea aceea dornică, până sus, la gâtul ei. Îi sărut urechile, baza craniului, buclele răcoroase ale părului ei de mătase, amintindu-mi cu dragoste și durere fiecare dată în care mi-am trecut părul acela peste părțile mele cele mai intime doar pentru a-i simți atingerea moale acolo unde pielea este cel mai sensibilă. Înfășurat în jurul penisului, alunecându-mi pe testicule. Gâdilându-mi interiorul coapselor. Ochii îi străluceau de voluptate când își punea capul în poala mea iar eu puneam stăpânire pe părul ei. O făceam să se ude atât de tare, încât sclipirea umedă se putea vedea între coapsele ei, încât puteam simți aroma de miere în aer.

Dar în seara asta, în seara asta gura mea se mișcă în jos pe corpul ei, pe șiragul de perle al coloanei vertebrale, coborând până ajung acolo unde voiam. O apuc de șolduri și o ridic, îi desfac fesele și o ling prelung, cu toată lățimea limbii, de la clitoris până la anus.

Geme de plăcere, mișcându-se și ondulându-se, și atunci o ciupesc ușor.

– Stai nemișcată, iubito. Partea asta e pentru mine, nu pentru tine.

– Mmmm, geme ea, apăsându-și fața în așternut pe când eu mă întorc la păsărica ei, în care-mi bag limba adânc, continuând să o mișc.

– *Ahmmmmm*!

Nu mințeam, partea asta era pentru mine. N-am cum să mor fără să o gust o ultimă dată; nu pot părăsi viața asta fără să-mi rămână gustul ei pe limbă. Are un gust îngrozitor de dulce, un pic a sare, un pic a pământ, care o face pe deplin femeie și sunt atât de tare în timp ce

o mănânc și mă întreb care parte a gustului e doar al ei și care doar al lui Embry.

Cred că m-am înfruptat din ea măcar o dată pe zi de când ne-am căsătorit, dar nu o să fie niciodată suficient. În niciun caz. Absolut niciodată.

Limba mea continuă până când o fac să-și dea drumul. O dată și apoi a doua oară, întorcând-o pe spate, ca să-i pot vedea chipul așa, de deasupra osului pubian. Nu e o poziție pe care am folosit-o prea des, în parte pentru că este prea pasivă, un mod prea docil de a mânca o femeie, deși, așa cum îi spusesem lui Embry, perversiunea nu are nicio legătură cu poziția. Are legătură, în cazul ăsta, cu imaginea seducătoare pe care mi-o oferă așa, mușcându-și buzele în tăcere, cu ochii gri larg deschiși, plini de poftă. În clipa în care termină din nou, îmi desfac pantalonii și alunec în ea, acasă.

Savurez fiecare parte. Memorez fiecare parte. Modul gâfâit în care-mi pronunță numele. Mișcările frenetice ale șoldurilor când eu încetinesc. Tremuratul coapselor când o ciupesc pentru că a fost impertinentă și s-a mișcat fără să-i fi dat eu voie.

Strânsoarea udă și dulce a vaginului ei când termină a treia oară.

Și apoi, privirea ei când mă pun deasupra ei și-i dau tot, tot ce sunt.

Poate că Embry a avut întotdeauna partea aceea din mine care ține spada, dar ea... ea a avut întotdeauna partea care ține coroana.

Mica mea prințesă submisivă, tutorele și îngerul meu.

Regina mea.

Poate, cine știe, dacă i-am găsit pe ea și Embry în a doua viață, îi voi găsi și într-o a treia.

Poate că mâine voi închide ochii și când mă voi trezi din nou, o să fim iar împreună, luând-o de la început, cu inimile frânte și războaiele și tot restul.

Pentru că de un lucru sunt al naibii de sigur: atâta timp cât inima mea bate, va bate pentru ei, nu contează în care viață.

Îi voi găsi din nou și-i voi iubi din nou. Și, dacă va fi necesar, voi muri pentru ei din nou.

29

ASH

Acum

Greer participă la dezbatere; nu m-a lăsat inima să-mi doresc să fie altundeva. O vreau aproape, lângă mine; și, deși n-aș vrea deloc să asiste la ce urmează, mă consolează ideea că Embry va fi aici. Va avea grijă de ea. Și ea de el. Mă gândesc la convorbirea pe care am avut-o cu Merlin noaptea trecută și înghit cu greu.

Ar trebui să mă mândresc cu ce va urma după moartea mea. Chiar să mă bucur. Pentru că este altfel, diferit de orice altă viață a mea.

Măcar de data asta doi dintre noi vor avea parte de un final fericit. Și, poate, scrisoarea pe care i-am înmânat-o lui Merlin azi-dimineață să o trimită la Seattle îl va ajuta și pe Lyr să găsească împăcare. Nu am putut să-i fiu tată decât pentru un timp foarte scurt, dar vreau să mă asigur că știe cât prețuiesc acel timp, că l-am iubit și că am mare încredere în el și-n viitorul său. I-am scris toate lucrurile pe care tatăl meu nu a știut să mi le scrie.

Procesul de dinainte de dezbatere este cam același. Machiaj, notițe, agitație. Merlin e acolo, tăcut ca și mine, în vreme ce Belvedere și Kay stau de vorbă. Habar nu au. Nimeni n-are, în afară de noi doi, și simt o împunsătură de empatie pentru Merlin. Cum a putut duce povara aceasta

atâția ani, știind lucruri pe care nimeni altcineva nu le știa? Știind despre păcate oribile și un viitor terifiant?

Cred că s-a simțit extrem de singur.

Vine vremea. Greer mă sărută să-mi poarte noroc și rămâne surprinsă, dar fericită, când o strâng în brațe și o sărut apăsat, împingându-i limba în gură și gustând-o după pofta inimii. Când îi dau drumul, îi cuprind mâna stângă cu ale mele și mi-o apăs pe piept.

– Te iubesc mai presus de orice, îi spun calm, serios. Și vreau să te știu întotdeauna fericită. Să vă urmăresc pe tine și Embry iubindu-vă a fost cea mai mare bucurie a vieții mele. Iubirea mea pentru voi doi există în miezul iubirii care vă leagă. Când vă iubiți unul pe celălalt, mă iubiți pe mine. Promite-mi că nu vei uita asta.

– Ash, eu... sprâncenele i se încruntă și-mi caută frenetic privirea.

– Spune, *da, domnule, promit*.

Își strânge buzele tare și-mi spune cu un oftat îngrijorat:

– Da, domnule, promit.

O sărut pe frunte și mă îndepărtez. Dacă acestea vor fi ultimele cuvinte pe care mi le adresează pe lumea asta, nu-mi pot imagina altele mai frumoase.

Da, domnule, promit.

Mulțumesc lui Dumnezeu. Dacă tot mă deranjez să mor în seara asta, vreau să mă asigur că Embry și Greer nu-și vor petrece viața departe unul de celălalt dintr-un eronat simț al onoarei, altfel o să fiu un domn extrem de furios. Unul mort, dar furios.

Apoi se face timpul să mergem în culise și să așteptăm semnalul de începere. Embry vine lângă mine.

– Ai adus suficienți agenți de la Serviciile Secrete? întrebă discret, astfel încât Harrison Fasse și asistentul producătorului să nu-l audă.

– Pentru siguranța ta.

Embry pufnește, pe jumătate exasperat, pe jumătate amuzat.

– N-ai observat detectoarele de metal? Și faptul că publicul a fost percheziționat? Nu vezi agenții care controlează fiecare locșor pe-aici? Nu știi că angajații televiziunii au fost verificați?

– Detectoarele de metal pot fi păcălite, Embry, iar oamenii își pot falsifica trecutul astfel încât să treacă de eventuale verificări.

– Ești paranoic.

– Poate.

Trec dincolo de asistentul producătorului, un bărbat cam de vârsta mea, enervat în mod evident de faptul că îl împing și vorbesc, astfel încât să fac zid cu corpul meu în fața lui Embry. Astfel încât să nu remarce nimeni că-i iau mâna dreaptă într-a mea, căutând inelul pe care i-l pusesem pe deget azi-noapte.

Dar nu e acolo.

Stomacul mi se răsucește de durere, deși recunosc că e ridicol. Ce mă așteptam? Să-l poarte în timpul unei dezbateri difuzate la nivel național? A doua zi după înmormântarea soției sale?

Dar apoi el îmi șoptește la ureche „cauți pe mâna greșită". Și, când ridică mâna stângă, observ că a înlocuit verigheta cu inelul de la mine.

Pieptul mi se strânge de emoție, nu pot scoate o vorbă.

– Aici e locul lui. Întotdeauna a fost, Ash. Ar fi trebuit să port inelul tău de la bun început.

– Micul meu prinț.

– Știu că este greu să crezi că te iubesc, că încă am nevoie de tine, deși sunt aici să mă înfrunt cu tine, dar ai

putea? De dragul meu? Ai putea să mă crezi? Pentru că te iubesc cu adevărat și, chiar dacă îmi doresc să duc cursa asta până la capăt, voi îngenunchea întotdeauna în fața ta. Chiar dacă voi câștiga, chiar și atunci voi îngenunchea la picioarele tale. Așa ne-am iubit noi dintotdeauna, rănindu-ne și luptându-ne unul cu celălalt. Și o putem face în continuare... vreau să o facem.

Dar acesta este sfârșitul, micul meu prinț. Cel puțin pentru mine.

În seara asta sunt nevoit să vă părăsesc, și pe tine, și pe Greer.

Însă nu i-o spun. Se aude vocea moderatorului amplificată de sistemul audio și publicul aplaudă politicos.

– Promite-mi că o vei iubi pe Greer așa cum o iubesc eu, că vei avea grijă de ea, spun repede.

Cred că nu mă aude din pricina aplauzelor și a grabei necioplitului de asistent care se îndreaptă spre scenă. După un minut se uită la mine cu expresie sincer confuză, cu sprâncenele unite și gura elegant țuguiată a încruntare.

– Ash? Despre ce vorbești acolo?

– Tu promite-mi, îl implor, la doar un pas distanță de scenă. Spune cuvintele, să le aud. Te rog.

– Ash, spune încet. Voi avea grijă de ea. Dar, Ash...

Prea târziu; asistentul mă împinge pe scenă, în luminile reflectoarelor și nu mai e timp de explicații. E momentul să zâmbesc, să fac cu mâna și să sper că Merlin se înșală în legătură cu ce se va întâmpla azi, în legătură cu totul.

Doamne, te rog, fă să fie o greșeală!

Când îmi iau locul, mă gândesc la această după-amiază, zâmbesc, cercetez cu ochii în căutarea pericolului în timp ce fac ultimele pregătiri, așa cum am fost antrenat să fac: netezește-ți costumul, privește spre camere, asigură-te că notițele sunt în ordine. Mă gândesc

la cum îmi tremurau mâinile mai devreme, pe când îmi fixam butonii și acul la cravată, la faptul că abia după a treia încercare am reușit să fixez insigna cu steagul la rever. Mi-am petrecut ani sub tirul gloanțelor, trezindu-mă pe coline noroioase, gândindu-mă că aceea putea fi ultima mea zi și totuși niciodată nu m-am temut ca azi că mă pregătesc să mor.

Poate pentru că îl cred pe Merlin, în ciuda absurdității situației. Poate pentru că, dacă planul meu eșuează, Embry va muri.

Poate pentru că sunt obligat să renunț la toate câte am realizat prin munca mea, la pacea, la prosperitatea pe care am încercat să le construiesc și pe care acum trebuie să le înmânez persoanelor care-mi vor urma. Trebuie să am încredere că-mi vor continua munca după ce nu voi mai fi, că vor continua lupta mea, că lumea va fi și va rămâne un loc mai bun pentru că se află în mâna lor.

Pentru un Dominator, dar mai ales pentru un rege, lucrul cel mai greu de făcut este să renunțe la control, prin urmare este și cel mai necesar.

Mă gândesc la visele care m-au bântuit în ultima vreme, la locul acela dincolo de ape. Lacul calm și ceața plutind. La început am crezut că este vorba de lacul lui Vivienne Moore, dar acum, când noi amintiri au ieșit la suprafață, cred că este vorba de alt lac. Unul dincolo de care am mai călătorit o dată, dar nu în această viață.

Doar că nu reușesc să-mi amintesc și locul dincolo de apă. Chiar și acum amintirea continuă să rămână ascunsă.

Vine prima întrebare, începe dezbaterea și... e foarte ușor. Nu ca ultima dată, când n-am fost în stare să-mi găsesc cuvintele, nu ca data dinainte de ultima, când inima mi-era încercată de dorul de Embry după doi ani de despărțire. E ca și cum aceasta ar fi adevărata confruntare; mintea mi-e limpede, simt cum lumina mă acoperă.

Sunt liber.

Pregătit.

Harrison face o remarcă stângace, peste care Embry trece cu eleganță, mi-e ușor să călăuzesc ambele argumente în favoarea mea, mi-e ușor să mă exprim cu inteligență și claritate în timp ce cu ochii continui să caut pe la marginile scenei sau în spate, dincolo de capetele iluminate ale spectatorilor. Merlin nu știa ce să caute și nici eu nu știu, așa că sunt atent la orice. Vreo persoană furișată dincolo de treptele pe care stă publicul sau vreun cameraman care se comportă ciudat. Orice îmi dă sentimentul că ceva nu este în regulă.

Dar nu găsesc nimic.

Toate se petrec așa cum ar trebui.

Dezbaterea continuă, politici externe, apărarea națională, cheltuielile militare, toate lucruri la care puteam răspunde și în somn. La fel și Embry, deși nu șlefuise marginile aspre ale discursului său, care, îmi dau seama ascultându-l vorbind, nu mai exprimă opinia sa personală, ci reprezintă, mai de grabă, răspunsuri deja exersate pe care nu avusese timp să le ajusteze după ce moartea lui Abilene îl făcuse să se răzgândească în anumite privințe.

Mi-arunc un ochi la ceas, în timp ce Harrison Fasse răspunde la următoarea întrebare. Dezbaterea a început deja de patruzeci de minute și nu s-a întâmplat absolut nimic, nici măcar un strănut nelalocul său. Încep să mă relaxez atât de tare încât senzația aproape mă copleșește.

Merlin s-a înșelat.

Merlin s-a înșelat.

Normal că s-a înșelat! Normal, se înșelase, iar totul fusese o iluzie în care crezusem din slăbiciune. Ce prostie să cred că un om poate vedea viitorul, ce prostie să cred totul! Nu există altceva decât prezentul, acum și aici, și mă simt atât de ușurat încât trec peste stânjeneala de a fi crezut posibil așa ceva.

Embry este în siguranță.

Nimeni nu va fi nevoit să spună adio în seara asta

Lui Fasse i se oferă oportunitate de a face comentariul final, apoi urmează Embry, iar eu sunt atât de ușurat și năucit de fericire, încât zâmbesc în timp ce el vorbește. O să-l pot auzi vorbind cât vreau, o să-i pot mângâia părul în fiecare seară, cu Greer cuibărită între noi și la naiba cu alegerile! La naiba cu mândria mea! Chiar dacă va câștiga, tot voi fi în patul său noapte de noapte, cu regina mea.

Nimic, nu Casa Albă, nu războiul și nici moartea nu pot distruge ce avem noi trei. Nimic.

Iar când îmi vine rândul, simt cum toată ușurarea, fericirea și simplitatea îmi umplu cuvintele.

– Sper că am fost un președinte bun pentru această țară, spun, luându-mi timp pentru a privi în ochi fiecare persoană din public. *Cred* că am fost. Am dăruit acestei țări energia mea și inima mea toată, mai întâi ca soldat, apoi ca liderul vostru. Atât domnul Moore, cât și domnul Fasse iubesc această țară la fel de mult ca mine și mă simt mândru să mă aflu aici, alături de ei. Sunt mândru, de asemenea, de ce am reușit să realizez. Tot ce am făcut, l-am făcut de dragul păcii, ceea ce, din gura unui soldat, poate suna bizar, dar este adevărat. Când veți merge la urne, săptămâna viitoare, când vă veți folosi vocea pentru a-l trage la răspundere pe cel pe care l-ați ales, faceți-o întotdeauna în numele păcii. Sper că veți alege să dăruiți, nu să luați. Sper că veți dori să împărtășiți, nu să țineți totul pentru voi, sper că veți alege speranța, și nu teama. Și mai sper să continuăm să alegem împreună toate aceste lucruri nu doar o dată, ci zi după zi, chiar și atunci când e greu, chiar și atunci când ne simțim furioși și plini de temeri. Să ne alegem unul pe celălalt. Să credem unul în celălalt, așa cum eu cred în voi.

Apoi adaug simplu:

– Vă mulţumesc că mi-aţi dat şansa de a vă fi preşedinte. A fost cea mai înaltă onoare la care aş fi putut aspira.

Peste sală cade liniştea, o linişte ca de moarte. Este un discurs prea scurt pentru a încheia o dezbatere, prea vag, nici măcar nu le-am cerut să mă voteze, şi ştiu că undeva, în culise, Kay şi Uri strâng din dinţi de frustrare pentru că nu am urmat discursul pregătit.

Dar apoi încep să se audă aplauze, puternice, răsunătoare ca tunetele, umplând fiecare colţ; şi atunci îmi permit, pentru o secundă, să mă calmez şi să mă simt mândru.

Şi tot atunci se întâmplă.

Un cameraman care încearcă să mute camera către mulţimea care aplauda îşi dă seama că i s-a blocat dolia într-un cablu fixat cu bandă adezivă şi scoate un cutter pentru a o tăia. Într-o clipită, aplauzele se transformă în haos în timp ce trei agenţi se năpustesc asupra lui de nicăieri, trântindu-l la pământ şi răsturnând camera cu un zgomot infernal.

Fac un pas înainte, simţind cum mă inundă adrenalina; şi poate că este reacţia chimică, sau limpezimea de mai devreme, sau poate pur şi simplu aşa trebuia să se întâmple: văd o sclipire şi o mişcare în culise, pe partea unde se află Embry.

Este asistentul producătorului.

Toţi agenţii se năpustiseră asupra cameramanului, iar Embry stătea cu spatele la asistent, exact ca mine, pregătit să se mişte în direcţia acţiunii, soldatul din el fiind incapabil să stea departe de ceea ce se întâmpla.

Sunt atât de aproape de el. Exact aşa cum era destinat să fiu.

Toate se întâmplă mai rapid decât o bătaie de inimă. Fiecare piesă a poveştii se aranjează la locul ei, fiecare moment trăit de noi trei... şi dacă acesta este ultimul lucru pe care-l pot oferi, o voi face cu bucurie.

În ultimele momente nu simt teamă, ci iubire. În tot acest timp eu fusesem cel la care Embry se uitase cu lumea toată în ochi.

Abia am timp să remarc strălucirea albă a unui cuţit ceramic înainte de a-mi face loc între atacator şi Embry. Lama se arcuieşte în aer în direcţia coastelor sale.

Dar eu sunt acolo exact la timp şi reuşesc s-o blochez, îndepărtând-o cu umărul şi cu latul braţului. Simt o durere ascuţită în triceps, mă simt împins cu putere şi mă împiedic, dând înapoi; ne încleştăm unul de celălalt fiecare încercând să apuce cuţitul.

Toate se întâmplă într-o fracţiune de secundă, simt cum Embry, şocat, se întoarce spre mine, simt cum agenţii de la Serviciile Secrete se grăbesc spre noi şi reuşesc să-i trag un genunchi în vintre atacatorului, exact când acesta încearcă să-mi pună piedică. Ajungem la pământ, eu deasupra lui, cu picioarele împleticite.

Îi înfig antebraţul în gât şi cu mâna încerc să-i iau cuţitul, blocându-i încheietura, mârâind în timp ce genunchiul său, sau cotul, sau ce-o fi mi se înfige în stomac.

– S-a terminat, îi spun.

– Rezistenţa din munţi, gâfâie de sub mine în ucraineană. Rezistenţă până la moarte.

Mottoul separatiştilor carpatieni.

– Avem rezistenţă şi pe-aici, îi spun. S-a terminat cu tine.

În sfârşit, îi prind mâna care ţinea cuţitul, în timp ce Embry mi se alătură, ajutându-mă să-l blochez pe asasin, apoi agenţii de la Serviciile Secrete fac cerc în jurul nostru, strigând ordine, şi-l imobilizează pe atacator. În timp ce sunt ajutat să mă ridic în genunchi şi atacatorul e blocat la pământ, observ cu extremă claritate un detaliu.

Atacatorul nu mai are cuțitul în mână. Privesc în jos.

– *Ash*, spune Embry pălind.

Privește spre stomacul meu. Inițial nu înregistrez durerea, ci șuvoiul fierbinte de sânge.

Undeva se aude cineva țipând.

Apoi amețesc, nu mai pot respira, nici gândi prea clar, mă simt greoi, mă sprijin pe Embry, sunt la pieptul micului meu prinț și este atât de solid și de cald... Atâția ani l-am îmbrățișat...! Și ar fi trebuit să-i cer să mă îmbrățișeze și el pe mine. Este atât de puternic. Și de bun.

– Ambulanța e afară, pregătită, sosesc acum și paramedicii, spune cineva în apropiere.

Belvedere.

Apoi mă simt ca într-un nor moale.

– Rămâi cu mine, Ash, spune Greer cu înverșunare, strângându-și mâinile în jurul meu, cu buzele aproape de urechea mea. Nu mă poți părăsi, nu ne poți părăsi, Ash, te rog!

Plânge și simt cum pieptul lui Embry, de care stau sprijinit, se îngreunează, mâinile sale sunt peste tot, încercând să oprească sângerarea, îmi cuprinde chipul între mâini, mă forțez să deschid ochii și-i văd pe amândoi. O văd pe Morgan, palidă, oripilată, cu mâinile apăsate pe gură, și pe Vivienne Moore lătrând ordine către oricine e dispus să asculte și, pentru un moment, cele trei femei, Greer, Morgan și Vivienne îmi apar diferite, îmbrăcate cu rochii de epocă, purtând coroane, și mai este încă o femeie, a patra, pe care nu o mai văzusem niciodată înainte. Știu cine e. Îi știu numele.

Imogen.

Mama mea biologică.

În spatele ei, lacul strălucește, nemișcat și limpede precum cristalul. Toate patru mă vor urma, dar știu că

doar mama mă va însoți către locul care mă așteaptă dincolo de lac.

Apoi clipesc și sunt din nou în prezent, înapoi la lacrimile disperate ale lui Greer, la sughițurile lui Embry și multe mâini mă ridică, simt o targă, cred, și aud multe țipete și urlete, iar la final, înainte ca privirea să mi se încețoșeze de tot, murmur ametit către Greer și Embry:

– Trebuie să mă sărutați înainte să plec.

Și simt sărutări frenetice și lacrimi și mâini calde pline de sânge. Al meu.

Mă așteaptă o barcă. Un loc mai bun, dincolo de ape.

PARTEA A TREIA

LOCUL DE DINCOLO DE APE

30

GREER

Trei luni mai târziu

„Eu, Embry Moore, jur în mod solemn că voi îndeplini cu fidelitate funcția de Președinte al Statelor Unite și că voi face totul pentru păstrarea, protejarea și apărarea Constituției Statelor Unite."

Vântul rece îmi șuieră pe la urechi în timp ce privesc podiumul unde Embry stă alături de Judecătorul Șef al Curții Supreme. Este sobru, dureros de arătos cu paltonul lung din lână și mănușile din piele, cu o mână așezată pe Biblia atât de familiară

Este Biblia lui Ash.

Nu-mi dau seama că plâng până când vântul nu-mi îngheață lacrimile pe față. Ash ținea mereu Biblia aceea pe noptieră; eram obișnuită să mă urc în pat și să-l găsesc deja acolo, fără tricou, cu pantalonii de pijama și Biblia pe genunchii îndoiți, absorbit de lectură. Nopți la rând adormisem auzind fâșâitul paginilor extrem de subțiri întoarse cu grijă și respirația sa calmă, Biblia strânsă în mâini, rugându-se în legătură cu ceva ce abia citise.

Regele meu credincios.

Merlin mă înconjoară cu brațul, întinzându-mi o batistă ca să încerc să șterg urmele de lacrimi înghețate de pe chip. Mă sprijin de el, de corpul puternic și suplu acoperit de haina de lână și-mi amintesc ce speriată eram de el când

eram mică. Acum, după ultimele trei luni, îl consider unul dintre prietenii mei cei mai dragi. Ca și pe Nimue, noua lui soție, care se află lângă mine, de partea cealaltă. Iar lângă ea, Lyr, fiul său adoptat, pe care-l privesc cu inima frântă pentru că ori de câte ori îl văd îmi amintește ce am pierdut.

Mi-arunc un ochi la el. Seamănă atât de mult cu Ash, chiar dacă are doar șaptesprezece ani! Chipul său, postura, părul negru, trăsăturile serioase și ochii verzi în care se întrevăd deja onoarea și demnitatea.

Mă întorc din nou spre Merlin, încercând să mă opresc din plâns.

Sus, pe podium, ceremonia ia sfârșit, Embry flutură din mână către oameni, sărutându-l apoi pe creștet pe Galahad, care se află în brațele lui Vivienne. O undă de adorație traversează mulțimea.

Continui să plâng și de data asta este Lyr cel care, trecându-și mâna prin fața lui Nimue, îmi întinde o batistă.

NU-MI AMINTESC prea mult din noaptea în care soțul meu a murit. Nici nu cred că vreau să-mi amintesc. Mai ales că puținul care mi-a rămas întipărit în memorie este suficient, este oribil.

Fusesem îndepărtată de Ash după ce l-am sărutat de adio.

Paramedicul care înjura *la dracu', se duce!* încercând să-i pună o perfuzie.

Mirosul sărat și metalic de sânge, cuțitul care-i ieșea din corp ca un os expus.

Agenții de la Servicii Secrete care m-au îndepărtat cu forța în timp ce eu urlam și care au trebuit să se lupte și cu Embry pentru a-l îndepărta de Ash; l-am văzut cum

se împingea cu agentul care încerca să-l ia de-acolo... Până la urmă fusese luat pe sus, în timp ce lovea din picioare și din pumni, urla și el, urlam amândoi, luptându-ne să ne întoarcem la Ash.

Dar așa era protocolul. Trebuia să fim duși în locații diferite, secrete, în cazul în care atacul nu se sfârșise încă, în cazul în care aveau să mai urmeze altele.

Când Ash a murit, nu am fost prezenți nici eu, nici Embry. Doar Merlin.

Ca un cerc care se închide. Merlin fusese prezent când Ash venise pe lume... și tot la fel când el se dusese.

Până când protocolul fusese îndeplinit și Serviciile Secrete ne declaraseră în siguranță, Ash murise deja, iar corpul său era transportat la pompele funebre. Națiunea era în șoc. Un președinte fusese ucis la televiziune, în direct. Și nu orice președinte, ci Maxen Colchester, eroul, frumosul rege care-și câștigase încrederea întregii națiuni prin onestitate, bunătate și curaj. Murise pentru a salva viața propriului opozant, care era și prietenul său cel mai bun, ceea ce a dat o lecție de modestie tuturor celor care asistaseră la eveniment. Țara întreagă se cutremura până-n măduva oaselor. Nu fusese doar un om care spunea lucruri însemnate și curajoase, ci care le urma și le aplica și care, prin gestul său, dăduse o nouă definiție noțiunii de curaj, grație unui cuțit alb și al sângelui roșu pe care-l vărsase.

Ar fi trebuit să-l ascult, repeta Embry întruna. *Ar fi trebuit să-l ascult*. E vina mea.

Sentimentul de vină îl copleșea.

Cât despre mine... nu mai eram. O umbră. Pustiită, îndurerată. Am asistat, ca o fantomă, la ceremonia prin care cenușa lui Ash fusese îngropată. Merlin mă întrebase dacă doream să păstrez urna cu cenușa sau dacă doream să o împrăștiem, dar soacra mea își dorise ca fiul ei să fie înmormântat în cimitirul din Kansas City, ca să-l poată vizita, și nimeni nu a avut puterea de a o refuza.

Oricum, inima mea arsese odată cu corpul soțului meu.

Kay depusese jurământul în noaptea în care Ash murise, devenind candidata principală, și o numi pe Trieste candidată la funcția de vicepreședinte. A fost o cursă strânsă, acoperită de umbra morții lui Ash, de confuzia care-i urmase. Oare oamenii aveau să voteze din simpatie pentru sora lui? Sau pentru prietenul cel mai bun și camarad de arme?

Câștigase Embry, dar la mustață. Când a primit telefonul, mă aflam cu el în camera sa de hotel, în picioare. Petrecerea în așteptarea rezultatului se ținea jos, în sala de bal.

– Trebuie să cobor să țin discursul, spuse, înghițind cu greu.

Mâinile îi tremurau.

– Vrei să mă însoțești?

Voiam. Pe undeva prin forma goală care devenisem, se mai afla o urmă a fetei educate și pregătite exact pentru momente ca acestea, și fata aceea era conștientă de importanța continuității. Oricine ar fi fost câștigătorul, prezența văduvei lui Ash alături ar fi transmis țării mesajul că totul e bine, că tranziția puterii era ceva bun și necesar și că totul va fi marcat de binecuvântarea post-mortem a președintelui asasinat. Aș fi făcut același lucru și dacă ar fi câștigat Kay.

Embry ținu un discurs emoționant, vorbind mai mult despre Ash, despre liderul care fusese. Despre intenția sa fermă de a onora dorința de pace a lui Ash. Și, pentru prima dată, declară lumii întregi că-l iubise pe Ash nu doar ca pe un camarad de arme, ci ca pe bărbat.

Tot ce-și dorise mai mult Ash fusese să-l declare public pe Embry ca fiind al său, iar acum Embry îi oferise acest lucru, în sfârșit, deși Ash era sub pământ.

Presa a făcut ceva vâlvă pe seama subiectului, dar nu a insistat asupra lui și totul s-a consumat repede. Faptul că și Ash fusese bisexual a părut a înteți umbra de regret rămasă în urma dispariției sale, iar faptul că noul președinte ales se declarase public bisexual nu făcea decât să adauge o energie nouă funcției pe care o acoperea. În afara câtorva bărbați care au povestit presei despre nopțile toride petrecute fie cu Embry, fie cu Ash, adevărul despre iubirea lor pluti o vreme în aer ca un balon, îndepărtându-se apoi ușor la orizont. Lumea era deja mult mai deschisă și primi adevărul într-un mod relativ liniștit. Ash ar fi fost mândru de asta, pentru că alesese întotdeauna să vadă ce e mai bun în oameni și, iată, aceștia dăduseră dovadă de înțelegere în legătură cu partea cea mai intimă, mai personală a vieții sale.

În ziua de după rezultatul alegerilor care-l declaraseră câștigător pe Embry, cu gerul lui noiembrie adunându-se prin colțuri și pe la ferestre, am aflat că eram însărcinată.

I-am trimis un mesaj. Cui altcuiva i-aș fi putut spune? Se prezentă imediat la Casa Albă. Mă găsi stând pe marginea căzii, holbându-mă la un test de sarcină de parcă m-ar fi putut mușca, înconjurată de cutii de carton și bandă adezivă, ca într-o cazemată. Trebuia să mă mut săptămâna aceea, să-i fac loc lui Kay, care avea să locuiască acolo până când se va muta Embry, după instaurarea sa în funcție. Periuța de dinți a lui Ash și o sticlă de apă de gură pe jumătate goală. Pieptenele său, un singur fir încă prins între dinți... Singurul fir de păr al său care mai exista pe pământ.

Testul de sarcină era înconjurat de toate aceste relicve mistice, iar eu îl priveam ca pe Sfântul Graal la care visasem în ultimii trei ani. Cât de mult așteptasem să țin în mână obiectul acesta simplu, aceste două liniuțe albastre, iar acum îl privesc cutremurându-mă de frică.

Embry mă ridică în brațe și mă duse în pat, patul meu conjugal, patul lui Ash, și mă strânse la piept. Am simțit că nu pot respira. De bucurie, de jale sau de amândouă.

– Nu știu al cui e, dacă este al tău sau al lui.

– Nu mai contează, Greer. Sunt al tău oricum.

Își apăsă mâna pe vintrele meule.

Apoi trase aer în piept.

– Iar dacă este al lui Ash...

Nu reuși să continue, dar nu era nevoie, pentru că știam la ce se gândea.

Dacă era al lui Ash, atunci era singura parte din el care ne rămăsese.

LA TREI LUNI după instaurarea lui Embry în funcție, ne-am căsătorit printr-o ceremonie intimă pe lacul lui Vivienne. E sfârșit de aprilie, briza suflă ușor la marginea lacului și, în timp ce pronunțăm jurămintele, Embry mă ține de o mână, iar cealaltă se află pe abdomenul rotunjit care umflă rochia simplă, albă, pe care o port. Bebelușul lovește când spun *da* și râdem amândoi. Ne punem inelele, aceleași pe care le aveam deja, așa încât eu să port verigheta de la Ash, iar el inelul pe care Ash i-l dăduse în noaptea de dinainte de a muri.

Iubirea mea pentru voi doi există în miezul iubirii care vă leagă. Când vă iubiți unul pe celălalt, mă iubiți pe mine.

Trebuie să cred că așa este. Trebuie să cred că asta și-a dorit Ash și, oricum, nu exista altă cale, pentru că doliul ne unise și mai profund pe mine și pe Embry. Cine altcineva ar fi putut înțelege ce pierdusem? Cine altcineva ar fi putut simți lipsa a tot ceea ce fusese Ash, nu doar liderul sau prietenul, ci amantul nemilos, pretențios, catolicul devotat și soldatul obosit care suferea de insomnii?

Împreună, durerea părea suportabilă pentru că o puteam împărtăși, o puteam hrăni, menținând vie amintirea lui Ash. Prima dată când ne-am iubit, în noaptea înmormântării lui Ash, pretinzând fiecare dintre noi că el era încă acolo, a fost prima dată când am simțit că pot respira din nou, sperând și rugându-l pe Dumnezeu ca asta să fie ceea ce Ash dorise să ne spună în noaptea în care a murit. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, dorise ca eu și Embry să fim fericiți împreună.

Fericirea fără Ash ar fi fost imposibilă. Dar împreună, da, puteam reuși.

De dragul copilului care creștea în mine am sperat că voi putea fi din nou fericită, deși aveam îndoieli că asta se va mai întâmpla vreodată. Însă pentru Embry și pentru copilașul meu, îmi doream toată fericirea din lume.

În mod bizar, cel mai mare susținător al relației noastre a fost Merlin. Merlin, care ne admonestase să ținem aranjamentul nostru secret, care făcuse presiuni asupra lui Embry să țină secretă relația sa cu Ash. Era ca și cum moartea lui Ash adusese eliberarea lui Merlin, de parcă scăpase de o mare greutate de pe umeri și, pentru prima oară, am simțit toată capacitatea sa de a oferi compasiune și propria prietenie.

– Publicul n-are decât să facă ochii mari, spuse cu un gest de dezinteres, când i-am spus despre copil. Îndrăznesc să cred că într-un final vor considera foarte romantic faptul că v-ați găsit alinare unul în celălalt. Iar dacă vor aduce din nou în discuție filmarea lui Melwas, cui îi pasă?! Aveți destul capital de cheltuit pe relații publice.

Iar azi, la nunta noastră, Merlin se află așezat chiar pe primul rând. Fusese prezent și la ceremonia religioasă care avusese loc în acea dimineață, singurul, acolo, pe băncile bisericii, în timp ce eu și Embry ne pronunțam jurămintele în fața lui Dumnezeu. Iar aici, la ceremonia pe care o ținem cu prietenii și familia, m-a condus spre altar, fiind el cel care m-a încredințat lui Embry. Ne privește tot timpul cât ne schimbăm jurămintele pentru a doua oară azi și pentru o clipă mă gândesc cât de ciudată mi s-ar fi părut o nuntă ca asta cu ani în urmă. În spatele meu se află Morgan, doamna

mea de onoare, iar în faţa mea, Nimue, care oficiază ceremonia, iar în spatele lui Embry se află Lyr, cu spatele drept şi atitudine bărbătească, îmbrăcat în smoching, şi-i semănă atât de mult lui Ash încât mă doare şi mă vindecă în acelaşi timp să-l am aproape într-un moment ca acesta. Iar între mine şi Embry se află Galahad, îmbrăcat la rândul său într-un smoching în miniatură. Găsise nişte păpăcii timpurii şi este foarte ocupat să le ţină strâns în pumnii mici, suflând pământuful la picioarele noastre. Iar în râsul său fericit îi regăsesc şi pe Embry, şi pe Abilene. Indiferent de greşelile ei, Galahad i-a moştenit părţile cele mai bune, spontaneitatea, curajul, determinarea, iar acum este şi fiul meu şi îl iubesc exact cum îmi iubesc pruncul nenăscut, când el sau ea va veni pe lume. Am decis împreună cu Embry să aşteptăm până la naştere să-i aflăm sexul.

Pe cele câteva scaune aşezate pe malul lacului stau toţi oamenii mei dragi, care binecuvântează uniunea dintre mine şi Embry din toată inima, fără să judece: Vivienne, Kay şi Althea Colchester, Trieste, Belvedere, Uri, Gawayne, Percival Wu şi Emily Gareth şi Lynette, asistenta mea.

Sub privirea lor şi pentru a doua oară în viaţa mea... tehnic a doua oară pe ziua de azi, mă căsătoresc cu preşedintele Statelor Unite.

După ceremonie, petrecerea se ţine pe pajiştea lată, înconjurată de munţi, cu apa care licăreşte printre copaci. După tăierea tortului şi primul dans, Merlin se apropie de mine.

– Vii să ne plimbăm puţin? mă întreabă. Cred că apusul se vede foarte frumos pe lac.

Îl sărut pe Embry înainte să plec, iar el îşi scoate smochingul şi mi-l pune peste umeri când îi spun încotro mă îndrept. Apoi Merlin şi eu pornim pe aleea care duce la lac.

– Felicitări, îmi spune Merlin. A fost o nuntă extrem de frumoasă.

– Mulţumesc. Mi-aş fi dorit...

De fapt, nu ştiu ce mi-aş fi dorit. Să nu mă mărit a doua oară pentru că primul meu soţ murise? Evident că da, de o mie de ori da.

Însă aceste ultime luni petrecute cu Embry... nu ştiu dacă am fi avut parte de ele altfel. Chiar şi imediat după Chicago, când, practic, nimic nu ne-ar fi putut opri, nu sunt sigură că am fi reuşit să construim ceva de durată sau real, pentru că amândoi am fi tânjit după bărbatul pe care ni-l doream cu adevărat, cel mai probabil în detrimentul sentimentelor pe care le simţeam unul pentru celălalt. Numai în umbra morţii sale, în căutarea urmei sale, am reuşit să ne oferim complet şi necondiţionat unul celuilalt. Pentru că noi suntem tot ce ne-a rămas, tot ce ne-a rămas din Ash. Iubirea dintre noi a crescut, din lăstarul care fusese în umbra inimii atotcuprinzătoare a lui Ash, în ceva puternic, etern şi de sine stătător.

Prin urmare, nu-mi pot dori aceleaşi lucruri, dar nici nu mi le pot dori altfel. Fără Ash, inima mea va rămâne pentru totdeauna doar o jumătate de inimă, iar să împart ce a rămas din ea cu Embry este, de asemenea, de nepreţuit, cu atât mai mult cu cât odată cu ea împărtăşesc şi durerea.

Din fericire, Merlin pare să ştie ce povară duc.

Încuviinţează în timp ce-mi ia mâna în a sa, conducându-mă spre o stâncă de pe ţărm şi, din nou, îmi dau seama ce puternic este, cât de tânăr este încă. Se apropie de cincizeci de ani, dar părul şi ochii săi sunt la fel de negri şi de basm ca întotdeauna. Dintr-odată, căldura mâinii care o ţine pe a mea îmi dă senzaţia că în spatele aspectului său sofisticat şi urban, plin de mister, se află o forţă adâncă, aproape supranaturală. Nimue este o femeie norocoasă.

– Am un dar de nuntă pentru tine, spune, dar mai întâi vreau să-ţi spun o poveste. Şi-am aşteptat să ţi-o spun de foarte, foarte multă vreme.

– Da?

– Cred că prima parte o cunoşti deja. Tocmai o să publici o carte despre ea.

Îmi ridic privirea, surprinsă.

– Cartea mea despre regalitate şi putere în Evul Mediu?

– Exact.

Mă ajută să trec peste un buştean, ceea ce nu ar fi fost necesar acum o lună, dar bebeluşul din mine a crescut suficient cât să-mi deplaseze centrul de greutate; în plus, port rochia de mireasă şi ne aflăm exact pe mal. Apa clipoceşte limpede şi calmă pe pietrişul multicolor, iar muzica şi veselia recepţiei se aud slab, din spatele nostru. E ca şi cum ne-am afla într-o lume diferită acum, dincolo de timp, de desfăşurarea obişnuită a evenimentelor şi a istoriei.

– Bănuiesc că nu ai observat niciodată, pe durata cercetărilor tale, câte asemănări există între poveştile despre Regele Arthur şi viaţa ta.

Râd încet.

– E cam greu să nu observ, mai ales stând de vorbă cu cineva pe nume Merlin.

O spun în glumă, provocator, dar el nu răspunde pe acelaşi ton.

– Greer, gândeşte-te. Nu la numele pe care îl porţi, ci la tot restul. Relaţia ta cu cel mai bun prieten al lui Maxen, fiul pe care el l-a conceput cu sora sa, totul. Nu ţi s-a părut niciodată bizar?

Fac un pas înapoi şi mă opresc, privindu-l să văd dacă vorbeşte serios.

– Nu mi s-a părut niciodată bizar, pentru că toţi ştim că Regele Arthur nu a existat. Este doar o figură istorică, sursa legendei, dar tot restul - fiul născut din incest, regina necredincioasă, sunt toate poveşti. Nu s-au întâmplat cu adevărat.

– Ba s-au întâmplat, spune Merlin calm. Şi ştiu asta pentru că am fost acolo.

Mă holbez la el.

Iar el la mine, ca o oglindă din piatră de obsidian care reflectă chipul meu, incertitudinile mele, fără să dezvăluie nimic din sine.

– Unele lucruri s-au întâmplat diferit. Iar legendele au creat multă confuzie. Numele au fost schimbate, rolurile au fost inversate, dar miezul e acelaşi: a fost odată ca niciodată doi cavaleri care au iubit aceeaşi femeie la fel de mult pe cât i-a iubit ea pe amândoi. Iar tot ce a urmat a condus, inevitabil, la o tragedie.

– Nu te poţi aştepta să cred aşa ceva, protestez, dar protestul meu sună gol, chiar şi în urechile mele.

Lacul, ochii săi spun ceva în clipa asta. Ceaţa care alunecă dinspre marginea pădurii, ca o amintire dintr-o altă lume. Mă chinui să identific toate motivele care fac imposibil ceea ce Merlin susţine.

– M-ai mai speriat cu o poveste ca asta când eram doar o fetiţă. Îţi aminteşti? *Nu da nimănui sărutările tale.*

Când mă aude spunând asta, mă cuprinde de bărbie asigurându-se că-l privesc în ochi.

– Greer, ţi-am spus exact ce trebuia să auzi astfel încât lucrurile să se întâmple aşa cum trebuia.

– Nu te cred.

– Şi nu doar ţie. I-am spus lui Embry ce trebuia să audă şi lui Maxen, asemenea.

– Nu.

Merlin continuă să mă privească în felul acela care nu dezvăluie nimic. Mă rog, aproape nimic. În adâncul privirii sale văd ceva care mă linişteşte, dar nu sunt sigură despre ce e vorba. Bunăvoinţă? Sinceritate?

– Când i-am spus lui Embry, acum mulţi ani, că trebuia să-şi sacrifice relaţia cu Maxen pentru ca Maxen

să ducă la îndeplinire lucruri măreţe... Când i-am spus lui Maxen că nu există nicio modalitate prin care să poată realiza tot ceea ce dorea să facă într-un singur mandat, nu am spus aceste lucruri pentru că aşa credeam, Greer. Le-am spus pentru că era ceea ce trebuia să audă, aşa cum ţie ţi-am spus lucrurile pe care trebuia să le auzi. Tot ce v-am spus, fiecare avertisment, solicitare sau sfat, erau menite să ne aducă la acest moment. La asta.

– La ce?

Merlin priveşte spre cer o vreme, iar asfinţitul îi colorează ochii de onix în culori vii.

– La pace.

– Eu...

Nu ştiu cum să-i răspund. Sunt confuză, şocată, puţin furioasă şi încă nu-l cred. Şi, în timp ce răsucesc pe toate părţile ceea ce simt, Merlin mă conduce spre un butuc şi mă invită să mă aşez.

– Trebuia să se întâmple aşa, spune cu blândeţe, uitându-se la mine. Totul. Relaţia cu Embry în timpul războiului, iubirea pentru tine, suferinţa prin care a trecut din cauza voastră. Jenny. Nunta urmată de răpirea ta. Fiecare întâmplare l-a transformat pe Ash în ceva mai mult decât un conducător. A devenit rege, legendă, iar faptele sale vor influenţa tot secolul următor. Sacrificiul său a făcut în aşa fel încât amintirea morţii sale eroice să protejeze tot ceea ce a construit. Dar nimic din toate acestea, nici pacea, nici prosperitatea sau progresul, nu s-ar fi putut întâmpla fără ca voi trei să vă iubiţi şi să vă răniţi unul pe celălalt aşa cum aţi făcut-o.

Tot nu-mi găsesc cuvintele. Mintea mi-e goală şi nu simt nimic. E ca şi cum cineva a venit la mine să-mi spună că soarele e negru şi că cerul stă sub picioarele oamenilor.

– Toate acestea au fost necesare, Greer. Fiecare clipă. Şi mă bucur să spun că de data aceasta am reuşit.

– Să ce? murmur, ridicând privirea spre el.

Zâmbeşte amabil şi se aşază lângă mine, privindu-mi abdomenul umflat şi mâna care-l mângâia protector, mâna cu inelul lui Ash, de parcă ar însemna ceva.

– Să se sfârşească toate cu bine. Ultima dată, tu şi Embry aţi ales să onoraţi altfel memoria lui Ash, îndepărtându-vă unul de celălalt şi ultima dată nu purtai copilul lui Ash în pântec.

Auzindu-l simt, în sfârşit, altceva decât şoc. Inima îmi bate mai repede în piept potrivindu-şi pasul cu bătaia din burta mea.

– Este copilul lui Ash?

– Da.

Mă ard pleoapele şi privesc în altă parte. Decisesem, împreună cu Embry, să nu facem testul de paternitate pentru că oricum nu conta pe viitor; poate într-o altă viaţă, una mai bună, aş fi purtat în pântec copiii oricăruia dintre ei doi fără să existe vreo diferenţă. Dar mă întrebasem. Îmi dorisem această ultimă părticică din el.

Merlin încă zâmbeşte, cu ochii spre lac.

– Vă aşteaptă atât de multe lucruri.

Soarele coboară în cele din urmă în spatele munţilor, făcând totul, verdele şi ceaţa să se îmbrace în auriu. Decid să-l cred. Să îndepărtez gândul că ar fi imposibil, absolut ireal, şi să accept pur şi simplu ceea ce apa liniştită şi ochii negri ai lui Merlin păreau a şti.

– Încă opt ani la Casa Albă? întreb, privind la rândul meu spre lac. Alţi copii?

– Alţii copii mai mult ca sigur. Aş spune chiar prea mulţi, râse el. Dar nu alţi opt ani la Casa Albă. Embry ar putea câştiga cu uşurinţă dacă ar decide să candideze din nou, dar nu şi-o va dori. Următoarea confruntare va fi între Morgan şi Kay, dar oricare dintre ele va câştiga, va duce mai departe moştenirea lui Maxen cu aceeaşi grijă cu care ar face-o Embry. Viitorul va fi în mâinile surorilor lui Maxen.

– Embry nu-și va dori un al doilea mandat? întreb confuză. Chiar dacă este evident că ar putea câștiga?

– Va dori altceva și mai mult. Ceea ce îmi amintește că am cadoul tău de nuntă chiar aici.

Bagă mâna în buzunar și, cu degetele sale lungi și elegante, scoate un plic micuț.

– Să-l deschid acum?

– De ce nu, spune el, ridicându-se și netezindu-și haina. Este pentru tine, dar și pentru Embry, bineînțeles. Așa sunt cadourile de nuntă.

Deschid plicul din care cade o cheie. O cheie simplă, argintie, de dimensiuni normale, cu forma cheilor de acasă. Strălucește portocalie în lumina care se stinge.

Înăuntru se află un bilet cuo adresă pe care nu o recunosc și un șir de numere dedesubt.

– Detaliile călătoriei au fost deja aranjate, spune Merlin cu voie bună. Iar programul lui Embry a fost deja eliberat pentru următoarea săptămână și jumătate.

Clipesc, neînțelegând. Embry și cu mine nu plănuiserăm să plecăm în luna de miere, în parte pentru că ultima lună de miere se sfârșise cu răpirea mea, dar și pentru că nu eram împăcați cu ideea de a ne celebra căsătoria fără Ash.

– Ne-ai plănuit o lună de miere?

Merlin zâmbește, dar nu răspunde, întorcându-se și pornind înapoi spre casa lui Vivienne.

– Dar de ce ne-ai dat o cheie? strig după el.

Se oprește și privește înapoi spre mine.

– Eu am spus doar că e un cadou. Nu am spus că e de la mine.

31

GREER

– Nu cred să fi fost vreodată pe-aici, spun, a doua zi, trăgând cu ochiul pe fereastră. Și când te gândești că e la doar o oră de D.C.!... Parcă ar fi o altă lume.

Mașina alunecă pe o alee ca o panglică. În depărtare văd ridicându-se munți înalți. Am luat un zbor de dimineață și apoi am mers cu mașina până la adresa indicată pe plic, urmați de obișnuitul convoi de mașini negre care șerpuia pe lângă poalele înverzite de primăvară. Abia așteptam să fim puțin liberi după ce ajungem; Merlin dăduse din bagheta sa magică modernă și, din câte spusese, locația era sigură și dotată cu tot ce avea nevoie Embry pentru a lucra în timp ce ne bucuram de luna de miere. Adică intimitate ca la Camp David, unde agenții asigură perimetrul în timp ce noi suntem liberi și aproape singuri în interiorul acestuia.

Mulțumesc lui Dumnezeu.

Ajungem la o poartă mare, înaltă, simplă, solidă. Șirul de numere de pe biletul de la Merlin deschide poarta silențios, spre interior. Întoarcem pe o alee îngustă, încadrată de și mai mulți copaci și garduri joase de pășune, urcând încet prin tunelul format de ramuri.

– Cai, spune Embry pe un ton ciudat.

Privesc pe fereastră. Avea dreptate, pe cel puțin două dintre pășunile pe lângă care trecem se văd cai păscând liniștiți sau nechezând și bătând din copite. Sunt animale

superbi, mândri, acoperiți de mușchi, cu părul scurt strălucind în lumina amiezii. Sunt atât de fermecată de priveliștea pe care o oferă încât nu-mi dau seama imediat că aleea se lărgește în fața unei case masive.

Însă Embry observă și inspiră adânc, exclamând:

– Ce frumos!

Pare scoasă dintr-o carte de povești, trei etaje încadrate de cerul albastru din Virginia, întinzându-se simetric în cupole, grajduri și sere. E albă și plină de ferestre, motiv pentru care pare a străluci ca un castel de basm, dar cu câteva detalii tipic americane: obloanele negre, acoperișul înalt, arhitectura colonială. În spatele casei reușesc să disting sclipirea râului Shenandoah. Pe o piatră cu aspect nou, poziționată exact în centrul aleii, este trecut numele casei: Noul Camelot.

Oh, Merlin.

Ieșim din mașină cum se oprește, dar când ajungem în fața ușii principale, ne dăm seama că este încuiată. Folosim cheia de argint pentru a o deschide; încuietoarea este nouă, și cheia este nouă așa că alunecă înăuntru cu ușurință și ușa se deschide imediat, iar noi pășim înăuntru.

Deși știam că Merlin pregătise proprietatea din timp, mă simt surprinsă cât de proaspăt este aerul și cât de primitoare este casa. Intrăm în foaierul mare, marcat de o minunată scară curbată, iar draperiile de lângă noi flutură; ne lăsaseră ferestrele deschise. Pe mese și pe stative, flori proaspete umplu spațiul cu un miros delicat de primăvară. Ne plimbăm prin foaier până în spatele casei și stăm la ferestrele înalte, cu vedere spre o pajiște verde în pantă, care se termină la râu. Aproape de malul râului, un îngrijitor taie lemne și mă gândesc cât de frumos ar fi un foc în serile răcoroase de munte.

– Ce frumos e locul ăsta! murmură Embry, rătăcindu-se pe drumul de întoarcere la ușa din față pentru a ajuta agenții cu bagajele noastre.

Îl aud vorbind cu ei despre măsurile de securitate, dar prefer să nu-i ascult, alegând să privesc râul, copacii, munții, totul. Mi-amintesc poveștile preferate din copilărie și decid că prințesele își pot păstra castelele lor mucegăite sau baroce, eu una prefer de o mie de ori grajdurile frumoase și ferestrele strălucitoare ale acestei American Arcadia.[25]

Lângă fereastră se află un scaun, de parcă peisajul acesta i-ar plăcea și altei persoane la fel de mult cum îmi place mie, și mă-ntreb cine să fie. Este proprietatea personală a lui Merlin? Sau un loc pe care îl închiriază din când în când? Amici diplomatici, poate, senatori sau lobbyiști pe care îi curtează departe de lumina reflectoarelor? În orice caz, mă pot vedea petrecând întreaga săptămână viitoare pe acest scaun, când nu mă aflu în brațele lui Embry, desigur. Mă întorc să mă duc să i-o spun, dar observ masa mică de lângă scaun. Pe ea se află o Biblie.

O Biblie pe care o cunosc foarte bine.

Inima îmi bubuie revăzând-o și mă simt cuprinsă de jale când ating coperta de piele consumată și colțurile îndoite. Scrisul auriu ștanțat în partea de jos.

Maxen Ashley Colchester.

Este Biblia lui Ash, aceeași pe care Embry o folosise când depusese jurământul. După instaurarea sa în funcție, Merlin ne spusese că i-o va trimite mamei lui Ash, Althea Colchester, și cu toții am crezut că este un gest frumos, mai ales că ea îi dăruise acea Biblie lui Ash când sărbătorise prima comuniune.

Dar Biblia nu este la Althea Colchester, în Kansas Este aici, în Virginia.

Într-o casă unde ne-a trimis Merlin.

---

[25] *Arcadia* (tărâm utopic) se referă și la spații naturale încărcate de poezie, la natură în cea mai splendidă formă a sa și la armonie (n. tr.).

Ating coperta cu vârful degetelor, textura pielii, moale și răcoroasă, exact cum mi-o aminteam. Pruncul din mine se agită, ca un răspuns viu la amintirea tatălui său atât de pios și simt cum lacrimile îmi umplu ochii. Îmi întorc privirea spre priveliștea de la fereastră, disperată să privesc orice, dar nu Biblia aceea.

De ce trebuia să fie aici? De ce nu m-a avertizat nimeni? De ce nu m-a pregătit nimeni, de ce nu mi-au spus că inima mi se va frânge iar, la începutul lunii mele de miere?

Pentru că acum îl văd și-l simt pe Ash peste tot, în munții puternici, în copacii înalți, în casa aceasta maiestuoasă, mobilată, curată și modestă exact ca dormitorul său la Casa Albă, până și-n mușchii îngrijitorului cu păr negru care taie lemne pe malul râului și care acum a înfipt toporul în pământ pentru a se opri să privească râul. Chiar și de aici pot vedea că-și trece degetul mare pe frunte.

Își trece degetul mare pe frunte.

Nu am spus că e de la mine.

Cuvintele lui Merlin îmi răsună în minte pe când împing ușa din spate care duce spre o terasa spațioasă. Și, înainte să-mi dau seama, mă împiedic de scările din piatră care duc spre peluză. Îmi protejez abdomenul pe jumătate împiedicându-mă, pe jumătate alergând pe colina acoperită de iarbă grasă. Știu că e o nebunie, că e absurd, e stupid, și o parte din mintea mea pregătește deja scuzele pe care i le voi cere bietului îngrijitor când ajung la el. O să-i spun că m-a înnebunit priveliștea. Că m-a făcut să plâng, aproape orbindu-mă.

Dar celeilalte părți din mine nu-i pasă, chiar deloc, pentru că, dacă Merlin poate crede că sunt reîncarnarea unei regine bretone, atunci de ce n-aș putea să cred la rândul meu, pentru câteva momente, că un bărbat cu părul negru poate fi Ash?!

E chiar așa aberant? Atât de greșit?

Doamne... nu pot să respir. E ca și cum aerul ar fi încetat să se miște, ca și cum lumea ar fi tăiată din diamante, deasupra și în spatele meu. Îl aud pe Embry strigându-mă pe nume, dar nu-mi pasă, nu-mi pasă. Și, Doamne, Dumnezeule, la auzul numelui meu, bărbatul se întoarce și se uită la mine, și nu înțeleg ce truc nemilos e ăsta, ce fel de magie, dar bărbatul are umerii lui Ash, șoldurile lui Ash, brațele puternice ale lui Ash, părul negru al lui Ash și nasul puternic și maxilarul pătrat al lui Ash. Bărbatul se îndreaptă spre mine de parcă m-ar cunoaște, fuge și fug și eu, apoi ajungem atât de aproape cât să-mi aud numele pe buzele sale, îi aud respirația grea, și apoi gura sa se află pe a mea, brațele sale mă încercuiesc, mâinile sale sunt mari și posesive și pe peste tot, la fel de posesive ca gura sa, care ia, și ia, și ia și nu se mai oprește.

Până nu de îndepărtăm, gâfâind. Cu fiecare respirație, simt mirosul său de fum și piele, simt gustul de mentă pe limbă, iar când ochii ni se întâlnesc și recunosc verdele ochilor domnului meu, genunchii mi se înmoaie și mă prăbușesc.

– Ușurel, ușurel, îmi șoptește prinzându-mă și ridicându-mă în brațe. Te țin eu, iubita mea. Te țin eu.

– Tu, tu ești...

– Știu, spune, cu ochii scânteind a zâmbet.

– Dar... cum?!

Îi cuprind chipul în palme, obligându-l să se uite la mine, ținându-i-l blocat ca să-l pot privi, și mă las cuprinsă de lăcomia de el, de el tot, inima îmi bubuie tare între coaste pentru că asist la un miracol și domnul meu este aici, regele meu este aici, soțul meu este aici.

Ash trăiește.

– Merlin, îmi răspunde el. Și câteva idei de-ale mele. Am crezut că voi muri, dar, și te rog să mă ierți pentru

asta, am vrut să plănuiesc și să trăiesc. Disperarea este un păcat, or eu prefer păcatele care îmi aduc plăcere. Ochii i se întunecă, obraznici. Cum, probabil, îți amintești.

Îi pipăi fiecare trăsătură a feței, fața aceea pe care am crezut că n-o voi mai vedea niciodată, fața care, ultima dată când o văzusem, era palidă de moarte, pe o targă. Fiecare părticică a lui îmi este atât de dragă!... Doamne, cum am putut supraviețui fără buzele acestea pline și moi?! Fără genele acestea negre și lungi? Fără despicătura mică din bărbie? Cum e posibil să mă aflu în brațele sale acum?! Cuibărită la pieptul său solid și musculos? Cu copilașul său între noi... Oh, Doamne, *copilul său*, nu știe...

– L-am rugat pe Merlin, continuă Ash, privindu-mă cu aceeași foame cu care-l privesc eu, să caute un loc unde să mă ascundă, în cazul în care supraviețuiam, astfel încât toată lumea să creadă că am murit. Și am reușit să supraviețuiesc, deși am fost la un pas mic de moarte, iar Merlin a pus magia sa la lucru și a făcut în așa fel încât lumea să mă creadă mort.

Bucuria și uimirea pe care le simt sunt atât de reale, încât simt că vibrez, dar, pentru prima dată, simt ridicându-se în mine și un val de chinuitoare durere.

– De ce? susur. Am crezut..., Ash, eram convinși că ai murit. Embry s-a învinovățit luni la rând. Eu... te-am îngropat, am...

– Ș$$$, spune încet, apăsându-și fruntea de a mea. Știu. Și îmi pare îngrozitor de rău, îmi pare rău cu adevărat dar... nu regret. Am făcut toate astea cu un motiv.

– Ce motiv ai fi putut avea?! Plâng. *Ce justificare?!*

– Tu, spune Ash simplu. Și Embry.

– Nu este o explicație suficientă, îi spun, puțin iritată, ceea ce-l face din nou să zâmbească, arătându-și ridurile fine din jurul ochilor.

Mă strânge puțin mai tare în brațe, sprijinindu-mă cu atâta ușurință, cu atâta tandrețe, că și așa, rănită și supărată pe el, îmi doresc să nu-mi mai dea drumul niciodată.

– Mi-am dat seama în noaptea de dinainte...

Închide ochii o scrută vreme înainte de a putea continua.

– În noaptea de dinaintea atacului. Cât de mult vă iubeam pe amândoi... și cât de mult v-am greșit, deși fără intenție.

– Greșit? Cum poți gândi așa ceva?

Oftează.

– Am avut privilegiul de a vă întâlni pe tine și pe Embry în momente diferite și de a vă avea pe amândoi pentru mine; m-am îndrăgostit de fiecare dintre voi separat. Dar dragostea dintre tine si Embry a fost intotdeauna umbrită de existența mea. Am fost acolo, în ea, încă de la început.

Îmi zâmbește trist.

– Voi doi nu ați avut niciodată șansa de a vă iubi fără ca eu să mă aflu la mijloc.

Vreau să-l contrazic, să-i spun că greșește, dar mă gândesc la legătura nouă, profundă, care s-a creat între mine și Embry, modelată și forjată cu gândul că Ash era mort și la cât este de diferit de ce avusesem înainte. Ce avem acum este o dragoste matură. Croită pe măsura fiecăruia dintre noi.

– Dacă supraviețuiam, îmi doream să trăim împreună pentru totdeauna, noi trei. Dar tu și cu mine am avut timpul nostru ca soț și soție, eu și Embry am avut timpul nostru împreună, oricare ar fi fost forma relației noastre, așa că aveați nevoie și tu cu Embry de timpul vostru. Prin urmare, am vrut să vă fac acest cadou. Mi-am

dorit să aveți și voi doi un timp doar al vostru, așa cum eu am avut și cu tine, și cu el.

– Ultimul tău cadou pentru noi, repet.

– Da, spune aprig. Însă acum s-a terminat cu datul. Sunt pregătit să iau.

Buzele sale mă sărută, fierbinți, cu foame, făcându-mă să simt că pielea îmi ia foc și pulsul mi-o ia razna. Dintr-odată sunt extrem de conștientă că fundul meu nu mai fusese pălmuit, că nu mai fusesem legată ori dominată în niciun fel de la ultima noapte petrecută cu Ash și că o să mă transform în cenușă fără toate acestea.

Ash mă pune jos pe iarbă astfel încât să poată îngenunchea în fața mea și-și apasă fruntea pe abdomenul în care e cuibărit copilul nostru nenăscut.

– Știai? întreb, trecându-mi mâinile prin părul său des.

– Mi-a spus Merlin. Și a fost un chin să stau departe știind. Dar voiam să vă căsătoriți voi doi înainte. Era foarte important pentru mine. În plus, sunt un fel de prizonier aici, spune, privind în sus cu un zâmbet. Pentru că lumea întreagă mă crede mort și așa trebuie să rămână, de dragul a ceea ce am construit. Trebuie să continue să creadă în sacrificiul meu. Însă n-am mai putut aștepta nicio secundă în plus să te văd. Să văd copilașul ăsta.

– Este al tău, îi spun cu blândețe.

Soarele îi face lacrimile de pe obraji să sclipească, iar eu le prind una câte una, înainte să cadă.

– Nu știu dacă o să te pot ierta pentru că ai dispărut, spun cu voce sugrumată. Că m-ai părăsit. Pentru durerea pe care am simțit-o.

Se uită la mine printre genele lungi și perfecte, sclipind de lacrimi.

– Tu promite-mi că-ți vei petrece restul vieții încercând.

Lacrimile încep să-mi curgă, potrivindu-se cu ale lui.

– Așa facem.

– Și spune-mi sincer: a funcționat? Îl iubești pe noul tău soț la fel de mult ca pe mine?

– Da, recunosc, iar mărturisirea mă eliberează și emoționează în același timp. Da. Îl iubesc la fel de mult ca pe tine.

– Atunci voi lua asupra mea furia și durerea ta. Voi plăti bucuros orice preț, pentru că tot ce mi-am dorit din momentul în care noi trei am devenit unul a fost să știu că vă iubiți la fel de mult cum vă iubesc eu. Încă din acea primă noapte... Oh...

Se întrerupe brusc, iar când mă întorc îl văd pe Embry stând la doar câțiva metri de noi, cu brațele abandonate pe lângă corp, cu chipul acoperit de o mască de șoc.

– Ahile, spune Embry năucit.

Ash se ridică din genunchi și, pentru prima dată, realizez că e îmbrăcat cu blugi ponosiți și un tricou moale, aderent, dar chiar și așa, când se ridică, arată regal cu fiecare centimetru al corpului său.

– Patrocle.

Stau acolo, uitându-se unul la celălalt timp de un minut, apoi Ash străbate distanța până la Embry din câțiva pași mari și lungi. Timp de o secundă, amândoi par a respira greu, mușchii mișcându-se în tandem, apoi gurile li se strivesc una de cealaltă, Ash ținând chipul lui Embry între palme, și mâinile lui Embry strângând violent în pumni tricoul lui Ash.

– Cum? murmură Embry pe buzele lui Ash. Cum?

– O să-mi petrec restul vieții povestindu-ți cum, spune Ash. Vrei? O să mă lași?

Embry încuviinţează dând repetat din cap şi îl sărută, apoi ne sărutăm toţi trei, cu buzele unite într-un singur sărut, acelaşi sărut

năucitor

ud

identic

viu.

Apoi cădem împreună la pământ, şi nu mai e timp să mergem în casă, nu mai e timp să ne pese de cine ne-ar putea vedea, e doar timpul să împărtăşim ceea ce ne-a lipsit atâta amar de vreme, tot jindul adunat în corpurile noastre, şi se întâmplă chiar acolo, pe iarba moale, în lumina călduţă a soarelui. Inimile noastre bat la unison din nou, împărţim fiecare respiraţie, fiecare sărut, fiecare picătură din iubirea care ne copleşeşte. În aceeaşi măsură.

Vii.

Trei.

CÂND AVEAM DOUĂZECI ŞI NOUĂ de ani, am văzut un rege revenind la viaţă.

Şi de atunci am trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

EPILOG

ASH

Patru ani mai târziu

– Bun venit acasă, micul meu prinţ, spun, în timp ce Embry intră pe uşă, bătând din picioare pentru a da jos zăpada de pe pantofi. În urma lui, trei perechi de cizme mici, pline de zăpadă, fac la fel.

– Tatiiiii! strigă Galahad alergând de la uşă, din spatele lui Embry, aruncându-se în braţele mele. Micuţa Imogen, care are aproape patru ani, e urmată de Arthur, care încă nu a împlinit doi şi are suzeta încă lipită de guriţă. Curând mă aflu la podea cu cei trei copii ai mei călărindu-mă, telefonul din buzunar cald încă după convorbirea săptămânală cu Lyr, care tocmai se stabilea în apartamentul din Manhattan din afara campusului.

– O să te acopere de zăpadă, mă avertizează Embry, punând haina în cuier.

Se vede cu ochiul liber că, probabil, copiii au bătut drumul de la maşină până la intrare rostogolindu-se prin zăpadă, în loc să meargă. Au trecut doar trei zile de când nu i-am văzut, dar de fiecare dată când sunt plecaţi îmi lipsesc de parcă pielea ar fi jupuită de pe mine. La fel şi Embry, şi Greer.

Dar nu va mai fi aşa.

– Cum a mers? întreb, ajutându-mi fiul vitreg să-şi dea haina şi cizmuliţele jos, înainte de a trece la fata mea.

– Sunt sigur că ai văzut la televizor...

Ușa se deschide larg și o văd intrând pe Greer, acoperită în valuri albe de lână și păr blond. Fulgi de zăpadă i-au rămas prinși în păr și pe gene și simt deja cum sângele mi se încălzește imaginându-mi cum ar fi să-i ling fulgii de zăpadă de pe piele. Poate diseară, după ce punem copiii la culcare, o să aduc niște zăpadă de afară, iar eu și Embry ne-am putea juca provocând-o și jucându-ne pe pielea ei cu senzația de rece...

Apoi Greer își deschide haina și văd o formă agitându-se vie, cuibărită la pieptul ei.

Un pui de pisică.

– Aia ce mai e? întreb amuzat.

– E de la Kay, spune Greer curățându-și zăpada de pe tocuri. A spus că le trebuie copiilor ceva care să le aducă aminte de Casa Albă, așa că le-a luat o pisică albă. Imogen i-a ales deja numele, ca să știi. E Jana.

Imogen încuviințează solemn, îndreptându-se spre maică-sa să ia pisicuța cu grija și să și-o lipească de piept. Arthur se duce după ea, dar nu reușește să ajungă la pisică. Așa că rămâne privind gânditor, cu ochii săi albaștri, sugându-și suzeta. Deși este cel mai mic, el este cel mai protectiv, îi urmărește constant pe Galahad și Imogen cu o expresie preocupată pe chip.

– Kay a fost magnifică, bineînțeles, spune Embry, desfăcându-și fularul și scoțându-și mânușile. Iar mie mi-au înghețat ouăle.

– Sper că nu. Am planuri cu ele.

Deși au trecut deja douăzeci de ani, tonul meu îl face să roșească, ceea ce aprinde sclipiri de interes în ochii lui Greer. Ceea ce aprinde ceva în mine.

Dar, mai întâi de toate, nani.

Toți trei îmbăiem copiii, îi spălam pe dinți și-i înfofolim în pijamale moi.

– Putem să dormim cu voi în noaptea asta? întreabă Galahad, înghiontind-o pe Imogen, care-și ia privirea de la pisicuța pe care o ținea prizonieră și se uită la noi cu ochii verzi, imenși, cărora niciunul dintre noi nu e în stare să le spună nu. Așa că ajungem înghesuiți cu toții în pat. Afară ninge des, iar trei adulți, încă îmbrăcați, privesc știrile în timp ce copiii noștri alunecă într-un somn dulce, cuibăriți lângă noi. Pisicuța ronțăie biscuiți pe pulpa mea, apoi mi se încovrigă în poală, ca o mingiucă pufoasă.

– Ai vorbit azi cu Kay? întreabă Greer după o vreme. Ai reușit?

– Da. Mama a stat aici noaptea trecută, înainte să plece la D.C.

Atât Kay, cât și mama știu că sunt în viață, la fel și Lyr, Morgan, Vivienne și Nimue. Le-am spus tuturor după ce Greer și Embry m-au regăsit; mama, mai ales, a fost supărată pe mine, dar când i-am explicat de ce am făcut-o, că nu am făcut-o doar pentru soția mea și Embry, ci pentru că era încert dacă voi supraviețui sau nu și mi s-a părut cel mai bun mod de a-mi salva moștenirea, atunci a început să înțeleagă. Chiar și acum, după patru ani, încă mai ține supărare, dar nu mă deranjează atât timp cât eu o pot iubi pe ea în continuare.

Camera, de obicei ordonată, e plină de cutii: fuseseră aduse de oameni de la Casa Albă, motiv pentru care a trebuit să fac o lungă plimbare prin munții înzăpeziți. Prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru că mi-am înscenat moartea este să rămân mort pentru toți ceilalți. Nu pot să ies prea des din casă, dar grație magiei moderne a lui Merlin și a unui set de documente de origine dubioasă și, probabil, ilegală, am mai reușit să mai plec din când în când, cu condiția să-mi las barbă și să port lentile de contact care să-mi ascundă verdele distinctiv al ochilor. Dar, în principiu, nu prea simt nevoia să plec. Merlin a ales acest loc pentru că era aproape de capitală, ceea ce

însemna că măcar de două sau trei ori pe săptămână, Embry, Greer și copiii puteau veni la mine.

Pentru ei toți, Noul Camelot reprezenta *cealaltă* casă a lor, iar eu eram Tati.

Iar acum a devenit *adevărata* lor casă. Casa noastră. Embry a refuzat un al doilea mandat, Kay i-a luat locul, iar de-acum nu mai avem nimic altceva de făcut decât să ne trăim împreună restul vieții.

– Cred că au adormit, spun în șoaptă. Mergem jos?

Greer și Embry dau din cap că da. Ne ridicăm cu toții, o dau jos pe Jana de pe mine, care protestează cu un mieunat, dar apoi se cuibărește lângă Imogen. Ne tupilăm afară din cameră și mergem jos. Înainte să ies, iau și monitorul pentru camera copiilor.

– Nu-mi vine să cred că s-a terminat, în sfârșit, murmură Embry în timp ce coborâm scările către etajul inferior.

– Mie da, spune Greer. Mi se pare că aștept de o eternitate.

Sunt de acord cu ei dar nu o spun, însă scot o cheie argintie simplă din buzunar, asemănătoare cu cea pe care le-am dăruit-o acum patru ani. Soțul meu și soția mea se schimbă în timp ce deschid ușa de la demisol. Devin tăcuți, mai excitați. Simplul zgomot al cheii în broască le face sângele să curgă mai repede prin vene.

Le fac semn s-o ia înainte ca să pot încuia ușa în urma noastră. Apoi mișc clanța să mă asigur că nu se deschide. Copiii par să fi acceptat faptul că au trei părinți ca și cum ar fi un lucru normal, dar consider că treaba cu perversiunile le-o voi explica mai târziu. Când fac treizeci de ani. Sau poate niciodată.

Celălalt motiv pentru care le-am cerut s-o ia înainte era să mă bucur de priveliștea pe care mi-o ofereau: capul lui Embry lângă cel al lui Greer, mâna sa puternică și

elegantă pe spatele ei, ghidând-o în siguranță jos, pe scări. Trăisem în agonie fără ei; de fiecare dată mă obligam să-mi amintesc că aș fi putut muri în noaptea aceea, că era o binecuvântare să-i pot vedea încă și că este mai mult decât o binecuvântare, este grație divină să îi pot avea în fiecare noapte, pentru tot restul vieții noastre.

Și, cu toate că îmi lipsiseră ca aerul când nu erau cu mine, bucuria de a vedea mariajul lor consolidându-se merita fiecare noapte petrecută singur într-un pat rece, fiecare zi în care camerele copiilor erau goale. Le luase ceva vreme să mă ierte, dar nu aveam niciun regret acum, când în trei suntem mai puternici pentru că au avut ocazia să-și petreacă ultimii patru ani împreună. Fiecare latură a triunghiului nostru este acum temperată de timp, încredere și înțelepciune, iar fiecare punct în care ele se întâlnesc ca sudate etanș.

Sunt un bărbat plin de răbdare. Știam că voi avea tot timpul din lume să cer înapoi fiecare sărut, atingere, alunecare unul în celălalt pe care le pierdusem. Și plănuiesc să încep chiar de acum.

Când ajungem la capătul scărilor, pocnesc din degete și simt o căldură familiară în sânge când Greer se lasă în genunchi. Văzând-o așa, penisul meu, deja semierect, se lungește și se îngroașă. Embry înrăutățește situația, lingându-și buzele după ce aruncă o privire către materialul fin de lână care-mi dezvăluie forma erecției.

– Ești gata să îngenunchezi, micul meu prinț?

– Niciodată, spune el pe un ton care vrea să însemne *întotdeauna*.

Trecem dincolo de o altă ușă, în camera noastră privată de joacă, Greer în patru labe în fața mea, Embry câțiva pași în spatele ei, admirând priveliștea.

– Dezbrăcați-vă, le ordon, iar ei se grăbesc să se supună în timp ce eu îmi privesc brațele încrucișate și modul în care penisul îmi împunge pantalonii.

Îmi petrec câteva momente în liniște, bucurându-mă de priveliștea pe care corpurile lor mi-o oferă. I-am întâlnit pe amândoi când erau foarte tineri, dar după toți acești ani, corpurile lor mi se par mai perfecte ca niciodată. Vergeturile fine de pe abdomenul lui Greer, argintiul care pudrează tâmplele lui Embry. Greer a trecut de treizeci de ani, iar eu și Embry suntem aproape de patruzeci și cinci. Însă, așa cum mi-a spus Embry odată, ne facem unul pe celălalt să ne simțim mai tineri.

Iar jos, aici, unde sunt domnul și regele, ne facem unul pe celălalt să simțim că trăim.

– Cred că Embry merită o mică recompensă după ziua de azi, spun, mângâind-o pe Greer pe creștet după ce se lasă din nou în genunchi.

– Tu nu crezi asta, pisicuțo?

Confirmă, dând din cap.

– Sus pe bancă.

Embry geme în timp ce soția noastră se întinde cât e banca de lungă, cu brațele întinse, pregătite să fie legate și cu picioarele desfăcute pentru a fi folosită. Păsărica ei strălucește roz în lumina blândă a camerei noastre de joacă.

– Pot să mă masturbez? întreabă Embry pe un ton plin de nevoie pe când eu mă întind după câteva benzi de mătase agățate de un cârlig. Te rog.

– Nu, n-ai voie, răspund, începând să-i leg încheieturile lui Greer.

Geme nesatisfăcut și-și întinde brațele larg, ceea ce nu face decât să mă amuze și să-mi întărească și mai mult penisul. Îmi place să-i spun nu, mai ales când femeia pe care și-o dorește este deja udă și se arcuiește sub legăturile mele. Cu ușurința căpătată în ani de antrenament, o leg pe Greer cu sfori trecute pe sub sâni, apoi în jurul taliei; legăturile permit să-i blochez gleznele și încheieturile, lăsând-i vaginul complet expus spre mine și Embry, ca un boboc înflorit.

– Oh, Doamne, spune Embry cu voce sugrumată. Băga-mi-aș!

– Da?

– Te rog, mă imploră. Te rog lasă-mă să o regulez.

– Vrei să regulezi păsărica asta? Dar e a mea.

Embry abia reușește să respire, îi văd mușchii abdomenului contractându-se puternic odată cu coastele în căutarea disperată de aer. Sub buric, penisul său e de culoarea vie a prunelor și atât de tare încât ai putea bate cuie cu el.

– O să te las să o regulezi, spun, trecându-mi un deget printre pliurile ude ale lui Greer și apoi în gura ei, să mi-l curețe. Dacă îmi dai ceva.

– Orice, jură Embry.

– Hmm, *orice*. Îmi place cum sună. Bine, fie. Urcă-te între picioarele ei și spune-mi cum e păsărica aceea.

Embry se supune cu nerăbdarea unui puști; urcă pe bancă atât de iute că se lovește cu glezna de margine. Dar nu-i pasă, are prea multă nevoie și scoate un mormăit sălbatic pentru că nu reușește să intre atât de repede pe cât și-ar dori. Dar când, în sfârșit, se împinge în căldura ei, geme din rărunchi prăvălindu-se peste soția noastră, complet neajutorată legată așa cum este, își lasă toată greutatea peste ea, adâncindu-i fața în gât și pompând cu furie în păsărica deschisă.

Mă mut lângă bancă pentru a o pălmui pe Greer în timp ce este folosită.

– Îți place ce-ți face Embry? întreb.

– Da, răspunde ea, cu obrajii înroșiți și dinții înfipți în buza inf[illegible]oară.

– O să facă păsărica aceea să-și dea drumul pentru mine?

Scâncește încet, încuviințând și închizându-și ochii. Îmi strecor mâna printre corpurile lor pentru a ajunge cu degetele la clitorisul lui Greer și a adăuga presiune. Observ licărirea verighetei mele printre liniile adânci dintre mușchii abdominali ai lui Embry și curbele moi ale abdomenului lui Greer și din nou inima mi se umple și dă pe-afară.

Soțul meu și soția mea. Prințul meu și regina mea.

– Arată-i cât de bine își dă drumul păsărica ta, iubito, îi murmur, sărutându-i tâmpla în timp ce privesc spre locul unde corpurile lor se întâlnesc. Arată-i cum se udă.

Cu un strigăt de durere, se supune, zvârcolindu-se în legături în timp ce Embry se împinge tare și repede în ea, mârâind de fiecare dată când vaginul ei se contractă în jurul lui. Continui să-i masez clitorisul în timp ce ea se mișcă, apoi o pun să-mi lingă degetele, privind-o cum o face.

Doamne, buzele ei sunt atât de roz și de frumoase închise în jurul degetului meu, iar limba ei este atât de udă și de pricepută... și ochii aceia de argint care sclipesc cu aceeași curiozitate pe care o descoperisem într-o adolescentă submisivă acum multă, multă vreme, pe când ruga un soldat sub luna plină a Londrei să o frângă.

Când termină, îi dau la o parte părul să nu o gâdile pe față și mă aplec să o sărut tandru.

– Bun venit acasă, îi șoptesc pe buze.

Au gust de ea, un pic sărat, un pic acrișor și foarte, foarte dulce.

– Acum sunt pregătit pentru totdeauna.

– Și eu sunt pregătită pentru totdeauna, susură ea.

Embry își ridică fruntea, încetinind mișcările, sărutându-ne pe rând, murmurând la rândul său despre totdeauna, dar cuvintele îi ies sacadate din cauza plăcerii, abia reușește să le articuleze.

E în regulă. Oricum am alte planuri pentru gura lui.

Mă ridic, scot monitorul pentru copii din buzunar și îl pun pe o masă, asigurându-mă că volumul este la maximum și că monitorul pe care imaginile sunt transmise în direct arată trei mogâldețe în pijamale, cu suzete... și o pisicuță albă.

Copiii dorm în siguranță, așa că mă întorc spre soțul meu, care încă se mișcă în păsărica soției noastre și care-mi aruncă priviri înfometate. Iar când îmi întind mâna și i-o pun pe ceafă, desfăcându-mi pantalonii cu cealaltă, are gura deja deschisă ca un prinț ascultător ce este.

În clipa în care glandul meu atinge limba sa de satin, uit să mă mișc încet. Intru cu toată lungimea adânc, în fundul gâtului său, admirând golurile din obrajii săi și modul în care genele sale se așază, lungi și dese pe pomeți, apoi ies, ca să poată respira.

– Mmmm, face Greer din spatele nostru. Ce mă excită!

– Mica mea regină perversă, îi spun. Îți place să privești când mă mișc în gura lui? Îți place să mă privești folosindu-l?

Înghite înainte de a-mi răspunde și observ că se apropie de un alt orgasm.

– Da. Mult.

– Cum vrei să continui?

– Ia-l pe la spate, spune, iar vocea ei este plină de toate nuanțele de perversiune și lascivitate.

Ies din gura lui Embry și-i dau o palmă jucăușă peste obraz.

– Nu pot refuza niciodată cerințele unei doamne, spun, scoțându-mi puloverul subțire și pantalonii, ducându-mă apoi după lubrifiant.

Embry se înfioară când simte apăsarea genunchilor mei în spatele lui.

– Stai, Ash. Așteaptă, îmi spune.

Am deja două degete acoperite de lubrifiant, o mână pe fesele lui și un penis care este atât de pregătit încât e un miracol că nu i-am regulat deja pe amândoi de cel puțin două ori. Dar când aud *așteaptă*, mă retrag imediat înapoi și-mi iau mâna de pe el.

– Ce se-ntâmplă, Embry?

– Nu vreau să te oprești, spune repede. Vreau doar... să stau puțin așa și să savurez momentul. Vreau să-mi amintesc ce am simțit prima dată când ne-ai iubit pentru că suntem din nou ai tăi.

– Oh. Cuvintele sale îmi umplu pieptul de fericire.

– Ne-a plăcut să avem timp doar pentru noi doi, adaugă Greer, privind în sus la mine cu ochii aceia ca reflexul Lunii pe mare. Dar locul nostru e aici. În grija ta. La picioarele tale.

– Da, răspund.

Pentru că este adevărul simplu. Aici este locul lor și, în schimbul iubirii pe care ei mi-o dăruiesc, eu le voi dărui tot ce sunt, pentru totdeauna. Deja am făcut-o. Și o voi face mereu.

Embry mă privește peste umăr.

– Ai de gând să mă regulezi sau ce?

Și râd, pentru că face exact cum făcea la douăzeci și unu de ani când se arată iritat și nerăbdător. Răsfățat.

Și mă face să mă simt, la rândul meu, de parcă aș avea din nou douăzeci și doi de ani, nerăbdător să-i scot pe nas obrăznicia, regulându-l până nu mai poate.

Îl pregătesc în modurile cele mai umilitoare, care-i plac cel mai mult, apoi îmi apăs coapsele de coapsele lui. Anusul său este un inel încordat și fierbinte pe vârful glandului meu și, când alunec înăuntrul lui, mă simt înghițit cu totul. Apoi împing până în adânc.

– Eu nu primesc nicio recompensă? îi șoptesc la ureche mișcându-mă lent, intrând și ieșind. Dat fiind că am fost atât de răbdător?

– Da, geme el. Da. Orice.

– Eu zic mai bine totul.

Totul.

Apoi ne iubim timp îndelungat în liniște. Fiecare mișcare a mea îl împinge pe Embry mai adânc în Greer, fiecare geamăt al nostru reverberează de la unul la celălalt, umplând camera.

– Termină în prințesa noastră, Embry. Arată-i cât de mult îi poți da.

Îmi subliniez cuvintele cu o unduire nemernică a șoldurilor, făcându-l pe Embry să se înfioreze și să gâfâie după aer, cu mușchii anusului strânși în jurul meu în timp ce se golește în Greer. Apoi termin și eu cu un mârâit profund, simțind contracții agonizant de plăcute în vintre, ejaculând adânc, adânc în locul lui cel mai secret.

Rămânem nemișcați timp îndelungat, gâfâind, scuturându-ne de rămășițele de plăcere, apoi, în același timp, ne întoarcem privirea spre monitorul pentru copii, nevenindu-ne să credem cât suntem de norocoși.

Ghemotoacele dorm profund, ghemuite și cuibărite unul în celălalt.

– Continuăm? îmi întreb soția și soțul.

– Continuăm, spun ei.

O dezleg pe Greer, ne facem un duș rapid, iar apoi ne petrecem toată noaptea sărbătorind restul de *pentru totdeauna*. O iubim pe Greer punând-o între noi, o facem

să se târască, apoi să ne sugă până nu mai putem suporta plăcerea, apoi o iubim din nou pusă între noi. La final, îl las pe Embry să mă penetreze în timp ce Greer și cu mine ne sărutăm languros și tandru, iar ea își trece degetele peste cicatricea de pe abdomenul meu și mă imploră să o las să mă călărească în timp ce Embry e în mine. Ne transformăm într-o încrengătură de mâini și picioare, păr și penisuri, și este perfect, este totul, iar când terminăm, o facem împreună. O singură inimă. O singură viață.

Zăpada continuă să se învolbureze nesăbuită pe la ferestre când urcăm înapoi, sus, satisfăcuți. Ne spălăm pe dinți și contemplăm spațiul limitat din pat, un pat pe care îl făcusem pe comandă, să găzduiască trei adulți și câțiva copii printre noi.

– Ah, spune Greer deodată, palidă. Nu mă simt bine. Apoi se întoarce și fuge înapoi în baie. O secundă mai târziu auzim icnituri inconfundabile. Vomită.

Embry și cu mine ne uităm unul la celălalt.

Apoi alergăm amândoi spre baie.

– Erau teste pe-aici pe undeva, bâlbâie, scotocind prin sertarele din baie. Ar trebui să începem să le cumpărăm en-gros, serios.

Zâmbesc și mă las în genunchi lângă Greer ca să-i pot strânge părul pe ceafă în timp ce vomită.

– Ți-a întârziat ciclul, prințesă?

– Doar vreo două zile, se plânge. Poate că e de la fructele de mare sau vreun alt aliment.

Aud cum intră un mesaj pe un telefon din dormitor, Embry tropăie înapoi să-l ia, obicei de președinte, bănuiesc, când n-ai voie să nu răspunzi la un apel sau să nu răspunzi la un mesaj.

Apoi îl aud râzând.

– Cine trimite mesaje la ora asta, se vaită Greer.

Embry intră în baie exact în același moment și ține telefonul astfel încât să-l putem vedea amândoi.

E de la Merlin.

Felicitări!

Nu mai pot să mă abțin nici eu. Pufnesc în râs. Și râsul se întețește când intră al doilea mesaj.

Va trebui să cumpărați hăinuțe la dublu.

– La dracu', spune Embry, șocat.

Se uită în jos la Greer și la mine, care o mângâi pe spate.

– Gemeni?

– Gemeni?! se jelește Greer și vomită iar.

– De ce nu? spun cu inima atât de plină de fericire și de căldură, încât cred că ar putea lumina întunericul de afară. Avem tot restul de *pentru totdeauna* să ne descurcăm, nu?

– Așa este, promite Embry, lăsându-se la rândul său în genunchi să o aline pe Greer. Se bagă în mine și sfârșesc amândoi în brațele mele, între picioarele mele, în vreme ce eu mă reazem de peretele băii. Îi mângâi pe spate și pe ceafă, simțind cum se iau în brațe la rândul lor, și eu pe ei.

Nu pot să simt altceva decât că totul se potrivește și că aici începe *întotdeauna* pentru mine. Nu pe dealul acela cu vârful teșit din Somerset, nu pe malul lacului care mă cheamă către o altă lume, bântuită de ceață. Nu victorios pe un câmp de bătălie sau la Casa Albă.

Nu, *întotdeauna* începe chiar aici, cu cei doi oameni pe care i-am iubit în fiecare viață și pe care îi voi iubi în fiecare viață care ar putea veni după aceasta. Aici, pe podeaua băii, cu promisiunea unei vieți noi strânsă între brațele noastre, cu noua noastră viață împreună care așteaptă, moțăind, pe aici, pe-aproape, pe undeva, cu trupurile noastre relaxate și pline de dureri care ne amintesc cât de mult ne iubim.

Aici începe *pentru totdeauna*. Cu soțul meu și cu soția mea. Prințul meu și regina mea. Trei oameni, o singură inimă care bate la unison și care va continua să bată la fel în orice altă viață ne așteaptă.

Sfârșit